

Thực Xin Lỗi, Đả Thương Người Cúc Hoa

Contents

Thực Xin Lỗi, Đả Thương Người Cúc Hoa	1
1. Chương 1: Thân Cận Chi Thảm	2
2. Chương 2: Cúc Hoa Máu	6
3. Chương 3: Điện Thoại Đoạt Mệnh	9
4. Chương 4: Kiến Thức Lưu Manh	12
5. Chương 5: Em Họ Giá Lâm	16
6. Chương 6: Anh Rẻ, Anh Rẻ	19
7. Chương 7: Không Cần Sờ Loạn	23
8. Chương 8: Phá Vỡ Thảm Mỹ	27
9. Chương 9: Tiểu Thiển Nổi Giận	31
10. Chương 10: Mãn Hán Toàn Tịch	34
11. Chương 11: Trạc Đến Cúc Hoa	38
12. Chương 12: Tâm Tư Của Xuân Diệu	42
13. Chương 13: Chế Phục Dụ Hoặc	45
14. Chương 14: Xuân Diệu Biến Thân	50
15. Chương 15: Tập Thể Vây Xem	54
16. Chương 16: Anh Mới Thẹn Thùng	56
17. Chương 17: Tiểu Thụ Tổ Tình	60
18. Chương 18: Gặp Lại Tình Nhân Cũ	63
19. Chương 19: Tình Địch Gặp Mặt	66
20. Chương 20: Xuân Diệu Thở Lộ	70
21. Chương 21: Bị Ăn Luôn	73
22. Chương 22: Dẫn Phát Gió Lốc	75
23. Chương 23: Tiểu Thiển Chi Hôn	78
24. Chương 24: Gọi Là Vô Năng	82
25. Chương 25: Gặp Lại Lâm Sinh	85
26. Chương 26: Bữa Tối Ma Quỷ	88
27. Chương 27: Đại Thọ Tám Mười	92
28. Chương 28: Gặp Phải Chia Rẽ	95
29. Chương 29: Giải Trừ Hiểu Lâm	98
30. Chương 30: Đả Kích Tiểu Tam	101
31. Chương 31: Giải Quyết Đường Tổng	105
32. Chương 32: Hồ Hết Loạn Lên	108
33. Chương 33: Nguyệt Nguyệt Gặp Chuyện Không May	111
34. Chương 34: Nguyệt Nguyệt Chết Tâm	114
35. Chương 36: Đại Kết Cục	122

Thực Xin Lỗi, Đả Thương Người Cúc Hoa

Giới thiệu

Nhiếp Tiểu Thiên: thực xin lỗi, tôi không phải cố ý đâm cút hoa của anh. Đới Xuân Diệu: việc này c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-xin-loi-da-thuong-nguoi-cuc-hoa>

1. Chương 1: Thân Cận Chi Thảm

Đọc theo đường lớn phố Giang Nam, tại tiệm Starbucks.

Lúc này trong tiệm giống như có dòng điện hơn 3 kw chạy qua, tê tê tê ~ giống như là bị rần hổ mang cắn phải, làm cho Nhiếp Tiểu Thiên bị dọa đến mức trợn mắt há hốc mồm. Nếu như mọi người cho rằng Nhiếp Tiểu Thiên vì đắc tội người, mà bị chủ quán muốn dùng điện giết chết cô, vậy thì đã sai lầm lớn rồi.

Đầu số gây ra chuyện này chính là người có diện mạo như ngọc lang quân, ngồi đối diện với Nhiếp Tiểu Thiên. Giống như cuộc đời phải trải qua nhiều thử thách, giống như trong phim giả tưởng, thần tiên phải trải qua thiên kiếp. Bết bát hơn chính là, đối phương còn ôn tồn tao nhã, cười đến sáng lạn như hoa nở với cô, trong tiệm có vô số ánh mắt hâm mộ, ghen ghét đồng loạt đặt tại trên người cô, vô cùng cay độc.

Gương mặt đó làm cho Nhiếp Tiểu Thiên có một giây đồng hồ si ngốc, sau đó trong đầu thoáng hiện lên bốn chữ: nghiêng nước, nghiêng thành.

Bất quá cũng chỉ có một giây mà thôi.

Bởi vì....

Aiz ~ thật sự là hồng nhan họa thủy, trời cao đổ kị anh tài, thật sự là đáng tiếc a ~. Lúc này, trong lòng cô thầm ai oán, nam nhân làm cho người ta yêu thích muốn ôm nhào lấy này, lại là một tên Gay.

Đúng vậy, anh ta chính là một tên Gay, 100% anh ta là Gay, không thể giả được, Nhiếp Tiểu Thiên cô tận mắt nhìn thấy!

Người nam nhân kia vẫn như cũ cười như gió xuân, làm cho Nhiếp Tiểu Thiên cả người nổi da gà. Dưới tình thế cấp bách, cô đành phải nhìn chằm chằm vào cửa kính của cửa tiệm được lau đến sáng bóng, để tránh né ánh mắt sáng quắc của đối phương.

“Tiểu thư?” anh chần chờ một chút, nói “Hay là tôi nên gọi cô là bác sĩ Nhiếp, chúng ta lại gặp mặt nhau, thật sự là hạnh ngộ”

Trong không khí đột nhiên truyền đến một mùi hương cà phê nồng nặc, Nhiếp Tiểu Thiên vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ánh mắt háo sắc của nữ nhân viên phục vụ, cúi xuống một chút nữa, liền nhìn thấy, trên nền gạch men sứ trắng bóng là một mảnh cà phê bị đánh đổ, đang tỏa hương thơm mê người.

Cô uống một ngụm Cappuccino, trong nội tâm thầm mắng một tiếng yêu nghiệt, cũng là dịu dàng mỉm cười, nói: “Xin chào, xin hỏi ngài họ gì?”

“Đới Xuân Diệu, cô đã quên rồi sao? Năm ngày trước tôi cùng với bạn tốt đến chỗ cô xem bệnh, Nhiếp tiểu thư thật sự là quý nhân hay quên chuyện.” Con người màu hổ phách của đối phương càng sáng ngời.

Hứ! Vì sao lại bảo cô là quý nhân hay quên chuyện! Làm sao cô có thể quên được ca bệnh năm ngày trước đã làm cho cô máu sôi trào, chỉ là vừa rồi cô đột nhiên có tâm địa bồ tát, muốn để lại cho anh ta một chút mặt mũi mà thôi. Dù sao nam nhân đẹp trai như vậy, nếu như bị mọi người biết là Gay, thì cũng sẽ để lại di chứng rất lớn a~.

“Tự nhiên là không dám quên, chỉ là ngại tại sao lại tới đây? Tôi rõ ràng là dán thông báo tìm bạn trăm năm, chứ không phải chữa bệnh a~!” Trong lòng cô đang muốn nói ngàn câu Đ.M (*)

(*Đ.M: đúu mịa mày (fuck your mom)

Con mẹ nó

~Mỗi khi gặp phải tình huống như thế, Nhiếp Tiểu Thiên đều cảm thấy mình rất may mắn, vì đã ba lần đạt được giải nhất cấp bệnh viện dành cho bác sĩ khoa hậu môn. Chính vì thế cô mới không cần phải nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc, chỉ cần tận tâm tận lực khám bệnh ọi người là được.

Cô nhịn không được le lưỡi một cái, lại không nghĩ tới đối phương đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, trên mặt vẫn như cũ là vẻ đẹp làm cho người ta chết không cần đèn mạng.

Sau lưng có từng đợt gió lạnh thổi qua, Nhiếp Tiểu Thiên cảm giác sống lưng gầy tong teo của mình bị vô số đạo ánh mắt oán niệm chém vô số lần.

Thần a~, xin cứu con đi, các đồng chí a~, xin không cần nhìn tôi, tôi không phải là nam nhân a~. Mọi người có thể không cần chú ý đến tôi có được hay không a

. Cô bất đắc dĩ nhìn về phía cửa kính sáng bóng loáng, làm bộ như cái gì cũng chưa nói.

Đới Xuân Diệu híp mắt nhìn người con gái có vẻ xa cách trước mặt, tâm tình anh liền vui vẻ. Mặt của cô làm cho người ta cảm giác cô trẻ hơn tuổi. Rõ ràng tuổi cũng không còn nhỏ, nhưng khuôn mặt vẫn là tròn trịa bầu bĩnh, làn da rất mỏng, rất trắng, lại được ánh mặt trời xuyên qua khung cửa kính chiếu sáng, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu trên má phần hồng. Trên lỗ tai có một lớp lông tơ tinh tế, mái tóc được cắt cực kỳ ngắn, lộ ra vài phần dí dỏm. Sự thu hút nhất trên người cô chính là đôi mắt to tròn, sáng long lanh, làm cho gương mặt vốn bình thường tăng thêm vài phần linh khí.

Giờ phút này cô rõ ràng làm bộ như không có việc gì, nhàn nhã nhìn chằm chằm vào cửa kính, lấy tay vẽ vẽ vài vòng trên cửa kính, thật là có chút ngây thơ a~, bất quá cũng không kém phần thú vị, khéo miệng anh nhếch càn cao. Bất quá, nhớ tới hôm bọn họ gặp nhau, thật đúng là khắc cốt ghi tâm.

~*****

~Buổi trưa hôm đó, anh đang ở trong phòng làm việc của công ty, cùng họp với lãnh đạo các ban trong công ty. Đột nhiên điện thoại báo có cuộc gọi, nhìn vào màn hình là cái tên tiểu tử Đỗ Văn Triết, anh nghĩ cứ để máy rung, đầu bên kia không thấy ai bắt máy sẽ tự tắt. Nhưng điện thoại càng không ngừng rung bần bật ở trong túi anh, anh không thể không tạm dừng hội nghị lại, chạy đến hành lang nghe điện thoại.

“Này, tiểu tử thối, tôi đang họp, có việc gì đợi tí nữa nói.”

Anh giống như ngày thường sau khi dặn dò một tiếng, liền muốn cúp điện thoại, nào biết một tiếng kêu rên từ đầu dây bên kia thiếu chút nữa làm anh thủng màng nhĩ.

“Xuân Diệu ~”

Thanh âm mất hồn mang theo vài phần thống khổ từ đầu dây bên kia truyền đến, Xuân Diệu, Xuân Diệu! Anh bình sinh hận nhất chính là cái tên này của mình, nhưng là khổ nỗi, cái tên này là do ông của anh tự mình đặt tên cho anh, anh cũng không dám tự tiện sửa lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì”

“Xuân Diệu, mau tới cứu tôi, nếu không người anh em này của cậu sẽ bị mất mạng.”

Giọng nói từ đầu dây bên kia cực kỳ thống khổ, không giống như là đang giả bộ. Trong lòng anh lo lắng, vội vàng xoay người trở lại phòng họp để kết thúc cuộc họp này.

Sau đó vừa chạy như điên đến cửa thang máy, vừa gọi điện hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại cậu đang ở chỗ nào?”

“Tôi đang ở nhà vệ sinh của công ty, tôi... tôi... aiz... cậu mau tới đây, cậu nếu không đến, người anh em này của cậu sẽ phải máu chảy thành sông!!!” dứt lời, bên kia lại vang lên vài tiếng rên hừ hừ thống khổ.

“Nhà vệ sinh? Lại ăn linh tinh rồi phải không? Thế mà làm tôi tưởng cậu gặp chuyện rắc rối gì, đùa giỡn tôi thú vị vậy sao!” Đới Xuân Diệu xoay người muốn trở lại công ty, lại nghe thấy đầu dây điện thoại bên kia vang lên tiếng kêu rên bị đè nén.

“Cúc hoa của tôi bị rách!” Đỗ Văn Triết cắn răng một cái, rít lên đầy bi phẫn, nếu việc này truyền ra bên ngoài, thì thanh danh cả đời Nhị thiếu gia Đỗ gia của hắn sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp mắt, về sau hắn sẽ không còn mặt mũi nào để đi quán Bar của người đẹp nữa!

Đới Xuân Diệu thân thể chấn động, tiếng bước chân trên hành lang im ắng, đôi môi khô gọi nhین không được nhếch lên thành một đường cong mê người, có thể làm điên đảo vô số người đẹp.

Anh dùng tốc độ chạy 5000 m đã được vận dụng ở trường đại học trước kia, chạy đến công ty của Đỗ Văn Triết. Kỳ thật hai công ty cũng gần nhau, bởi vậy đi theo sự chỉ dẫn của Đỗ Văn Triết, anh cũng tìm ra được hần đang ở phòng vệ sinh nào, Đỗ Văn Triết vẫn còn sống ~, chỉ là cúc hoa máu đã chảy thành sông.

Thử nghĩ một chút, một nam nhân bộ dạng tuấn tú ở trước mặt người con lên cái mông, một tay cầm giấy vệ sinh đang không ngừng lau máu theo bắp đùi chậm rãi chảy xuống, là cảnh tượng đẳng cấp đến thế nào. Lúc Đới Xuân Diệu chạy đến nơi, chứng kiến cảnh tượng này liền bật cười lớn. Tiếng cười vang sáng đủ để cho cả khu nhà vệ sinh, thậm chí là những người đứng ngoài cửa nghe được rõ ràng tường tận.

Sau khi cười xong, anh còn hỏi: “Cúc hoa của cậu làm sao lại bị chảy máu?”

Anh có thể thề với trời, lúc ấy anh thật sự chỉ là xuất phát từ bản tính rất lo lắng, cho nên quan tâm một chút, thật sự chỉ là quan tâm một chút, ai biết tên tiểu thối này sau đó lại trở mặt với anh!

Đỗ Văn Triết mặt đang xanh mét, thoáng cái chuyển thành màu đen, oán hận nhìn anh cười có vẻ hả hê, hối hận làm sao hắn lại gọi điện thoại cho anh, lúc trước thật sự là mắt chó đuôi mù mới có thể coi anh là anh em tốt mà ~. Lúc này, những nam nhân trong phòng vệ sinh đều biết rõ cúc hoa của hắn có vấn đề, cũng đều là thuộc hạ của hắn a~. Việc này bảo hắn về sau còn mặt mũi nào đứng ở công ty nữa đây!!!!!!

“Mau đem áo vét cởi ra, quần của tôi đã bị thấm ướt máu rồi!” lúc nói lời này, Đỗ Văn Triết thực sự muốn ngẩng đầu nhìn bầu trời hét đầy bi phẫn, sau đó bị thương chảy thành sông, nhưng là từ lỗ đít truyền đến từng cơn đau như bị xé nứt, đã ngăn cản hắn làm động tác văn nghệ như vậy.

Lúc này Đỗ Văn Triết không thể không đánh thêm một cái rắm, cổ rút lại, nhanh như mèo chum hai đầu gối lại với nhau, chậm rãi đi theo phía sau lưng Đới Xuân Diệu, theo mỗi bước đi sắc mặt càng ngày càng trắng bệch, hai chân run rẩy, tim cũng đập mạnh hơn. Hắn mặt mày nhăn nhó, trong nội tâm khổ không sao tả nổi. Chẳng phải chỉ là đánh rắm nhiều hơn bình thường một chút thôi sao? Tại sao hậu môn lại nứt ra và bị rong máu? Trong truyền thuyết, nữ nhân mỗi khi tới kỳ có phải cũng đau đớn như vậy hay không? Thật đúng là muốn mạng người a!

Đới Xuân Diệu đi ở phía trước ba bước, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Đỗ Văn Triết, có chút bận tâm, dừng lại hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

“Tôi lại vừa đánh rắm” thanh âm rầu rĩ của đối phương nhẹ như tiếng muỗi kêu vo ve, quả thực không dễ chịu a

~Đới Xuân Diệu bả vai run rẩy, đuôi mắt nheo lại, ánh mắt ở trên người hắn dao động, sau đó dừng lại ở bộ hạ hai giây, lại nhớ tới mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cau mày hỏi: “Lại chảy máu sao?”

Đối phương cắn răng một cái, hung hăng vội gật đầu.

“Như thế nào đánh cái rắm cũng bị chảy máu, cậu... bình thường đều....?”

“Cậu đừng dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn tôi được không? Tôi mắc bệnh trĩ, phỏng đoán lúc này trĩ đã bị vỡ! Khụ

đau chết tôi mất thôi ~”

Đỗ Văn Triết ngược lại hít một hơi, hai đầu gối sát vào nhau, một tay nhịn không được muốn sờ lỗ đít.

Đới Xuân Diệu mặc dù trong lòng vẫn còn mờ mịt khó hiểu, nhưng nhìn người anh em thống khổ như vậy, thực tại cũng bất chấp tất cả, hạ quyết tâm nói: “Tôi công cậu”

Đỗ Văn Triết u oán nhìn thoáng qua chính mình, vừa liếc nhìn người anh em cao to khỏe mạnh anh tuấn mê người của mình, ôm hận nhẹ gật đầu. Cố gắng dùng sức tàn trèo lên tấm lưng rộng rãi của Đới Xuân Diệu. Lúc lên xe, hắn nằm xấp ở ghế sau, trời mới biết hắn làm sao mà vượt qua được những lúc xe thắng phanh.

Khi đến phòng cấp cứu đã là buổi trưa, trong phòng trực ban chỉ có một y tá thực tập. Đới Xuân Diệu lại cần rằng, một mình ôm người anh em tốt của mình mang vào trong phòng khám và chữa bệnh của khoa hậu môn. Thật may là ở bên trong có một nữ bác sĩ đang vui đùa ăn cơm.

Ngay lúc đó Nhiếp Tiểu Thiển thực là đang dùng cơm, chợt nghe được ở bên ngoài xôn xao, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một suất ca mang vẻ đẹp yêu nghiệt, đang ôm một người đẹp trai tuấn lãng khác xông vào bên trong phòng, cô liền lập tức hóa đá.

Cảnh tượng này thật là quá tươi đẹp, thật là làm cho người ta phụt máu mũi.

Bất quá khiếp sợ cũng chỉ là khiếp sợ, trách nhiệm đạo đức nghề nghiệp ngày thường của Nhiếp Tiểu Thiển còn là phi thường cao. Lập tức bỏ đĩa xuống, ra lệnh một tiếng: “Mau đặt anh ta lên giường”

“A

”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Đới Xuân Diệu lại cảm thấy trái tim mang theo một tia đau lòng, run rẩy. Điều này cũng không thể trách anh được, coi như anh khí lực có lớn hơn đi chẳng nữa, một đường ôm một nam nhân chạy lên chạy xuống, có thể chịu đựng được sao?

Nếu không phải do vừa rồi bác sĩ lên tiếng, phỏng đoán tên tiểu tử Đỗ Văn Triết này đã bị mình đánh ngã xuống đất.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhiếp Tiểu Thiển cầm lấy ống nghe bệnh, vẻ mặt nghiêm túc.

“Anh ta....cái đó..... vào nhà vệ sinh, sau đó....” Đới Xuân Diệu nhìn nữ bác sĩ có vẻ trẻ tuổi trước mắt, lập tức có chút khó có thể mở miệng. Vừa ấp a ấp úng, vừa tinh tế quan sát cô.

Nhiếp Tiểu Thiển nghiêm túc nhìn thoáng qua người mặt đang xanh mét trên giường bệnh, hắn lại vừa đánh thêm một cái rắm nữa. Đó là một nam nhân anh tuấn, với kinh nghiệm phong phú, cô có thể hiểu được đại khái bệnh tình của hắn.

“Cởi quần ra” thanh âm lạnh lùng dứt khoát từ trong miệng nữ bác sĩ trẻ tuổi này phát ra, không mang theo một tia tình cảm nào.

Đỗ Văn Triết quần bách nhìn nữ bác sĩ có đôi mắt to tròn, tóc ngắn như nữ sinh này, cắn răng chậm rãi cởi quần ra.

“Người đẹp này, có bác sĩ khoa hậu môn ở đây không?” chẳng biết tại sao khi nhìn thấy gương mặt tròn trịa như trái táo cô, trong lòng anh thế nhưng lại sinh ra một tia cảm giác khác thường.

Nhiếp Tiểu Thiển ánh mắt sắc hơn dao phóng về phía nam nhân vừa lên tiếng nói chuyện. Không thể không công nhận rằng đây là một nam nhân ngũ quan cực kỳ tinh xảo, nhìn kỹ thậm chí còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Cô nhú mày, lấy ngón tay chỉ vào thẻ công tác đeo ở trước ngực mình cho anh thấy rõ ràng.

Trên tấm thẻ màu trắng có ghi Phó chủ nhiệm khoa hậu môn- bác sĩ Nhiếp Tiểu Thiển.

Cái tên Nhiếp Tiểu Thiển này thoáng cái đã hấp dẫn được sự chú ý của Đới Xuân Diệu. Anh nhìn thấy đôi mắt to tròn tràn đầy linh khí của cô, cúi đầu xuống cố gắng nhìn cười.

2. Chương 2: Cúc Hoa Máu

Nhiếp Tiểu Thiển đeo chiếc kính cận dày cộm lên, đeo thêm găng tay cao su, kéo rèm che lại, vẻ mặt nghiêm túc vươn tay kiểm tra, bành hai bên hông ngọc ra, cúc hoa đỏ bồng bồng thành hình linh đập vào mi mắt cô.

Máu theo đường cong khe hông chậm rãi chảy xuống. Nhìn cúc hoa bị xé nứt nghiêm trọng, cô quyết định thật nhanh, gọi điện thoại cho phòng giải phẫu, chuẩn bị áp dụng phẫu thuật cho anh chàng đẹp trai mặt trắng bệch này.

Y tá nhanh chóng đẩy giường bệnh chạy về phía phòng giải phẫu. Đới Xuân Diệu không nghĩ tới thương thế của Đỗ Vân Triết lại nghiêm trọng đến thế, vẻ mặt lo lắng đi theo sát phía sau Nhiếp Tiểu Thiển.

“Người nhà bệnh nhân không được vào” Nhiếp Tiểu Thiển lạnh lùng chặn ngay Đới Xuân Diệu lại, không cho vào phòng giải phẫu.

“Không sao đâu, tôi sẽ không gây trở ngại gì đến công việc của mọi người” Đới Xuân Diệu theo bản năng đẩy cánh tay của cô đang ngăn cản ở trước mặt mình ra.

Ánh mắt đầy nghiêm khắc của nữ bác sĩ liếc tới đây, mang theo vài phần trên tức, mày liễu nhíu lại, nói: “Anh đang đau lòng sao? Lúc trước khi vui vẻ sao không để ý một chút?”

Đới Xuân Diệu bị ánh mắt bén nhọn liếc qua, làm anh cứng đờ người tại chỗ, đầu óc cố gắng suy nghĩ cũng không có tiêu hóa được lời nói của cô.

Trên bàn phẫu thuật, Nhiếp Tiểu Thiển kinh nghiệm đầy mình, rửa sạch, trừ độc, làm giải phẫu. Máy động tác này có vẻ đã làm không dưới trăm lần, cơ hồ là lưu loát liền mạch.

Hai giờ đồng hồ đã qua, có y tá đi lên lau lau hồ hô trên trán cho cô, rút cuộc rời khỏi bàn mổ, cô bỏ gang tay cao su ra, nặng nề thở ra một hơi.

Định ~ cửa phòng giải phẫu rốt cuộc cũng mở ra, Đới Xuân Diệu nghênh đón, nhẹ giọng hỏi: “Nhiếp.... Bác sĩ, bạn của tôi thế nào rồi?”

Mặc dù hành vi thô bạo của anh làm cho Nhiếp Tiểu Thiển có chút phản cảm, cho dù anh có nói nhẹ nhàng đến đâu, cô cũng chỉ liếc anh một cái: “Ca phẫu thuật rất thành công, chỉ là....” Cô nhìn thoáng qua y tá bên cạnh, dừng lại một chút, nói: “Đi theo tôi vào phòng làm việc”

Đỗ Vân Triết được đẩy ra, thuốc tê vẫn còn tác dụng cho nên vẫn chưa cảm giác được đau nhức. Lúc này hẳn được mấy cô em y tá phá lệ nhiệt tình vây quanh lấy, đẩy hẳn vào phòng bệnh.

Đới Xuân Diệu chậm chạp đi theo phía sau Nhiếp Tiểu Thiển. Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của cô, anh đột nhiên lại nghĩ đến hàm nghĩa câu nói của cô trước khi làm phẫu thuật. Cô sẽ không phải là đang nghĩ anh là Gay đó chứ? Chẳng lẽ cô cho rằng thương thế của Đỗ Vân Triết là do anh gây lên sao?

A!Con mẹ nó!

Nhiếp Tiểu Thiển mặt không chút thay đổi ngồi xuống ghế, còn liếc mắt nhìn chiếc ghế trước mặt, ý bảo nam nhân bộ dạng anh tuần này ngồi xuống.

Aiz ! Thật là quá đáng~ Vì sao đầu năm nay trai đẹp đều có bạn trai a ~ Vì sao a ~ Chỉ còn lại một vài tên mập ú bỉ ổi là còn độc thân a ~ A ! Thật con mẹ nó~ Làm hại người bé nguyệt tu hoa, khôn khéo bằng ba người cộng lại như cô đây, ngày ngày bị người nhà thúc giục cưới a ~ Thật là không muốn sống nữa mà ~ a~ a~.

“Tên?” Nhiếp Tiểu Thiển cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi, cơ hồ cũng không ngẩng đầu lên nhìn đối phương dù chỉ một cái.

“ Đới Xuân Diệu”

Phụt ~ Vừa nghe thấy cái tên này, cô thật muốn cười ra tiếng.

Xuân Diệu, Xuân Diệu ? Đới Xuân Diệu, mang xuân được a!

Đầu năm nay còn có tên như vậy a~... Khụ.....Khụ..... tên có cá tính, so với tên Nhiếp Tiểu Thiển của cô còn có cá tính hơn.

Đới Xuân Diệu nhìn khuôn mặt tròn vo cổ găng nhin cười mà trở lên cứng ngắc của cô, trong lòng vô cùng ai oán, đều là tại ông của anh cả, tại sao lại đặt cho anh cái tên không được tự nhiên như vậy. Từ nhỏ đến lớn, cái tên này là điều kiêng kị nhất của anh. Anh đã gặp qua vô số người phụ nữ có phản ứng giống như người trước mặt này, nhưng là mỗi lần vẫn như vậy vẫn là không thể bình tĩnh được.

“Cái kia..... Đới tiên sinh, xin hỏi trước khi Đỗ Văn Triết phát bệnh, hai người đang làm gì?” Nhiếp Tiểu Thiển mặt ngoài là nghiêm trang, nhưng là trong lòng cũng đang là hứng thú tò mò, vấn đề này đủ để làm cho người ta cảm thấy xấu hổ chết đi được, nếu đổi lại là bác sĩ bình thường, chỉ sợ trong lòng hiểu được là tốt rồi, nhưng là cô thật sự là rất muốn chứng kiến soái ca trước mặt này sẽ nói như thế nào về chuyện đó..... Khụ...khụ.....

Thật đáng giận, cô vì sao lại có cảm giác háo hức như vậy?

Xin thứ lỗi cho da mặt quá dày của cô, đây cũng là trách nhiệm của cô đối với bệnh nhân a~, vì để trị liệu tốt cho cúc hoa của Đỗ Văn Triết, cô cũng chỉ có thể cố mà làm, để hiểu biết một chút tình huống trên lưng cô đành phải đeo danh WS nữ a ~.

“Tôi đang họp, anh ta ở trong nhà vệ sinh. Sau đó anh ta đánh rắm liên tục, trở thành như bây giờ.” Đới Xuân Diệu nói chi tiết, nhìn trên khuôn mặt của người đối diện bỗng nhiên hiện lên sự thất vọng, trong lòng không khỏi âm thầm bật cười, sức tưởng tượng của cô gái này thật sự là quá lợi hại.

Nhiếp Tiểu Thiển cho anh một ánh mắt hoài nghi, hít vào một hơi, nói: “A? Thật không? Nơi đó của anh ta là bị trĩ, trước khi có ngoại lực xâm nhập đã bị nứt ra, cho nên mới bị xé rách nghiêm trọng như vậy, mới có thể dẫn đến chảy máu không ngừng. Lực đạo đánh cái rắm mạnh để chảy ra máu như vậy, nhưng thật ra là rất ít gặp”

Nói xong, ánh mắt trong trẻo dừng lại trên khuôn mặt tuần tú, mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu đầy ý tứ hàm xúc. Đương nhiên, Nhiếp Tiểu Thiển cường chế nội tâm đang găm thét ở bên trong, người ngoài không thể nhìn ra.

Một y tá mang hồ sơ vào trong phòng, khi đi ngang qua Đới Xuân Diệu, đầu tiên là vẻ mặt sợ hãi than, rồi sau đó lại cúi đầu cười nhẹ vài tiếng, cố nén ý cười, tiếc nuối lắc lắc đầu, đi ra ngoài cửa.

Đới Xuân Diệu khoe miệng giật giật, sắc mặt có đen một chút, đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Bác sĩ Nhiếp nếu là chẩn đoán bệnh không được, vậy hãy để cho bác sĩ khác đến xem một chút đi.”

“A, đánh cái rắm mà làm cho tổ chức bị xé rách, cũng không phải là không có khả năng.” Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng bồi thêm một câu, híp mắt, nhìn anh rời đi.

Rời khỏi bệnh viện, Đới Xuân Diệu khoe miệng không tự giác được khe nhếch lên, chuyện đã xảy ra ngày hôm nay thật sự giống như trong kịch truyền hình, nữ bác sĩ ngu ngốc kia cứ nhiên lại coi anh như là một tên Gay. Rõ ràng là cảm thấy hứng thú vô cùng, nhưng lại vẫn cố tỏ ra nghiêm túc, thật sự là làm cho anh có chút dở khóc dở cười.

Trở về với cuộc xem mặt của hai người.

Đới Xuân Diệu tao nhã khuấy chiếc thìa nhỏ trong tách cà phê, nhứ mảy, không thể không lên tiếng: “Tôi chính là đến để xem mặt, như thế nào, Nhiếp tiểu thư, cô sẽ không nói tôi không đủ điều kiện của cô đó chứ?”

Nhiếp Tiểu Thiển tâm can khẽ run rẩy, đôi chân ở dưới bàn run lên. Lúc này, trong lòng cô không biết nên vui hay nên buồn. Theo như lẽ thường mà nói, dung mạo của người nam nhân này còn hơn cả Phan An,

cử chỉ tao nhã, trên người mặc chính là áo sơ mi hăng Armani nổi tiếng, tuổi trẻ, có thể nói là cực phẩm, nhưng là anh ta cũng là một tên Gay a! Đây quả thực là phung phí của trời a!

“Nếu như tôi đoán đúng, Nhiếp tiểu thư cũng là bởi vì trong nhà thúc giục, mới không thể không đi xem mặt?” Đới Xuân Diệu như trước thông thả nói “Cô cũng biết, hiện tại nam nhân mà đi xem mặt chắc chắn là do có thiếu hụt ở một phương diện nào đó, hoặc là muốn cưới lần thứ hai, tôi xem Nhiếp tiểu thư cũng được coi như là tuổi trẻ xinh đẹp, công việc lại ổn định, nếu là cùng với một người nam nhân như vậy trở về, cũng là không can tâm đi?”

Nhiếp Tiểu Thiển tròn tròn hai mắt, mãnh liệt gật đầu. Anh nói rất có đạo lý, chạm trúng tâm sự của cô, bằng không cô cũng không trở thành gái ế niên kỷ còn đang cô đơn nha~, không phải không có người theo đuổi, mà là thà thiếu còn hơn chọn ầu!

“Nhưng là Đới tiên sinh, ngài.....” Nhiếp Tiểu Thiển chần chờ, không biết có nên đem nghi hoặc ở trong lòng nói ra hay không.

“Cô yên tâm đi, tôi cũng chỉ là bị người trong nhà bức hôn, như cô đã biết, tôi hiện tại, cũng không muốn tìm bạn gái.” Anh nhún vai, ý tứ hàm xúc sâu xa nhìn cô, tiếp tục nói: “Nếu như vậy, chúng ta vì cái gì mà không thể giả bộ một chút đây? Như vậy đối với người nào cũng đều tốt, hai bên cùng có lợi, cô xem coi thế nào?”

Nhiếp Tiểu Thiển tránh thoát vô số ánh mắt độc tiễn bắn ở phía sau lưng, híp mắt đánh giá anh. Người nam nhân này, dùng một chữ khái quát, chính là đẹp trai, hai chữ chính là rất tuần tú, ba chữ chính là phi thường đẹp trai. Ánh mắt chậm rãi chuyển qua trên người anh, mẫu áo sơ mi hiệu Armani đắt tiền mới nhất, có tiền, tính tình cũng không xấu. Ừm, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn tìm không được cực phẩm thay thế nào tốt hơn người này, bởi vì mẹ của cô ngày mai sẽ phải con gái của dì tới đây thăm dò tình hình! Nói ra cho oai chính là: thuận tiện quan tâm một chút việc chung thân đại sự của chị họ.

Nhiếp Tiểu Thiển híp mắt, vẻ mặt đắc ý, Đới Xuân Diệu nhìn bộ dáng rất giống một con mèo của cô, trong lòng ngứa một chút, rất có một loại xúc động muốn tiến lên nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cái.

Nhiếp Tiểu Thiển trong đầu rất hài lòng. Đương nhiên cô hài lòng không chỉ có vì người nam nhân này phân cửng điều kiện tốt, mà là cực kỳ mẫu chốt chính là anh ta là một tên Gay! Như vậy, đối với bản thân cô sẽ an toàn, không tạo thành nguy hiểm gì, nếu không là cô nam quả nữ chung sống một phòng, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô mới không đảm bảo chính mình có thể hay không, không nhào tới ăn người ta.

Ừm, như thế rất tốt.

“Đồng ý!” Một câu vang dội từ trong miệng cô phát ra, ở trong không khí chiến chiến nguy nguy truyền tản ra.

Đới Xuân Diệu cũng là hài lòng gật gật đầu, hai người trao đổi số điện thoại, cũng ước định buổi tối ngày mai cùng nhau thương thảo cụ thể mọi chuyện. Lắc lắc thắt lưng phá lệ “tao nhã” từ tiệm Starbucks đi ra, Nhiếp Tiểu Thiển lập tức giống như một quả bóng cao su xì hơi, chán chường tựa vào trên băng xe Bus.

Đáng ghét, Lâm Thanh Hà chết tiệt, bắt lão nương phải đi đôi giày cao gót như vậy, thiếu chút nữa đã làm thắt lưng của lão nương bị vặn gãy! Nhiếp Tiểu Thiển cô đứng thật là thấp bé, nhưng cũng không đến nỗi nào a~, sự tra tấn này có đáng giá như vậy không? Mười hai cm a~, cô chưa từng một lần đi giày cao gót đến như vậy a!! Cô cho rằng là cô đã giúp cho eo nhỏ của tôi uốn éo theo từng bước đi như Bạch Tố Trinh a! Tôi lại cảm thấy như là Thiện nữ u hồn đây !! (*)

(*Bạch Tố Trinh : Bạch xà trong phim thanh xà bạch xà, Thiện nữ u hồn : cũng là tên một bộ phim)

Bíp ~ một tiếng còi ô tô thanh thúy đột nhiên vang lên, Nhiếp Tiểu Thiển cả kinh, chân loạng choạng, bước lệch một cái liền té chống vó. Vốn là nghĩ cả kinh đã đủ thê lương rồi, không nghĩ tới cư nhiên còn bị rơi vào cảnh họa đơn vô chí này! Cô rốt cuộc nổi giận!

“Đáng ghét, không nhìn thấy chỗ này đang có một người sống đứng đứng sao~, bóp còi to như vậy là muốn hù chết người a!” Cô rít gào. Đúng vậy, một người phụ nữ lớn tuổi cùng đứng ở bên xe bus kinh ngạc nhìn cô.

Cửa kính chậm rãi kéo xuống, lộ ra gương mặt mê người chết không cần đèn mạng, cô ngược lại ôm ngực hít một ngụm khí lạnh, nhìn hai giây, sau đó thật không khách khí liền mở cửa xe ra, ngồi vào trong xe.

Xe đi rất chậm, người nam nhân bên cạnh có một loại hơi thở đặc biệt, mà Nhiếp Tiểu Thiên chưa bao giờ nghĩ thấy ở trên người những người nam nhân khác, cô lặng lẽ theo dõi nhìn anh hai giây, đem cửa sổ chậm rãi hạ xuống, loại hương vị này rất dễ chịu, làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhuận thật thoải mái.

Đây chẳng lẽ là sự đặc biệt trên người Gay sao? Mùi thơm nhàn nhạt như có như không phảng phất qua chóp mũi cô, nghĩ như vậy, ở giữa loại hương thơm này tràn đầy chuyện tình hoa lệ, a~ đáng giận~ thật sự là phung phí của trời a!

“Nhà cô ở chỗ nào?” thanh âm dễ nghe đột nhiên từ trong miệng Đới Xuân Diệu phát ra, nghe vào trong lỗ tai của Nhiếp Tiểu Thiên đang ngăn người có vài phần đột ngột.

“Anh hỏi để làm gì? Tra hộ khẩu sao?” Nhiếp Tiểu Thiên liếc mắt, bỏ qua trong lòng đang tìm tòi nghiên cứu anh rốt cuộc là công hay là thợ.

Không ngờ, Đới Xuân Diệu ghét bỏ nhìn cô một cái, đúng, chính là ghét bỏ, là sự ghét bỏ khi bạn mang theo túi lớn túi nhỏ từ siêu thị đi ra, rút thưởng trúng được chai nước khoáng.

“Chẳng lẽ cô muốn về nhà tôi sao?”

Nhiếp Tiểu Thiên thế này mới hiểu ra, vội vàng nói địa chỉ nhà mình. Trên trán chảy mồ hôi, là chính mình đa tình rồi. Nói, anh ta hẳn là công đi? Nhìn người ngày hôm đó anh ta mang đến phẫu thuật cúc hoa, aiz, thực là làm đau lòng người mà.

3. Chương 3: Điện Thoại Đoạt Mệnh

Thời điểm xuống xe, Nhiếp Tiểu Thiên rất khách khí cự tuyệt yêu cầu muốn vào nhà ngồi một chút của đối phương, sau khi nói lời cảm ơn, lập tức đi vào trong thang máy, từ trong thang máy đi ra, lấy chìa khóa ra mở cửa, vào nhà, tháo giày cao gót ra. Đang âm thầm mất hồn thì tiếng chuông điện thoại đoạt mệnh vang lên!

Cô nhìn trên màn hình điện thoại mới mua, bốn chữ “Mẫu hậu đại nhân” không ngừng nhấp nháy, nhìn thấy cái tên này thì chỉ muốn mắt mù, nghe thấy thanh âm tiếng chuông điện thoại này thì chỉ muốn tai điếc. Đặc biệt sau khi tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên ba lượt, Nhiếp Tiểu Thiên rốt cuộc không chịu nổi sự tra tấn này, tay run rẩy tiếp điện thoại, hít thật sâu một hơi, ngọt ngào gọi một tiếng: “Mẹ”

”

“Nha đầu chết tiệt kia, lâu như vậy mới chịu nghe điện thoại, lúc trước đang ở đâu? Có phải là đang cùng bạn trai hẹn hò không? Aiz, mẹ nói, em họ Nguyệt Nguyệt ngày mai sẽ đến chỗ của con đó, con nhớ tiếp đón người ta chu đáo một chút, thuận tiện để cho nó giúp con đem về ẹ một chàng rể thật tốt nha!” thanh âm của lão phu nhân ở đầu dây bên kia tràn đầy hứng khởi, cùng sự uể oải không phấn chấn của cô hình thành sự đối lập rõ rệt.

Chúa ơi, rốt cuộc ai là mẹ, ai là con đây? Vì sao cô lại cảm thấy hiện tại thể xác và tinh thần của cô thật phần mệt mỏi, giống như thân thể và tinh thần này là của người già 80 tuổi a~. Nhiếp Tiểu Thiên cảm giác được tóc gáy dựng đứng lên, từng lỗ chân lông đều đang cùng cô kêu gào: Tôi muốn nam nhân, cho tôi nam nhân!

Lạy chúa, vì cái gì lại đến trước một ngày! Không phải đã nói là ngày kia mới đến sao? Thật sự là sấm sét giữa trời quang a! Thiên lôi từng trận a!

Trong nội tâm đang cực lực bài xích, nhưng là cô cũng chỉ có thể nhu thuận nói lời đáp ứng: “Được a, mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, bạn trai con tốt lắm, con sẽ đưa Nguyệt Nguyệt đến trường học an bài thỏa đáng ! Aiz, mẹ ơi, mẹ còn việc gì không? Con đang có việc gấp muốn đi ra ngoài, gặp lại mẹ sau nha, sẽ không làm mẹ thất vọng đâu ~”

Cúp điện thoại, Nhiếp Tiểu Thiển nặng nề thở dài nhẹ nhõm một hơi, nằm phịch xuống ghế sofa. Ngày mai còn có hai ca phẫu thuật nữa, buổi tối còn phải cùng tên “Xuân, được” kia hiệp nghị chiến đấu, tiếp theo là phải đi đón cô em họ, sau đó đem tên “Xuân, được” kéo quân tới đây để cho Nguyệt Nguyệt kiểm nghiệm! Một đồng chuyện lớn đang xếp hàng dài chờ cô, nhớ đến là lại đau đầu, ngày mai còn có ca phẫu thuật trị nội và ngoại kết hợp, lại là một người già, loại này là phiền toái nhất. Nhiếp Tiểu Thiển rưng rưng 45°, ưu thương nhìn trời, thề với trời kỳ thật cô tuyệt đối không thích suốt ngày buôn bán cúc hoa của người khác, tương đối mà nói cô vẫn là thích xem ở bên trong ruột của người bị bệnh biến có những gì hơn.

Aiz! Thật đáng hận! Thời gian riêng tư của cô ở đâu! Tại sao cô không có thời gian dành riêng?

Kính coong, kính coong~ lại là một hồi liên thanh tiếng chuông cửa đòi mạng, Nhiếp Tiểu Thiển tâm trạng đang mỗi một chút cuộc không chịu nổi sự quấy rầy, lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, nhặt lên chiếc dép đi trong nhà, phóng nhanh ra mở cửa. Nếu như khi mở cửa ra là cái tên bán trà sữa thiếu não ở lầu dưới, luôn quần quít lấy cô mời cô uống thử sản phẩm trà sữa mới ra, thì cô nhất định sẽ làm cho trên hai má của hắn in lại dấu dép.

Cửa mở, là Lâm Thanh Hà trên mặt đang cười ngoác cả miệng, tí hết cả mắt, nhìn thấy bộ dáng Nhiếp Tiểu Thiển giương nanh múa vuốt, ấn đường một màu đen xì, xem chừng cô lại gặp được chuyện gì phiền lòng rồi.

“Aiz. Bạn sao lại làm ra cái bộ dáng oán phụ thế kia, cuộc xem mặt hôm nay thế nào?” Lâm Thanh Hà một phen đẩy cô ra, tiến đến tủ lạnh lấy ra một chai sữa, ngồi xuống ghế sofa uống, đầu lông mày mang theo một luồng phong tình.

Nhiếp Tiểu Thiển u oán nhìn chai sữa trong tay Lâm Thanh Hà, nuốt xuống một ngụm nước miếng, nói: “Mình nói Tiểu Lâm Tử, nếu như mình nói hôm nay mình đi gặp mặt là một nam nhân cực phẩm, bạn có tin không?”

“A? Bây giờ có nhiều cực phẩm thế sao? Còn cực phẩm hơn so với tên thiếu não bán trà sữa ở lầu dưới sao? Hay là còn cực phẩm hơn so với kẻ lần trước bị bạn xem tình tròng muốn bạn phụ trách?”

“Bạn im ngay!” Nhiếp Tiểu Thiển oán hận ném dép về phía Lâm Thanh Hà, bị cô bạn linh hoạt tránh thoát “Còn nhớ rõ lần trước mình nói với bạn về hai tên yêu nghiệt đồng tính luyến ái rất điển trai không?”

Lâm Thanh Hà trong nháy mắt, ánh mắt dấy lên ngọn lửa hùng hục, cả người đều tràn ngập ý chí chiến đấu, một phát cầm chặt lấy tay cô, kích động nói: “Đối tượng mà bạn xem mặt sẽ.....”

“Đúng vậy, chính là hắn!” Nhiếp Tiểu Thiển khí phách nói, khi nói câu này cô ngẩng đầu ưỡn ngực có chút tự hào, cho tới nay bộ dáng của những người mà cô đã gặp mặt là vô cùng thâm hiểm, hoặc là có vô số thường nhân tính cách cổ quái khó mà chịu đựng nổi, lúc này thực sự cảm giác rất giống như trên đường cái nhặt được bảo bối, chỉ tiếc người nọ lại là Gay a!

“Ôi mẹ ơi! Nhiếp Tiểu Thiển, bạn đây là gặp phải vận cứt chó gì vậy! Đi xem mặt gặp được đại soái ca! Có tiền không? Là ông chủ không? Lưu manh không? Vật nhỏ kia thoát nhìn như thế nào?” Lâm Thanh Hà ánh mắt lóe tinh quang, phảng phất như trở lại thời kì đại học, khi phát hiện ra con mồi.

Ông xã Lâm Hồi Mộc hiện tại của cô chính là đối tượng bị cô săn đuổi thời đại học.

“Này, bạn đã là phụ nữ có chồng, đã là mẹ của một đứa con nhỏ, cẩn thận Tiểu Mộc Mộc mà biết lại có chuyện! Người ta cũng không phải là cối sạch quần áo, mình làm sao có thể biết vật nhỏ của hắn như thế nào! Bất quá, ngược lại thoát nhìn là người có học thức.” Nhiếp Tiểu Thiển không khỏi nhớ lại anh ta một bên quấy cà phê, một bên nhìn cô cười dịu dàng một cái, phảng phất cảnh vật chung quanh đều bị anh làm lu mờ.

Aiz, có vẻ ngón tay rất thon dài đây.

“Người ta chỉ hỏi một chút thôi mà, mình nhưng luyến tiếc Tiểu Lâm Tử nhà chúng ta, không thể vứt bỏ được a~.”

Nhiếp Tiểu Thiển mang theo vài phần ghen tị nhìn cô, nói: “Thế nào? Cuộc sống làm mẹ có tốt không?”

“Phụt ~” Lâm Thanh Hà phun hết sữa lên mặt mình, chán ghét nói: “Mọi lúc mọi nơi, tiểu gia hỏa này cứ cách ba giờ sẽ phải bú sữa mẹ, ôi mẹ ơi, bạn có biết không? Bạn có biết tên tiểu tử này giống ai không, khi bú sữa, một bàn tay khác vẫn không quên bắt lấy một bên vú khác của mình bóp bóp, giống như sợ sẽ có người đoạt của nó, làm ình mệt chết đi được. Chúa ơi, còn có một giờ nữa thôi là mình phải trở về, cởi quần áo ra, ngoan ngoãn đảm nhiệm sự chà đạp của đứa bé xấu xa này, buổi tối còn phải đảm nhiệm sự trà đạp không đứng đắn của cha nó, quả là mệnh khổ a~.”

Lâm Thanh Hà một bộ dáng khổ vì mối thâm thù quá lớn, nhìn ở trong mắt của Nhiếp Tiểu Thiển rõ ràng chính đang khoe khoang, trời mới biết Nhiếp Tiểu Thiển cô muốn kết hôn đến cỡ nào a~, ngay cả nằm mơ đều thấy mình đang cử hành hôn lễ, đúng là mấy năm qua, cô không biết nhìn người, giao hữu vô ý, những người đàn ông cô gặp được không phải là cặn bã thì cũng là nghèo kiết xác! Đây là chuyện gì a, người ta mới tốt nghiệp một năm liền kết hôn, năm nay còn thêm con trai, như thế nào mình đến bây giờ vẫn còn cô độc? Chẳng lẽ là do công việc của cô là nguyên nhân sao? Lúc trước, khi đi xem mặt, quả thật có một vài người đàn ông vừa nghe thấy cô là bác sĩ khoa hậu môn là liền kính nhi viễn chi (*), có thật là luôn luôn có người không kỳ thị nghề nghiệp này chứ? Hơn nữa, lại là bác sĩ - phó chủ nhiệm khoa hậu môn thì đã làm sao? Không có cái khoa này, nếu cúc hoa của các người có vấn đề thì phải tìm ai giải quyết! Các nam nhân còn có thể tìm được chân ái sao? Thật là!

(* Kính nhi viễn chi : tôn trọng và giữ khoảng cách)

“Aiz, mình nói với bạn một chuyện quan trọng, mẹ mình muốn em họ Nguyệt Nguyệt của mình ngày mai sẽ tới đây, trước tiên ở lại chỗ mình một thời gian, thuận tiện khảo sát bạn trai mới của mình một chút, bạn nói phải làm sao bây giờ?”

“Là con bé như bà cụ non, đặc biệt không phóng khoáng, không thích đùa cợt sao? Ôi mẹ ơi, con bé ấy nếu như ở cùng bạn, bạn còn có ngày tốt lành được không đây, còn phải mỗi ngày bưng trà, rót nước, nấu cơm, giặt quần áo chiếu cố bà cụ non này, mình xem a, bạn vẫn nên tìm cơ hội cho con bé đó ra ở nhà trọ là tốt nhất! Hoặc là trực tiếp đưa con bé đến ở ký túc xá trong trường học!” Lâm Thanh Hà sở dĩ đối với cô em họ Nguyệt Nguyệt này phản cảm như thế, cũng không phải là không có nguyên nhân, lúc trước Lâm Thanh Hà cùng Nhiếp Tiểu Thiển là một đôi bạn cực thân không tách rời nhau như hai chị em song sinh, nhưng không biết cô em họ này vì cái gì mà ở trước mặt mẹ của Nhiếp Tiểu Thiển nói bậy, làm ẹ cô hiện tại nhìn thấy Lâm Thanh Hà sắc mặt cũng chưa hòa nhã được như trước.

“Đúng vậy, nhưng tìm lý do gì bây giờ?”

Nhiếp Tiểu Thiển vừa nói xong, tiếng chuông điện thoại liên thanh đòi mạng lại vang lên, cô nghe mà sầu muốn chết, cũng không biết mẹ lại có chuyện gì nữa đây.

“Dạ, mẹ có chuyện gì sao? Như thế nào lại gọi điện thoại tới?” Nhiếp Tiểu Thiển hướng Lâm Thanh Hà nháy mắt ra hiệu, ý bảo cô ngậm miệng lại.

“Ai nha ~ Tiểu Thiển a ~ ta trước đi tắm đã~” một thanh âm thô thô, giống như tiếng kêu của vịt đực bị cắt tiết, từ miệng của nữ nhân bên cạnh cô phát ra.

Nhiếp Tiểu Thiển tâm đột nhiên nhảy dựng, u oán trừng mắt nhìn Lâm Thanh Hà, lần này coi như xong đời, cô biết lỗ tai của mình sẽ gặp tai ương, trái tim nhỏ bé yếu ớt sẽ bị chà đạp.

“Là tiếng của ai? Tiểu Thiển, có phải là Lâm Thanh Hà không? Con lại cùng cô ta ở một chỗ sao? Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần.....”

Tiếng gầm gừ đinh tai nhức óc từ trong microphone truyền tới, Nhiếp Tiểu Thiển đem điện thoại bỏ ra xa, nghe tiếng gầm gừ lẫn nhải bên trong, nhìn gương mặt trái xoan yêu kiều của Lâm Thanh Hà càng ngày càng đen, cô ý thức được tầm quan trọng là phải ngăn cản lão thái thái tiếp tục gầm gừ.

“Mẹ! Không phải là Lâm Thanh Hà, là... là bạn trai của con!” Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận.

“Cái gì?” ở đầu điện thoại bên kia bỗng nhiên trầm mặc hai giây, lại thay đổi giọng nói, cực kỳ vui mừng “Ai nha, các con ở chung sao? Tốt, tốt, tốt, khuê nữ như con lúc này làm thật sự không tệ, quả nhiên không làm ẹ thất vọng, đúng rồi, con rể của mẹ đâu, mau làm cho nó nghe điện thoại một chút.”

Nhiếp Tiểu Thiển nghĩ tâm muốn chết đều có, giọng run run nói: “Mẹ, anh ấy đang đi tắm, aiz, mẹ, con có một cuộc gọi đến, phải cúp máy thôi, bye bye mẹ.”

Xoạch một chút nhấn phím tắt máy, cô cảm thấy toàn thân vô lực, tứ chi như nhũn ra, hướng trên ghế sofa ngồi phịch xuống thật mạnh, ngửa mặt lên trời thở dài: “Nhiếp Tiểu Thiển tôi như thế nào lại nghèo túng đến nước này, bạn nói xem, hiện tại mình nên làm cái gì bây giờ? Mình làm sao mới ra được một bạn trai ở chung đây~ oa, oa, oa~ em họ đến đây nếu chứng kiến căn bản không có dấu vết nam nhân, thì mình ngay đến lễ mừng năm mới cũng đừng nghĩ về nhà, oa, oa, oa~ làm sao bây giờ ~”

“Nếu không, mình đem chồng mình tới cho bạn mượn?”

“Biến, bạn không thể nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn sao?” Nhiếp Tiểu Thiển hung hăng đập cô một cước, dùng để bày tỏ phẫn nộ.

Lâm Thanh Hà buồn rầu híp mắt, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tia hào quang, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thú vị, nói với Nhiếp Tiểu Thiển: “Mình có một biện pháp, còn có thể một lần vất vả để đổi lấy cả đời nhàn nhã. Hơn nữa, nam nhân này có sẵn, cũng không biết bạn có nguyện ý hay không.”

Nhiếp Tiểu Thiển vừa nghe, lập tức ánh mắt lóe ra tinh quang, hỏi: “Biện pháp gì?”

“Không phải vừa rồi bạn mới nói là đi xem mặt nam nhân tướng mạo tốt hay sao? Làm cho nam nhân kia đến ở nhà bạn không phải là đã giải quyết được vấn đề này rồi hay sao?”

Nhiếp Tiểu Thiển ánh mắt sáng ngời, do dự một lúc, chần chờ nói: “Này, đây không phải là đang dẫn sói vào nhà sao?”

Lâm Thanh Hà ánh mắt khinh bỉ: “Đúng vậy, quả thật là dẫn sói vào nhà, chẳng qua ai là sói thì vẫn chưa biết được. Thế nào?”

“Mình còn biện pháp khác nào không?”

“Có.”

“Gì?”

“Chờ lão thái thái nhà bạn thu thập bạn.”

Đoàng, trong đầu Nhiếp Tiểu Thiển hiện ra đủ loại khuôn mặt vây lấy mình, cùng với từng bộ dạng ong bướm không đứng đắn, còn có khuôn mặt như hung thần ác sát của lão thái thái nhà mình, cô co rúm thân thể gầy gò lại, nói: “Ừm ~ vẫn là..... Làm cho Đới Xuân Diệu đến đây ở.....”

4. Chương 4: Kiến Thức Lưu Mạnh

Sáng sớm ngày cuối tuần trời đổ mưa, sau cơn mưa không khí cũng phá lệ tươi mát hơn, thậm chí có thể ngửi được mùi bùn đất cùng mùi thơm của cỏ cây! Nhiếp Tiểu Thiển tham lam hít vào không khí mát mẻ trong lành, một bên oán niệm nhìn thoáng qua tên đang đi đi chân gặt đất vào thảm để ở trước cửa.

Nếu không phải là vì cái người ra về dạo mạo này, cô cũng không cần mới sáu giờ sáng, mồm vẫn còn ngáp ngấn ngáp dài, hai mắt thâm quầng dậy mở cửa cho anh, nhìn thấy trên mặt anh là biểu tình ra vẻ vô tội, Nhiếp Tiểu Thiển thật muốn dùng móng vuốt của con mèo nhỏ nhà cô cào mấy phát lên trên mặt anh, hết lần này đến lần khác trên áo sơ mi màu trắng của người này lại là không dính một hạt bụi nào, tươi cười sáng lạn đến làm cho Tiểu Ninh Tử nhà cô đều phải phát xuân, cô tự nhiên là không hạ thủ được.

Sau khi bước vào nhà, Đới Xuân Diệu mày kiếm nhíu một cái, không nói hai lời liền đem Nhiếp Tiểu Thiển đẩy tới cửa ngồi, xắn tay áo lên bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Nhiếp Tiểu Thiển vừa cắn hạt dưa, vừa liếc mắt nhìn anh. Lúc này, vị đại soái ca đang thể hiện một tư thế cực kỳ mập mờ— cái mông cong lên, cổ cúi xuống, khom người lau sàn nhà đầy tóc rơi. Cô nhìn không được sở trường so đo, lấy ánh mắt chuyên nghiệp đến thăm, động tác này là tư thế thích hợp nhất khi quan sát cúc hoa của bệnh nhân. Cô ngược lại đã gặp rất nhiều cúc hoa của nam nhân, chỉ là cúc hoa của nam nhân đẹp trai như vậy, Nhiếp Tiểu Thiển cô theo nghề y đã sáu năm rồi, ngược lại còn chưa thấy qua, lại nói tiếp

thật đúng là có một chút hiếu kỳ, xuân tâm của cô đã bị đóng băng một ngàn năm, cứ nhiên có chút nảy mầm!

“Cô đang nhìn cái gì?” Đới Xuân Diệu lau xong xoay người lại, lập tức liền thấy được ánh mắt nóng rực của Nhiếp Tiểu Thiển đang dán chặt ở cái mông của anh, cảnh giác hỏi.

Bị bắt tại trận cũng không làm cho Nhiếp Tiểu Thiển mặt đỏ, tai hồng lấp bắp, đối với một bác sĩ khoa hậu môn mà nói, đây thực sự không phải là chuyện khó nói gì, nhưng là vì tạm thời cô muốn giữ lại hình tượng thực nữ tốt đẹp ỳnh, nên cô lại trấn định tự nhiên nói: “Nhìn Ninh Thái Thần nhà tôi ~”

“Ninh Thái Thần?”

“Ừm~ Chính là con mèo nhỏ ở bên cạnh anh đó.”

Đới Xuân Diệu sửng sốt, nhìn con mèo hai mắt to tròn, bộ dáng như là bưng tỉnh đại ngộ, sâu kín thốt ra: “Ninh Thái Thần, Nhiếp Tiểu Thiển. Hai người đúng là trời sinh một đôi.”

Vốn là dự định áp chế anh tiểu nhân đắc chí, lại không nghĩ rằng bị anh âm thầm đâm ột dao, Nhiếp Tiểu Thiển hướng lên trời mắt trợn trắng, trong lòng rầu rĩ nghĩ, quả nhiên không phải tư duy bình thường, tình yêu xuất hiện ở trong mắt bọn họ đều là đồng tính! Cô nhìn thân ảnh đang bận rộn ở trong phòng bếp, lại nhìn thoáng qua một đồng tử hạt dưa mà mình vừa phun ra, nở nụ cười ranh mãnh, tâm tình nháy mắt liền cảm thấy khá hơn rất nhiều.

Cuối tuần, chính là dùng để ngủ nướng, nếu là buổi sáng chưa có tỉnh ngủ, vậy thì lại đi ngủ bù, cô miễn cưỡng gấp một cái, đi vào trong phòng, lên trên giường, chính là cô quên một chuyện vô cùng trọng yếu, quên khóa cửa!

Mà hậu quả trực tiếp từ chuyện này chính là, lúc này Đới Xuân Diệu đang ngồi ở trên mép giường, còn thật cẩn thận tường tận xem xét Nhiếp Tiểu Thiển trong giấc ngủ. Cô ngủ được rất trầm, rất im lặng, giống như một đứa trẻ không hề đề phòng, tựa hồ đang ở trong mộng đẹp, bởi vì anh đã mơ hồ nhìn thấy từ khoe miệng đỏ thắm chảy xuống một dòng chất lỏng trong suốt.

Nhìn bộ dáng này, thật giống như một con cừu nhỏ.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa, chiếu vào trên mặt anh, hiện lên một tầng vàng sáng nhàn nhạt, càng làm nổi bật lên da thịt óng ánh trong suốt của cô, mỏng như cánh ve, thậm chí có thể nhìn thấy từng mạch máu nhỏ ở bên trong, Đới Xuân Diệu có vài giây ngây người, trong lòng sinh ra một tia cảm giác khác lạ đã chôn giấu từ rất lâu, chợt bừng tỉnh, nhin không được vươn tay ra, chạm vào môi anh đào đỏ thắm.

Nói thật, anh là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như vậy nhìn kỹ một nữ nhân, hoàn cảnh cuộc sống trước kia của anh không cho phép, hiện tại anh tuy rằng thân phận cao quý, nhưng anh cũng không nghĩ đụng vào nữ nhân chủ động dán sát vào mình, anh cảm thấy có chút bấn, bởi vì một trong số họ có ai mà lại không có tâm tư khác đến tiếp cận anh đây?

Nhiếp Tiểu Thiển vốn đang ngủ mơ mơ màng màng, lúc này đột nhiên cảm giác được trên môi ngứa một chút, theo bản năng cho rằng lại là con mèo nhỏ đang liếm cô.

“Chán ghét, Tiểu Ninh Tử, mi lại tinh nghịch.....” cô mơ hồ không rõ nói mê, xoay người.

“Chắc chắc ~ thật sự là ngủ thiếp đi bị bán cũng không biết đây!” thanh âm cực kỳ dễ nghe mang theo vài phần trêu tức, Nhiếp Tiểu Thiển theo bản năng mím môi.

Không đúng, vừa rồi rõ ràng là thanh âm của nam nhân! Trong phòng của mình như thế nào lại có nam nhân! Nhiếp Tiểu Thiển giật mình một cái, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, vội mở to hai mắt, một gương mặt tuần mi xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

A! Con mẹ nó! Như thế nào lại là người nam nhân này! Đường như vẻ mặt này còn rất gần mình, chỉ cần hơi hơi nhấc đầu lên là có thể tiếp xúc thân mật a! Lại nhìn ánh mắt của người đối diện, phải nói là đầy ái muội.

Móa! Có phải hay không, vừa mới đến ngày đầu tiên đã liền dọa lão nương!

“A a a a a a!” Nhiếp Tiểu Thiên quát to một tiếng, cô thừa nhận phản xạ hình cung của mình đúng là có một chút dài.

Đới Xuân Diệu che lỗ tai lại, dùng ánh mắt giống như đang nhìn một bệnh nhân thần kinh để nhìn cô, nói: “Cô bị bệnh nói lắp à?”

Nói lắp?

“Anh mới nói lắp! Cả nhà anh đều nói lắp!”

“Không phải bệnh nói lắp, cô kêu nhiều như vậy để làm gì? Giả bộ à?”

“Anh.... anh ... anh... anh...!” Nhiếp Tiểu Thiên bị lời của anh làm cho phát ghen, thiếu chút không thở nổi “Đồ lưu manh!”

Không ngờ, Đới Xuân Diệu lại giống như là không thèm để ý một chút nào, biết thời biết thế đột nhiên đem cô từ trên giường bế lên, đôi môi áp vào trên vành tai trắng nõn của cô, nhẹ giọng nói: “Vậy phải để cho cô biết một chút về cái gì gọi là đồ lưu manh, hắc hắc ~”

Vừa mới dứt lời, Nhiếp Tiểu Thiên đã bị anh một lần nữa ném lên trên giường, một thân thể nặng nề đè lên. Không đợi cô mở miệng, một đôi môi ấm áp mềm mại liền chiếm hữu môi cô. Trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, kể từ sáu năm trước khi chia tay người đó, cô liền không còn có cùng nam nhân thâm mật như vậy, cho nên, cô bây giờ chính là, ngây người, bị dọa !

Thằng nhãi này là đang hôn mình sao? Trời ạ, lão nương bị cường hôn!

Nụ hôn của anh bá đạo mãnh liệt, hoàn toàn bất đồng với bộ dáng nhã nhặn của anh! Cầm thú! Còn gặm cắn, làm như là gặp được người dễ bị bắt nạt, đừng tưởng rằng lão nương là người dễ bị bắt nạt, lão nương cũng không phải là một con cừu nhỏ ngồi chờ bị làm thịt, Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng quýnh lên, đầu óc lưu chuyển liên nghĩ ra được chuyện xấu.

Người cắn ta đúng không? Lão nương cắn chết người! Nhiếp Tiểu Thiên chủ động nghênh đón đầu lưỡi mềm mại của anh, cùng nó dây dưa cùng một chỗ. Bỗng nhiên nhẹ nhàng gặm cắn, bỗng nhiên mút vào thật mạnh, khi thì liếm láp cánh môi của anh, tóm lại, muốn đem đầu hủ của mình bị ăn lấy trở về.

Nhưng là, sự thật chứng minh, Nhiếp Tiểu Thiên hàng là kích không được, Đới Xuân Diệu người này là không thể khiêu khích được.

Rất nhanh, hai cổ thân thể như củi khô gặp lửa bốc, đã ma sát không sai biệt lắm.

“Đồ lưu manh!” Nhiếp Tiểu Thiên rốt cục rút cái lưỡi dính hương ra, trên mặt mang theo một tia tươi cười thắng lợi.

“Ai là lưu manh đã biết rõ!” Đới Xuân Diệu tuấn mi nhướng lên, một bộ dáng việc không liên quan gì đến mình.

Ách..... Lúc này chính mình đang lấy tư thế cực kỳ mập mờ nằm ở trên ngực anh ta, hai gò má đỏ bừng, hơi thở nhè nhẹ, ánh mắt nhu tình có thể chảy ra nước, mà Đới Xuân Diệu ở dưới, áo sơ mi màu trắng đã bị chính mình vô thành nhiều nếp nhăn, ba chiếc cúc trước ngực cũng đã được mình cởi ra, lộ ra da thịt trơn bóng, tinh tế vừa nhìn, còn có thể nhìn thấy cơ ngực hoàn mỹ a

~Ai ui ~ thơm quá, tươi đẹp quá, nếu như bị chú cảnh sát thấy được, là sẽ bị kéo vào trong cục cảnh sát uống trà nói chuyện a

~Nhiếp Tiểu Thiên chép miệng, tâm không cam lòng tình nguyện từ trên người Đới Xuân Diệu bò xuống. Rút một tờ khăn giấy ướt ở trên bàn, ở trước mặt anh hung hăng lau môi của mình, lộ ra biểu tình ghét bỏ.

“Ghét bỏ sao? Mới vừa rồi còn lộ ra bộ dáng hưởng thụ như vậy, chắc chắn, phụ nữ thật sự là miệng nói thế này, trong lòng lại nghĩ thế khác.” Đới Xuân Diệu đi đến trước mặt cô, cũng giắt lấy một tờ giấy ướt, lau nước miếng của cô lưu lại ở khóe miệng anh, đột nhiên thay đổi giọng nói: “Đi thôi, nếu không đi ăn cơm, sẽ chuyển sang thành ăn bữa khuya mất.”

Người này nấu cơm sao? Mang theo nghi hoặc, Nhiếp Tiểu Thiển đi vào phòng khách. Thịt kho tàu cá trích, nắm kim chi trứng trắng, canh cà chua trứng, mơ hồ bốc hơi nóng.

Nhiếp Tiểu Thiển không thể tin liếc ngón tay thon dài trắng nõn của Đới Xuân Diệu một cái, trong lòng âm thầm chảy nước miếng đầy đất, thật sự là tay quá đẹp a ~ không có khả năng! Đôi bàn tay kia tuyệt đối không giống như là tay biết làm cơm a!

“Đang nghĩ gì thế? Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội hết mất.” Đới Xuân Diệu gấp một miếng cá đặt vào trong bát cô.

Thịt cá nồng đậm mùi tương, lại mềm lại thơm, ăn quá ngon ! Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt lộ ra vẻ mặt hạnh phúc, ánh mắt thỏa mãn đều nhanh nheo lại.

“Đồ ăn này mua ở đâu vậy? Cứ nhiên lại nấu ngon như vậy, có hương vị của mẹ nấu.”

Đới Xuân Diệu nhìn gương mặt tròn như trái táo của cô lưu quang bốn phía, tâm tình không hiểu tại sao cũng tốt lên, khoe miệng nhin không được khê nhếch lên, khê cười với cô một tiếng, nói: “Tôi làm.”

Cạch ~ miếng cá đến miệng rơi xuống bàn. Nhiếp Tiểu Thiển mở to mắt hạnh, chần chờ một chút, hỏi: “Thật vậy chăng?”

“Cô không tin?”

“Anh có bằng chứng gì chứng minh không?”

Bằng chứng..... Đới Xuân Diệu nụ cười trở nên cứng ngắc, cô gái này thật đúng là..... Rất đặc biệt.

“Nếu không tôi ngày mai sẽ làm ở trước mặt cô là được chứ gì?”

“Đồng ý!” Nhiếp Tiểu Thiển trả lời là tương đương dứt khoát, căn bản không có cho Đới Xuân Diệu có thời gian đối ý. Nhìn ánh mắt u oán của người đối diện quét tới, cô rút cục nhin không được cười ha ha.

Cùng tôi đấu? Không có cửa đâu! Nhiếp Tiểu Thiển cô là ai nào? Chính là thiếu nữ xinh đẹp vô địch duyệt vô số cúc hoa! Không phải là người để ột tiểu tử đầu óc còn non nớt như người có thể lừa dối, ừ hừ!

“Này, này! Tôi nói xuân được a ~”

“Sao?”

“Đã gặp qua sói đuôi dài chưa?”

“Cô không phải sao?” Đới Xuân Diệu uống một ngụm canh, đầu cũng không ngẩng lên, sâu kín mở miệng nói.

Ách..... Bị tranh lời kịch.

Nhiếp Tiểu Thiển tâm tình tốt cơm nước xong, lại đem tất cả số cá còn thừa thưởng cho Tiểu Ninh Tử, Tiểu Ninh Tử hấp tấp cảm động đến rơi nước mắt, chạy tới cái đĩa dành riêng cho nó, không còn có quan tâm tới cô. Rút cục đợi cho xuân được ~ rửa bát xong đi ra. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, ý bảo Đới Xuân Diệu ngồi xuống, hiện tại, bọn họ nên nói chuyện chính sự.

Theo như lời Lâm Thanh Hà đã nói, bọn họ đây là vẫn không thể tránh khỏi ở chung cuộc sống tràn ngập JQ (gian tình). Đương nhiên, quan hệ của hai người bọn họ ở trước mặt người ngoài sẽ là một đôi tình nhân, nhưng trên thực tế chính là kẻ ước tình nhân!

Bởi vậy, chuyện trọng yếu nhất hiện tại chính là ký hợp đồng. Hợp đồng đã được Nhiếp Tiểu Thiển tốn cả một buổi tối hôm qua để soạn ra, giờ chỉ cần Đới Xuân Diệu ký tên.

“Đây là cái gì?” Đới Xuân Diệu rót một cốc nước, ngồi xuống, nhìn thấy văn kiện trên bàn.

“Hiệp nghị, tôi đã viết ra tất cả các điều khoản mà chúng ta cần phải tuân thủ, anh ký tên đi.”

Đới Xuân Diệu nhíu nhíu mày, cầm lên nhìn quét vài lần, phần lớn các điều khoản đều bình thường, cũng không có cần thận nghiên cứu, liền tiêu sái ký tên.

“Đúng rồi. Anh bao nhiêu tuổi?” Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên nghĩ đến, hỏi.

“Hai mươi bảy. Còn cô?”

Hai mươi chín tuổi rồi. Bất quá lão nương mới không nói cho anh biết, tuổi là điều tối kị nhất của phụ nữ, nhất là với một người tuổi đã lớn mà vẫn còn cô đơn như cô. Quả nhiên là trẻ hơn mình mấy tuổi a, thật sự là làm cho người ta ghen tị a.

“Tôi là gia đình đơn thân, mẹ tôi là viên chức. Còn anh?” Lúc này Nhiếp Tiểu Thiên trước khai báo chi tiết gia cảnh của mình.

Đới Xuân Diệu hí hóp mắt, không chút để ý nói: “Ông nội của tôi là thượng tướng, ba tôi là thương nhân. Tôi lớn lên từ doanh trại bộ đội, hiện tại là ông chủ kiêm cán bộ cao cấp.”

“Đúng rồi, anh vừa rồi tại sao lại hóa thân thành sói? Chẳng phải là anh không thích phụ nữ hay sao?” Nhiếp Tiểu Thiên nghĩ đến một màn vừa rồi, đỏ mặt mày dạn mặt dày hỏi.

“Cô là nữ?” Đới Xuân Diệu không thể tưởng tượng liếc bộ ngực của cô một cái, ngoài miệng mỉm cười, nói: “Rõ ràng cùng đàn ông giống nhau thôi ~”

Móa! Quả nhiên a, thì ra tên hỗn đản này đem mình thành đàn ông, trách không được kích tình như vậy! Nhưng là, nhưng là Nhiếp Tiểu Thiên cô rõ ràng không có tiếng cũng có miếng là một bé gái có được hay không? Tuy rằng vòng một không quá rõ ràng, nhưng người có mắt đều có thể nhìn ra cô là động vật giống cái đi?

5. Chương 5: Em Họ Giá Lâm

“Ta cười đắc ý ~ ta cười đắc ý~”

Lúc này Nhiếp Tiểu Thiên đang mơ tới mình được một vị nam nhân ba có: có tiền, có tài, có khí chất, ôm bổ nhào vào ở trên giường, còn chưa có tiến hành được bước tiếp theo, đã bị tiếng chuông điện thoại đoạt mệnh đáng giận đánh thức, cô ưu thương tiếp điện thoại, u ám đối với đầu dây bên kia nói một chữ: Alô !

“Chị họ! Xe sắp đến bến, chị nhanh tới đón em a, nhớ rõ mang theo cả bạn trai của chị đến nữa nha~” Tiểu Nguyệt Nguyệt thanh âm mất hồn vô cùng vang lên, mang theo một tia làm nũng, đem Nhiếp Tiểu Thiên đang ở trong mộng chưa hoàn hồn, đột nhiên hoàn toàn trở nên thanh tỉnh.

“Đã biết!” Lập tức cúp điện thoại, lừ loát từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ váy liền áo, mở cửa phòng ra, xông vào phòng vệ sinh rửa mặt chải đầu. Khoan đã, cô vừa rồi ở phòng khách nhìn thấy gì?

Nhiếp Tiểu Thiên kịp thời có phản ứng, lại lui trở về phía sau cửa phòng vệ sinh, nghiêng người vừa nhìn thấy, chỉ thấy Đới Xuân Diệu kia trên mặt tràn đầy tươi cười sáng lạn đang nhìn cô. Anh hôm nay mặc một chiếc áo polo màu trắng, quần jean, giày thể thao! Oa ~ thật sự là một mỹ nam, một thiếu niên giống như ánh mặt trời tỏa ra ánh hòa quang a! Sáng sớm đã được nhìn thấy tiểu mỹ nhân, cảm giác thật là tốt a~, Nhiếp Tiểu Thiên nhếch miệng cười cười với anh, chột tiến vào phòng vệ sinh.

Đánh răng, rửa mặt, đi WC, chỉ trong vòng năm phút là giải quyết xong.

Nhiếp Tiểu Thiên từ trong phòng vệ sinh đi ra, cảm giác phi thường tốt, thanh xuân dào dạt, tươi cười bức người. Trên thực tế nụ cười của cô quả thật là bức người, hai mắt sưng húp, mắt quầng thâm sâu như là bị người đánh thật mạnh cho hai quầng, hơn nữa mái tóc ngắn hiện tại của cô lại rối bù, chỉ có một câu tuyệt vời để miêu tả: thật kinh sợ!

Đem qua cùng đồng chí mang xuân được đầu trí so dũng khí, rốt cục tại hai giờ rạng sáng mới quay trở lại phòng mình, cho nên tính đến bây giờ cô mới ngủ được có năm tiếng đồng hồ mà thôi! Thần a, năm tiếng! Đối với cô mà nói, không ngủ được coi như đã chết!

Không giống ai kia, rõ ràng tối hôm qua ngủ ở trên ghế sofa, sáng sớm tinh thần vẫn hoàn hảo, giống như quỷ vậy!

Nhiếp Tiểu Thiên oán niệm cầm lấy túi xách, chuẩn bị tông cửa xông ra, lại bị Đới Xuân Diệu một phát bắt được tay, một trảo này tựa hồ bắt mạnh hơn một chút, cũng không biết có phải là do anh cố ý hay không

nữa, Nhiếp Tiểu Thiển cứ như vậy không hề ngoài ý muốn ngã vào trong lòng anh, cùng ngực nhỏ kiên cố của anh tiếp xúc thân mật.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào!”

“Ăn cơm đã hăng đi đón người, cũng không kém vài phút.”

“Kém! Kém thật, bà cụ non này mà giận dữ thì tôi chỉ còn nước thất cổ tự tử!” Nhiếp Tiểu Thiển khóc không ra nước mắt.

Đới Xuân Diệu vươn tay vuốt vuốt mái tóc ngắn rối bù của cô, giọng nói mang theo vài phần sủng nịch, ôn nhu nói: “Ngoan ~ trước ăn điểm tâm, tôi lái xe đưa cô đi.”

Động tác này, giọng điệu này, này...này... này rõ ràng là đang câu dẫn con nhà người ta mà! Nhiếp Tiểu Thiển có một giây hoảng hốt, nhìn thẳng vào con người trong suốt của anh, tâm liền mềm nhũn ra, ngoan ngoãn ngồi xuống húp cháo.

Thật lâu không có ai vuốt tóc của cô như vậy, thật sự là đã lâu rồi. Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng ề ề nghĩ, trong đầu linh quang chợt lóe, trong nháy mắt làm cho cô tỉnh táo lại.

Ai ui, mình đang nghĩ gì vậy, người ta không phải là Gay hay sao? Người sao lại có thể có ý nghĩ kỳ quái đối với người đồng tính luyến ái đây! Đừng quên, các người là ký hợp đồng, nếu ai vượt khuôn khổ, thì sẽ phải trả năm vạn đồng a! Đối thành tiền xu có thể đập chết người chứ chẳng chơi!

Năm vạn đồng đủ để cho thần chí của Nhiếp Tiểu Thiển thanh tỉnh, nhưng là chuyện xảy ra kế tiếp, trong nháy mắt lại làm cô choáng váng. Tóc bị một đôi ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn lấy, chiếc lược sừng trâu cô thích nhất đang nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc cô.

A ~ chuyện gì đang xảy ra thế này~ người này là đang chải đầu ỉnh sao? Chải đầu sao? Đầu sao? Sao? Anh ta muốn gì mà lại ôn nhu như vậy, như vậy ở nhà, như vậy hiền lành, như vậy rất thích hợp bổ nhào vào a!

A! Con mẹ nó!

“Thiệt là, phải ra khỏi cửa cũng không chải tóc, lộn xộn giống như bộ lông chú dê con mới được sinh ra.” Đới Xuân Diệu giọng nói không quá giống như là trách cứ, ngược lại có một loại thói quen tính cầu nhàu ở bên trong.

Nhiếp Tiểu Thiển, hóa đá.

Người này rốt cuộc muốn thế nào a? Chẳng lẽ là muốn tàn phá tinh thần của mình sao? Phải không? Nhất định là vậy rồi! Nếu không tại sao không có việc gì mà lại ân cần như thế, làm hại mình hiện tại toàn thân đều nổi da gà, còn rùng mình, hiện tại là mùa hè nóng bức nha, ôi chao!

Yên lặng chịu đựng anh chải tóc xong ỉnh, Nhiếp Tiểu Thiển mặt đen lại đi xuống lầu, chui vào trong xe nhỏ Audi S8 của anh. Nhìn không ra người này còn rất có phẩm vị, chọn xe chạy êm mà lại chắc chắn, không giống như những xe X- Max, xe Para X, xe hơi bọc thép thường thấy trên đường cái, vừa nhìn đã biết chính là nhà giàu mới nổi.

“Trạm xe phía Tây.” Nhiếp Tiểu Thiển nói địa điểm, lại gọi điện thoại cho cô em họ của mình.

Đới Xuân Diệu gò má vô cùng mê người, thậm chí so chính diện còn đẹp hơn, cái gì gọi là 360° đẹp trai không góc chết? Vị trước mặt này chính là như vậy a!

Trong lòng có vô số con sâu nhỏ bò qua bò lại, khó chịu muốn chết, Nhiếp Tiểu Thiển do dự một chút, vẫn là có ý định hỏi để hiểu.

“Cái kia..... Anh trước kia có phải hay không thường xuyên đưa cho anh..... Chải đầu cho người yêu a?”

Người yêu kỳ thật chính là bạn trai! Oa oa oa oa

~Nhiếp Tiểu Thiển tương đối mọt mồm hỏi vấn đề này, nghĩ Đới Xuân Diệu cũng là người trong cuộc, hẳn là hiểu được ý tứ người yêu này của cô, lại không nghĩ sẽ nghe anh nói: “Tôi không có người yêu.”

“Ách..... Tôi là nói, ngày đó anh ôm cô dâu đến xem bệnh, chính là vị mỹ nam tử đó.” Nhiếp Tiểu Thiển cường điệu ba chữ ôm cô dâu, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

“A. Cô nói Đỗ Vân Triết a, chúng tôi từ nhỏ đã nằm ngủ trên cùng một chiếc giường, chơi cầu xong còn cùng nhau tắm.” Đới Xuân Diệu đang chuyên tâm lái xe, nhìn thấy ánh mắt to tròn của Nhiếp Tiểu Thiển đang quay vòng vòng vây quanh chính mình, cố ý miêu tả cuộc sống thời niên thiếu của mình với người anh em tốt.

A! Con mẹ nó! TMD! Rất hương diễm, chải đầu chỉ là một việc nhỏ a! Người ta là thanh mai trúc mã, ôi chao, cùng nhau lăn trên giường lớn lên! Còn cùng nhau tắm rửa, rửa... rửa liên..... Nhiếp Tiểu Thiển nhất thời không chế không nổi đầu óc của mình, mơ tưởng viễn vông.

(TMD: Một câu chữ thề, đại khái giống như mẹ nó, con bà nó, mẹ nội nó...)

“Xuống xe đi, cô đang nhìn cái gì vậy Trên mặt tôi có cái gì sao?”

Đới Xuân Diệu theo bản năng lau lau mặt, tháo dây an toàn, lại thay Nhiếp Tiểu Thiển đang ngây ngốc tháo dây an toàn ra.

Nhanh như vậy! Nhiếp Tiểu Thiển phục hồi lại tinh thần, đuổi kịp cước bộ của anh. Cô nhìn thấy một đám ánh mắt bốc lên hồng tâm vây quanh Đới Xuân Diệu, lại nhìn nhìn chính mình, suy nghĩ một chút, hấp tấp chạy lên, khoác tay anh, cùng anh sánh bước vào bến xe.

Trong trạm xe, người rất đông, Nhiếp Tiểu Thiển kiễng mũi chân lên nhìn nhìn, căn bản không có nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Nguyệt Nguyệt. Vì thế đành phải bấm điện thoại gọi cho em họ.

“Này, em đang ở đâu? Cái gì! Lạc đường ?”

“Được rồi, em cứ đứng ở chỗ đó không nên đi lại lung tung, chị tới tìm em, đúng rồi em mặc quần áo gì?” Nhiếp Tiểu Thiển cắt điện thoại đi, xuyên qua trong biển người.

“Làm sao vậy?” Đới Xuân Diệu chen lên, nắm chặt lấy tay Nhiếp Tiểu Thiển, phòng ngừa hai người bị lạc mất nhau “Cô bé đó hình dạng thế nào? Chúng ta cùng nhau tìm xem.”

“Áo T-shirt màu hồng phấn, váy ngắn màu hồng phấn, giày xăng-đan màu hồng phấn. Chỉ cần anh nhìn thấy một cô gái tóc dài, người gầy tong teo cao cao, một thân hồng phấn, thì đó chính xác là con bé!”

Bọn họ không sai biệt lắm đem cả trạm xe đều lật lên một lần, vẫn không có nhìn thấy thân ảnh của em họ.

“Xem, người kia có phải hay không?” Đới Xuân Diệu chỉ chỉ về một hướng ở phía ngoài trạm xe, Nhiếp Tiểu Thiển theo tay anh nhìn lại, tầm mắt bị đám người ngăn trở.

“Tôi không nhìn thấy.”

Thân thể của cô đột nhiên rời khỏi mặt đất, bay lên không trung, sau lưng rõ ràng là một vòng tay ấm áp. Ngày mùa hè, cách hai tầng y phục mỏng manh, nhiệt độ cơ thể có chút nóng rực của Đới Xuân Diệu truyền tới, có một loại cảm giác nói không nên lời, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm thấy nóng quá.

“Tại đó, người đang đứng ở dưới đèn đường, thấy không?”

Rất cục, Nhiếp Tiểu Thiển phát hiện ra cô em họ tại đang đeo tai nghe điện thoại. Xứ nha đầu, gọi nhiều cú điện thoại như vậy cũng không tiếp, thì ra là đang nghe MP3! Bất quá nói trở lại, đứng thật cao, chính là nhìn thấy xa a.

“Cái kia..... anh có thể thả tôi xuống.” Phát hiện mình vẫn đang bị anh ôm, Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt nóng lên, nhẹ nhàng nói.

“A, thật ngại quá.”

Rất cục trở lại mặt đất, A! Thật tuyệt vời! Cảm giác xuống mặt đất thật tốt, không còn tim đập rộn lên, thấp thỏm bất an như khi ở giữa không trung.

Hai người ra khỏi trạm xe, trực tiếp hướng phía em họ đang đứng đi tới, rất cục ở trước mặt một cô gái một thân màu hồng phấn thì dừng lại.

A! Trời ạ, có làm hay không, thật đúng là hồng phấn từ đầu đến đuôi, nha đầu kia là muốn làm cho cô hoa mắt hay sao? Nhìn thân ảnh nhỏ nhắn màu hồng phấn đang nhanh chóng tới gần, Nhiếp Tiểu Thiển trái tim nhỏ mạnh co quắp một chút.

“Chị họ!” Tiểu Nguyệt Nguyệt ôm cổ cô, nũng nịu gọi.

“Khụ khụ khụ ~ Nguyệt Nguyệt nha, em mau thả..... Buông tay! Mau, mau, sắp siết cổ nghẹn chết chị rồi!” Nhiếp Tiểu Thiển vẻ mặt đỏ bừng, cánh tay dài nhỏ ở giữa không trung quơ múa.

“A. Vị này chính là anh rể trong truyền thuyết sao? Lớn lên quá đẹp trai a! Tuấn suất y như nam chính trong phim thần tượng a!” Tiểu Nguyệt Nguyệt một đôi mắt mày cong cong, vui sướng vô cùng.

“Xin chào, anh là Đới Xuân Diệu, bạn trai của chị họ c.” Đới Xuân Diệu tự giới thiệu, tao nhã cùng cô bắt tay.

Nhìn vẻ mặt háo sắc của Tiểu Nguyệt Nguyệt, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng lại nở nụ cười ranh mãnh, ha ha, nam chính trong phim thần tượng cũng không phải là GAY đó chứ?

“Oa, chị họ, thật không ngờ anh rể lại là một ông chủ nhỏ nha, xe này ít nhất cũng phải đến hơn hai trăm vạn nha!”. Ngồi ở bên trong xe, Tiểu Nguyệt Nguyệt lải nhải nói chuyện.

Nhiếp Tiểu Thiển vỗ vỗ trán, đầu đầu nhắm mắt lại, câu được câu không trả lời vấn đề của em họ.

Tiểu Nguyệt Nguyệt cẩn thận quan sát Đới Xuân Diệu thật lâu, lại thâm sâu nhìn thoáng qua Nhiếp Tiểu Thiển, bưng tỉnh đại ngộ nói: “A, a~ Chị họ, trách không được mắt của chị lại thâm quầng như vậy.”

Hử?

“Có bạn trai anh tuấn như vậy hàng đêm xuân, mắt không thâm quầng mới là lạ!”

Phụt ~ Nhiếp Tiểu Thiển khóe miệng giật giật, nhìn em họ nói không kiêng dè gì, một lần nữa nổi lên nghĩ tâm muốn chết.

“Cái kia..... Nguyệt Nguyệt a.....” Nhiếp Tiểu Thiển cố gắng muốn gọi lương tri của nha đầu kia trở về, nói bóng nói gió làm cho con bé hiểu được ăn thịt người nhà là đạo lý ngắn nhất.

“Được rồi, chị họ, chị cũng đừng thẹn thùng, mọi người đều là người trưởng thành, em hiểu được!” Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn anh rể vô cùng đẹp trai, nuốt nước miếng, hỏi: “Anh rể, anh thật sự tên là Đới Xuân Diệu?”

Xe phanh gấp một cái, đem Nhiếp Tiểu Thiển bị hù dọa đến mức trán đổ mồ hôi, cô ai oán nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt, lại vụng trộm quan sát phản ứng của Đới Xuân Diệu.

“Ừm.” Đới Xuân Diệu nhẹ nhàng mà gật gật đầu, khóe mắt run rẩy, hết lần này đến lần khác vẫn không thể nổi đóa với cô bé này được. Lúc này, anh cũng rốt cục hiểu được, Nhiếp Tiểu Thiển vì sao vừa nhắc tới cô em họ này, sắc mặt tương đương dữ tợn.

“A, khụ khụ! Tên của anh rể thực khí phách, Đới Xuân Diệu, mang xuân được..... Hì hì hì hì ~ vừa nghe chính là dũng mãnh thần võ, một đêm bảy lần a! Chị họ, chị thật là có điểm phúc!” (*)

Lời này vừa nói ra, Đới Xuân Diệu cùng Nhiếp Tiểu Thiển mặt đồng thời tái đi.

Lập tức, xèo xèo.

Rốt cục đã về tới căn nhà nhỏ có một phòng ngủ, một phòng khách, Nhiếp Tiểu Thiển thật mạnh nhẹ nhàng thở ra, may mắn cô em họ này cũng không nói ra những câu làm cho người ta khó tiêu hóa, nếu không cô cùng Đới Xuân Diệu sẽ phải khổ sở mà chịu đựng.

6. Chương 6: Anh Rể, Anh Rể

Nhiếp Tiểu Thiển nằm ở trên ghế sofa buồn ngủ, Tiểu Nguyệt Nguyệt bật TV hết cỡ, mỗi khi cô sắp tiến vào mộng đẹp, liền đột nhiên xuất hiện các loại thanh âm làm cho cô tỉnh lại, giống như cố ý không cho cô ngủ.

Đới Xuân Diệu đang bận rộn ở trong phòng bếp, vừa rồi từ siêu thị mua một đồng đồ ăn mang về, lúc này anh đang ở trong phòng bếp thi triển tuyệt thế thần công của anh – mang tất cả đồ ăn đã mua nấu thành bữa tối.

Vốn là đã nói đi ăn ở ngoài tiệm, nhưng là người này lại cố tình lôi kéo Nguyệt Nguyệt ở nhà, nói là muốn cho cô em họ biết một chút về tay nghề của anh rể. Đáng ghét! Anh ta thực sự coi nơi này là nhà của mình a! Nhiếp Tiểu Thiên ghét bỏ liếc anh một cái, khinh khỉnh nhìn anh, cùng lúc gặp Đới Xuân Diệu đang muốn mang thức ăn ra ngoài, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đang khinh khỉnh nhìn mình.

Không ngờ người nọ lại cười hắc hắc với cô, mang theo vài phần ngu dốt, cô nhìn mà trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

“Oa! Anh rể, tay nghề của anh thật tốt a, món canh cá nấu dưa cải này còn ngon hơn so với bác em nấu a ~” Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn bát canh cá nấu dưa cải đang tỏa hương thơm bốn phía, mắt bắn ra kim quang, một câu nịnh hót vang lên.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng là đối mặt với một phòng tràn ngập mùi thơm, cô thật sự là gánh không nổi, như một con cá chép liền từ trên ghế sofa nhảy dựng lên. Đúng là, rất nhiều hình ảnh thường thường chỉ có thể dừng lại ở trong giả tưởng, bây giờ đều xuất hiện.

Chỉ thấy Nhiếp Tiểu Thiên thập phần khí phách từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, phi thường có độ cong nhảy xuống ghế sofa, đi dép lê vào, Xoạch

một tiếng, động tác cơ hồ là liền mạch lưu loát, đúng, là cơ hồ, cho nên khi cô một chân vẫn còn ở trên ghế sofa, một chân khác lại đã cứng ché ở bên trong dép lê, cũng bởi vì quán tính khiến cho khoảng cách giữa hai chân trong lúc đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn a!

“A a a oa oa~” trong phòng khách truyền đến một trận kêu rên, thanh âm thật thảm thiết, có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ.

Choang một tiếng! Nhiếp Tiểu Thiên đem cả khay trà lật tung xuống đất, cũng mang theo đầy đất vò hạt dưa, cả người dùng tư thế ngã gục quỳ rạp trên mặt đất.

Trong cả quá trình này không có một chút hàm hồ, Tiểu Nguyệt Nguyệt thậm chí ngay cả chuẩn bị muốn tiến lên đỡ chị họ đều không có, liền cứ như vậy nhìn chị họ hiên ngang lảo liệt anh dũng ngã xuống đất.

“Chị.....chị họ.....” nửa miếng cánh gà còn lại trong miệng của Tiểu Nguyệt Nguyệt rơi vào trong bát canh cá nấu dưa cải, mở to hai mắt nhìn Nhiếp Tiểu Thiên, kinh ngạc hỏi: “Chị..... chị là mơ thấy mình là Võ Tòng đánh hổ sao?”

“Khụ~” Nhiếp Tiểu Thiên đau đến nhe răng trợn mắt, căn bản nói không ra lời, chỉ cảm thấy trên mặt đang có một dòng chất lỏng âm ẩm chảy xuống. Ách, trời ạ! Mình thế nhưng lại ngã chảy máu trán! Cô lắc đầu một cái, một đôi bàn tay to ấm áp đỡ lấy cô, đem cô từ trên mặt đất bế lên.

Khụ khụ khụ ~ giống như chú rể đang ôm cô dâu! Nhiếp Tiểu Thiên nhìn vẻ mặt khảm trương của Đới Xuân Diệu, lại có chút thẹn thùng.

Vừa rồi Đới Xuân Diệu chính là bưng một nồi thịt gà hầm cách thủy bằng đất đi ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Nhiếp Tiểu Thiên giống như là gà bị cắt tiết nhảy dựng từ trên ghế sofa xuống đất, trực tiếp đập đầu vào khay đựng nước thủy tinh. Ài, thật là, cho dù mình có là bác sĩ đi chăng nữa, thì cũng nên chú ý đến bản thân một chút có được hay không? Không phải là ngày hôm qua đã nói cô là người thẳng thắn vô tư sao, tại sao lại có thể nghĩ quẩn như vậy a?

May mắn, anh tay mắt lanh lẹ, quyết định thật nhanh tiến lên bế cô lên đặt xuống giường, bằng không có gãi ngứa ngứa này phỏng chừng vẫn còn ngồi ở dưới đất để ấu trĩ rờn rờn.

“Aiz~ đau, đau! Anh nhẹ tay một chút có được hay không?” Nhiếp Tiểu Thiên cau mày hô đau.

Trên trán cô máu đã ngừng chảy, hiện tại đang tiến hành khử trùng, một tiếng kêu thảm thiết của cô làm cho Đới Xuân Diệu cũng không dám xuống tay.

“Cô hiện tại bây giờ mới biết đau sao, lúc trước tại sao lại phẫn đấu quên mình đụng đầu vào khay nước làm chi? Cô không biết nó được làm bằng thủy tinh sao, cùng chất liệu ghế sofa giống nhau soa?” nhìn về mặt thống khổ của cô, Đới Xuân Diệu không biết phải như thế nào nữa, thế nhưng lại cảm thấy không vui vẻ một chút nào.

“Tôi cũng không phải là muốn đụng vào, tôi chỉ là muốn đứng lên.....” Rõ ràng chính là cô muốn đứng lên, đi ăn vụng cánh gà mà thôi, ai biết lại thành ra như thế này, cô biết náo nhổ của mình không được nhanh nhậy cho lắm, lại còn vụng về hậu đậu nữa.

“Kiên nhẫn một chút, để tôi bôi thuốc cho!”

Nhiếp Tiểu Thiên ghen ghét cắn răng, cô đã ngửi thấy mùi thuốc khử trùng tràn ngập phòng, chỉ là vết thương vẫn còn đau vô cùng, tựa như vết thương ở trong lòng cô vậy, rõ ràng đã tạo thành thói quen có nó tồn tại, nhưng là mỗi khi nghĩ đến lại vô cùng đau đớn.

“Tôi nghe Tiểu Nguyệt nói, cô mơ thấy mình là Võ Tông đánh hổ, là như thế này phải không?” Đới Xuân Diệu nghiêm trang hỏi.

“Anh đã từng gặp qua Võ Tông chặt vật như vậy chưa?” Nhiếp Tiểu Thiên liếc mắt, soi gương, tự mình bằng bố kỹ ỉnh, thật may là chỉ bị thương ở trên trán, đội mũ lên là vẫn có thể đi ra cửa như thường, nếu là bị thương ở mặt, thì cả đời này sẽ không ai muốn lấy cô.

Cô gái này có đôi khi thật đúng là rất khả ái, Đới Xuân Diệu nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn dí dỏm của cô, trong lòng cảm thấy vui rạo rức. Bỗng nhiên còn muốn vào phòng bếp nấu tôm! Vội vàng dùng khí thế sét đánh không kịp bịt tai, liền xông ra ngoài.

“Anh rể~ em mang tôm ra nha, vết thương của chị họ đã băng bó tốt chưa? Mau gọi chị ấy đi ra ăn cơm.” Tiểu Nguyệt Nguyệt bưng cái mâm, nghịch ngợm hướng anh nháy mắt.

Thật sự là một cô bé thông minh!

Đới Xuân Diệu nháy mắt ra hiệu với Nhiếp Tiểu Thiên đang đứng trước cửa sổ soi gương, buồn cười, kìm lòng không được lại đem cô ôm vào lòng. Trước bởi vì sốt ruột nên không có cảm giác gì, hiện tại mới phát hiện cô thật sự rất nhẹ.

“Này! Đồ lưu manh, mau buông tôi xuống!” Đối với cử chỉ khác thường của người này, Nhiếp Tiểu Thiên kinh hãi nhớ đến quá khứ, nắm tay nắm mạnh vào ngực anh vài cái, bấu môi tỏ vẻ kháng nghị.

“Cô đang bị thương. Đừng lộn xộn.”

“Biến thái! Tôi bị thương là ở đầu, không phải ở chân! Mau buông tôi xuống! Nếu không thả tôi xuống, tôi sẽ la lên đó!”

“Chắc chắc ~ thì ra là bị thương ở đầu, trách không được nói toàn những lời ngốc nghếch hồ đồ, tôi là chồng tương lai của cô, ôm cô là đạo lý hiển nhiên, cô muốn tìm ai đến a?” Đới Xuân Diệu nhìn người trong ngực mình đang trừng mắt, bốn cợt nở nụ cười, ra khỏi phòng hướng Tiểu Nguyệt nguyệt hô: “Nguyệt Nguyệt, em xem chị họ của em có xấu không, lại làm nũng này, thật sự là đáng yêu chết đi được.”

Ách..... buồn nôn phát ói! Nhiếp Tiểu Thiên nhìn thấy lông tơ trên cánh tay mình đồng loạt dựng đứng lên, giống như binh sĩ xếp hàng chỉnh tề sắp sửa ra chiến trường.

Aiz! Thật đáng ghét! Chân nhân thật không biết xấu hổ, mặt dày mày dạn còn nói với Nguyệt Nguyệt là cô làm nũng anh ta! Cô đột nhiên có một loại cảm giác trời giáng sấm sét, vì sao hiện tại cô lại cảm thấy rét run và rất buồn nôn.

“A! anh rể, chị họ của em chính là như vậy, được tiện nghi còn khoe mẽ!” Tiểu Nguyệt Nguyệt rất không thức thời bổ sung thêm một câu.

Anh rể, anh rể, anh rể!

Nhiếp Tiểu Thiên yên lặng cố gắng chịu nhịn, dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần để nhìn hai người kia một cái, không nói một lời ngồi xuống ăn canh. Lúc này, trong lòng của cô thật lạnh, thật lạnh, cũng

thật sâu ý thức được, chính mình đã phạm phải một sai lầm siêu cấp nghiêm trọng, đó chính là làm theo lời tiểu yêu tinh Lâm Thanh Hà kia, cùng tên hồn đản này ký hiệp nghị, làm ra khế ước tình nhân!

Tên Đới Xuân Diệu này cũng không biết có phải là người đa nhân cách hay không, lần đầu tiên gặp mặt cùng hiện tại cư nhiên lại làm cho người ta tưởng là hai người, mặt dù bọn họ lần thứ hai gặp mặt là ở chung, nhưng là sự tương phản sao có thể lớn như vậy a? Sự tương phản này có thể so sánh như xích đạo cùng nam cực a! Quả nhiên người là không thể nhìn ở vẻ bề ngoài được, cảm thú sẽ không ở lần đầu tiên gặp mặt liền bại lộ bản tính a!

Cô không thể để mất năm vạn ngàn được, cho nên, cô liền đáng đời chịu đựng tên nam nhân dẫn theo xuân được này!

Đới Xuân Diệu, anh không biết xấu hổ một chút sao? Tiểu Nguyệt Nguyệt, em có thể thức thời một chút có được hay không?

“Ý ~ chị họ, ánh mắt của chị làm sao vậy? Bị bụi bay vào mắt sao?” Tiểu Nguyệt Nguyệt đang cùng Đới Xuân Diệu trò chuyện rôm rả, đột nhiên phát hiện Nhiếp Tiểu Thiển dị thường.

Một miếng thịt gà còn chưa kịp nuốt xuống, mắc nghẹn ở cổ họng, Nhiếp Tiểu Thiển kịch liệt ho khan vài cái, dầm mạnh vào ngực mấy cái, lại uống thêm vài ngụm canh, rốt cục cũng nuốt xuống được.

“Chỉ là hai ngày trước mắt nhìn thấy cứ chói, hiện tại có chút hồi hận thôi, không có việc gì.” Cô cố gắng không để hai mắt dầm lệ, bình tĩnh tự nhiên nói.

Sao.....

“Hai ngày trước em rơi vào trong hố phân sao? Trách không được khi trở về, trên người có một mùi là lạ.”

A a a a a a!! Thật sự là không thể nhịn được nữa! Lần thứ hai còn dễ tiện hơn so với lần thứ nhất! Đới Xuân Diệu đột nhiên lên tiếng, đối với Nhiếp Tiểu Thiển mà nói có tác dụng hủy diệt rất lớn. Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái, đem một con tôm cho vào miệng, mãnh liệt nhai hồi lâu rồi nuốt xuống. Coi con tôm đó là Đới Xuân Diệu chết tiệt kia! Thật sự là không biết thức thời mà!

“Chị..... Chị không bóc vỏ con tôm.....” Tiểu Nguyệt Nguyệt giọng nói mang theo một tia hoảng sợ.

Chị họ của cô trước kia là một người bình thường, như thế nào sau khi có bạn trai dung mạo xinh đẹp như thiên tiên, liền trở nên kỳ lạ như vậy. Trở nên không biết phân biệt khẩu vị, còn làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Aiz ~ tình yêu thật sự là điều kỳ quái, cư nhiên có thể làm ột người đầu gỗ thông suốt, tìm được mùa xuân thứ hai ình.

Để buổi trưa không xảy ra chuyện gì, Nhiếp Tiểu Thiển đến trưa cũng không có để ý tới Đới Xuân Diệu. Cho đến khi ăn xong cơm chiều, khi đang tính trở về phòng nghỉ ngơi, cô chân chờ một chút.

“Nguyệt Nguyệt à, tối nay em ngủ cùng với chị, buổi chiều ngày mai chị sẽ đưa em đến trường báo danh.”

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Nhiếp Tiểu Thiển, trong lòng đột nhiên nghĩ đến chuyện chị họ rơi vào hố phân hai ngày trước, vội vàng lui về phía sau hai bước, khoát tay áo, nói: “Chị họ, em không thích ngủ chung với người khác, em ngủ trên ghế sofa ở phòng khách là được rồi.”

“Như vậy sao được, ghế sofa là để cho Đới Xuân Diệu ngủ. Em ngủ trên ghế sofa của anh ta, thì anh ta ngủ ở đâu?”

Tiểu Nguyệt Nguyệt đột nhiên nghĩ đến việc trước khi đi bác đã dặn dò mình, vội hỏi: “Chị họ, Chị và anh rể không ngủ chung sao? Nhưng là theo như lời bác nói với em, hai người đều đã..... Chẳng lẽ là chị đang lừa bác sao?”

Oạch..... Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng ngổn ngang, có một loại cảm giác vô lực. Cô chẳng lẽ muốn nói chính mình đã lừa mẹ mình sao? Vậy khi trở về nhất định là chết chắc rồi, nhưng là nếu không nói, đêm nay sẽ phải ngủ cùng một phòng với tên kia! Đây đúng là dẫn sói vào nhà mà, rất nguy hiểm a!

“Chuyện này..... Nguyệt Nguyệt à, kỳ thật.....”

“Nguyệt Nguyệt à, kỳ thật là chị họ em sợ em ngủ ở trên ghế sofa trong phòng khách không quen, nên mới muốn em ngủ cùng cô ấy, bất quá em đã không thích ngủ cùng người khác, vậy thì anh rể đành nhường lại ghế sofa cho em vậy!” Đới Xuân Diệu từ trong phòng vệ sinh đi ra, trên người mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, nước từ trên tóc không ngừng nhỏ xuống, anh chính là đang cầm khăn mặt lau khô tóc.

“Được rồi, còn đứng ở đây làm gì nữa, nhanh đi tắm rửa đi. Không phải hôm nay em nói là mệt mỏi sao?” Đới Xuân Diệu ôn nhu nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, đem cô đẩy mạnh vào trong phòng tắm. Lại từ trong tủ quần áo của cô lấy ra một bộ áo ngủ, cùng nội y đưa cho cô.

Tiểu Nguyệt Nguyệt thấy thế, nhìn Đới Xuân Diệu nhếch miệng cười một tiếng, thè lưỡi, nói: “Cám ơn anh rể! Em đi ngủ đây! Yên tâm, em ngủ rất say, sẽ không nghe thấy những gì không nên nghe đâu!”

7. Chương 7: Không Cần Sờ Loạn

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn nam nhân cười đến tà ác đang nằm ở trên giường của cô, trái tim nhỏ bé run rẩy, cô nắm thật chặt dây buộc áo ngủ, chậm rãi đi tới.

Khốn kiếp, chiếm trước giường của mình! Lão nương đêm nay không đoạt lại được giường của mình, thì sẽ không gọi là Nhiếp Tiểu Thiển!

Ngày ấy ở bệnh viện, Đới Xuân Diệu đã cảm thấy người con gái này rất thú vị, lại đúng lúc ở cuộc xem mặt gặp lại cô, đó chính là duyên phận, sao anh có thể không biết thời biết thế đây? Vì thế, anh cho dù có suy nghĩ như thế nào, cũng không có cảm thấy thẹn với lòng mình, nằm ở trên giường của cô, chờ người đẹp tắm xong đi ra.

“Tiểu Thiển ~ tới đây thị tắm ~” Đới Xuân Diệu lộ ra một nụ cười đẹp mê hồn, chậm chạp nói.

Thật không biết xấu hổ! Nhiếp Tiểu Thiển trợn trắng cả mắt, tức giận hờn hét đi tới, xoay một cái ngồi xuống giường.

“Anh đi xuống. Đây là của giường của tôi.” Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên vồ xuống giường, nằm xuống ôm lấy chăn gối của mình chiếm gần hết cả giường, đem Đới Xuân Diệu đẩy đến tận mép giường.

Ý cười trên mặt của Đới Xuân Diệu giảm đi vài phần, nghiêm trang nói: “Tôi là bạn trai của cô, cũng coi như là vị hôn phu tương lai, tôi hiện tại ở chung một phòng với cô, tôi không ngủ trên giường, thì ngủ ở đâu?”

Nhiếp Tiểu Thiển cười nịnh, chỉ chỉ chỗ trống nhỏ hẹp ở dưới đất bên cạnh giường. Aiz~ mặc dù chỗ đất trống này đối với người cao to như anh ta mà nói, có điểm miễn cưỡng, nhưng là còn biện pháp nào tốt hơn hay không? Cô cũng không dám đảm bảo chính mình có thể hay không nửa đêm đem anh ta ăn luôn nha! Oa oa oa ~ mặt dày mày dạn nằm lì ở trên giường không nhúc nhích, e sợ chỉ cần dịch chuyển thân thể một chút là sẽ bị anh ta đoạt mất chỗ.

Một chút tài mọn này, có thể thắng được người đã dày dặn kinh nghiệm trên sa trường như Đới Xuân Diệu được sao? Tuy rằng khi anh ở trong doanh trại bộ đội, cũng đã từng phải sống khổ sở, nhưng là buổi tối hôm nay, anh cố tình không muốn làm cho cô gái này được toại nguyện.

Môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch lên thành một đường cong mê người, gương mặt tuấn mỹ đột nhiên chau lại, vẻ mặt vô tội nhìn cô, nói: “Tiểu Thiển a ~ vì cái gì em luôn muốn phân phòng ngủ với anh? Ai nha, em để cho anh ngủ ở dưới đất, nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Tiểu Thiển a ~”

Thanh âm dạt dào tình tứ mang theo một tia hài kịch ác ý, có thể khuếch tán ra tận phòng khách, thanh âm lớn đến mức đủ để cho Tiểu Nguyệt Nguyệt đang ngủ ở trong phòng khách nghe được rõ ràng.

“Anh làm gì thế~” Nhiếp Tiểu Thiển căn bản không có nghĩ đến anh sẽ dùng chiêu này, nhanh chóng chồm người qua che miệng anh lại, áp đảo anh ở phía dưới mình “Anh cố ý phải không? Anh là muốn tôi chết rất khó coi phải không?”

“Không có a ~, em yêu à ~ anh đến đây cũng đã được mấy tháng rồi, em toàn bắt anh ngủ ở phòng khách, aiz ~ em là không thương anh~” Đới Xuân Diệu cười đến càng thêm làm càn, trong đôi mắt phượng lóe hào

quang, môi mỏng đỏ thắm nhếch lên một độ cong mê người, quả thực là yêu nghiệt, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển ngây dại, rõ ràng là hư hỏng như vậy, nhưng lại không thể chán ghét nổi.

Nam nhân này thật đúng là cực phẩm a ~ không cười cũng đã cảm thấy khí chất xuất trần rồi, giống như tiên nhân vậy, khi cười lên lại xinh đẹp mỹ lệ giống như yêu nghiệt, thật không nghĩ tới cô sống đã ba mươi năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy a~. Mà nam nhân tuyệt sắc như vậy, trước mắt đang bị chính mình đặt ở dưới thân, đặt ở dưới thân nha!

Oa oa oa oa ~ đợi cô thấy rõ tình huống hiện tại ở trong phòng, Nhiếp Tiểu Thiển cơ hồ cảm giác được tim của mình đều muốn nhảy ra ngoài. Tiến lên phía trước là một đôi môi mỏng đỏ thắm, lui về phía sau chính là sàn gỗ lạnh như băng. Cô nên lựa chọn cách nào đây? Là đôi môi mỏng đỏ thắm, hay là sàn gỗ lạnh như băng đây, tại sao lại vẫn là đôi môi mỏng đỏ thắm tràn ngập dụ hoặc hơn?

“Chị? Có chuyện gì xảy ra vậy? Chị cùng anh rě cãi nhau sao?” Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Nguyệt Nguyệt lỗ tai dán sát vào cánh cửa, dùng sức nghe động tĩnh bên trong phòng, vừa rồi tựa hồ cô nghe thấy anh rě nói chị họ không cho anh ấy lên giường, đây là tình huống gì a?

“Chị? Chị! Anh rě, có chuyện gì vậy?” Tiểu Nguyệt Nguyệt thể hiện tinh thần cách mạng không sờn, thề muốn đem tình huống bên trong phòng nhìn cho rõ ràng tường tận.

Nghe thanh âm ngoài cửa, Nhiếp Tiểu Thiển quả thực cảm giác được sét đánh ngay trên đỉnh đầu, chết tiệt, cư nhiên đem Tiểu Nguyệt Nguyệt tới đây, nếu như bị mẹ cô biết được, cô chắc chắn không còn được một ngày sống yên ổn. Nhìn Đới Xuân Diệu dưới thân đầy mắt càngh thêm tràn ngập vui vẻ, cô thật sự muốn vươn tay ra bóp chết người này!

A!Con mẹ nó!

Thực tế cũng không cho phép cô làm như vậy, nếu giết chết Đới Xuân Diệu, thì cô đi nơi nào để tìm một người vừa giàu, vừa đẹp trai đến giả mạo làm bạn trai của cô đây?

Đới Xuân Diệu chỉ chỉ về phía cửa.

Mất giường là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn. Giữ lại núi xanh, sợ gì không có củi đốt. Chỉ cần sống qua đêm nay, ngày mai liền đem bà cô nhỏ này đến trường học! Nhiếp Tiểu Thiển nhẫn nhịn, u oán nhìn thoáng qua phía cửa, cắn răng một cái, rưng rưng gật gật đầu.

Đới Xuân Diệu búng nhẹ tay cô đang che miệng anh, hướng ngoài cửa hô: “Không có việc gì đâu, anh cùng chị họ của em đang đùa giỡn đó mà! Anh chị bây giờ đang rất buồn ngủ, Nguyệt Nguyệt, em cũng không nên quấy rầy a~” Dứt lời, hai tay ôm ngực, vẻ mặt vô tội nhìn cô gái đang bành quai hàm tức giận, giàng chân ở eo anh.

Từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ chăn gối ném cho Đới Xuân Diệu, Nhiếp Tiểu Thiển chui vào trong chăn của mình, dùng chăn mền phủ kín mình lại như nệm cối. Đương nhiên, mục đích làm như vậy, không phải là sợ Đới Xuân Diệu không thành thật, mà là sợ chính mình ngủ say sẽ biến thân!

Tắt đèn, nhắm mắt, ngủ.

Nằm ở trên giường một lúc lâu, Nhiếp Tiểu Thiển vẫn cảm thấy bối rối, cũng không biết là vì cái gì, tim cô đập thật mạnh, căn bản là bình tĩnh không được. Chăn mền vốn là bao lấy sít sao, cũng đã sớm ở trong sự trần trọc của cô mà buông lỏng ra. Người bên cạnh rõ ràng là cũng không nhúc nhích, nghĩ rằng anh đã ngủ thiếp đi. Cô khê thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhắm mắt lại bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Nửa giờ trôi qua, Nhiếp Tiểu Thiển vẫn là không có chút buồn ngủ.

Một giờ trôi qua, Nhiếp Tiểu Thiển cảm giác được mí mắt trầm trọng, bắt đầu mơ mơ màng màng.

“Móa! Tay anh sờ đi đâu vậy!”

Đang dần dần chìm vào giấc ngủ, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm giác được ngực tê tê dại dại, giống như có người đang sờ soạng. Thân trí mạnh thanh tỉnh, Móa! Thật sự là có một bàn tay to đang ở tại ngực cô vuốt ve!

Nhiếp Tiểu Thiển trong nháy mắt cảm thấy nóng nẩy! Một phen hất bàn tay ở trước ngực mình ra, bưng bưng giận dữ!

“Sắc lang!”

Đới Xuân Diệu mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, lại bật đèn lên, ngơ ngác hỏi: “Đang êm đẹp, tự nhiên sao lại mắng người ta!”

Thật là không biết xấu hổ, còn giả bộ ẻo lả, ai chẳng biết anh là công a! Nhiếp Tiểu Thiển ngồi dậy, hai mắt trợn lên, dùng ánh mắt tự nhận là thể hiện rõ tâm tình nhất của cô lúc này để trừng anh, nói: “Tại sao sờ ngực tôi!”

“Ngực?” Đới Xuân Diệu nghi hoặc, ánh mắt nhỏ tràn ngập khinh thường, cũng ngồi dậy, nhìn bộ ngực đồng bằng của cô một cái, chậm chạp nói: “Thật ngại quá, tôi cho rằng đó là lưng.”

Lưng? Có lưng ai lại lồi lõm như vậy không! Nhiếp Tiểu Thiển vừa ổn định lại một chút, lại ngoài ý muốn nghe anh nói câu tiếp theo, nháy mắt bị nội thương.

“Cô là A— đúng không?” [1]

Anh mắt híp lại đầy ghét bỏ, lại ở trước ngực cô đánh giá qua.

“Anh mới là A—! Anh chính là mặt người dạ thú.” Nhiếp Tiểu Thiển thật sự rất tức giận, thật thương tâm, thật vô lực. Bộ ngực sữa nhỏ bé của cô là điều cấm kỵ nhất đối với cô, hơn nữa khi nhìn Lâm Thanh Hà Big Breast (gái ngực bự), loại cảm giác vô lực này sẽ càng ngày càng mãnh liệt, mà lúc này, ngay cả nam nhân cup đều không có tư cách, cũng dám trực diện động đến điều cấm kỵ của cô, bỏ qua chua xót của cô, thật sự là có dũng khí lớn a!

“Ồ ~ còn không thừa nhận, chắc chắn! Của tôi so với của cô còn lớn hơn.”

Quả thực chính là không thể nhịn được nữa, vô cùng nhục nhã! Nam nhân này, dựa vào cái gì mà ở lại phòng ở mà Nhiếp Tiểu Thiển cô đã phải cực nhọc vất vả góp tiền mới mua được, ngủ ở trên giường của cô, bây giờ còn sờ ngực của cô, aizz! Đáng ghét! Đã sờ soạng thì tôi đi, cứ nhiên còn có mặt mũi nói cô ngực nhỏ! Nhỏ, nhỏ, nhỏ! Một người nam nhân như anh ngay cả nịt ngực đều không cần mang, cứ nhiên còn hèn như vậy, tự mình khen mình có bộ ngực lớn? Nghĩ tới đây, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên thay đổi giọng nói, nhin xuống xúc động muốn một cước đem nam nhân này đá bay xuống giường, nói: “Bộ ngực của anh rất lớn sao?”

Lời còn chưa nói hết, tay của Nhiếp Tiểu Thiển liền bị một bàn tay lớn ấm áp bắt lấy, dán lên một lồng ngực đầy rộng.

Ồ ~ xúc cảm không tệ, cơ thể..... thật lớn. Đường như thật đúng là lớn hơn so với mình?

Nửa ngày, Niếp Tiểu Thiển mới ngượng ngùng rút tay mình lại, ý vị thâm trường nhìn Đới Xuân Diệu liếc mắt một cái, cười hắc hắc, nói: “Nhìn không ra, anh cũng có thể được coi là C nha.”

Khụ khụ! Đới Xuân Diệu khước mắt nheo lại, một phen đem cô ôm vào trong ngực. Nguyên nhân là do cô tắm xong, trên người cô tỏa ra mùi thơm ngọt ngào của thiếu nữ, tóc ngắn cùn ma sát vào cằm anh, xúc cảm thuận trơn, cô rất gầy, rất nhỏ nhắn xinh xắn, có thể chỉ cần một bàn tay là ôm được.

“Anh muốn làm gì? Giở trò lưu manh sao?”

“Cô có gì đáng giá để tôi giở trò lưu manh sao?”

“Vậy anh tại sao lại sờ ngực tôi?”

Đới Xuân Diệu trên mặt thoáng hiện lên một tia mắt tự nhiên, nói: “Tôi không phải là đã nói rồi hay sao, tôi tưởng đó là lưng!”

Nước quá trong ắt sẽ không có cá, người quá hèn mọn tất vô địch!

“Vậy sao anh lại muốn sờ lưng tôi?” Nhiếp Tiểu Thiển nhất quyết không buông tha, mình bây giờ bị cố định trong ngực người này, không thể động đậy, chỉ có thể dựa vào anh, tức giận dùng chân đá vào chân anh.

Ách..... cô gái này thật là.

“Vậy cho cô sờ lại là được chứ gì?”

“Hừ! Anh rõ ràng chính là có mưu đồ gây rối với tôi!” Nhiếp Tiểu Thiển hơi ngửa đầu, trừng mắt lạnh lùng nhìn Đới Xuân Diệu.

Đới Xuân Diệu nhất thời nghẹn họng, vừa rồi chính anh cũng không nghĩ tới mình làm sao lại xúc động như vậy, mơ mơ màng màng sờ soạng cô. Trước kia cho dù có Big breast (gái ngực bự) chủ động câu dẫn anh, anh cũng không từng kích động như vậy a.

Anh ôm Nhiếp Tiểu Thiển đang không ngừng ở trong lòng mình vặn vẹo lung tung, nằm xuống giường, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của cô trơn bóng giống như một con cá trạch, còn không an phận dùng chân đá anh. Nhưng là lực đạo như vậy, lại làm cho Đới Xuân Diệu buồn cười, nếu nói là cô đang tức giận, còn không bằng là nói là cô đang khiêu khích thì đúng hơn.

“Được rồi, đừng nhúc nhích, cô nếu cứ nhúc nhích, tôi thật sự phải đổi thành mặt người dạ thú.” Đới Xuân Diệu rút cục không chế không nổi sự biến hóa của thân thể mình, áp lực nói ra, trong giọng nói thể nhưng tràn ngập ý tứ sủng nịch.

Nhiếp Tiểu Thiển vừa nghe, vội vàng nằm yên không dám nhúc nhích, phía sau ôm ấp càng ngày càng nóng rực, cô dĩ nhiên cảm giác được có một vật cứng rắn gì đó đang đẩy đến chỗ mình, trời ạ! Cô ngây ngẩn cả người, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, vạn nhất động phải, súng sẽ nổ thì không tốt.

Qua một lúc lâu sau, mới nhẹ nhàng nói: “Vậy anh buông tôi ra, tôi đảm bảo không cử động loạn nữa.”

Cánh tay gắt gao ôm lấy cô rút cuộc cũng buông lỏng ra, Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng lăn đến một bên góc giường khác, cùng anh bảo trì khoảng cách, nhìn kỹ anh sau đó mới chui vào trong chăn, nháy đôi mắt to nói với anh: “Anh, không có việc gì chứ? Có cần đi tắm rửa một chút không?”

“Không có việc gì, ngủ đi.”

Buổi sáng, Nhiếp Tiểu Thiển sợ hãi kêu lên. Tối hôm qua rõ ràng là khoảng cách ngủ giữa hai người rất lớn, nhưng là vì cái gì mà khi tỉnh lại mình cứ nhiên lại nằm trong lòng người này? Lại liếc mắt nhìn anh đang say sưa ngủ, bộ dáng thuần khiết như thiên thần, Nhiếp Tiểu Thiển thật sự có điểm không dám tin tưởng mình.

Chẳng lẽ Nhiếp Tiểu Thiển cô đúng là người mặt ngoài thuần khiết, nhưng nội tâm lại xấu xa sao? Vì sao khi ngủ lại lăn vào trong lòng người ta? Chẳng lẽ mình thật sự đói khát như vậy sao? Phụ nữ khi ba mươi tuổi như sói, như hổ, quả nhiên là như thế a!

Vội vàng vàng rửa mặt xong, dự định trước đưa Nguyệt Nguyệt đến trường học, sau đó quay lại bệnh viện, cũng không nghĩ tiểu nha đầu từ ổ chăn chui ra, lộ ra một đôi ánh mắt quay tròn chuyển động, ái muội cười cười nói: “Chị, Chị tối hôm qua có mệt mỏi không? Để ngày mai hẵng đưa em tới trường học, em hôm nay còn muốn nghỉ ngơi một chút nữa, hắc hắc ~”

Nhiếp Tiểu Thiển nét mặt già nua đỏ lên, mở cửa đi ra ngoài chờ thang máy.

[1] Kích cỡ nịt ngực : Có nhiều hệ thống đơn vị khác nhau để phân loại kích thước các nịt ngực phù hợp với vú lớn nhỏ. Phần lớn chia theo mẫu tự từ AAA đến DD. Một cách tìm cỡ kích nịt ngực như sau (dùng thước đo với đơn vị inch (1 inch = 2.54cm))

1. Đo chu vi của bụng trên (ngay dưới vú) (CV1)
2. Cộng 5 nếu CV là số lẻ, 6 nếu là số chẵn (BS1)
3. Đo chu vi vòng ngực, đứng thẳng, tay giang rộng, đo theo đường ngang với núm vú (BS2)
4. Theo hiệu số BS2 trừ BS1 dùng bảng sau:
BS2 trừ BS1

Cỡ nắp nịt ngực

0" - 0.5"

AA

1"

A

2"

B

3"

C

4"

D

5"

DD hay E

6"

F

FF

Thí dụ, phụ nữ có chu vi vòng bụng trên là 30", vậy phải cộng 6 thành cỡ 36".

Nếu vòng ngực là 40", hiệu số ngực-bụng là 4" - theo bảng thì là cỡ nắp D.

Phụ nữ này nên mang nịt cỡ 36D.

[theo Wikipedia]

8. Chương 8: Phá Vỡ Thẩm Mỹ

Sáng sớm ngày thứ hai đầu tuần, đối với đại đa số những người đi làm mà nói, quả thật chính là sống không bằng, mà đối với Nhiếp Tiểu Thiên lúc này đang ngồi ở bên trong chiếc xe hơi cao cấp mà nói, thật có thể nói là lâng lâng khó tả như đang đi ở trên mây, nhưng lại cũng muốn chết. Lâng lâng khó tả như đang đi ở trên mây, là bởi vì từ lúc chào đời cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên cô ngồi ở trong xe hơi cao cấp của một anh chàng đẹp trai đến vậy, mà muốn chết cũng là do anh chàng đẹp trai đang chuyên tâm lái xe bên cạnh này, từ hôm nay trở đi cư nhiên lại xuất hiện với tư cách là vị hôn phu của cô.

Nhiếp Tiểu Thiên liếc mắt nhìn anh, gò má thật sự là tỉnh xảo đến làm cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Thật là không biết xấu hổ! Thật là không biết xấu hổ! Hừ! trong lòng cô len lén khinh bỉ nhìn một chút, sau đó quay mặt nhìn về phía bên ngoài cửa kính xe. Xe mặc dù đi rất nhanh, nhưng mà vô cùng ổn định, dọc theo đường đi là trạm xe buýt công cộng, chật ních người đeo túi xách chờ xe, cô trong lòng thoáng cảm thấy mình may mắn, có xe riêng đưa đón đường như cũng không phải là một chuyện xấu.

"Đã đến nơi rồi." Đới Xuân Diệu nhẹ nhàng nói một câu, xuống xe đi mở cửa xe cho cô.

Cử chỉ săn sóc tỉ mỉ như vậy làm cho Nhiếp Tiểu Thiên hơi hơi sửng sốt, trong lòng nổi lên một tia cảm giác khác thường, ánh mắt quét đến ngón tay thon dài của anh, nhanh chóng chui ra khỏi xe.

"Cám ơn. Lần sau không cần phải đưa tôi đi làm." Cô cũng rất là có lễ phép nói. Kỳ thật so với thực tế mà nói, nam nhân này đúng là phi thường có lực hấp dẫn, nhưng không trùng hợp chính là, cô và anh ta bắt quả cũng chỉ là kẻ ước tình nhân, anh ta cũng không thích phụ nữ. Có một câu nói rất là đúng: trên thế

giới những nam nhân có bộ dạng đẹp mắt, đều là những người đã có bạn trai. Nghĩ đến đây, trong lòng cô có một tia buồn bã.

Đới Xuân Diệu nở nụ cười trong sáng, thanh âm ôn nhu dịu dàng: “Thời gian đưa cô đi làm cũng không làm chậm trễ giờ làm của tôi được, đỡ phải để cho cô mỗi ngày đều phải chen lấn đón xe buýt.”

“Tôi có thể được cự tuyệt không?” Nhiếp Tiểu Thiển chần chờ một chút, sâu kín mở miệng hỏi.

“Không thể.”

Anh đi theo phía sau cô, đi vào bệnh viện. Nhiếp Tiểu Thiển nghe tiếng bước chân phía sau, liên tưởng tới con sói đuôi dài đang từ phía sau thưởng thức đường cong cơ thể của mình vậy, liền toàn thân đều không thoải mái.

“Anh đi theo tôi làm gì?” cô xoay người lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh.

“Tôi đâu có đi theo cô đâu, em yêu à~~” Đới Xuân Diệu như là cố ý, gia tăng âm lượng ba chữ cuối cùng, nhất là chữ cuối cùng càng kéo dài đến mất hồn.

Nhiếp Tiểu Thiển nhin không được khẽ run rẩy, ghét bỏ quay phắt về phía sau, chợt nhìn thấy trong đại sảnh vô luận là nữ y tá xinh đẹp thiện lương, hay là những bệnh nhân đến đăng ký trả viện phí, đều dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn hai người bọn họ, tất nhiên, ánh mắt rơi vào trên người Đới Xuân Diệu nhiều hơn một chút.

Hâm mộ, ghen tị, không thể tưởng tượng nổi, ngạc nhiên, mừng rỡ, hèn mọn.

Nguyên một đám ánh mắt rơi vào trên người Nhiếp Tiểu Thiển, cô lập tức cảm giác được mình giống như Alexander [1]. Khốn kiếp, bà đây lại bị xếp đặt rơi vào trong thảm cảnh này. Vì để tránh cho tên tiểu tử này lại dẫn động, u mê nói ra những câu kinh thế hãi tục một lần nữa, Nhiếp Tiểu Thiển dứt khoát lui về phía sau một bước, lôi kéo cánh tay anh, nhanh chóng chui vào trong thang máy.

Công nhân viên chuyên dụng thang máy tại bệnh viện ở cửa sau nhà tầng, cho nên chỉ còn có hai người bọn họ cộng trước mắt là cửa thang máy sáng bóng. OK! ở ngay chỗ này giải quyết tất cả ân oán cá nhân! Nhiếp Tiểu Thiển! Mi phải quyết tâm chống lại ý trời!

“Tôi nói, quan hệ của chúng ta chẳng qua chỉ là một tờ hiệp nghị, anh không cần thiết phải khua chiêng đánh trống như vậy, anh muốn làm ọi người biết sao?”

Đới Xuân Diệu tựa vào trong góc thang máy, khước miệng hơi hơi nhếch lên, trong mắt lại nhìn không ra cảm xúc gì, sửa sang lại quần áo, nói: “Nếu là tình nhân, cần phải giả bộ cho giống một chút, miễn cho những lời đàm tiếu đến tai mẹ của cô, như vậy là tôi đã không thành toàn trách nhiệm của mình. Cô nói đúng không?”

Nhiếp Tiểu Thiển suy nghĩ một chút, cảm thấy anh nói cũng không phải không có lý, nhưng vẫn quật ngẩng cao đầu, nói: “Cho dù có như vậy thì cũng không cần quá tận lực như vậy. Đứng cạnh một nam nhân tuần tú đẹp trai như anh, tôi cảm thấy áp lực rất lớn.”

Đúng lúc, thang máy mở ra, cô vèo một cái lao ra ngoài. Không ngờ, Đới Xuân Diệu cũng bước ra. Người ta đi thử hồng học, anh lại thoải mái như vậy, hừ, chân dài rất giỏi sao? Chân dài là có thể khi dễ cô gái vóc dáng nhỏ bé như cô sao? Thật đáng ghét.

“Đủ rồi, anh không cần lại phải đi theo tôi nữa, đã đến phòng làm việc của tôi rồi, chẳng lẽ anh không đi làm sao?” Nhiếp Tiểu Thiển cắn răng một cái, giận dữ nói, vừa rồi cô ở trên hành lang nhận hết ánh mắt nghi ngờ suy đoán của các đồng chí đến xem bệnh, bây giờ còn gặp phải ánh mắt nóng rực của người này, rốt cuộc cần phải nhiệt tình đến mức này sao! Móa!

“Hử ?” Đới Xuân Diệu ngoài ý muốn chỉ chỉ chính mình, mê mang nói: “Tôi không đi theo cô, tôi chỉ là muốn lên thăm Đỗ Văn Triết.”

Ách..... Nhiếp Tiểu Thiển hóa đá, Đỗ Văn Triết kia chính là bệnh nhân tuần trước làm cho cô cả đời khó quên hay sao, cũng là tuyệt thế tương phối với người trước mắt cô đây. Aiz~! Thì ra là chính mình tự mình đa tình.

Nhiếp Tiểu Thiển a Nhiếp Tiểu Thiển, cần phải thu hồi bản tính lang nữ của mi lại, gặp được trai đẹp phải bình tĩnh, sự nghiêm túc mạnh mẽ khi làm việc của mi đi đâu rồi? Không phải chỉ là một tên đẹp trai thôi sao? Không phải là mình khi ở chung còn bị anh ta ăn đậu hũ hay sao? Có gì cần phải nghĩ ngợi lung tung sao? Phải thật bình tĩnh! Phải dừng lại!

“Khu Tây phòng bệnh 302.” Nhiếp Tiểu Thiển thay đổi giọng nói, cẩn thận tỉ mỉ nói. Nhìn theo anh rồi đi, đeo kính cận lên, thay áo blue trắng, bắt đầu đi làm.

Tại hành lang an tĩnh của khu nội trú, Đới Xuân Diệu tâm tình rất tốt, khoe miệng nhin không được hiện lên ý cười. Ở trước phòng bệnh 302 thì dừng lại, nhìn trên cửa dán tên: Đỗ Văn Triết, bác sĩ điều trị: Nhiếp Tiểu Thiển, trên mặt ý cười liền càng đậm.

Ở cửa đã nhìn thấy Đỗ Văn Triết phi thường chường tai gai mắt nằm lỳ ở trên giường, cái mông dửng tư thế mập mờ chống lên, thân hình thon dài cho dù là mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình cũng có thể nhìn ra được đường cong mỹ lệ, chỉ là tóc có chút hỗn độn, trên gương mặt trắng noãn có vài phần lười biếng hơn trước.

Cạch ~ Đới Xuân Diệu rón rén đi vào trong phòng, tập kích từ phía sau lưng hắn, phi thường gian trá đập thật mạnh lên trên chiếc mông đang chống lên của hắn.

“A! Đau ~” Đỗ Văn Triết kêu đau, hắt mặt oán hận trừng mắt nhìn Đới Xuân Diệu, nói: “Đừng thừa dịp tôi ngã bệnh, hành động không tiện liền chơi tôi, coi chừng tôi làm cho ông nội cậu an bài cậu đi xem mắt bây giờ!”

Trước kia, Đới Xuân Diệu mỗi khi nghe thấy hai chữ “xem mắt” liền như gặp phải kẻ thù lớn. Ông nội của anh tuổi đã lớn, không có việc gì, ngày ngày chỉ thích được ôm cháu nội lăn qua lăn lại. Hai người anh của anh cũng đã kết hôn và đã có con, chỉ có anh là lẻ loi một mình. Những năm gần đây, anh đi xem mắt không biết bao nhiêu lần rồi, không phải là không có nhìn vào mắt, mà những người con gái anh đi xem mắt đều quá phóng túng, trên cơ bản đều căn cứ vào nguyên tắc trước lên xe sau mua phiếu, làm cho anh ngược lại trở thành người của chế độ phong kiến còn sót lại.

Bất quá, lần này anh cũng không phải hoảng hốt, sợ hãi, vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ nhìn Đỗ Văn Triết đang đắc ý ra mặt, nói: “Cậu đi nói nha~”

Ồ~ a ~ người này chẳng lẽ đổi tính rồi sao? Đương nhiên là không thể nào, trừ phi chỉ có một nguyên nhân! Đó chính là..... cây đại thụ cô độc phiêu bạc hai mươi tám năm, rốt cuộc cũng tìm được người để hẳn nguyện ý thông dây vào cổ! Bất quá, cái này dường như cũng có chút khó khăn a, nếu chỉ dựa vào thẩm mỹ cùng thưởng thức của người này để đánh giá phụ nữ, vậy thì sẽ là một cô gái như thế nào đây.

“Chẳng lẽ cậu đã có rồi?”

Thanh âm của Đỗ Văn Triết không lớn không nhỏ, không vội vàng không nóng nảy, mang theo sự khiếp sợ lớn khuếch tán ở trong phòng bệnh. Mặt khác hai bệnh nhân ở giường kế bên, giống như là phát hiện ra bệnh nhân tâm thần đi nhầm phòng bệnh, xoát một chút ngồi dậy, thò đầu ra dùng sức nhìn về phía bên này. Loại ánh mắt này dừng ở trên người Đới Xuân Diệu, thật sự là..... giống như là bị lột hết quần áo bại lộ ở dưới ánh mặt trời, chung quanh là phụ nữ trung niên nhìn chăm chăm như hổ rình mồi..... Miễn bàn là có bao nhiêu mắt hồn!

“Cậu mới có!”

“Tôi, tôi nói là, cậu đã tìm được con mèo nhỏ cho riêng mình rồi phải không?”

Đới Xuân Diệu trầm mặc một chút, chậm chạp nói: “Bây giờ còn không phải, bất quá về sau có lẽ sẽ đúng như thế.”

Đỗ Văn Triết kích động, hắn chịu đựng sự đau đớn khó chịu giữa hai chân, từ trên giường đứng lên, không thể tin lại hỏi: “Thật vậy chẳng? Không phải là đang đùa giỡn tôi chứ?”

“Cậu có cần thiết phải kinh ngạc đến thế không? Không phải chỉ là một người con gái thôi sao!” Đới Xuân Diệu khoe mắt không che dấu được ý cười.

“Nhìn xem, nhìn xem, có người yêu rồi quả nhiên không giống với lúc trước, nhìn cậu bây giờ như đang phát xuân! Bạn hữu a, cậu bây giờ đúng là xứng với cái tên mang ~ xuân ~ được ~, ha ha ha ha ~” [2]

Mỗi một câu của Đỗ Văn Triết giống như là một chậu nước lạnh trực tiếp hắt vào anh, Đới Xuân Diệu dở khóc dở cười, chỉ có thể dùng ánh mắt giết người theo dõi hắn, cho đến khi hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Của cậu..... Tốt lắm sao?” Đới Xuân Diệu nhìn thân thể cũng không có gì đáng lo ngại của Đỗ Văn Triết, hỏi.

“Ừ, ngày mai là có thể xuất viện. Chính là khi đi đường vẫn sẽ còn có cảm giác là lạ một chút.” Đỗ Văn Triết nhú nhú chân lông mày, nhìn một phòng đầy hoa tươi cùng trái cây, nói: “Không thể không nói, kỹ thuật của nữ bác sĩ trẻ tuổi kia thật không tệ, còn có, một phòng đầy hoa và trái cây này tính sao giờ?”

Số hoa tươi và trái cây này chính là do chị em y tá mỗi ngày mang tới, kể từ ngày hắn nhập viện đến hôm nay, nơi này liền trở nên ngựa xe như nước, lúc nghỉ cũng thường xuyên là sắc màu rực rỡ, như vậy Đỗ Văn Triết cũng không quá quan tâm, không biết xấu hổ.

Những cô gái này đều quá nhiệt tình, phục vụ cũng rất chu đáo!

“Đưa cho y sĩ trưởng đi. Dù sao vứt đi cũng lãng phí ” Đới Xuân Diệu suy tư một lát, nói.

Chính là khi nói lời này, cửa được mở ra, Nhiếp Tiểu Thiển đeo chiếc kính cận thật dày, cầm theo máy đo huyết áp tiến vào trong phòng. Nhìn hai vị mỹ nam giống nhau sáng lạn cười đến giống như hoa nở mùa, lòng dạ ác độc run lên một chút.

A!Con mẹ nó! Thực TMD suất! Trách không được các cô gái ngày ngày chạy tới nơi này.

Cô đo huyết áp cho Đỗ Văn Triết, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt nóng bỏng của Đới Xuân Diệu bên cạnh, sau khi dặn hắn vài câu, liền muốn rời đi. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại di động không hợp thời vang lên, cô nhú mày, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đới Xuân Diệu lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn mặt liền biến sắc, vội vàng nghe máy, nói: “Ông nội, ông gọi cháu có việc gì không ạ?”

Nhẽ ra là muốn đi, nhưng là nghe được anh gọi là ông nội, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm thấy tò mò, liền lại trở về, dặn dò Đỗ Văn Triết sau khi xuất viện, phải chú ý những chuyện gì, thuận tiện len lén nghe Đới Xuân Diệu nói chuyện điện thoại.

Không bao lâu thì cuộc nói chuyện kết thúc, nhìn ra được anh đối với vị ông nội này rất là kiêng kỵ, nói chuyện cũng là phi thường ôn hòa có lễ. Cái gọi là núi cao còn có núi cao hơn, võ quỷ dày có móng tay nhọn, quả nhiên là như thế này đây.

“Làm sao vậy? Ông nội lại bắt cậu đi xem mặt phải không?” Đỗ Văn Triết không chút nghĩ ngợi hỏi.

Đới Xuân Diệu gật gật đầu, biểu tình bỗng nhiên thả lỏng, híp mắt nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, có chút hăng hái quan sát cô, hình như là chờ đợi phản ứng của cô. Đỗ Văn Triết theo ánh mắt của anh, cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm Nhiếp Tiểu Thiển.

Ách..... Nhiếp Tiểu Thiển u buồn, trong lòng vạn phần hối hận mình vừa rồi đã ở lại nghe lén người ta nói chuyện điện thoại, hiện tại thì tốt rồi, bị ánh mắt của hai nam nhân này trái phải giáp công, thật sự là sống không bằng chết!

“Sao anh lại nhìn tôi?”

“Hiện tại cô đang đảm nhiệm là bạn gái của tôi, chẳng lẽ cô không có ý kiến gì về chuyện này sao?” Đới Xuân Diệu chậm rãi đến gần cô, nắm chặt bả vai cô, giọng nói vô cùng thân thiết.

“Tôi, tôi, tôi.....” Nhiếp Tiểu Thiển hiện tại cho dù có một vạn há miệng cũng không nói được một câu rõ ràng, cô khóc không ra nước mắt nhìn Đỗ Văn Triết.

“Ách! Không thể nào, bạn hữu, bạn gái nhỏ của cậu dĩ nhiên lại là bác sĩ Nhiếp! Chuyện xảy ra từ khi nào, tên tiểu tử này như thế nào cũng không nói cho tôi biết? Rất không có suy nghĩ đi? Cậu xuống tay cũng

quá nhanh đi?” Đỗ Văn Triết phản ứng rất mãnh liệt, nếu là có mấy cô em y tá ở đây, biểu tình khoa trương trên mặt của hắn đủ để trong nháy mắt có thể giết chết các cô, làm cho các cô cũng không dám bước vào phòng bệnh này nữa bước nữa.

Xong rồi, xong rồi, Nhiếp Tiểu Thiển ai oán nhắm hai mắt lại, lần này cô chết chắc rồi, oa oa oa ~ ở trong mắt Đỗ Văn Triết, cô chính là kẻ thứ ba, phá hoại tình cảm của người ta, nhìn bộ dáng giàu có, xa xỉ của hắn, về sau phỏng đoán không chừng hắn sẽ ngầm tìm người đi cường đoạt cô cũng nên?

Đỗ Văn Triết nhìn biểu tình phong phú của Nhiếp Tiểu Thiển, đem lời trên bờ môi cố nén vào trong bụng, kỳ thật hắn là muốn nói, vị bác sĩ này tuy rằng kỹ thuật không tệ, nhưng là bộ dạng cũng quá khó coi, hơn nữa..... Cửa cô phía trước cùng mặt sau là giống nhau, không có chút đường cong nào đáng nói, các anh em rõ ràng bày đặt không cần phụ nữ làm ra vẻ xinh đẹp kêu gọi cực phẩm, tìm được một cô gái không hề có đặc điểm gì ở trong đám người lạc đường. Đây quả thực là đã phá vỡ thể giới mỹ quan trong mắt hắn a!

Quả nhiên a, sự thưởng thức của Đới Xuân Diệu đối với phụ nữ quả thật là khác thường! Không biết hạn cuối không tiết tháo a

[1] : Alexander: Alexander Fleming (6 tháng 8 năm 1881 – 11 tháng 3 năm 1955) là một bác sĩ, nhà sinh học và đồng thời là một nhà dược lý học người Scotland. Ông được coi là người mở ra kỉ nguyên sử dụng kháng sinh trong y học. Ông đã được trao Giải thưởng Nobel về y học năm 1945 cùng với Ernst Boris Chain và Howard Walter Florey về việc tìm ra và phân tách được penicilin – được coi là loại kháng sinh đầu tiên trong việc điều trị những bệnh nhiễm trùng. [theo wikipedia]

[2] Đới Xuân Diệu : Đới phát âm giống Mang, Diệu là được => Đới Xuân Diệu = Mang Xuân Được

9. Chương 9: Tiểu Thiển Nổi Giận

Nhiếp Tiểu Thiển tim đập chân run từ phòng bệnh khu Tây đi ra, theo sát phía sau là một nam nhân cao gầy đang cúi đầu, vẻ mặt của hai người, một giận dữ, một lo lắng, giống như là sau khi hai vợ chồng son cãi nhau, gái bỏ nhà đi, nhà trai muốn đuổi theo còn xấu hổ. Lòng của cô còn đang kịch liệt nhảy lên, tim đập thịch thịch, cảm giác trở thành tiểu tam (*) bị người ta bắt tại trận, còn khủng bố hơn so với bị lão thái thái nhà cô đuổi giết, thật may, thật may là tên kia ngày mai sẽ xuất viện.

(Tiểu tam: Chỉ người thứ ba xen vào chuyện tình của hai người)

Trên hành lang, một nữ bác sĩ trẻ tuổi thướt tha đi ngược lại hướng hai người, cô ta mặc áo choàng blue trắng ngắn, phối hợp với dáng người lay động, vạt áo bay phấp phới, miễn đề cập đến có bao nhiêu câu dẫn người. Người đó chính là Liễu Mi Nhi, đối thủ một mất một còn ở trong bệnh viện của Nhiếp Tiểu Thiển, được xưng là hoa khôi của bệnh viện, truyền thuyết cô ta chính là tình địch trong mối tình đầu của Nhiếp Tiểu Thiển.

“Ai nha ~ bác sĩ Nhiếp, nhìn sắc mặt của cô sao lại không tốt thế kia?” Liễu Mi Nhi cười duyên một tiếng, tầm mắt dừng ở trên người nam nhân phía sau cô, thanh âm càng thêm mềm dẻo “Nha, vị tiên sinh này trước kia tôi đã từng gặp qua chưa nhỉ? Là bệnh nhân mới của cô sao?”

Nhiếp Tiểu Thiển mặt không chút thay đổi xem xét cô ta liếc mắt một cái, nhin xuống xúc động muốn đánh người, tiếp tục bước đi.

“Nha ~ làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao? Tôi nghe nói Đường Tổng trở về nước đó, cuối tuần này sẽ có cuộc gặp mặt bạn cũ, có thể là tất cả mọi người sẽ đi, Cô sẽ tới chứ?” người đẹp Liễu giọng nói có vẻ như là bình thản, nhưng lại cố ý cường điệu thật mạnh hai chữ Đường Tổng.

Bả vai của Nhiếp Tiểu Thiển hơi hơi run rẩy, dừng lại, trầm mặc hai giây, nhẹ giọng nói: “Không có nhận được lời mời, nếu không bạn sẽ đi.”

Liễu Mi Nhi vòng lên phía trước cô, nắm lấy tay cô, khiêu mi cười một tiếng, nói: “Lần này họp bạn cũ coi như là để tẩy trần cho Đường Tổng, cô nếu không đi, tôi phải nói thế nào với mọi người đây? Tuy rằng trước kia hai người.....” Trên mặt ý cười càng đậm, thậm chí mang theo vài phần đắc ý.

“Thật ngại quá, tôi còn nhiều việc phải làm, xin đi trước.” Nhiếp Tiểu Thiển gạt bàn tay mềm ẩm của Liễu Mi Nhi ra, nhú mày, không quan tâm đến vẻ mặt phức tạp của Đới Xuân Diệu phía sau, bước nhanh rời đi.

“Em yêu à~ đợi anh với, em đừng tức giận anh nữa mà~” Đới Xuân Diệu nhếch lên môi mỏng, thâm tình nhìn Nhiếp Tiểu Thiển ở phía trước, vừa ngưỡng nhìn người đẹp Liễu nói: “Thật ngại quá, người yêu của tôi đang giận dữ với tôi, ngày đó nếu chúng tôi không bận sẽ đến tham dự, người nhà có được đi theo không vậy?”

Liễu Mi Nhi ý cười trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, nhìn chàng trai tuấn mỹ đến khó thở nổi trước mắt này, làm cho xuân tâm của cô ta nhộn nhạo, rốt cuộc cười không nổi. Nhiếp Tiểu Thiển chính là mẫu phụ nữ khô cần, không tình cảm, thế nhưng lại có được một người bạn trai trẻ tuổi đẹp trai đến đường này, quả thực quá kinh người!

Không đợi cô gái đứng đối diện trả lời, anh liền rất nhanh đuổi theo Nhiếp Tiểu Thiển, cùng cô sánh vai vào phòng.

Nhiếp Tiểu Thiển ngồi xuống, uống một hộp nước, tháo kính mắt xuống, xoa xoa mắt có chút đau nhức, ngậy người vài giây. Người kia, cô cho rằng mình đã quên được đoạn thời gian hai người bên nhau, nhưng là thật không ngờ khi nghe được tên hắn, trong lòng lại vẫn cảm thấy khó chịu như cũ, hình ảnh một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, quần jean, đeo kính gọng đen nhả nhận chỉ còn lại ở trong dĩ vãng thời trẻ trong sáng mà thôi. Nhiếp Tiểu Thiển à Nhiếp Tiểu Thiển, mi từ lúc nào lại trở nên lưu luyến dĩ vãng như vậy? Không phải hắn là nam nhân cần bả sao? Có đáng giá để mi moi tìm móc gan ra nhớ hắn không? Tốt nhất là nên lo lắng một chút về cuộc sống sau này của mình đi? Đỗ Vân Triết hiện tại đã coi mi là người thứ ba, còn không biết hắn sẽ đối phó với mi như thế nào đây.

Cô đi con chuột máy tính, gọi tên bệnh nhân kế tiếp. Một lúc sau, tiến vào là một người đàn ông trung niên, sau khi nhìn thấy bác sĩ là một cô gái trẻ tuổi như trẻ con, vẻ mặt có vẻ xấu hổ. Nhiếp Tiểu Thiển cơ bản biết một chút tình huống của người bệnh này, kéo màn thay ông ta kiểm tra chỗ đau.

Ồ ~ thực nghiêm trọng, còn bị nứt ra. Người này nhấn nhin thật giỏi, cư nhiên đến bây giờ mới đến bệnh viện. Cô cẩn thận kiểm tra, một bên kêu vị bệnh nhân này thả lỏng mình.

“Em yêu à~, em yêu à~” Đới Xuân Diệu giống như là bị trúng tà, ba chữ kéo thật dài, giọng nói còn mang theo một chút nũng nịu, rất giống như người chồng nũng nịu người vợ đang tức giận mình!

Nhiếp Tiểu Thiển vốn là có chút thất thần, bị anh thét gào như vậy, nội tâm đột nhiên nhận được đả kích mãnh liệt, thân thể run lên, tay run rẩy..... Đây là sự sai lầm đầu tiên của cô từ khi theo ngành y đến nay, một sự sai lầm lớn, tạo thành hậu quả bi thảm cực kỳ kinh thiên động địa.

“A a a a a ~” Một trận tiếng kêu rên kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ từ trong phòng 407 truyền ra.

Nhiếp Tiểu Thiển sửng sốt, nhìn ngón tay của mình đang đâm vào cục trĩ lòi ra ở giữa cúc hoa của bệnh nhân kia, cảm giác áy náy, đau lòng không ngừng lan rộng với xu thế tăng trưởng. Vốn là bệnh nhân đang quỳ gối trên giường bệnh đau đến không chịu nổi, lập tức bổ nhào lên trên giường, nằm nghiêng người, vẻ mặt nhăn nhó tràn đầy cừu hận trừng cô.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Nhiếp Tiểu Thiển ấp úng không biết nên nói cái gì cho phải, đây quả thật chính là sai lầm của cô, làm cho bệnh nhân thống khổ vốn dĩ chưa đến mức này.

Đới Xuân Diệu trời đánh, Đới Xuân Diệu cứt thối a! Làm hại cô thiếu chút nữa thân bại danh liệt, anh ta rốt cuộc là muốn gây ồn ào thành loại nào đây!

Cô vén rèm đi ra, trần ngập áy náy viết phương thuốc tốt nhất cho vị bệnh nhân này, cũng phi thường kiên nhẫn nghe giọng nói oán giận không có chút cảm tình gì của ông ta, nhìn ông ta rời đi, rốt cuộc đóng cửa phòng lại, mặt đen lại trừng mắt nhìn về mặt vô tội của Đới Xuân Diệu.

“Anh rốt cuộc là muốn tra tấn tôi tới khi nào!”

“Ồ ~ tôi chỉ là lo lắng cô tức giận, cho nên muốn đến xin lỗi cô thôi mà.” Đới Xuân Diệu cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt giết người của Nhiếp Tiểu Thiển, hai tay vò bứt.

Ánh mắt nhỏ đáng thương, bộ dáng vô tội như người vợ nhỏ này, Nhiếp Tiểu Thiên càng nhìn càng thấy tức giận, rõ ràng là anh ta làm hại mình khắp nơi gây thù hằn, như miếng băng mỏng, vì sao người này còn không biết xấu hổ cùng cô so xem ai ủy khuất hơn? Chẳng lẽ anh ta nhìn ra mình là người hay mềm lòng hay sao?

“Giải thích? Được rồi, Anh nói một chút xem mình đã mắc lỗi gì nào?” Nhiếp Tiểu Thiên dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, xuôi dòng chảy đi để xem độc thủ phía sau màn này sẽ nói như thế nào.

“Tôi, tôi không nên làm cho cô tức giận” len lén nhìn Nhiếp Tiểu Thiên một cái, tiếp tục cúi đầu nhìn ngón tay.

A! Con mẹ nó! Nói cho cùng tên hỗn đản này là không biết mình sai ở chỗ nào a? Lại còn có phản ứng như kẻ bị phụ tình là làm sao? Nhiếp Tiểu Thiên rất cục nịnh không được nội tâm bạo phát, hướng anh quát: “Có nam nhân nào vô tâm vô phế như anh không? CP (*) của mình cùng tình nhân mặt đối mặt, còn không có phát giác ra hơi thở nguy hiểm gì sao? Muốn êm đẹp, hay là muốn phải có đổ máu, Gr.....ừ.....uuu! Gào thét cái gì mà gào thét? Anh không biết là tôi đang kiểm tra cục hoa cho người ta sao? Anh có biết cũng bởi vì anh gọi mà thiếu chút nữa đã làm cho tôi trở thành tội nhân thiên cổ rồi không, về sau ở bệnh viện còn có thể ngắt đầu lên được không?”

(*CP: viết tắt của từ Couple: cặp đôi)

Nhiếp Tiểu Thiên khí phách chống hông, cô thừa nhận, vốn là cô lo lắng sự an nguy cho cái mạng nhỏ của mình, sau đó lại ở trên hành lang gặp được cái kẻ không biết xấu hổ kia, còn đề cập về tên nam nhân căn bã kia, hiện tại cô lại vừa điểm lộng thương bệnh nhân, thử nói xem như vậy có thể không tức giận được sao?

Nhiếp Tiểu Thiên cô là một người phi thường có nguyên tắc, nguyên tắc của cô chỉ có ba chữ – xem tâm tình. Hôm nay tâm tình của cô phi thường kém, kém đến cực điểm.

Đới Xuân Diệu vẽ mặt thống khổ nhìn cô nói xong, không nói được một lời nào. Xem tâm tình của cô có vẻ đã bình tĩnh hơn một chút, mới dè dặt lau lau nước miếng cô phun trên mặt mình, yếu ớt hỏi: “Vì sao gọi là CP?”

Ách..... người này thật sự là không biết hay là đang giả vờ không biết?

“Chính mình đi tìm hiểu đi!” Nhiếp Tiểu Thiên mặt đen lại, oán hận trừng mắt nhìn anh, vô số tiểu phi đao lả tả bay ra ngoài, trực tiếp phóng tới vẽ mặt cười đến vô tội của người nam nhân trước mặt.

“Còn có, cần phải an ủi thật tốt Tiểu Vân Triết của anh, tôi cũng không muốn chỉ vì thân phận tình nhân hư cấu mà bị độc thủ, trên giấy cam kết của chúng ta cũng đã viết, không thể để cho đối phương bị người thân của mình công kích. Tôi cũng không muốn một ngày nào đó đang lúc làm việc, có người tiến vào hất a xít sunfuric vào mình!” Nhiếp Tiểu Thiên phỉ nhổ anh một cái, không để ý đến anh nữa.

Đới Xuân Diệu sắc mặt dần dần có chút khó coi, nhìn chằm chằm bên ngoài cửa sổ, ánh mắt lại chuyển qua trên người Nhiếp Tiểu Thiên đang vui đùa viết bệnh án: “Giờ tan tầm tôi sẽ đến đón cô.”

Thanh âm lạnh lùng của anh vang vọng trong phòng, Nhiếp Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, đáy mắt mờ mịt sương mù, vội vàng khịt mũi một cái, gọi tên bệnh nhân khác tiến vào. Aiz, hôm nay rốt cuộc làm sao vậy, cảm xúc như thế nào lại bị kích động như vậy, còn rơi nước mắt, có gì mà phải khóc a Nhiếp Tiểu Thiên! Không phải là chỉ vì không cẩn thận thôi sao? Mi chính là Siêu Nhân Điện Quang không ai có thể đánh bại được!!

Đới Xuân Diệu mặt không chút thay đổi từ bệnh viện đi ra, xe thật nhanh ở trên đường phóng vút, may mắn hiện tại đều là giờ làm việc, trên đường người không nhiều lắm. Trong ánh mắt gợn sóng nhìn không ra một chút tâm tình nào, nhưng là đến khi trên mặt rạng rỡ sáng rọi biến mất không thấy, liền khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc khi đi làm.

Anh vừa mới vừa đến phòng làm việc ngồi xuống, liền có thư ký bưng tới một tách cà phê, còn có..... văn kiện xếp thành núi trên bàn. Anh đầu đầu xoa xoa huyết thái dương, uống một ngụm cà phê, cúi đầu bắt đầu làm việc. Đới Xuân Diệu một thời gian trước mới tiếp nhận công việc của cha mình, làm việc mặc dù

cũng được coi là thuận buồm xuôi gió, nhưng là dù sao trước cũng chưa từng làm qua công việc này, cho nên hiệu suất công việc vẫn là không thể trở giỏi hơn thầy được.

Tập đoàn Phú Duyệt mà Đới Xuân Diệu làm việc nằm ở ngay trung tâm thành phố, không thể không nói rằng gia tộc Đới thị là gia tộc giàu có xa xỉ, toàn bộ văn phòng cao cấp là Đới gia ở mười năm trước mua đất xây lên, dành mười tầng cho các công ty khác thuê, từ tầng thứ mười một đến tầng thứ ba mươi là của tập đoàn Phú Duyệt. Người sáng lập ra tập đoàn Phú Duyệt Phú là Đới Kiến Quốc, cha của Đới Xuân Diệu, năm đó gặp đúng nhà nước mở rộng cải cách, thành phố A của bọn họ được Đặng gia gia (1) nhìn trúng, ở bờ biển tổ quốc vẽ một vòng tròn. Sau đó dựa vào cha anh đã không ngừng cố gắng cùng buôn bán thiên phú, còn có ông nội anh năm đó ở trong quân đội quan hệ giao thiệp rộng, chỉ trong vòng hơn mười năm ngắn ngủi đã đem Phú Duyệt từ một công ty nhỏ không có danh tiếng gì, tạo ra thành tập đoàn đứng đầu ngành bất động sản của thành phố A hiện nay.

Ông nội anh là một người yêu nước, năm đó đã tham gia chiến tranh giải phóng đất nước, ở trong quân đội lập vô số công vì sự nghiệp quân sự, hiện tại đã nghỉ hưu ở nhà ẩm đạm dưỡng lão, căn cứ vào truyền thống tốt đẹp của thế hệ cách mạng trước, Đới Kiến Quốc cùng ba người con của ông: Đới Quang Diệu, Đới Quang Tổ, Đới Xuân Diệu từ nhỏ liền được đưa vào trong bộ đội để rèn luyện. Cho nên, Đới Xuân Diệu cũng mới chỉ xuất ngũ được ba năm.

Nhìn bên ngoài cửa sổ, người đi đường cùng xe cộ đều biến thành một đám điểm đen nho nhỏ, Đới Xuân Diệu bỗng nhiên nghĩ đến đôi mắt to tròn vụt sáng của Nhiếp Tiểu Thiển, khóe miệng nhin không được nhẹ nhàng nhếch lên thành một đường cong, trong thân hình nho nhỏ kia luôn cất giấu năng lượng làm cho anh kinh ngạc, ngay từ đầu trong đầu nhỏ là miên man suy nghĩ, sau đó là yêu cầu ở chung “Không an phận”, mà hôm nay ánh mắt tức giận cùng khàn giọng kiệt lực găm thét cũng làm cho trong lòng anh có một loại rung động khó hiểu, thật sự là một cô gái nhỏ sống động, cùng cô ở một chỗ, luôn làm cho anh quên đi sự bận rộn cùng áp lực.

Tại sao lại hết lần này đến lần khác là một người như vậy, rõ ràng chỉ là một cô gái hết sức bình thường, nhưng mới cùng cô ở chung mấy ngày ngắn ngủi, liền cảm thấy trong lòng hình như là có cái gì đó đang nhẹ nhàng lay động, mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngốc nghếch của cô, trong lòng anh liền dâng lên một trận lo lắng.

(1: Đặng gia gia: Đặng Tiểu Bình giản thể: 邓小平; phồn thể: 鄧小平; bính âm: Dèng Xiǎopíng; 22 tháng 8, 1904 - 19 tháng 2, 1997) có tên khai sinh là Đặng Tiễn Thánh, khi đi học mới đổi là Đặng Hi Hiền (邓希贤), là một lãnh tụ của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Tên gọi Đặng Tiểu Bình được ông dùng từ năm 1927, sau khi Tưởng Giới Thạch đàn áp phong trào cách mạng Cộng sản tại Thượng Hải (cần dẫn nguồn!).

Tuy rằng ông chưa bao giờ có chức vụ nguyên thủ quốc gia hay đứng đầu chính phủ nhưng ông là người đã cầm quyền trên thực tế tại Trung Quốc trong suốt những năm cuối thập niên 1970 đến đầu thập niên 1990. Chức vụ cao nhất của ông trong Đảng Cộng sản là Tổng Bí thư (sau Chủ tịch và các Phó Chủ tịch Đảng) thời kì còn Mao Trạch Đông, còn chức vụ cao nhất trong chính phủ là Phó Thủ tướng, nhưng ông từng nắm giữ chức vụ quan trọng là Chủ tịch Quân ủy Trung ương. Ông đã cải cách đất nước Trung Quốc theo hướng “chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc”, có công thu hồi Hồng Kông và Ma Cao với chính sách “một nước hai chế độ”. [Theo Wikipedia]

10. Chương 10: Mãn Hán Toàn Tịch

Tôi có một con lừa nhỏ cho tới bây giờ cũng chưa cưỡi

~Có một ngày tôi cưỡi nó đi họp chợ

~Tôi trái nhìn xem, phải nhìn xem, chứng kiến một con chim nhỏ tướng mạo đẹp mắt

~Thất lưng uốn éo nha, mông nhếch lên, đôi mắt nhỏ câu dẫn nha câu dẫn

~Con chim nhỏ từ đó biến thành lái xe của tôi

~Nhiếp Tiểu Thiên híp mắt lại, thoải mái khoan khoái dựa lưng ở trên ghế ngồi, hưởng thụ hoàng hôn trời chiều, trong miệng nhẹ nhàng ca bài thần khúc do cô cải biên, sự bạo phát cùng buồn bực của buổi sáng đã biến mất không còn. Bởi vì, ngồi bên cạnh cô là một vị thiếu niên mỹ mạo ăn mặc tây phục, muốn dẫn cô đến nhà hàng sang trọng lớn nhất để ăn bữa tiệc Mãn Hán ~ cô có thể không cao hứng sao? Không thể cười một tiếng xóa bỏ hết ân cừu sao

~Đới Xuân Diệu từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy khuôn mặt bầu bĩnh như trái táo, đầy vui sướng của Nhiếp Tiểu Thiên, nhin xuống xúc động muốn vuốt má cô một cái, nghiêm túc vào việc lái xe, trong lúc lơ đãng trên mặt hiện lên một tia vui vẻ gian trá.

Thật sự là một cô gái ngọc, nếu có bị bán cũng thay người kiếm tiền đây, cô xem với bộ dáng này của cô, tôi làm sao có thể yên tâm để cô một mình xông pha vào xã hội vô cùng hung hiểm này đây?

Xe ở trước cửa tiệm rượu Long Được lớn nhất thì dừng lại, có một thiếu niên đẹp trai chạy lại thay Nhiếp Tiểu Thiên mở cửa xe, sau đó đem xe lái vào bãi đậu xe.

Nhiếp Tiểu Thiên nhìn quán rượu trang hoàng sang trọng, trong lòng có một chút khiếp sợ, biểu tình rất giống như người nông dân lên phố. Quả nhiên là nhà hàng cao cấp a, nữ nhân viên tiếp tân so với Nhiếp Tiểu Thiên cô còn phát triển hơn nhiều, phục vụ sinh thông minh tháo vát, tất cả đều mặc đồng phục áo sơmi, thắt nơ, cao gầy dễ nhìn, rốt cuộc muốn hay không cần phải đoạt ánh mắt của người như vậy a. Nhiếp Tiểu Thiên tư tưởng nông dân cá thể không ngừng ở trong lòng thêm thất, nương theo đại sảnh nguy nga tráng lệ, nội tâm tư tưởng khinh giàu mãnh liệt của cô cũng dần dần bùng phát.

“Cái kia.....” Nhiếp Tiểu Thiên kéo tay của Đới Xuân Diệu lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn mà hồng hồng, nội tâm giãy giụa, nói: “Nếu không anh đừng mời tôi ăn cơm nữa, đem tiền của bữa cơm này đổi thành tiền mặt tặng cho tôi có được không?”

Tặc..... Đới Xuân Diệu khoe miệng tươi cười cứng đờ, ánh mắt càng thêm ôn nhu, nói: “Không được, hôm nay mời cô đến đây, là muốn cô giúp tôi một việc.”

Lúc này Nhiếp Tiểu Thiên sớm đã tưởng tượng đến vàng bay trước mắt, lông lánh hiện ra chọc mù cả mắt chói, che giấu nội tâm, trong lòng thâm tính toán bữa tối nay thức ăn chắc là toàn đồ đắt, lại yếu ớt hỏi: “Bữa tiệc tối nay chúng ta ăn sẽ mất bao nhiêu tiền? Một tháng lương của tôi có đủ không?”

Cô gái này thật sự là rất đơn thuần, rất đáng yêu, tất cả tâm tư đều viết ở trên mặt, Đới Xuân Diệu híp mắt tinh tế nhìn cô, vui đùa nói: “Hắn là phải bằng mấy tháng lương của cô.”

“Mấy tháng.....” Nhiếp Tiểu Thiên lập tức nói không ra lời, phải biết rằng cô là một bác sĩ phó chủ nhiệm, tiền lương cũng không tính là thấp, cử thật, chỉ một bữa ăn là sẽ ăn luôn mấy tháng tiền lương của cô. Mặc dù nói không phải là tiền của cô, nhưng là ăn mấy món sơn hào hải vị, chim tần, cá chích này cũng chỉ là toàn món nhiều mỡ dễ ngấy, thật đúng là lãng phí.

“Ừ, tôi còn là cảm thấy đem tiền bữa ăn này biến thành tiền mặt đưa cho tôi còn tốt hơn.” Nhiếp Tiểu Thiên lăm bắm gật gật đầu, tiếng nói mềm mại ngọt ngào giống như một thiếu nữ 17 tuổi.

Bộ dáng cô khi thì nhú mày, khi thì lăm bắm, nhìn ở dưới con mắt của Đới Xuân Diệu, thật sự là một cô gái đáng yêu, anh nhin không được vươn tay sờ sờ đầu của cô, vuốt nhẹ bộ tóc ngắn lộn xộn của cô, sủng nịch nói: “Vẫn còn đang tiếc số tiền này sao? Tôi hôm nay mời cô bữa cơm này, là có chuyện muốn nhờ cô, nếu cô thật sự đau lòng, tôi liền làm theo ý cô, đem tiền bữa cơm này đổi thành tiền mặt đặt lên trên giường cô, được không?”

Cô gái này thật sự là..... Đặc biệt, lại còn thay anh tiếc tiền, trước kia khi anh mang những cô gái khác tới nơi này, có ai lại đều không mắt lóe tinh quang, hận không thể mỗi ngày đến đây để tiêu tiền đây?

Không có công không dám nhận lộc, tuy rằng Nhiếp Tiểu Thiên là một người nghèo, nhưng là cô cũng không bị tiền bạc cám dỗ! Kiên quyết không thể để cho viên đạn bọc đường này làm cho tê dại! Cho nên, khi cô nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Đới Xuân Diệu, đột nhiên lắc lắc đầu, hơn nữa lại lộ ra nụ cười mà cô cho rằng là trong sáng thuần khiết nhất, nói: “Không cần, chúng ta đi nhanh đi, người nợ phổng chừng đã đợi lâu.”

Kỳ thật, cô vừa nói xong đã liền cảm thấy hối hận. Mấy vạn đồng tiền a, nói về tinh thần cách mạng thì thật có lỗi với Mao gia gia (2) a~, cô thật đáng thương mỗi tháng còn phải trả tiền phòng a, nếu có được mấy vạn đồng này, cô có thể thoải mái hơn rất nhiều! Cô thật ngu ngốc mà! Vì sao lại không cần? Vì sao không cần? Vì sao? Ngay cả chính cô cũng không rõ, tuy nhiên có một chút cô có thể hiểu được, kỳ thật thì Đới Xuân Diệu này cũng không phải là kẻ phá gia chi tử như vậy!

Hiện tại nhất định cần phải làm rõ ràng một số việc, hôm nay Nhiếp Tiểu Thiển cô giúp Đới Xuân Diệu phòng trừ hậu họa về sau. Ký tên văn tự bán mình, liền phải hết lòng làm trung quân thật sự, thay người nhà giải quyết chuyện hôn nhân phiền não. Nhiếp Tiểu Thiển là một người rất có nguyên tắc, tâm tình của cô hiện tại đặc biệt tốt, đó là lý do vì sao lại có tiết mục thủ đoạn lừa gạt người đáng sợ này! Nếu như Đới Xuân Diệu cùng cô gái kia xem mắt tốt đẹp, vậy thì Đỗ Văn Triết kia phải làm sao bây giờ? Bộ đáng khiêu ngạo tuần tú động lòng người kia, cái mông tuyết trắng có tính đàn hồi kia, cúc hoa.....Tặc..... vị thiếu niên kia nên làm gì bây giờ?

Một gian phòng ghé lô trên lầu ba, có một cô gái dáng người thướt tha ngồi ngay ngắn, chính là đang đưa lưng về phía bọn họ, mái tóc uốn lộn được thả tự nhiên, thắt lưng mảnh khảnh, mông lớn, chỉ cần nhìn tư thế ngồi tao nhã kia, là biết ngay đây là một cô gái được giáo dục theo phong cách tiểu thư khuê các, làm sao giống cô, mặc áo T-shirt, quần jean, đi giày xăng đan, trước ngực bằng phẳng, sau lưng vắng vẻ, giống như là một đoá hoa dại nhỏ bé ở trong khe suối.

Nhưng là! Hoa nhà không có hương thơm của hoa dại! Hoa dại ven đường có lực câu dẫn người rất lớn! Nghĩ đến đây, Nhiếp Tiểu Thiển liền cảm thấy phẫn chấn, duỗi tay ra ôm lấy cánh tay của Đới Xuân Diệu, ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin tràn đầy đi vào gian ghé lô.

“Xin chào. Anh là Đới tiên sinh?” cô gái xinh đẹp đứng dậy, mỉm cười thực khuynh thành, cùng Đới Xuân Diệu bắt tay.

“Xin chào, Vạn tiểu thư.” Đới Xuân Diệu theo lễ phép chào lại cô.

Sau đó rất phong độ giúp Nhiếp Tiểu Thiển kéo chiếc ghế bên cạnh xuống cho cô ngồi, lại gọi phục vụ sinh đến, gọi ba tách cà phê.

“Vạn tiểu thư không ngại có người thứ ba ở đây chứ?”

Đới Xuân Diệu khiêm tốn có lễ, tươi cười ôn nhuận, muốn để lại một chút ấn tượng tốt đối với vị Vạn tiểu thư đến xem mắt lần này. Chính là không biết cô gái trẻ này là loại người như thế nào đây?

“Gọi tôi là Diễm Diễm đi.” Vạn tiểu thư khoan thai mở miệng, thanh âm tinh tế uyển chuyển phá lệ dễ nghe, cười một tiếng chính là phong tình vạn chủng, khoe miệng hai lúm đồng tiền hiện lên càng thêm vài phần trong sáng thuần khiết động lòng người.

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn đôi trai tài gái sắc trước mắt, một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, nghe bọn họ giới thiệu tình huống của mình cho nhau nghe, trong lòng thổn thức không thôi. Quả nhiên là quan hệ thông gia thương mại, hai nhà trên danh nghĩa là công ty nói ra liền một đồng, một đồng liên quan đến công việc, nhiều có thể hù chết người, trong đó không thiếu gì kỹ thuật sản nghiệp mới tân tiến. Nhìn cách nói năng tao nhã, khí chất phi phàm của cô gái ở trước mắt này, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển tự ti đến mức không ngẩng đầu lên được.

Cỡ nào là nữ nhân vĩ đại a, nếu đổi lại là mình thì cũng sẽ thích cô ấy, huống chi là một Đại lão gia đây?

Nhưng là, Nhiếp Tiểu Thiển thủy chung đều không có quên sứ mệnh quang vinh hôm nay tới nơi này của mình. Hơn nữa, nhìn đôi trai gái trước mắt này thấy thế nào cũng thật xứng đôi, trong lòng cô thế nhưng có một tia cảm giác muốn thật nhanh chia rẽ bọn họ.

Vì thế.....

“Xuân! Diệu ~ người ta rất đói, khi nào thì ăn cơm ~” cánh tay thon dài của cô ôm lấy cổ Đới Xuân Diệu, không coi ai ra gì làm nũng “Đáng ghét, anh không phải bảo đến đây để ăn bữa tiệc Mãn Hán hay sao, ai nha, như thế nào đồ ăn vẫn còn chưa được mang lên?”

Đới Xuân Diệu thân thể chấn động, hai mắt mang theo vài phần kinh ngạc nhìn cô, trên mặt ý cười càng sâu, nhéo cái mũi nhỏ thẳng của cô một cái, ôn nhu nói: “Ngoan nào, anh đang nói chuyện chính sự, nhấn nại thêm một chút nữa.”

Vạn Diễm Diễm trên mặt tươi cười mê chết người không cần đèn mạng nháy mắt cứng đờ, nhìn hai người vô cùng thân thiết trước mắt, thân thể mềm mại run lên, sắc mặt không tốt ~ cúi xuống.

“Đới tiên sinh, xin hỏi vị này là?”

Nhìn người đẹp mặt cười có chút nhăn nhó, Nhiếp Tiểu Thiên càng thêm phần chấn, nhìn cô ta liếc mắt một cái, nũng nịu yếu ớt nói: “Anh yêu à, không phải là anh đã nói đối tượng xem mặt lần này thật vĩ đại sao? Như thế nào so ra không bằng một nửa nhà Luân gia.”

Nhiếp Tiểu Thiên trò đùa dai nhìn sắc mặt người đẹp trắng bệch, trong lòng đắc ý, bỏ qua Đới Xuân Diệu sắp nhịn không được phát ra tiếng cười, chu chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, tiếp tục nói: “Anh nhìn cô ấy kìa, làn da trắng như vậy không khác gì quỷ hút máu người, bộ ngực lớn như vậy giống như bò sữa, thắt lưng lại mảnh khảnh như vậy, chỉ cần sờ nhẹ là sẽ bị gãy ngay, cái dạng này nếu ở trên giường cũng không cho anh tận hưởng đâu. Bộ dạng gầy như vậy thật giống như là bị suy dinh dưỡng, anh mà cười cô ấy về, người khác sẽ nghĩ đến mỗi ngày cô ấy đều bị anh ngược đãi. Càng nghiêm trọng hơn là, anh có thấy bộ tóc dài lộn xộn của cô ấy không, giống như Trinh Tử a ~ còn nhớ rõ đêm đó hai chúng ta xem Trinh Tử không? Sau đó nhìn nhìn anh liền đem người ta kéo vào trong lòng, sau đó liền..... Ai nha ~ anh xấu lắm, làm người ta xấu hổ, xấu hổ ~”

Những lời Nhiếp Tiểu Thiên nói ra, ngay cả cô còn cảm thấy muốn ói, cô trước kia sao lại không phát hiện ra mình cũng có thể nói được như vậy! Aiz ~ cô lẽ ra nên đi làm luật sư ~ bất quá thấy người đẹp trước mắt biểu tình thay đổi liên tục, mặt tái nhợt, cuối cùng là ôm mặt khóc bỏ chạy, cảm giác thực TMD tốt!

“Tốt lắm, chúng ta rốt cục có thể ăn cơm!” Nhiếp Tiểu Thiên nhìn người đẹp chạy như điên bỏ đi, vỗ vỗ mông đứng lên, tìm phục vụ sinh mang thức ăn lên.

Bữa tiệc này ăn tương đối vui vẻ, quả thực chính là nhẹ nhàng vui vẻ, niềm vui tràn trề a, Nhiếp Tiểu Thiên cô cuối cùng cũng dính vào Đới Xuân Diệu, được ăn một bữa cơm cao cấp như vậy. Đới Xuân Diệu thấy Nhiếp Tiểu Thiên ăn xong, cười tủm tỉm đưa khăn ướt cho cô. Sau đó, hai người tay trong tay đi ra khỏi nhà hàng.

Nhiếp Tiểu Thiên xoa xoa cái bụng ăn no căng tròn, tựa vào thân cây bên cạnh bờ sông thưởng thức cảnh đẹp, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng! Bọn họ ăn cơm sau không có trả tiền!

“Này, chúng ta vừa ăn cơm không trả tiền!”

Đới Xuân Diệu tựa vào bên cạnh Nhiếp Tiểu Thiên, ánh mắt mê ly, trên mặt cũng không tự giác được hiện lên ý cười.

“Này, anh có nghe thấy không? Tôi nói anh không có trả tiền a!” Lương tâm làm cho Nhiếp Tiểu Thiên cảm thấy bất an, thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh tượng người bán hàng ở gian ghé lô kia khóc rống lên, nước mắt đầy mặt, khi bị ông chủ trừ vào tiền lương.

“Tôi nghe thấy rồi.”

Nghe giọng nói thờ ơ của Đới Xuân Diệu, Nhiếp Tiểu Thiên đột nhiên có chút tức giận. Chút tiền ấy có lẽ đối với một công tử như anh ta chẳng tính là gì, nhưng là đối với bọn họ cũng là mất một năm tiền lương nha! Kể có tiền thật sự là không biết quý trọng đồng tiền!

“Chúng ta mau trở lại thanh toán đi?”

“Không cần.” Đới Xuân Diệu giật giật khóe miệng, bỗng nhiên một phen đem Nhiếp Tiểu Thiên kéo vào trong lòng.

Cầm cửa anh tựa vào vai cô, vừa mới bắt đầu lạnh lạnh, một lát sau lại biến thành nóng nóng, hô hấp chui vào trong cổ cô, một chút một chút vừa ngứa lại vừa tê dại. Nhiếp Tiểu Thiên hơi hơi sững sốt, cảm giác bị ôm gắt gao như vậy, thật lâu thật lâu rồi đều chưa có trải qua, lồng ngực của anh ta thật ấm áp, thực

thoải mái. Lòng của cô bỗng mềm nhũn, nhẹ giọng nói: “Chúng ta vẫn là nên quay lại thanh toán đi? Bằng không chịu tội chính là người bán hàng kia.”

Đới Xuân Diệu ôm thật chặt thân hình nhỏ bé của người trong lòng, ở bên tai cô nhẹ giọng nỉ non: “Không nên cử động, để cho tôi ôm cô một lúc.”

“Nhưng là, số tiền kia.....”

“Không có gì đáng ngại, quán đó là do nhà tôi mở ra.”

Tặc..... Nhìn một cái, mình đúng là lo bò trắng răng, làm trò cười cho thiên hạ? Nhưng là, nhà hàng sang trọng như vậy thật sự là sản nghiệp của Đới gia sao? Đây, đây, đúng là nhiều tiền lắm của a!

Nhiếp Tiểu Thiên cố gắng nhớ lại bữa tiệc Mãn Hán tối nay, nhưng là ôm ấp phía sau thật sự rất ấm áp, làm cho người ta lưu luyến, ôm ôm mà bắt đầu miên man suy nghĩ.

Kỳ thật, nếu anh ta không phải là GAY, mang về nhà làm ấm giường cũng tốt đi?

11. Chương 11: Trạc Đến Cúc Hoa

Hai người vui vẻ đi bộ, sánh vai về nhà, lúc mở cửa ra, Nhiếp Tiểu Thiên thiếu chút nữa bị dọa cho sợ tới mức rụng cả mình! Nhìn thoáng qua phòng nhỏ đã hoàn toàn thay đổi, cô lại quay đầu nhìn thoáng qua biển số nhà trên cánh cửa, đúng vậy nha, đây là nhà của cô a. Nhưng là như thế nào một chút cũng không giống! Buổi sáng khi cô ra khỏi nhà rõ ràng vẫn tốt đẹp, sô pha vẫn là sô pha, tủ lạnh vẫn là tủ lạnh, phòng vệ sinh vẫn là phòng vệ sinh, như thế nào buổi tối quay về, nhà của cô lại biến thành bãi đổ rác thế này?

Tiểu Nguyệt Nguyệt! Nguy rồi! Chẳng lẽ nhà cô bị người đoạt sao?

Nhiếp Tiểu Thiên tâm cả kinh, vội vàng hất tay Đới Xuân Diệu ra, ba bước cũng thành hai bước nhảy nhanh vào trong phòng, chỉ thấy, Tiểu Nguyệt Nguyệt một thân váy liền áo màu hồng phấn đang nằm ở trên ghế sô pha, trên bàn là túi khoai tây chiên cùng vỏ lon coca, đúng rồi, đó là sô pha? Tiểu Nguyệt Nguyệt chính là đang gáy khò khò. Nghe được trong phòng đột nhiên có động tĩnh, cô bé mới mở mắt, nhìn gương mặt tối tăm của chị họ, và vẻ mặt ghét bỏ cùng khiếp sợ của Đới Xuân Diệu, mặt quắt lại quả nhiên rất giống một sinh viên mới, một bên xoa xoa gỉ mắt, một bên vui rạo rức ôm lấy Nhiếp Tiểu Thiên nói: “Chị họ! Rốt cuộc hai người đã trở về!”

Trở về! Trở về cái đầu mi! Nhiếp Tiểu Thiên từ trong lòng cô bé giãy giụa muốn thoát ra, cô lại rơi vào tình cảnh máu và nước mắt, nhớ lại mỗi lần cô em họ này tới đây là lại xảy ra tình trạng bị thảm như thế này, đó chính là hồi ức máu và nước mắt a.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, mẹ chị phái em đến phá hoại nhà chị sao?” Nhiếp Tiểu Thiên khóc không ra nước mắt, vừa khom lưng nhặt rác rưởi cùng quần áo bẩn vứt bừa bãi trên sàn nhà, vừa nói.

Tiểu Nguyệt Nguyệt từ trên ghế sô pha đứng lên, đá văng một đôi vỏ chuối cùng vỏ hạt dưa, nhảy bật đến bên cạnh Đới Xuân Diệu, hai tay nâng khuôn mặt, cười tươi như hoa, nói: “Anh rể, anh cùng chị họ em tiêu sái đi chơi cũng không mang theo em, làm hại em chỉ có thể ở trong nhà nằm ôm bụng đói.”

Đới Xuân Diệu nhìn thoáng rác rưởi trong phòng khách, trong gió hỗn độn. Đây, cái này gọi là đói bụng sao? Trên sàn nhà là vỏ hạt dưa, bầy vỏ lon coca, ba vỏ chuối, chocolate đóng gói, mấy gói ô mai, còn có vỏ gói khoai tây chiên loại to không đếm được, đây là đói bụng sao? Mồ hôi chảy ròng ròng! Bụng của cô bé này rốt cuộc là lớn đến cỡ nào đây! Hiện tại, anh rốt cục hiểu được vẻ mặt cầu xin của Nhiếp Tiểu Thiên buổi tối ngày hôm đó đến tìm anh, mỗi lần nhắc tới cô em họ này liền mắt phóng hàn quang, đây chính là nguyên nhân mà cô một phen nước mắt, một phen nước mũi nói muốn cùng anh ở chung. Nếu đổi lại là mình, mỗi ngày cùng cô bé này sống dưới một mái hiên, đoán chừng phải là bị thương nghịch chảy thành sông.

“Em xác định là em không phải ăn uống rượu chè quá độ đó chứ?” Nhiếp Tiểu Thiên ánh mắt u oán bắn ở trên lưng thon dài của Tiểu Nguyệt Nguyệt, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Đêm nay nếu là đêm gian phòng này dọn dẹp sạch sẽ, đoán chừng phải đến khi trời sáng mất. Nay, mình rất cuộc là đã tạo nên nghiệp gì a~, vì sao mẹ yêu lại hành hạ mình như vậy? Mẹ ~ con không phải là do mẹ sinh ra sao?

“Ai nha ~ chị họ, em cũng không phải cố ý làm dơ phòng a~, nhưng là phòng này của chị thật sự là quá nhỏ, em lại không tìm được thùng rác, cho nên liên..... chị họ, em sai rồi, em giúp chị thu dọn.” Tiểu Nguyệt Nguyệt thân mình chợt lóe, đã đi tới trước mặt Nhiếp Tiểu Thiển, cầm lấy cây chổi trên mặt đất chuẩn bị khai chiến.

Nhiếp Tiểu Thiển nghe vậy quá sợ hãi, đoạt lại cây chổi từ tay cô em họ, giọng nói cầu xin: “Khoan đã! Em, em đừng động, em cứ nằm ở trên ghế sofa đi, đừng bước xuống là đã giúp chị rồi, cứ để chị và anh rể dọn là được rồi!”

Không phải cô chuyện bé xé ra to, mà là..... Aiz, đã từng trải qua hồi ức đầy máu và nước mắt, chẳng lẽ còn không dạy cho cô một bài học nhớ đời sao? Cô bé này quả thực chính là tai họa của cô, thảm họa 2012 của cô! [1]

Đới Xuân Diệu cùng Nhiếp Tiểu Thiển hai người phân công hợp tác, một người đem quần áo bẩn bỏ vào máy giặt, sắp xếp lại đồ đạc bị ném tứ tung ở trong phòng, một người quét dọn phòng. Rốt cục đến mười một giờ mới đem được căn phòng trở lại bộ dáng ban đầu, hai người đau gầy cả thắt lưng không đứng dậy nổi.

Đới Xuân Diệu vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên nghĩ đến chưa bật bình nước nóng, liền đi theo vào. Bình nước nóng của nhà cô vốn là loại cắm dây điện, công tắc mở rất cao, cho nên ở trong phòng vệ sinh có đặt một chiếc ghế đẩu, cô mỗi lần muốn bật bình nước nóng đều phải đứng trên chiếc ghế đó.

“Cô vào đây làm gì?” Đới Xuân Diệu một bên rửa tay, một bên hỏi.

“Hừ hừ, đứng ở trên ghế cũng không tệ, tôi cũng cao gần bằng anh nha ~” Nhiếp Tiểu Thiển nháy mắt, đắc ý dào dạt cười.

“Có cần tôi giúp không?”

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn hai tay ẩm ướt của Đới Xuân Diệu, nghĩ rằng vạn nhất anh ta mà bị điện giật thì mình không thể gánh vác được trách nhiệm này, vì thế thản nhiên cho anh một ánh mắt khinh thường, nói: “Không cần, tôi từ trước đến giờ luôn tự mình làm việc!” Dứt lời, cô liền vươn tay mở chốt công tắc.

Đới Xuân Diệu nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của cô, nhẹ nhàng sờ sờ cái ót của cô.

Nhưng là, kiêu ngạo luôn khiến người thất bại, à không, theo như những lời giáo huấn mà nói, thì kiêu ngạo rất có khả năng làm cho người ta phải trả giá lớn!

Phòng vệ sinh vừa thấp vừa hẹp, lại rất trơn, Nhiếp Tiểu Thiển lúc này thực kiêu ngạo, sơ xuất lơ là không chú ý tới điều này, Đới Xuân Diệu vừa mới muốn đi ra khỏi phòng vệ sinh. Ngay tại trong nháy mắt đó, liền chứng kiến một khắc trong lịch sử! Nhiếp Tiểu Thiển đem cái mông vênh lên thật cao, nghiêng người mở chốt công tắc bật bình nước nóng, không ngờ ghế dưới chân vừa trượt, cô trong lòng kinh hãi, hét to một tiếng! Xoay người sang chỗ khác muốn ổn định thân mình, cũng không nghĩ rằng một tiếng hét của cô đã đem Đới Xuân Diệu dừng lại cước bộ, khi anh đang muốn xoay người lại, một tiếng nổ từ trong phòng vệ sinh phát ra, chưa kịp có phản ứng gì, thân mình anh cũng bị một cỗ trọng lực thật lớn bổ nhào vào trên mặt đất, đồng thời, anh rõ ràng cảm giác được hai bên mông ngọc của mình trong lúc đó truyền đến đau nhức.

“Oá

”

“A

”

Hai tiếng kêu rên thảm thiết từ trong phòng vệ sinh truyền ra, đem Tiểu Nguyệt Nguyệt đang ngủ nước miếng chảy dài phải giật mình ngồi dựng lên, chưa kịp đi dép lê vào, liền chạy về hiện trường phát ra thanh âm ghê rợn.

Chỉ thấy ~ cảnh tượng trước mắt rất dễ lý giải, rồi lại rất khó làm cho người ta tiêu hóa nổi. Xem tư thế ngã sấp xuống của hai người, rõ ràng là chị họ đứng trên ghế đầu để bật chọt công tắc mở bình nước nóng, kết quả vô ý từ phía trên ngã nhào xuống, cũng vừa lúc đem anh rể vừa rửa xong tay đụng ngã.

Nhưng là, ngón tay của chị họ đang làm gì thế kia? Vì sao nó lại chọc thẳng vào cúc hoa của anh rể?

Tiểu Nguyệt Nguyệt nghi hoặc, cô xem hai người biểu tình thống khổ, vẫn giữ nguyên tư thế ngã sấp trên mặt đất, ngồi xổm xuống hỏi: “Chị, chị vì sao phải đâm chọt cúc hoa của anh rể vậy?”

“Anh rể, anh có đau không?”

Trong phòng vệ sinh tiếng kêu rên dừng lại, Nhiếp Tiểu Thiên khiếp sợ vô cùng nhìn ngón tay của mình dựng thẳng lên, đúng vậy, nó chính là đang chọc đúng tâm điểm cái đó, nơi đó đã muốn lõm xuống thật sâu. Cô nháy mắt hóa đá! Cô, cô, cô, cô! Cô chính là bác sĩ khoa hậu môn, nhưng là, nhưng là, cũng không có đói khát đến....

Đới Xuân Diệu đồng dạng là quỳ rạp trên mặt đất thành hình dáng tượng điêu khắc. Lúc này trên mặt có thể nói là khuyên quốc khuyên thành của anh, có biểu tình kỳ lạ mà cả đời này Tiểu Nguyệt Nguyệt chưa từng gặp qua, chắc chắn ~ nên hình dung về vẻ mặt này như thế nào đây? Hình như là giống với khi bị táo bón, một nửa ở bên trong, một nửa ở bên ngoài, làm như thế nào cũng không rặn ra được, mà rút về cũng không được. Không, không, không, so với tình huống đó, hiện tại còn khó xem hơn một chút.

Ô~ đau! Đau chết mất! Đới Xuân Diệu anh sống đã hai mươi tám năm, lần đầu tiên bị người bạo cúc hoa, nhưng lại là một người con gái! Chuyện này nếu truyền ra bên ngoài, danh hiệu ngọc diện lang quân của anh chắc chắn sẽ bị phá hủy!

Nhiếp Tiểu Thiên vẻ mặt áy náy cúi đầu, đi theo phía sau Đới Xuân Diệu vào phòng, nhìn khuôn mặt cứng ngắc của anh, biết mình đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ được, sai lầm này rất có khả năng làm cho cô đời này cũng không có biện pháp trở về tái kiến hương thân phụ lão! Đới Xuân Diệu một tay che vị trí bị thương, một tay chống xuống giường chậm rãi ngồi xuống.

Tít~ cái rầm, mông vừa mới tiếp xúc với giường, liền đã bật ra tiếng rầm.

“Thật xin lỗi..... Tôi không phải cố ý.” Nhiếp Tiểu Thiên tự biết nghiệp chướng nặng nề, vẻ mặt cầu xin, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đới Xuân Diệu nhìn chằm chằm vào ngón tay thon dài của cô, trầm tư một lúc, thở dài, nói: “Việc này cô phải chịu trách nhiệm.”

Vừa nghe đến chịu trách nhiệm, Nhiếp Tiểu Thiên liền phát hoảng, kẻ có tiền muốn phụ trách không biết là phải phụ trách như thế nào, làm không tốt có thể làm cho cô táng gia bại sản, phải đứng đầu đường. Vì thế vội khoát tay, nói: “Tôi thật sự không phải cố ý, này, đây là bệnh nghề nghiệp của tôi!”

Đới Xuân Diệu đột nhiên thay đổi sắc mặt, vô lại nói: “Không được, cô đâm chọt cúc hoa của tôi, phải có trách nhiệm với tôi, tôi từ trước đến giờ thân như ngọc, nay lại bị cô phá thân, cô nhất định phải có trách nhiệm với tôi!”

Sấm nổ từng trận! Vì sao lại nói là cô phá thân anh ta! Chẳng phải chỉ là do không cẩn thận đụng phải tiểu cúc hoa của anh ta thôi sao, một đại nam nhân như anh ta cần gì phải tính toán chi li như thế này a! Đầu năm nay có ai lại không bị bệnh trĩ đau cơ chứ, tương lai là bệnh này sẽ phát triển nhanh, nếu mỗi người đều giống như anh ta, cô chẳng phải là thê thiếp thành đoàn hay sao a!

Nhiếp Tiểu Thiên trong nội tâm cảm giận nghĩ, nhưng lại nghĩ tới anh ta là một đại thiếu gia giàu có xa xỉ, phóng túng bừa bãi, này, thật sự là không dám đem lời này nói ra khỏi miệng, bất quá nói trở lại, về việc này cô vốn là đuối lý.

Ánh mắt vô cùng u oán không ngừng từ trên đầu nhìn xuống chân, rồi quay lại mặt của Nhiếp Tiểu Thiên, cứ như thế lặp đi lặp lại, u oán lũy thừa không ngừng mà gia tăng, cũng thường thường thêm một chút

thương tâm, tuyệt vọng, ủy khuất, cô độc chờ câu trả lời, nhìn xem Nhiếp Tiểu Thiên rốt cục có thể chịu đựng được đến bao lâu, tâm can của cô đều nhanh bị đánh nát!

“Được thôi ~ kia, vậy anh muốn tôi chịu trách nhiệm như thế nào? Đòi tiền sao? Tôi cũng không có tiền!”

Đới Xuân Diệu đạt được mục đích, rốt cục lộ ra tươi cười vui mừng, anh dùng ánh mắt đánh giá nhìn quét hai mắt Nhiếp Tiểu Thiên, nói: “Tôi hiện tại nhưng thật ra không thiếu cái gì, nếu không tôi đành ủy khuất chính mình, làm thật cô được không?”

Thật, làm thật! Nhiếp Tiểu Thiên mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn gương mặt của vị này đang ngày càng tiến gần lại mình. Đôi môi ẩm áp ẩm ướt ở vành tai cô bồi hồi, tiếng hít thở nóng rực phun ở bên tai cô, khiến cho cô một trận run rẩy.

Nguy rồi, nguy rồi! Cần phải ăn sạch luôn! Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng có một ác ma không ngừng mà nhắc nhở cô, sau khi cùng dục vọng đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng cũng đem cô kéo lại với thực tế.

“Đồ lưu manh!” cô nắm chặt lấy móng vuốt đang chuyển qua trước ngực mình, ngoài cười nhưng trong không cười “Anh là đang muốn thử thêm Nhất Dương chỉ của tôi nữa phải không?”

“Hi hi ~” Đới Xuân Diệu khô khốc cười một tiếng, nhanh chóng thu hồi móng vuốt của mình lại.

Vì phòng ngừa anh ta buổi tối tay chân không thành thật, Nhiếp Tiểu Thiên đem chặn ngăn đôi giường lại, lại đem cây xương rồng ở ban công đặt ở phía trên chặn, sau khi xong còn hướng anh giường giường khuôn mặt tươi cười vô cùng sáng lạn, ý tứ là, xem anh còn dám không thành thật hay không! Lỡ nương sẽ để cho anh người đầy lỗ thủng !

Không có cảm thú quấy rầy, tối hôm qua một đêm không mộng, Nhiếp Tiểu Thiên buổi sáng thức dậy thật có thể nói là tinh lực dồi dào! Xem cảm thú vẫn còn đang ở trong giấc mộng, cô liền mang quần áo đi tắm rửa.

Trong phòng vệ sinh hơi nước nóng mờ mịt, Nhiếp Tiểu Thiên ở trong phòng tắm thủy tinh, nước ấm từ vòi hoa sen xả xuống, theo chiếc cổ thon dài của cô chảy xuống, xẹt qua bộ ngực sữa nhỏ nhắn không được tính là tròn trịa của cô, ở hai núm anh đào lưu lại một lát, trực tiếp chảy xuống dưới, trực tiếp hướng về phía rậm rạp kia chảy xuống. Buổi sáng thức dậy đi tắm là thoải mái nhất, giống như từ trên xuống dưới, lỗ chân lông đều được mở ra, cô hưởng thụ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng ngâm nga thần khúc tự biên.

Khi Đới Xuân Diệu tỉnh lại, đã không thấy Nhiếp Tiểu Thiên ở trên giường, nghĩ là cô đã đi làm, liền mắt nhắm mắt mở đi vào phòng vệ sinh để giải quyết. Tựa hồ bên trong có người đang rửa mặt, nhưng là nhìn cửa không có khóa, Đới Xuân Diệu còn đang mơ mơ màng màng cũng không có nghĩ nhiều, liền đẩy cửa đi vào, nhắc lên bồn cầu bắt đầu giải quyết.

Chỉ là, khi dư quang của anh liếc đến..... Anh đột nhiên mở to hai mắt, cảnh tượng một màn hương diễm trước mắt này làm cho anh huyết khí dâng trào.

Trong phòng tắm thủy tinh bị hơi nước nóng làm ông lung, Nhiếp Tiểu Thiên chính hơi hơi ngửa đầu, nước ấm từ trên đỉnh đầu cô chảy xuống, đường cong mỹ lệ hiển lộ không thể nghi ngờ, nhìn như dáng người tỉ lệ khô cần lại phi thường tốt, chân rất dài, thắt lưng thật thon nhỏ, cái mông khéo léo lại đầy đặn, vì nước ấm là nguyên nhân, nên da thịt trắng mịn của cô trở nên hồng nhuận.

Đới Xuân Diệu nhìn đến cơ hồ không cầm lòng được, bộ vị đã sớm có phản ứng mãnh liệt. Anh bản năng muốn xoay người rời đi, ánh mắt lại bị một màn này vững vàng khóa lại.

“A! Biến thái!” Nhiếp Tiểu Thiên mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy Đới Xuân Diệu đang đứng ngơ ngác ở bên ngoài, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm cô, cô vội dùng khăn tắm quần mình lại.

“Thật xin lỗi!” Đới Xuân Diệu cúi đầu hô một tiếng, vội vàng chạy trốn khỏi hiện trường.

Nhiếp Tiểu Thiên về mặt phần nộ từ phòng vệ sinh đi ra, trực tiếp bỏ qua Đới Xuân Diệu đang không ngừng giải thích với cô, lau khô tóc xong ném chiếc khăn vào mặt anh, bật máy sấy tóc. Tên cảm thú này thật là quá đáng, rõ ràng trên giấy hiệp nghị đã viết không được xâm phạm đến sự an toàn của đối phương, anh ta hết lần này đến lần khác làm trái với hiệp nghị, trước bị anh ta ăn đậu hủ coi như bỏ qua, lần này cư nhiên còn nhìn lên cô tắm rửa, quả thật là không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa!

Đới Xuân Diệu nhìn Nhiếp Tiểu Thiển mặt lạnh cần bản không thèm nhìn anh, đánh giá là cô đang tức giận, vội vàng giải thích: “Tiểu Thiển ~ tôi thật sự không phải cố ý nhìn cô, tôi nghĩ cô đã đi làm rồi, cho nên đi mới đi vệ sinh, sau đó liền..... Hơn nữa cô cần bản là không có khóa cửa a.”

Máy sấy tóc vang lên vù vù ~ Nhiếp Tiểu Thiển nhìn cũng không thèm nhìn anh dù chỉ là một cái liếc mắt, tiếp tục sấy tóc. Dùng dư quang liếc thấy anh ta đang không ngừng tiến lại gần trước mặt mình, miệng mấp máy, trong mắt tràn ngập áy náy.

“Anh thật sự là hơi quá đáng rồi đó, tôi tuy rằng không được nữ tính, nhưng tốt xấu gì cũng là phụ nữ, anh tại sao lại có thể đối xử với tôi như vậy?” Nhiếp Tiểu Thiển đè nén cảm xúc, phụng phịu nói.

“Thật xin lỗi, tôi thật sự không phải cố ý nhìn lên cô, lại nói tiếp nếu tôi muốn làm gì đó với cô, thì tôi đã sớm làm rồi, cần gì phải hao tổn tâm cơ nhìn lên cô tắm rửa đâu.” Dứt lời, anh bĩu môi đầy ủy khuất, tay theo bản năng che cúc hoa.

“Nếu không, tôi chịu trách nhiệm với cô là được chứ gì, hoặc là tôi cũng cởi hết quần áo cho cô nhìn rõ ràng, như thế nào?”

Móa! Thật sự là rất không biết xấu hổ! Biện pháp như vậy mà cũng nghĩ ra, nhìn người đứng thật là không nên nhìn về bề ngoài, Đới Xuân Diệu thật sự là quá YD [dâm dăng], quá WS, chị đây thua chú một cách thuyết phục!

Mới vừa rồi động tác che cúc hoa theo bản năng của anh, đem Nhiếp Tiểu Thiển đang ở trong cảm xúc phần nộ kéo lại! Đúng vậy, Đới Xuân Diệu là không thích phụ nữ, anh ta là GAY a, nếu không đã làm chuyện gì đó với mình rồi, mình còn so đo làm gì a? Nhưng là, toàn thân mình đều đã bị anh ta nhìn thấy hết, dù sao cũng phải đền bù tổn thất một chút gì đó chứ? Lấy thân báo đáp, cô cũng không dám muốn, cô mới không muốn bị em trai Đỗ Vân Triết kia loạn đao chém chết cô đâu, nếu là....

“Cái kia, Tiểu Thiển, nếu không tôi đem số tiền tối hôm qua chúng ta ăn cơm đổi ra tiền mặt cho cô, như vậy có được coi như là đền bù không?”

“Ô ~ Vậy không tốt lắm đâu? Tôi cũng không phải là vì tiền tài mà bán rẻ thân thể mình.”

Đới Xuân Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khấn trương của cô bắt đầu động dung, rên sất khi còn nóng, nói: “Không có việc gì, coi như là tôi nhờ cô giữ hộ, vạn nhất ngày nào đó tôi cùng đường, cô liền lấy ra cho tôi, như thế nào?”

“Đồng ý!”

[1]: thảm họa 2012: Trong khoảng thời gian 5 năm trở lại đây, trên các phương tiện thông tin đại chúng, đặc biệt là một số bộ phim tài liệu khoa học của các hãng truyền hình lớn và các cuốn sách được xuất bản tại nhiều quốc gia khác nhau đang rộ lên thông tin cho rằng sự diệt vong của trái đất sẽ xảy ra vào năm 2012.

12. Chương 12: Tâm Tư Của Xuân Diệu

Khi Nhiếp Tiểu Thiển trở lại phòng khám bệnh, Đới Xuân Diệu vừa mới đem một bát cháo kê còn nóng hổi đặt ở trên bàn làm việc của cô, nhìn bát cháo bốc hơi nghi ngút, cùng mùi thơm đơn thuần của lương thực, làm bụng của cô sôi réo lên. Nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn chưa đến giờ làm việc, liền ngồi xuống ăn bát cháo kê.

Kỳ thật, Nhiếp Tiểu Thiển làm sao lại không biết người này một mực hướng cô lấy lòng, chính là không rõ nguyên nhân anh ta làm như vậy mà thôi, rõ ràng chỉ là một đồng chí có cùng cảnh ngộ, bề ngoài lại còn làm bộ làm tịch đối với một người chỉ có quan hệ khế ước tình nhân, tìm mọi cách săn sóc quan tâm. Bọn họ trong lúc đó bất quá chỉ là ký hiệp nghị, cộng đồng thực hiện mà thôi, không tất yếu phải tích cực như vậy. Hồi tưởng lại lúc sáng sớm chính mình có phản ứng kịch liệt như là bị người QJ [cưỡng gian], lại cảm thấy chính mình chuyện bé xé ra to, đều đã lớn tuổi rồi, có chuyện gì mà mình chưa từng gặp qua đây? Về phương diện yêu đương, cô cũng không phải là chưa có trải qua, cần gì phải nói nhiều như vậy?

Tuổi này của cô cũng không tham vọng về chuyện tình yêu, tình yêu đã sớm tại năm cái người đơn thuần kia mua vé máy bay đi Anh quốc đã chết ở nơi đó, hiện tại cô chỉ hy vọng làm tốt công việc của mình, còn phải trả tiền mua nhà, đợi đến khi nghĩ muốn kết hôn, tìm một người đàn ông nhìn thuận mắt, tính tình tốt, gả cho người đó là được. Cuộc sống đơn giản chỉ là củi gạo, dầu, mỡ, muối, tương, dấm chua, trà, tình yêu có hay không thật sự không trọng yếu.

Tuy rằng là nghĩ như thế, nhưng trong lòng cô vẫn có một tia tiếc hận, bởi vì một nam nhân vĩ đại như Đới Xuân Diệu cư nhiên là một tên GAY, nếu không chính mình cỡ lẽ thật sự có thể đem anh ta bắt quay về làm ấm giường. Bất quá anh ta ôn nhu sẵn sàng, biết làm việc nhà, thỉnh thoảng đùa giỡn như một tên lưu manh, nhưng thật ra anh ta thật hợp với khẩu vị của cô, nguyên bản cuộc sống tẻ nhạt của cô cũng tăng thêm rất nhiều thú vị.

Tóm lại một câu, từ ngày có Đới Xuân Diệu, so với thời gian sống một mình trước kia, vui vẻ hơn rất nhiều.

“Ồ ~ Vẫn còn đang ăn điểm tâm cơ à~” Liễu Mi Nhi uốn éo, uốn éo tiến vào trong phòng, nhìn Nhiếp Tiểu Thiển đeo chiếc kính cận dây cộm, trên mặt lộ ra khinh thường.

Cô ta cùng mình quả thực cũng không phải là cùng một cấp bậc! Trách không được năm đó Đường Tổng lại vứt bỏ cô ta~ đáng người khô cần, dầu óc khô cần, sắc mặt không có chút biểu cảm nào, còn có..... tư tưởng bảo thủ ngoan cố, thật sự là..... cô ta thật giống người sống ở những năm thập niên bốn mươi?

Liễu Mi Nhi đem thiệp mời màu vàng đặt lên trên bàn làm việc của Nhiếp Tiểu Thiển, kéo ghế ra ngồi xuống. Hai tay chấp trước ngực, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Tiểu Thiển.

Nhiếp Tiểu Thiển từ khi cô ta vừa bước vào cửa, liền đã ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt, cái mũi hơi hơi nhăn lại, trong lòng nhịn không được thăm mắng, tiểu yêu tinh, viện trưởng trong cuộc họp có nói qua, bác sĩ phải tự lấy mình làm gương, không được phép trang điểm quá đậm, mà cô ta khi nào mới học được đức tính khiêm tốn đây? Nhất định phải làm ọi người đều nhận thức được địa vị hoa khôi viện của cô ta sao? Khi vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường thì trang điểm xinh đẹp để câu dẫn bạn trai của người khác, như thế nào hiện tại khi đã bước vào xã hội vẫn là cái nét đánh chết không chừa đây?

A!Con mẹ nó!

“Tôi nói, cô không phải đi làm việc à?” Nhiếp Tiểu Thiển từ trong bát ngẩng đầu lên, đạm mạc nhìn người đối diện, ánh mắt đảo qua phía dưới áo blue trắng dài để lộ ra quần tất lưới màu đen.

“Tiểu Thiển, chúng ta tốt xấu gì cũng là bạn học, cho nên, tôi hôm nay đem thiệp mời họp bạn cũ đến cho cô đây, cô sẽ đi chứ?” Liễu Mi Nhi quả nhiên là miệng phun hương lan, phong tình vạn chủng a~.

Bất quá mùi hương lan này tựa hồ như hơi nặng một chút, làm cho cô ghê tởm buồn nôn muốn ói! Chắc chắc ~ Nhiếp Tiểu Thiển khịt khịt cái mũi, thờ ơ nói: “Oh, tôi đã biết, đúng rồi, cô trở về tốt nhất là nên đi tiêu độc cho cái mũi của cô đi, vừa rồi có một vị mắc bệnh nặng từng ngồi qua chiếc ghế dựa này, ghế dựa..... Hẳn là có chút ẩm ướt không.....”

Liễu Mi Nhi nghe vậy, nhất thời hoa dung thất sắc, phốc ~ từ trên ghế nhảy dựng lên! Cô ta là một người thích sạch sẽ, nguyên nhân theo nghề y là do học đòi, đôi bàn tay kia có lẽ mỗi ngày đều phải rửa hơn vài chục lần, ban đầu công việc của cô ta là ở khoa nhi, nhưng là bởi vì cô ta sạch sẽ quá mức so với nghề nghiệp của mình, bệnh viện liền bố trí cho cô ta đến văn phòng viện trưởng làm công việc thư ký.

Nhiếp Tiểu Thiển lúc ấy như thế nào cũng nghĩ không thông, một người chuyên ngành bác sĩ như thế nào lại đi làm thư ký cho người ta đây? Đến khi cô nhìn đến dung nhan như hoa của cô ta, rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, bộ dạng xinh đẹp quả nhiên là một nước cờ đi đầu không sai a, nếu đổi lại là mình, chắc hẳn là sớm đã bị khai trừ rồi?

“Cô, cô, cô, cô

” Liễu Mi Nhi ngón tay nòn nà như hoa lan chỉ vào Nhiếp Tiểu Thiển, sắc mặt kinh hoảng, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Nhiếp Tiểu Thiển mở to hai mắt, vô tội nói: “Tôi làm sao?”

“Hừ!” người đẹp giậm chân một cái, quay người lại, tức giận bỏ đi. Cuối tuần nhìn xem cô còn đắc ý được không, tôi nhưng thật rất muốn nhìn cô như thế nào đối mặt với tình nhân cũ của cô! Lúc trước tôi không chiếm được, nhưng hiện tại chưa chắc đã bại bởi cô!

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn bóng dáng uốn éo, uốn éo rồi đi, một mảnh gục xuống bàn, mở tấm thiệp mời kia ra. Chữ viết là có người cố ý dùng bút máy viết lên, chữ viết này nhìn thật quen mắt, nghĩ cũng không cần nghĩ, còn không phải là do đại sư Đường Tổng của đại học thư pháp XX viết ra hay sao. Nhìn không ra đến, Đường Tổng người này thật không thể ngờ được, cho dù có đi Anh quốc cũng không có quên cái gốc vốn có của mình, nhưng là! Cái này cũng không đại biểu anh ta không theo đuôi nước ngoài! Nếu không lúc ấy như thế nào lại đột nhiên đi không từ già, đến đảo nhỏ ở Anh Quốc tìm gái mắt xanh tóc vàng để nương tựa đây!

Xí! Cưng nhiên còn có mặt mũi đến mời bà đây đến tiếp đón tẩy trần cho người, dựa vào cái gì a? Người cho là lão nương vẫn còn là một đứa ngốc chỉ cần người chạm vào tay là đã chảy máu mũi như ngày xưa sao!

Đới Xuân Diệu đưa Tiểu Nguyệt Nguyệt thuận lợi đến trường đại học mới, lại giúp cô mua rất nhiều đồ dùng cần thiết cho cuộc sống, sau khi mang cô đến chỗ giáo sư báo danh, mới vội vàng chạy về công ty. Tháng này công ty có một hạng mục rất lớn, anh đã cùng người phụ trách của Mai Châu vịnh nói chuyện thật lâu vẫn chưa có kết quả gì, cuối tuần còn muốn đi ký kết hợp đồng, giấy ký kết hợp đồng đã được thư ký chuẩn bị tốt rồi, chỉ còn thiếu người chứng nhận nữa mà thôi. Anh gác hai chân lên trên bàn làm việc, nhẹ nhàng xoa nhẹ huyết thái dương, hai ngày hôm nay tối ngủ không được ngon, buổi sáng hôm nay lại bị Nhiếp Tiểu Thiển làm cho cả kinh, hiện tại nhìn một đồng văn kiện này, thật là có chút cảm giác lực bất tòng tâm. Nghĩ đến Nhiếp Tiểu Thiển, mặt anh lại nhin không được hiện lên nụ cười thản nhiên, lúc Tiểu Thiển tức giận luôn dùng cặp mắt to kia trừng mắt nhìn anh, thật sự là đáng yêu chết đi được.

Ban đầu bắt quá chỉ là hai bên cùng hỗ trợ, theo như nhu cầu mới ký kết khế ước, nhưng không có nghĩ đến mới ngắn ngủn có mấy ngày, lại làm ỉn có ý niệm lạ lùng ở trong đầu, chẳng lẽ là do mình đã độc thân lâu lắm rồi sao? Dung mạo của cô rõ ràng là bình thường, không có gì đặc sắc, tài hoa cũng không xuất chúng, chính mình như thế nào lại cố tình có tình cảm với cô đây? Càng buồn cười là, ở trong mắt cô ấy, mình vẫn là GAY, chuyện này làm sao mà anh chịu nổi đây! Bất quá đây cũng là một chuyện tốt, có thể quang minh chính đại ăn đậu hủ của cô, có thể..... Hắc hắc hắc ~ trước trên giường sau mua phiếu cũng không tệ!

Thư ký Hà đứng ngơ ngác ở trước cửa văn phòng, nhìn vẻ mặt mờ mịt cười ngây ngô của tổng giám đốc, trong lòng nhất thời cảm thấy chính mình bị người đập mạnh vào đầu, trước mắt tất cả đều là ảo giác, đều là ảo giác, là ảo giác, ảo giác. Nhưng là, vì cái gì, mình gõ cửa lâu như vậy, tổng giám đốc vẫn không có một chút phản ứng nào ?

“Khụ khụ ~” Thư ký Hà rốt cục không thể chịu đựng được trước mắt là một nam nhân đẹp trai si ngốc, lớn tiếng khụ khụ.

Đới Xuân Diệu suy nghĩ xa xôi về Nhiếp Tiểu Thiển được kéo lại, nhìn thư ký Hà sắc mặt trắng nhợt đứng ở trước cửa phòng, tâm tình tốt, nhin không được sửa lại ánh mắt ngày xưa nhìn ai đó không thuận mắt, vui tươi hơn hử nói: “Thư ký Hà, hắc hắc hắc, tìm tôi có việc gì?”

Nhìn anh vô duyên vô cớ cười với mình, Thư ký Hà nháy mắt cảm giác được lạnh cả sống lưng, đứng đứng tóc gáy, người mềm nhũn ra, bình thường Đới tổng này sau hồi bão táp nổi lên, đều sẽ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người, bộ dáng hiện tại, bất quá, tươi cười này tựa hồ không giống như trước kia, không giống ở đâu thì lão không thể nói được.

“Đới, Đới tổng.” thư ký Hà là thư ký của Đới Kiến Quốc, hiện tại con của ông ta lên kế nhiệm làm tổng giám đốc, cho nên buộc lão phải hiệp trợ Đới Xuân Diệu xử lý chuyện công ty, vị Đới tổng này tuyệt đối không giống như cha của anh ta, cách đối nhân xử thế cũng là mạnh mẽ vang dội, đối với cấp dưới yêu cầu cũng là phi thường nghiêm khắc, bất quá không thể không nói, năng lực đúng là trên người bình thường “Đới tổng, giấy ký kết hợp đồng tôi đã cho thư ký sửa lại một chút, hoàn thiện một ít nội dung, mời Đới tổng xem qua.”

“Ừm, được rồi, cứ đặt ở trên bàn đi.” Đới Xuân Diệu cười tủm tỉm nói, dung mạo kia, chắc chắn ~ thật sự

là làm cho người ta không si mê cũng không được, nếu là hiện tại ở trong phòng làm việc có phụ nữ, không chừng sẽ nhào về phía anh ta mất.

“A, đúng rồi, lão Hà, kiểu tóc của ông hôm nay cũng không tệ, trẻ thêm vài tuổi.”

Lão Hà run rẩy hướng anh nở ra một nụ cười méo mó, đi ra ngoài cửa. Trái tim của lão không ngừng nhảy lên, hình như là thanh niên hơn hai mươi tuổi ai cũng bông bông mẽ mẽ giống nhau. Xem ra hôm nay Đới tổng thật sự có chút không thích hợp, vô duyên cớ vô cớ hướng lão cười, còn khen kiểu tóc của lão.

A! Trời ạ ~ lão Đới tổng ngài giao cho tôi nhiệm vụ thật sự không phải người bình thường có thể hoàn thành nha~, kiểu tóc này lão đã để hai mươi năm, chưa bao giờ thay đổi, luôn luôn là mái tóc rẽ ngôi hai bên dài tám phân đúng chuẩn mực, như thế nào đột nhiên lại trẻ ra đây? Trên gương mặt già nua tràn ngập nếp nhăn của lão cứng đờ, nhanh chóng rời đi.

Nhiếp Tiểu Thiển trước giờ tan tầm gọi điện cho Đới Xuân Diệu, nói anh không cần tới đón cô, tối hôm nay cô có hẹn với Lâm Thanh Hà.

Lúc này, cô đang ở trong đại sảnh bữa tiệc đứng mà hai người thường tham gia chờ tiểu yêu tinh. Trong nhà ăn vẫn náo nhiệt như thường, thường thường có người bưng bàn nhảy như con thoi chạy ngang qua cô, cô chọn vị trí gần cửa sổ, nhìn quyền tạp chí, lại do nhìn tạp chí quá lâu nên có chút phiền não.

Cô bạn này lại đến muộn, mỗi lần hẹn nhau cô đều phải chờ mất nửa tiếng đồng hồ, bất quá chờ đợi như vậy đối lấy là một chút cơm miễn phí, đối với người nghèo như Nhiếp Tiểu Thiển nói ra cũng không cấp bách gì lắm, có khi lại còn là một chuyện vui. Đang muốn gọi điện thoại cho Lâm Thanh Hà, liền thấy bên ngoài có người đi giày cao gót màu đen, váy ngắn bó sát người, áo T-shirt đầy gợi cảm đang uốn éo, uốn éo tiêu sái tiến vào.

Thực TMD bánh bao! Nhiếp Tiểu Thiển nhin không được thấp giọng mắng một câu. Kỳ thật cô là ghen tị mà hận, cùng là phụ nữ, lại còn là đôi bạn cùng nhau lớn lên, sớm chiều bên nhau, vì sao Lâm Thanh Hà có khuôn mặt như thiên sứ, đáng người ưu tú, còn cô từ đầu đến đuôi đều khô cằn a?

“Ai nha, thật ngại quá, anh bạn nhỏ nhà mình vẫn không ỉnh đi.” Khi Lâm Thanh Hà ngồi xuống, hai luồng cực đại trước ngực theo động tác của cô lắc lư, thiếu chút nữa đem Nhiếp Tiểu Thiển bị làm cho hôn mê.

“Mỗi lần hẹn nhau, bạn đều đến muộn, bạn không biết xấu hổ sao?” Nhiếp Tiểu Thiển hung hăng khoét cô liếc mắt một cái.

Lâm Thanh Hà lấy hộp phấn ở trong túi xách ra, sửa sang lại nhan sắc, nói: “Mọi người đều nói hiện tại mình đã là bò sữa, anh bạn nhỏ muốn uống sữa mình không có biện pháp nào khác nha~, bạn thông cảm ỉnh một chút đi, cùng lắm thì bữa tiệc này mình trả tiền.”

Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên tinh thần phấn chấn dào dạt nở nụ cười, đúng vậy, cô vừa rồi là giả vờ bộ dáng đáng thương hề hề, còn không phải là vì câu nói này hay sao.

Cô bưng khay thức ăn trở về, cùng Lâm Thanh Hà câu được câu không nói chuyện phiếm, tâm tư lơ đãng, một hồi nghĩ đến Đới Xuân Diệu tươi cười mê chết người, một hồi nghĩ đến bộ dạng sắc phơi của anh ta khi ăn đậu hủ của mình, một hồi lại muốn ngàn đao chém chết Đường Tống, quả thực chính là tâm loạn như ma!

“Tiểu Thiển a, mình xem ánh mắt của bạn có vẻ mơ hồ, bạn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy?” Lâm Thanh Hà tao nhã cắn một miếng thịt bò, nhìn chăm chăm trước ngực bằng phẳng của cô, bồn chồn nở nụ cười “Thế nào, bạn trai mới của bạn buổi tối có....hay không a?”

Nhiếp Tiểu Thiển vẫn còn đang mông lung suy nghĩ, từ trong đĩa cua ngẩng đầu lên nói: “Có.”

13. Chương 13: Chế Phục Dụ Hoặc

“Thật sự?!!” Lâm Thanh Hà trong mắt nhất thời tỏa ra kim quang, trên mặt lộ vẻ gian gian, lộ ra tươi cười riêng biệt của cô “Tiểu Thiển nhà ta nhìn trong sáng thuần khiết, umh~ kỳ thật thật bư hãn a ~”

Vuốt vuốt~ bàn tay ngọc của Lâm Thanh Hà vươn ra hung hăng vuốt ve gương mặt tròn như trái táo của Tiểu Thiển, nhìn thấy sắc mặt của cô bạn càng ngày càng đen, rốt cục dừng tay, buồn bã nói: “Bạn không phải là đang gạt mình đó chứ? Anh chàng vĩ đại kia không phải là GAY hay sao?”

Anh chàng vĩ đại? A ! Con mẹ nó!

“Xí ~ cái gì anh chàng vĩ đại, người ta tên Xuân Diệu!” Nhiep Tiểu Thiển hung hăng trắng mắt liếc cô bạn một cái, đem ly rượu hồng hồng trước mặt mình uống một hơi cạn sạch.

“Anh chàng vĩ đại cũng chính là xuân, được thôi ~”

“Lăn sang một bên đi, tư tưởng đáng khinh của bạn rốt cuộc đến bao giờ mới mất đây, người ta tên là Đới Xuân Diệu, họ Đới tôn quý, Xuân là mùa xuân, Diệu là làm rạng rỡ tổ tông! Bạn không cần dùng tư duy đáng khinh để suy diễn về người ta, người ta không phải là kẻ dâm loạn!” Nhiep Tiểu Thiển thật mạnh hít một hơi, rít gào.

Bá bá bá~~ tất cả mọi người ở trong nhà ăn đều rớt rít ghé mắt lại đây, vô số ánh mắt như tiểu phi đao hướng bên này bay tới. Nhiep Tiểu Thiển lại hồn nhiên không biết, uống tiếp một ngụm rượu, tiếp tục nói: “Bộ dáng của Đới Xuân Diệu rất là đẹp trai, rất anh tuấn nha, anh ta còn là một ông chủ lớn nha, đúng rồi, anh ta đi xe Audi S8, rất có phong cách.”

Lâm Thanh Hà cảm giác được sau lưng lạnh lẽo, không cẩn thận ngoái đầu nhìn lại, phát hiện vô số ánh mắt thực âm trầm đang nhìn vào hai cô, không khỏi run rẩy thân mình, nói: “Tiểu Thiển, phản ứng của bạn thật kích liệt a, bạn..... Sẽ không phải là bạn đã yêu người ta rồi đó chứ?”

“.....”

“Yêu cái đầu bạn a, mình mới không yêu một tên GAY, mình có dói bụng ăn quàng như vậy sao?” Nhiep Tiểu Thiển ánh mắt chuyển loạn, trong lòng có chút trống rỗng.

“Không thương sao? Thật sự sao? Vậy bạn cần gì phải nói giúp hần?”

“Mình đây gọi là nói đúng sự thật! Nói đúng sự thật biết không? Thực tế là kiểm nghiệm tiêu chuẩn chân lý duy nhất! Bạn biết không?” Nhiep Tiểu Thiển nóng nảy, lại uống thêm một ngụm rượu.

“Tiểu, Tiểu Thiển, bạn kiểm chế một chút, bạn có danh là một ly đã đổ, đồ bạn đang uống chính là rượu! Là độc được cho dạ dày! Đới tí nữa bạn mà uống say khướt, mình nhưng là không kéo được bạn bắt động trở về được đâu.”

Thật đáng ghét! Con bà nó, mình cứ nhiên lại uống rượu, đây không phải là nước trái cây sao? Oa oa oa oa ~ mình quả nhiên là bị làm cho tức đến bất tỉnh rồi.

“Tiểu Thiển a, kỳ thật nếu bạn cảm thấy anh chàng vĩ đại kia không tệ, hãy thu hần đi, bạn cũng đã lớn tuổi rồi, bắt được một người chẳng phải là đã xong việc rồi hay sao, hiện tại chẳng phải là đang lưu hành gạo nấu thành cơm sao, đến lúc đó bạn cứ mang cái bụng chứa đến ngồi trước cửa công ty của người ta là được, người ta dám không cưới bạn sao? Hơn nữa, mình nghe nói những kẻ có tiền thường coi trọng hậu thế, đến lúc đó cứ đến bệnh viện nằm, sinh ra một đứa bé trai ~ mẹ vinh hiển nhờ con!!” Lâm Thanh Hà một câu lại một câu nói mạch lạc rõ ràng đầu ra đấy, Nhiep Tiểu Thiển nghe được sắc mặt lúc xanh lúc đỏ.

“Lâm Thanh Hà! Bạn nói đủ chưa, gái già này thoát nhìn dói khát như vậy sao?” Nhiep Tiểu Thiển nổi giận, vỗ nhẹ cái bàn, vèo một cái chạy đến ngồi chen vào chỗ của Lâm Thanh Hà, đầu gục vào trước ngực của cô bạn, loại cảm giác này..... thật sự là rất chua xót.

Lâm Thanh Hà đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, môi đỏ mọng run run, thất lưng dùng một chút lực, ngực đẹp khẽ cử động, đẩy Nhiep Tiểu Thiển một cái làm cho cô thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô bạn, trầm tư vài giây, mở miệng nói: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên..... mình cũng không biết.....” Nhiep Tiểu Thiển khí thể hung thần ác sát dần dần biến mất, biến trở về thành một con cừu nhỏ “Tiểu Lâm tử, bạn cũng biết mình không dám động vào chuyện kia. Huống chi người ta là một người đồng tính luyến ái, không thích con gái.”

“Móa, mẹ của tôi ơi, đã qua nhiều năm rồi mà bạn vẫn còn nhớ mãi không quên cái tên quỷ hư vinh, vô tâm vô phế kia sao? Lúc ấy, khi hấn rời đi chỉ phất tay áo một cái, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi, bạn vẫn còn nhần nhần nhớ nhớ không đem mình là một người phụ nữ bình thường sao, bạn không cần kết hôn sao? Muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại sao? Oa ~ tức chết mà! Tiểu Thiển, nghe mình nói, bạn cứ như vậy thì làm sao mà tìm ra được lối thoát đây? Người ta không chừng ở tại Anh Quốc rộng lớn có mấy chục người phụ nữ rồi cũng nên, như thế nào còn có thể nhớ rõ sân bay ngày gốc hồ đồ này đây?” Lâm Thanh Hà vừa nghe cô bạn nói như vậy liền nổi giận, khi ấy trong đại học cô cũng coi như là một người chứng kiến cuộc sống ngọt ngào của Nhiếp Tiểu Thiển cùng người nào đó, nhưng tên nam nhân kia không để lại một câu liên từ bỏ Tiểu Thiển bạn tốt của cô, đây mà gọi là một người nam nhân sao?

“Tiểu Lâm Tử, cho dù mình có nguyện ý một lần nữa bắt đầu, mình cũng không thể găm cổ gần hang a, mình cùng anh ta chỉ là khế ước tình nhân, bạn không cần nghĩ nhiều.”

“Khế ước tình nhân? Tiểu Thiển a, bạn cảm thấy nếu chỉ vì là một bản thỏa thuận, mà người ta sẽ đến ở trong nhà bạn hay sao? Sẽ mỗi ngày đưa đón bạn đi làm sao? Sẽ nấu cơm cho bạn sao? Sẽ sao? Bạn thật sự là cái đầu mō!”

Này..... cô bạn nói cũng không phải không có lý, nhưng là giữa mình và Đối Xuân Diệu quả thật chính là quan hệ hợp đồng, hơn nữa muốn đem một tên GAY hướng đường chính mà đi, là một việc vô cùng khó khăn a, cô nào có thời gian rảnh mà đi làm chuyện này đây?

“Tiểu Thiển a, mình cảm thấy anh chàng vĩ đại này chưa hẳn là một người đồng chí, tóm lại nghe mình một câu, muốn biết hấn đối với bạn có loại ý tứ này hay không, bạn hãy trực tiếp cởi hết quần áo lên trên giường đi.”

Đồng chí mới sẽ không vứt bỏ bạn trai bé nhỏ trong nhà, lựa chọn đi theo một người phụ nữ đồng sàng cộng chẩm!

Rượu màu hồng đã bắt đầu phát huy tác dụng, Nhiếp Tiểu Thiển dĩ nhiên cảm giác được đầu cháng váng mờ mịt, cô dựa vào lý trí tỉnh tể cuối cùng suy nghĩ một chút về lời của Lâm Thanh Hà, cũng có vẻ rất có đạo lý, hơn nữa Đối Xuân Diệu này quả thật cũng không tệ, hơn nữa anh ta chưa từng có ở trước mặt nói chính mình là một người đồng tính luyến ái, nếu không buổi tối thử xem?

Hai người lại nhanh như hổ đói vô mồi, ăn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không phải trả thêm tiền, mỗi lần đều là như vậy, té ngựa! Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng bối rối, đầu óc bắt đầu miên man suy nghĩ, vốn định quay lại quán bar hai người thường xuyên đi để lấy lại tinh thần, kết quả là đang đi đến nửa đường, Lâm Hối Mộc gọi điện thoại tới nói đứa bé khóc không nín, làm cho Lâm Thanh Hà tức tốc quay trở về, quả thật còn linh nghiệm hơn so với bùa chú của Thái Thượng Lão Quân.

Nhiếp Tiểu Thiển một mình tựa vào dưới tàng cây trúc đào, tỉnh tể cân nhắc cuộc nói chuyện vừa rồi với Lâm Thanh Hà, đôi mắt to tròn chớp chớp biến chuyển, bởi vì do vừa nãy có uống rượu, đầu cô hiện tại cảm thấy choáng váng, đi đường cũng đi khập khùng, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đuổi cánh tay thon dài ra đón xe taxi.

Nhưng đây là trung tâm thành phố, xe nhiều, người lại càng nhiều, hiện tại lại đứng vào giờ tan tầm cao điểm, rất khó có xe dừng lại, cho dù là có thấy một cô gái say khướt cũng không dám chở a!

Ngăn cản một lúc lâu đều không có xe nào đỗ lại, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng có một tia phiền não, lục lọi bên trong túi xách một lúc lâu, rốt cuộc cũng lấy ra được chiếc điện thoại di động, không ngờ thấy có bốn cuộc gọi nhỡ, đều là của Đối Xuân Diệu gọi tới, vì thế mượn rượu không chút do dự gọi lại cho anh.

Cô ngồi xỏm ở ngã tư đường, nhìn đầy đường các cô nàng trang điểm xanh xanh đỏ đỏ ăn mặc bốc lửa, trong lòng lại mê man. Cuối tuần này có nên đi không? Nếu không đi ngược lại sẽ lại càng để cho người ta mượn cớ nói này nọ? Nhưng nếu đi, mình lại không biết nên ứng đối như thế nào. Đó là mối tình đầu của cô, tuy rằng đã năm năm trôi qua, nhưng là mỗi khi nhớ đến hấn, trong lòng vẫn luôn sẽ cảm thấy thật mất mát, cô không có phóng khoáng như vậy, nhưng là có một chút bản thân cô biết rằng, cô đã không còn yêu hấn. Loại cảm giác này nói như thế nào nhỉ? Giống như trên bàn chân của bạn bị một vết thương, theo thời gian trôi qua từ từ kết vảy, vốn là nó sẽ tự mình tróc vảy, nhưng bạn lại nhìn không được đi bóc vảy đó

ra. Nhắc tới cũng thật kỳ quái, mỗi lần bóc nó cũng sẽ đau một chút, nhưng là rất thoải mái, như thể vui mừng lần này không giống lần trước, miệng vết thương vẫn luôn ở kết vảy, không có khá hơn một chút nào.

Xa xa có một chiếc xe hơi đang lái tới đây, ánh sáng mãnh liệt của đèn ô tô chiếu đến làm cho Nhiếp Tiểu Thiên căn bản không mở được mắt, cô ngơ ngác nhìn một lúc, rốt cục sau khi thấy rõ ràng bốn bánh xe ở phía trước kia, lảo đảo hướng nó chạy tới, mở cửa xe bên ghế lái phụ ra, không nói hai lời liền chui vào trong xe.

“Như thế nào cả người nồng nặc mùi rượu?” Đới Xuân Diệu hơi hơi nhủ mày, hỏi.

Nhiếp Tiểu Thiên im lặng không lên tiếng, chỉ là nhìn đường phố xe qua lại nối nhau không dứt.

Đới Xuân Diệu khẽ thở dài, khởi động xe.

“Tôi thật sự kém như vậy sao?” Nhiếp Tiểu Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Đới Xuân Diệu không hiểu được ý tứ của cô, vẫn lái xe.

“Tôi chẳng lẽ thật sự kém như vậy sao? Vì sao đến bây giờ tôi vẫn còn cô đơn, tôi cũng muốn có một người để yêu, để nhớ, để thương, để đau. Tôi cũng muốn khi tăng ca có người đón tôi về nhà, khi mùa đông đến, người đó đem tay tôi bỏ vào trong y phục của anh ấy, mỗi cuối tuần chúng tôi đều cùng nhau đi siêu thị, sau đó làm một bàn đầy thức ăn, cả hai cùng nhau ăn hết, cùng nhau dọn dẹp vệ sinh, cùng nhau đi du lịch ngắn ngày, tôi cũng muốn mỗi một lần đi mua quần áo thuận tiện giúp anh ấy chọn y phục, tôi cũng muốn mỗi một buổi sáng khi thức dậy là có thể nhìn thấy người mình yêu. Nếu có thể như vậy, tôi sẽ học nấu ăn, làm việc nhà, nhưng là vì sao lại không cho tôi cơ hội đó? Tiểu Lâm tử cũng đã có con, còn tôi thì sao? Vẫn như trước một mình ăn cơm, một mình ngủ, mỗi lần đi xem mặt đều bị người ta kén cá chọn canh, nghề nghiệp của tôi đáng sợ như vậy sao? Tôi ba mươi tuổi rồi vẫn chưa kết hôn, có đáng sợ như vậy sao? Tôi nếu như là đã kết hôn thì có thể đi xem mặt được sao?” Nhiếp Tiểu Thiên mãnh liệt lau một phen nước mắt, một bên vừa khóc vừa nói, Đới Xuân Diệu nghe mà trong lòng cảm thấy rất nao nao.

Anh dừng xe ở ven đường, cúi người thay cô tháo dây an toàn, lại đem thân mình nhỏ nhắn của cô kéo vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đau lòng nói: “Cô không kém, chỉ là bọn họ không có mắt nhìn.”

Nhiếp Tiểu Thiên khóc cả người run rẩy, được Đới Xuân Diệu an ủi, ngẩng đầu lên, con ngươi sáng long lanh nhìn anh, hỏi: “Thật vậy chăng?”

Nước mắt trong suốt từ trên mặt cô chảy xuống, đáy mắt ôn nhu sáng long lanh, không thể tả được hết nét diễm đam đáng yêu lúc này của cô, Đới Xuân Diệu lòng mềm nhũn ra như bùn loãng, thay cô lau đi nước mắt trên mặt, nghiêm túc gật đầu nói: “Đương nhiên, tôi cảm thấy cô phi thường tốt, phi thường đáng giá để cho người ta yêu thương.”

Nhiếp Tiểu Thiên đột nhiên ngừng khóc, ánh mắt chớp chớp nhìn anh, mang theo một tia tiếc nuối thấp giọng khẽ nói: “Đáng tiếc anh lại là người đồng tính luyến ái, bằng không..... Aiz.....”

“.....”

“Tôi sẽ không khóc, là bọn họ không có mắt nhìn, tôi nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt nhất! Tôi muốn tình yêu sự nghiệp hai thứ này đều gặt hái tốt đẹp!” Nhiếp Tiểu Thiên nắm tay, rất nhanh trên mặt cô lại hiện lên nụ cười kiên cường.

Rất nhanh về tới nhà, Nhiếp Tiểu Thiên mở cửa đi vào, quả nhiên không có thấy bóng dáng của Tiểu Nguyệt Nguyệt, toàn thân thần kinh căng thẳng lập tức được thả lỏng, vội vàng chạy vào trong phòng, đứng ở trước tủ quần áo lựa chọn thật lâu, rốt cục tìm được một bộ quần áo đã gần mốc meo, lại dùng khí thế sét đánh không kịp bịt tai chạy vào phòng tắm.

Đới Xuân Diệu khước miệng hơi hơi nhếch lên, thay dép lê đi vào phòng bếp.

Mười năm phút trôi qua, Nhiếp Tiểu Thiên vẫn còn ở trong phòng tắm, nửa giờ trôi qua, Nhiếp Tiểu Thiên vẫn chưa đi ra, Đới Xuân Diệu kẹp lấy hai chân ngồi ở trên ghế sofa, khuôn mặt cứng ngắc, thân mình hơi hơi nghiêng mình về phía trước đồng dạng là cứng ngắc không nhúc nhích, vẻ mặt thống khổ đã đủ để giải thích rõ! Anh mắc đi tiểu! Sắp nhịn không nổi!

Một giờ sau, cửa phòng vệ sinh cuối cùng cũng được mở ra, Đới Xuân Diệu không kịp nhìn mỹ nhân từ bồn tắm bước ra, liền vèo một tiếng, chạy vọt vào WC, hoàn toàn phóng thích. A ~ vì sao trong phòng vệ sinh chỗ nào cũng có mùi? Hình như là mùi nước hoa mà anh không biết tên, bắt quá mùi cũng dễ ngủ, đang lúc anh tỉnh rửa mặt là lúc, trong phòng sâu kín truyền đến một giọng nữ quái gở, làm anh cả kinh tay run run, bàn chải đánh răng đều tiến vào trong bồn cầu tự hoại.

“Xuân, Diệu ~ xuân, diệu~~” thanh âm quái gở vẫn không ngừng từ trong phòng truyền đến.

Đới Xuân Diệu vuốt vuốt ngực vừa rồi bị dọa nhảy dựng lên, nói: “Có chuyện gì!”

“Xuân, Diệu ~anh tới đây một chút được không? Đến a~”

Một tiếng này vô cùng tiêu hồn, làm cho anh cảm thấy khó hiểu, đành phải tức tốc súc miệng, từ phòng vệ sinh đi ra. Chỉ thấy Nhiếp Tiểu Thiển đang mặc một bộ đồng phục học sinh trung học, lại rộng lại lớn, phía dưới là váy xếp nếp cực ngắn, mái tóc ngắn hỗn độn định ở trên đầu, vẻ mặt quyến rũ như Marilyn Monroe.

Không, không, không, diễn đạt không tốt là muốn hù chết người. Đây không phải, Nhiếp Tiểu Thiển khoe miệng cứng ngắc nhếch lên, ánh mắt mỉa mai nhìn vào Đới Xuân Diệu lộ hung quang, bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng lại kéo chiếc váy vốn đã ngắn cũn lên, hình dáng muốn mời người ăn thịt.

Đới Xuân Diệu làm sao chịu nổi bộ dáng hung thần ác sát như vậy của cô, lập tức không đứng ở tại chỗ nữa, nhảy tót xuống cuối giường, hoảng sợ nói: “Cô, cô muốn làm gì?”

“Xuân, Diệu” ~ giọng nói quái gở lại theo từ trong miệng Nhiếp Tiểu Thiển phát ra. Lâm Thanh Hà năm đó tại trường đại học XX, chính là một trong tứ đại tình thánh, cho nên lời của cô đối với Nhiếp Tiểu Thiển tình cảm ngu ngơ này mà nói thấp phần có tác dụng, cô chính là cần thử anh chàng vĩ đại này một lần. Cô muốn biết anh chàng này rốt cuộc có phải là nam nhân bình thường hay không!

“Tiểu Thiển, cô xác định là cô không phải bệnh tâm thần phát tác đó chứ?” Đới Xuân Diệu trấn an bản thân mình coi chừng bị thương, trấn định đi đến trước mặt cô. Khi tầm mắt đảo qua bộ ngực bằng phẳng của cô, đột nhiên bừng tỉnh một chút, uhm ~có vẻ như là.....cô gái này không có mặc nội y sao?

Nhiếp Tiểu Thiển làm như không nghe thấy, tay tiếp tục chuẩn bị tư thế cũ, uốn éo uốn éo tới gần anh.

“Từ từ! Nhiếp Tiểu Thiển cô không phải là đang câu dẫn tôi đó chứ?” Đới Xuân Diệu hai tay giao nhau bảo vệ ngực, làm bộ như thấp phần sợ hãi.

Nhiếp Tiểu Thiển sững sốt, không nghĩ tới cư nhiên lại bị anh ta dễ dàng nhìn ra như vậy, nhưng là mình ngàn vạn lần phải trấn định, chưa đạt được mục đích không từ thủ đoạn! Hừ hừ, xuân, được a ~ xem anh làm thế nào để thoát khỏi bàn tay gái già này.

“Nào có a~, anh không cảm thấy tôi mặc bộ này thật gợi cảm hay sao?” Dứt lời, dùng tư thế tự nhận khiêu gợi nhất, mặt mày không có đỏ, lại làm cho Đới Xuân Diệu một thân mồ hôi lạnh, cô gái này thật là quá ngu xuẩn, với bộ dáng ngơ ngác này của cô mà muốn học gợi cảm câu dẫn người, đạo hạnh tựa hồ còn rất thấp. Bất quá..... Vì cái gì mà anh lại cảm thấy cô như vậy quả thật rất mê người? Xong rồi, xong rồi, thú huyết sôi trào, xong rồi, xong rồi, phải đi phát hỏa!

“Cắt~ cô đừng học người ta có được không? Sẽ hù chết người.” Đới Xuân Diệu liếc mắt xem thường, ngồi ở trên giường, bắt buộc chính mình không nhìn tới cô, nhưng lại nhịn không được nhìn lướt qua bộ ngực của cô, lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Đúng là bánh bao nhỏ.”

“Anh, anh, anh, anh!” Nhiếp Tiểu Thiển thở gấp, người ta thiên tân vạn khổ (*) đem chính mình biến thành như vậy, ngay cả trông mắt đều nhanh nhảy ra ngoài, anh ta cư nhiên nói như vậy, quả thực chính là vũ nhục a!

(*thiên tân vạn khổ: quá trình làm việc cay đắng, khó khăn)

“Ngu ngốc! Đây là chế phục dụ hoặc! Chế phục dụ hoặc anh hiểu không? Anh không biết trong phim tình cảm rất lưu hành sao?”

Aiz ~ không nghĩ qua là, nhanh như vậy liền đã bại lộ bản tính, Nhiếp Tiểu Thiển đúng là khí phách bạo phát.

Dứt lời, Nhiếp Tiểu Thiển dùng ánh mắt giết người bắn phá về phía Đới Xuân Diệu vẻ mặt co quắp ngồi trên giường, ánh mắt ở dưới phần eo anh ta lưu lại vài giây, nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Pin số bảy!”

Pin số bảy! A! Đáng ghét! Cô gái này lại còn nói mình là pin số bảy! Đới Xuân Diệu rốt cục cũng kịp có phản ứng, anh cảm giác được là một người đàn ông, về phương diện kia là tuyệt đối không thể để bị khinh bỉ! Vì thế một phen giữ chặt Nhiếp Tiểu Thiển, đặt ở dưới giường, mang theo tươi cười hơi hơi tức giận cùng bốn cọt, đè thấp thanh âm nói: “Lão tử muốn cho cô biết một chút uy lực của pin số bảy!”

14. Chương 14: Xuân Diệu Biển Thân

Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng đắc ý dạt dào, không nghĩ tới chưa vui vẻ được bao lâu đã bị người kia áp đảo lên trên giường. Đây tốt xấu gì cũng cần phải cho người ta có một chút thời gian để kịp phản ứng lại chứ, mỗi lần đều là như vậy, chẳng lẽ của phản xạ hình cung của cô thật sự không có dài như vậy sao? Khốn khiếp!

Hơi thở nóng rực của Đới Xuân Diệu phun lên trên mặt cô, Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục cũng kịp có phản ứng, nhưng miệng lại bị anh ngăn chặn lại, chỉ còn lại có một tiếng ưmh bao phủ ở bên trong nụ hôn nóng bỏng bá đạo. Đôi môi mềm mại lướt nhẹ qua môi cô, rơi vào trên đôi mắt của cô, trên cái mũi, trên gương mặt, lại trở về đôi bờ môi của cô, thật mạnh mút vào, cắn cắn. Nhiếp Tiểu Thiển đầu óc mơ màng, môi mới mở ra muốn nói gì đó, cái lưỡi linh hoạt của anh liền xâm nhập vào bên trong khoang miệng của cô, trở mình trần trọc, một chút một chút cùng lưỡi đỉnh hương của cô dây dưa.

Nhìn như bá đạo lại lộ ra ôn nhu, hơi thở của anh ngày càng nóng rực, bàn tay to sớm đã từ vạt áo rộng thùng thình đi vào bên trong đồ lót, chậm rãi hướng lên trên, rốt cục ở tại một chỗ khe hở ra trên gò núi mới dừng lại, ngón tay thon dài leo lên đỉnh phần hồng. Lên, nhẹ nhàng vân vê, một chút một chút, giống như đang đùa nghịch với đồ vật yêu quý.

Nhiếp Tiểu Thiển lúc này chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, thử cử động thân mình căn bản là việc làm vô dụng, cô càng vận vẹo, Đới Xuân Diệu hôn lại càng bá đạo, tràn đầy tham muốn giữ lấy. Theo đầu lưỡi ẩm ướt dao động đến vành tai của cô, cô rốt cuộc nhìn không được phát ra một tiếng rên rỉ ngâm khê, trong lòng muốn cự tuyệt, thân thể lại không tự chủ được càng dán vào môi của anh vài phần.

Đới Xuân Diệu nhìn cô gái dưới thân sắc mặt ửng đỏ, bụng dưới trở nên căng thẳng, lại vui đầu vào chiếc cổ trơn bóng của cô, lại liếm lại cắn, giống như một con chó nhỏ đang ăn một khúc xương ngon, trên tay cũng không nhàn rỗi, thay đổi cách khác nhẹ nhàng xoa nắn đỉnh núi của cô, da thịt của cô xức cảm mềm mại, nhẵn nhụi, giống như là trứng gà, sau khi tắm xong thân thể của cô lộ ra một mùi thơm chỉ thuộc về một mình cô, tràn ngập dụ hoặc.

Chiếc lưỡi nóng bỏng ướt át mang theo sự run rẩy, Nhiếp Tiểu Thiển híp mắt rên rỉ, cảm giác chính mình sắp hóa thành nước, y phục trên người sớm đã bị anh cởi ra hết, khụ, chỉ còn lại nội y màu hồng phấn, trong thân thể có một loại cảm giác khó chịu nói không nên lời, vô ích, khụ, khát vọng bị lấp đầy, cô không tự chủ uốn éo, cử động hông, cố gắng đem thân của mình càng dán chặt vào anh, linh hoạt kết hợp với môi và lưỡi của anh.

“Ồ ~ ưm ~ ưm ~ a ~” cô rốt cuộc không khống chế được chính mình, phát ra âm thanh rên rỉ làm cô xấu hổ không thôi, âm thanh rên rỉ không ngừng vang lên, hai mắt mê ly nhìn ghé vào trên người Đới Xuân Diệu, giật mình sửng sốt, như thế nào lại là người này!

“Chờ, chờ a ~ anh, anh chẳng phải là GAY sao?” Nhiếp Tiểu Thiển khắc chế giọng nói run rẩy của mình, hai tay chống đầu Đới Xuân Diệu phòng ngừa anh tiếp tục dời xuống.

“Tôi đã từng nói thế sao?” đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của Đới Xuân nhếch lên, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

“Tôi, tôi không cần, ngừng, ngừng..... ô~ ưm ~”

Nhiếp Tiểu Thiển gấp rút hô ngừng, nói thật, cô xác thực là nghĩ tới vội vàng tìm một người đàn ông, nhưng cô cũng không phải là một cô gái dễ rã, dù sao mới biết Đới Xuân Diệu cũng chưa được bao lâu a, nhưng sự tình dường như đã phát triển đến mức cô không thể khống chế được.

“Nhưng là, dường như đã không còn kịp nữa rồi” Đới Xuân Diệu thống khổ cười cười, bắt được tay cô đặt vào anh bạn nhỏ của mình, thật nóng.

Ồ~ này này chính là pin số bảy a~, rõ ràng đây chính là quả dưa chuột lớn nha ~ ô ô ô ô ~~ họa là từ ở miệng mà ra, hoạn từ miệng mà vào, ô ô ô ~ mình bị lừa rồi, bị lừa rồi ~ Nhiếp Tiểu Thiển nhìn anh bạn nhỏ nóng hổi trong tay đỡ khóc đỡ cười, nhưng là thân thể cũng rất khát vọng tiếp tục.

Không đợi cô trả lời, Đới Xuân Diệu lại cúi xuống, hôn xuống rốn cô, vừa làm cho bàn tay mềm mại của Nhiếp Tiểu Thiển đang che anh bạn nhỏ của mình chậm rãi di động.

“A ~ ưmh~~ ưmh~a ~” Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục bị lạc lý trí, phát ra một trận lại một trận thanh âm rên rỉ

Mới đầu cô còn chưa quen với sự đụng chạm của anh, lớn mà ngược ngừng, nhưng là giờ khắc này dĩ nhiên chẳng quan tâm nhiều đến như vậy, chính là mạnh mẽ uốn éo, cử động thân thể của mình phối hợp với những nụ hôn nóng bỏng của anh.

Một dòng điện mãnh liệt chạy qua thân thể, nơi bụng ấm áp lại hết sức trống trải, thật muốn có đồ đến lấp đầy nó.

“ưmh ~”

Ngón tay của Đới Xuân Diệu từ bên cạnh eo thăm dò đi vào, cô phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn. Hoa nhị bị anh nắm giữ ở đầu ngón tay, thật mạnh vãn về. Chà xát, mãnh liệt run rẩy cùng cảm giác trống rỗng truyền đến, kích thích làm cho Nhiếp Tiểu Thiển cảm giác cả thân nhẹ bẫng. Rung động, ngọt ngào. Trong hoa huyết tuôn ra từng đợt từng đợt hoa mật. Chỗ rậm rạp trong hoa huyết sớm đã nước chảy róc rách, thấm ướt nội y hồng nhạt.

“Thân thể so với miệng của cô thành thật hơn.” Đới Xuân Diệu tà ác nhìn Nhiếp Tiểu Thiển ánh mắt mê ly, biểu tình thống khổ ở dưới thân, đôi môi lại dời về trên môi của cô, cùng cái lưỡi đình hương của cô giao triền.

“ưmh ~ưmh a ~”

Trong lúc mất đi ý thức, chân của Nhiếp Tiểu Thiển quấn chặt lấy eo của Đới Xuân Diệu. Thắt lưng thật cường tráng, mà quần áo trên người anh cũng sớm đã cởi ra hết từ lâu, phụt. Cách nội y nở ra thật lớn. Quần sát sao chống đỡ nổi mật đạo. Vì để giảm bớt thống khổ, anh nhịn không được nhẹ nhàng ma sát.

Nhiếp Tiểu Thiển vốn là đang chìm trong tình dục, đỉnh núi bị anh trêu chọc. Chuẩn bị nhịn không được, run rẩy. Trong chỗ sâu nhất của rừng rậm từng đợt từng đợt nước tuôn ra, chính là bụng của cô đột nhiên hơi hơi đau, sự ấm áp vừa rồi dần dần thoái lui, chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa trướng. Bỗng nhiên một loại dự cảm phi thường xấu thần nhiên hiện lên.

Đới Xuân Diệu một bên hôn môi Nhiếp Tiểu Thiển, xoa nắn tiểu gò của cô, một bên giúp cô bỏ đi vật che cuối cùng. Ngón tay tham lam dò xét vào bên trong suối nước róc rách, chỉ cảm thấy so với vừa rồi đã ướt ướt một chút. Xem chừng hỏa hầu cũng không xê xích gì nhiều, liền đem anh bạn nhỏ đang sục sôi ý chí chiến đấu của mình chống đỡ lên mật đạo. Dự định tiến vào chi cảnh thần bí mong đợi đã lâu kia.

“Chờ một chút!” Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên hô một tiếng, giọng nói khàn khàn, nhưng đáy mắt lại có vài phần thanh tỉnh.

“Anh, mau chạy ra ngoài!” trong giọng nói của cô mang theo vài phần sợ hãi.

“Làm sao vậy? Sợ hãi? Đây là lần đầu tiên của cô sao?” Đới Xuân Diệu cố nén dục vọng đem anh bạn nhỏ rút, đi ra, dè dặt hỏi.

Nhiếp Tiểu Thiển không e dè đưa tay chụp tới. Móa! Một tay máu a! Quả nhiên!

“A! Tại sao lại có thể như vậy? Tôi rõ ràng là chưa có đi vào?” Đới Xuân Diệu trên mặt gấp bấn không sợ hãi, lần đầu tiên có sắc mặt kinh hoàng!

“Đáng ghét! Tôi đến kỳ nguyệt san!!!”

Trong phòng truyền ra một trận kêu rên tê tâm liệt phế, chỉ thấy Đới Xuân Diệu ôm lấy một mớ chăn ga, quần áo ở trên giường chạy vọt vào phòng vệ sinh, tiếp theo bên trong vang lên tiếng xả nước rào rào.

Nhiếp Tiểu Thiển thập phần u buồn nằm ở trên giường, nhìn Đới Xuân Diệu bưng trà đưa nước giặt quần áo, chỉ cảm thấy vừa rồi giống như một giấc mơ, nếu không phải là kỳ nguyệt san đúng lúc đến thăm, cô cùng Đới Xuân Diệu chẳng phải là sẽ....!!! Cầm thú! Siêu cấp lừa đảo a! Người này làm sao có thể là đồng tính luyến ái a! Rõ ràng chính là một con sói khỏe mạnh! Vừa rồi như vậy kịch liệt hôn cô, là đang đem mình thành trò giải khuây sao!

“Tiểu Thiển, tôi vừa nấu gừng với đường đỏ, nhân lúc nó vẫn còn nóng cô uống đi, như vậy sẽ không còn khó chịu nữa.” Đới Xuân Diệu ân cần đưa lên một bát canh gừng, cũng không phải là muốn săn sóc một muống lại một muống dứt cho Nhiếp Tiểu Thiển uống. Tiểu Thiển chỉ hơi ngửa đầu lên, ánh mắt hướng lên trời xem, không để ý đến anh.

“Tiểu Thiển ôi chao ~ Tiểu Thiển đáng yêu của tôi ơi, ngoan ~ mau uống đi, đừng cùng chính mình bắn khoăn nữa.” Ôn tồn dụ dỗ đôi câu, lại hướng bát canh gừng vào gần miệng cô.

Tiểu Thiển ngoẹo đầu, trừng mắt lạnh nhìn Đới Xuân Diệu, lạnh lùng nói: “Tại sao phải đóng giả là người đồng tính luyến ái!”

Đới Xuân Diệu sững sốt, ánh mắt trống rỗng không dám nhìn thẳng vào cô, nhỏ giọng nói: “Tôi chưa từng nói tôi là đồng tính luyến ái a, là cô vẫn cho là như thế a.”

“Vẫn còn mạnh miệng! Khi tôi nói anh là GAY, anh vì sao chưa bao giờ phủ nhận? Không phủ nhận chính là chấp nhận! Chấp nhận chính là chính anh thừa nhận! Hừ, tên đại lừa đảo!” Không biết vì sao, sau khi biết được Đới Xuân Diệu định hướng tình dục bình thường, trong lòng cô lại thật sự rất vui vẻ a, nhưng là lại có điểm tức giận, anh ta dựa vào cái gì mà muốn lừa cô, đem cô trở thành đứa ngốc!

Đới Xuân Diệu cúi đầu, nhỏ giọng kháng nghị, miệng rầm rì, chột dạ không dám nhìn thẳng vào cô. Nếu là ở trong công ty, anh đã sớm đem nhân viên như vậy khai trừ rồi, rõ ràng là chính cô hiểu sai, còn muốn đem sai lầm đổ lỗi lên trên người anh, nhưng là không biết vì cái gì, đối mặt với Nhiếp Tiểu Thiển, anh luôn không tức giận được, tình nguyện là một người chồng bị một người vợ nhỏ khinh bỉ, cũng không nguyện ý cùng cô trợn mắt.

Lại nói trở lại, ngẫu nhiên có cảm giác nam nhân làm thiếp cũng không phải là rất xấu a?

“Không nói sao? Chột dạ sao? Nói, anh tiếp cận tôi là có mục đích gì?”

Mục đích! Móa ! Có thể có mục đích gì sao! Đới Xuân Diệu không nói gì ngửa mặt nhìn trời.

“Nếu không phải như vậy, cô có thể để cho tôi ở chung với cô sao?”

Nhiếp Tiểu Thiển sững sốt, không hiểu được ý tứ của anh, cái hiểu cái không theo dõi anh.

“Không hiểu cũng chẳng sao, dù sao chúng ta hiện tại cũng đã là gạo nấu thành cơm, tôi đã là người của cô, cô không thể chơi xấu tôi!” Đới Xuân Diệu khẽ nhếch khóe miệng, đem Nhiếp Tiểu Thiển đang ngơ ngác, ngây ngốc kéo vào trong lòng.

A! Con mẹ nó! Tên cầm thú này nói gì? Đây rõ ràng chính là ép mua ép bán a, Nhiếp Tiểu Thiển cô căn bản cũng không có như anh ta nói a!

“Hừ, là do kỳ nguyệt san ngăn cản gạo nấu thành cơm, cũng không phải là một tên lừa đảo như anh!” Nhiếp Tiểu Thiển cắn răng phản bác, cô có một loại dự cảm phi thường xấu, rất có thể về sau cô không thoát ra khỏi có quan hệ với người này được.

“Tôi không phải là tên lừa đảo” Đới Xuân Diệu chau mày, quệt miệng bộ dạng ủy khuất “Cô không nhận ra sao, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ rồi, thiếu chút nữa liền đem anh bạn nhỏ của tôi cùng phun ra, cô chẳng lẽ còn nghĩ không muốn chịu trách nhiệm sao ~ cô, cô quả thật là kẻ bạc tình!”

Bạc... Kẽ bạc tình? Bạc than bùn a! Anh mới là kẻ lưu manh bạc tình! Gái già này một không có thượng anh, hai không có nợ tiền anh, vì sao lại phải chịu trách nhiệm với anh! Nói sau, nếu nói về chịu trách nhiệm thì cũng là anh phải chịu trách nhiệm với tôi! Mặt dày mày dạn còn chưa tính, hiện tại cư nhiên còn có đổi trắng thay đen như vậy! Hơi quá đáng, rất là khi dễ người!! Nhiep Tiểu Thiển cô là người dễ bị bắt nạt vậy hay sao! A a a a!

Nhiếp Tiểu Thiển giãy ra khỏi cái ôm ấp của anh, đem chăn mềm quấn quanh thân mình, quay người đi không để ý tới anh nữa.

Bầu không khí trong phòng có vẻ ngưng trọng, Đới Xuân Diệu lấy tay chọc chọc cô, không thấy cô có phản ứng gì, đoán rằng cô đang tức giận, vội hỏi: “Tiểu Thiển a ~ tâm can của tôi a~ cô cũng đừng nóng giận nha! Trong thời gian kinh nguyệt nếu mà tức giận sẽ dễ làm ình già đi, còn nữa cô đã ba mươi rồi, rốt cuộc cũng không chịu được giằng co a ~ tiểu tâm can của tôi ơi~”

Phốc~ một tiếng, Nhiếp Tiểu Thiển đứng dậy, u oán chờ Đới Xuân Diệu! Trừ bỏ bộ ngực bên ngoài của cô, tuổi cũng là một điều cấm kỵ khác của cô. Đới Xuân Diệu này quả thật là không muốn sống nữa rồi, ở một buổi tối mà liên tục chạm đến hai điều cấm kỵ của cô, anh ta cảm thấy bản thân sống quá lâu đây!

“Tôi hai mươi chín tuổi rồi! Anh mới ba mươi tuổi! Gừ.....ư!” Nhiếp Tiểu Thiển phát uy, kéo theo tiếng gầm gừ, một tiếng rú này tác động đến bụng, từng cơn đau cuộn đến, cô nhịn không được nhăn mi lại, tiếp tục ngã xuống giường giả chết.

“Đúng, đúng, đúng, Tiểu Thiển nhà chúng ta năm nay hai mươi chín tuổi, tuổi trẻ chính trực, xem khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh, rõ ràng chính là một đứa trẻ mập đây~”

“.....”

“Tiểu Thiển a~, cô không chịu trách nhiệm với tôi, vậy tôi đành phải chịu trách nhiệm với cô.” Đới Xuân Diệu sửa sang lại giọng nói, giống như là suy sâu tính kỹ thật lâu, nói: “Kỳ thật cô thật sự rất tốt, tôi cảm thấy hai chúng ta là một đôi cũng thích hợp, cô xem đi, cô đơn thuần thiện lương không ham vật chất, tôi anh tuổi trẻ lại nhiều tiền, cả hai chúng ta đều là người độc thân, không bằng hai ta kết thành một đôi đi.”

“Anh quá nhỏ, không thích hợp với tôi.” Nhiếp Tiểu Thiển trầm mặc một lát, thở dài nói.

“Thích hợp hay không không phải là ở tuổi tác, chẳng lẽ cô thật sự muốn tìm một ông chú mặt mũi râu quai nón sao? Dù sao tôi cảm thấy hai chúng ta rất thích hợp. Nói sau, cô đều đã bị tôi xem hết, sờ cũng đã sờ, dù sao tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô!” Đới Xuân Diệu nằm ở bên cạnh cô, bộ dáng vô lại.

“Xuân Diệu, kỳ thật, anh còn trẻ, còn có nhiều thời gian.” Nhiếp Tiểu Thiển đưa lưng về phía anh, cảm xúc phức tạp “Nhưng là tôi đã không còn thời gian để chơi bời. Tôi chỉ muốn tìm một người để kết hôn.”

Giọng nói của cô tràn ngập sự chua xót ở trong lòng, làm cho trong lòng Đới Xuân Diệu rất khó chịu, anh nhìn chăm chăm lưng của cô, suy tư vài giây, nói: “Cô sao lại nghĩ rằng tôi là chơi bời? Tôi cũng muốn tìm một người để kết hôn.”

A! Thật đáng ghét! Đây là muốn ồn ào loại nào! Anh ta rốt cuộc là muốn ồn ào loại nào!! Trong lòng Nhiếp Tiểu Thiển cảm thấy phiền não, người này như thế nào nói cũng đều không thông đây~ anh ta đây là muốn đùa chơi bức chết cô sao! Bức chết cô sao!

“Anh rốt cuộc vừa ý tôi ở điểm nào? Tôi thay đổi là được chứ gì?”

“Tôi cũng không biết” Đới Xuân Diệu cúi đầu suy nghĩ, nói: “Có thể là lần đầu tiên nhìn thấy cô cảm thấy cô đặc biệt sạch sẽ, không giống như những người con gái khác, mang theo thành kiến nhìn người.”

Lúc này Nhiếp Tiểu Thiển hoàn toàn hóa đá, sạch sẽ? Bộ dáng của cô ngược lại rất sạch sẽ, nhưng là trong lòng, chắc chắn ~ cô lần đầu tiên thấy cô rõ ràng là mang theo sắc dục, hun tâm ánh mắt sao~ ở đâu sạch sẽ ? Người này không phải là mắt có vấn đề đó chứ? Hay là chỉ số thông minh tỷ lệ nghịch với chỉ số đẹp trai?

Nhất kiến chung tình ~a! Con mẹ nó! Đã lớn như vậy còn chơi trò nhất kiến chung tình! Cũng chỉ làm cho người ta kinh hãi tám dặm? Nói trở lại, người này sẽ không không có yêu phụ nữ đó chứ? Có nên nói cho anh ta biết mình chỉ là thèm thuồng sắc đẹp của anh ta mà thôi không đây?

Quên đi, vẫn là không nên làm thương tổn tâm linh nhỏ bé của mỹ nhân!

15. Chương 15: Tập Thể Vây Xem

Nhiếp Tiểu Thiển buổi sáng thức dậy, mang theo đôi mắt gấu mèo, mí mắt đều đã nhanh sụp xuống tận cằm, mỗi lần đến kỳ nguyệt san là cả một đêm mất ngủ, trần trọc, lo lắng quay hết bên này sang bên kia. Cô híp mắt đứng ở trước gương đánh răng, sắc mặt tái nhợt không khác gì người chết. Đới Xuân Diệu cũng đồng dạng là híp mắt, vừa đóng vừa đưa tiến vào, căn bản không có để ý ở bên trong có Nhiếp Tiểu Thiển, nâng nắp bồn cầu lên bắt đầu đi tiểu.

Nhiếp Tiểu Thiển nửa tỉnh nửa mê dùng khăn lông ướt lau mặt, nghe được bên cạnh có tiếng nước chảy tồ tồ, đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Đới Xuân Diệu, cô chấn kinh!

“A a a a a! Anh, anh, anh, anh, anh giờ trò lưu manh!” cô tru lên, tay vịn cửa lui ra ngoài.

Bị cô như vậy gào khóc gây náo loạn, Đới Xuân Diệu hoàn toàn thanh tỉnh, rửa mặt đi ra, nhìn Nhiếp Tiểu Thiển tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa, hai mắt trợn tròn làm triệu chứng người già si ngốc, anh làm như không có gì cả nhún vai, nói: “Cũng không phải là lần đầu tiên thấy, phải dùng tới kích động như thế sao?” chuyện tốt tối hôm qua không có hoàn thành, nằm ở bên cạnh cô gái này xoay ngang xoay dọc, hai chân còn thường thường đặt ở trên người anh, khiến cho anh một đêm mất ngủ.

“Không biết xấu hổ!” Nhiếp Tiểu Thiển đỏ mặt mắng một câu, trở về phòng thay quần áo.

Tại cửa hàng ăn sáng mua một hộp sữa đậu nành cùng với hai cái bánh bao, ở bên trong xe ô tô tràn ngập mùi nước hoa dịu nhẹ của anh không cần giữ hình tượng mở ra ăn, Ừm~ cắn một miếng bánh bao, mùi tỏa bốn phía, mùi thật mê người lẫn át cả mùi nước hoa, tỏa ra khắp xe. Đới Xuân Diệu khẽ nhàu mày, nhưng là nhìn thoáng qua vẻ mặt hưởng thụ của Nhiếp Tiểu Thiển, lời nói đến bên miệng vẫn là nuốt xuống. Anh là một người thích sạch sẽ, đặc biệt ở bên trong chiếc xe yêu quý của mình, không cho phép người khác ăn bất cứ cái gì, chứ đừng nói là bánh bao thật mùi nồng nặc như vậy.

“Tiểu Thiển ~ hôm nay tan ca sớm đi.”

“Ừ? Vì sao? Muốn tôi bị trừ tiền lương sao!” Nhiếp Tiểu Thiển trong miệng vẫn ngậm thức ăn, mơ hồ không rõ bày tỏ kháng nghị.

“Tôi nghĩ muốn đem đồ đạc của tôi chuyển đến nhà cô.”

Ách..... Khụ khụ khụ! Sữa đậu nành cũng có thể làm nghẹn chết người, Nhiếp Tiểu Thiển chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hai tay che ngực, bộ dáng thể bảo vệ trinh tiết đến cùng “Anh muốn làm gì? Anh dự định ở lâu dài với tôi sao?”

“Như vậy không tốt sao? Vừa thuận tiện để cho chúng ta bồi dưỡng tình cảm, lại vừa tiện cho tôi chăm sóc cô.”

Con mẹ nó! Đây, đây, đây là muốn gây rối loại nào đây! Rõ ràng là giọng nói không đứng đắn, nhưng là vì sao trong lòng cô lại cảm thấy thoải mái khi nghe thấy anh ta nói vậy a?

“Nhưng là vì sao anh không ở nhà của anh, tôi cũng không biết anh đang ở chỗ nào a!” Nhiếp Tiểu Thiển trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, trong lòng dâng lên một tia bất an “Tôi cũng chưa biết nhà của anh, nhà của anh ở chỗ nào, trong nhà của anh còn có người nào!”

“Ông nội của tôi là sĩ quan, ba tôi là một ông chủ đã về nghỉ hưu, tôi là một ông chủ lớn, là con út trong nhà, trên tôi còn có hai người anh trai, họ đều đã kết hôn, định cư ở nước ngoài, từ nhỏ tôi lớn lên ở khu nhà ở dành cho bộ đội quân nhân, Tập đoàn Phú Duyệt là của nhà chúng tôi, tôi hiện tại là tổng giám đốc của tập đoàn Phú Duyệt, tôi ở tại một ngôi biệt thự ngoại thành Ngô Trung.” Đới Xuân Diệu từ trong kính chiếu hậu nhìn biểu tình trên mặt Nhiếp Tiểu Thiển, sự tức giận vừa rồi thoáng cái biến mất, ánh mắt quật cường được thay thế bằng sự kinh ngạc.

“Xuân, Diệu

” Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên thay đổi giọng nói, tràn đầy nóng bỏng và thân mật “Nhìn không ra anh lại là một người có tiền như thế a!”

Thanh âm cùng giọng nói vô cùng tiêu hồn này, ngay cả Nhiếp Tiểu Thiển còn cảm thấy rung mình một chút, xin cho phép cô được mắng một câu thô tục, a! Thật con mẹ nó ~ anh ta cần gì phải nhiều tiền như vậy a! Tiền nhà anh ta có thể mua cho anh ta một vạn cô vợ cũng được ý chứ? Oa oa oa oa~ Nhiếp Tiểu Thiển thú huyết sôi trào, ngấm lại cơ hội tốt như vậy cũng không nên bỏ lỡ, chờ anh ta sau khi lên Tây Thiên, tất cả gia tài, gia sản của anh ta đều là của Nhiếp Tiểu Thiển cô! Đến lúc đó cô sẽ mua lại bệnh viện lớn nhất, làm cho tên phó viện trưởng luôn ngấm sân bay của cô đi dọn phòng vệ sinh! Hừ hừ!

Đới Xuân Diệu chuyên tâm lái xe, cười mà không nói.

“Anh có thể ở lại nhà tôi, nhưng mà.....”

“Tôi trả tiền thuê nhà cho cô, nếu có chuyện gì tôi sẽ đến bệnh viện xin phép cho cô nghỉ.”

“..... Vậy thì còn gì bằng!!” Nhiếp Tiểu Thiển nắm chặt hai tay giơ lên, mạnh gật đầu, tuy rằng phong cách hành sự tự chủ trương của anh ta không được tốt lắm, nhưng mà chuyện này có thể nói là rất được lòng cô a.

Chiếc xe sang trọng một đường chạy đến cổng bệnh viện, dọc theo đường đi đưa tới không ít người vây xem, khi mọi người nhìn thấy một người đàn ông vô cùng đẹp trai, đang nắm tay Nhiếp Tiểu Thiển xuất hiện, trong miệng cùng một câu phát ra, oa ~ ôi chào ~~ như vậy cảm thán. Sau đó một đường vụng trộm theo đuôi bọn họ, một nhóm các cô em y tá ở phía sau nghị luận rối rít.

“Oa, đây không phải là bác sĩ Nhiếp sao?”

“Người đàn ông này bộ dạng thật sự rất đẹp trai a, thế nhưng lại mở cửa xe cho bác sĩ Nhiếp, nhưng là vì sao anh ta lại nắm tay bác sĩ Nhiếp a!”

“Oa ~ chẳng lẽ là bạn trai của bác sĩ Nhiếp sao! Móa! Thật sự là mắt bị mù mà, bác sĩ Nhiếp này trừ bỏ ngoài kỹ thuật tốt ra, rốt cuộc có cái gì tốt đây?”

“Đúng rồi, đúng rồi, mặt phì, ngực bình, lại đã lớn tuổi! Chẳng có một điểm nào so được với chúng ta a, aiz ~~ hoa tươi đều cắm ở trên bãi cứt trâu , aiz.....”

“Đúng vậy, cô xem bác sĩ Nhiếp hôm nay đi đường khí thế cũng khác xa với mọi ngày, eo nhỏ uốn éo, uốn éo, miễn bàn có bao nhiêu đặc ý.”

“Chính là, người ta trông mồn con mắt mà vẫn chưa được gả đi, lúc này đột nhiên rút xuống một con rùa vàng, có thể không đặc ý sao, mang ra khoe khoang thôi!”

“Nhưng mà, tôi cảm thấy bọn họ sẽ không được tốt bao lâu đâu, thấy thế nào hai người đều không xứng với nhau a!”

Tay của Nhiếp Tiểu Thiển bị Đới Xuân Diệu cầm, không cách nào nắm chặt thành quả đấm biếu nộ sự phần nộ được, khuôn mặt cũng đã sớm nhẵn thành bộ dáng khô quắt của một bà già, cũng là làm khó cô, khuôn mặt mượt mà nhẵn thành như vậy chắc phải cần nhiều khí lực cùng dũng khí lắm đây, nội tâm lại còn đang dấy lên hừng hực lửa giận! Bọn lâu nhâu này, rốt cuộc là muốn như thế nào đây! Có người nói xấu như vậy sao? Có như vậy ở sau lưng người nghị luận không hề bận tâm sao! Bọn họ cho rằng cô là kẻ điếc hay là bà già si ngốc nghe không hiểu a! Cừ nhiên quang minh chính đại nói cô như vậy! Mặt tròn thì sao! Mặt tròn trẻ tuổi ~ ngực nhỏ thì sao? Ngực của tôi nhỏ là niềm kiêu ngạo vì quốc gia mà tiết kiệm vải vóc a! Lớn tuổi thì như thế nào? Hai mươi chín tuổi là lớn tuổi sao! Coi như là ở độ tuổi chín chắn có được hay không! Hơn nữa, phụ nữ thành thực có một loại tài trí hơn người! Biết tài trí hơn người không? Không phải là chuyện mà những đứa trẻ xấu xa như các cô có thể hiểu được!

Còn có! Hôm nay cô đi đường hai chân mất tự nhiên là do cô phía dưới cô dán băng vệ sinh, vô duyên vô cớ thêm một khối bông, các cô có thể tự nhiên được không? Các cô có thể sao! A~ con mẹ nó chứ! Người sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục!

Nhiếp Tiểu Thiển mặt đen lại xoay người lại, nhìn chăm chăm vào mấy cô y tá kia trầm mặc vài giây, trên hành lang trong nháy mắt đột nhiên tĩnh lặng, ngay cả tiếng hít thở đều nghe được rất rõ ràng tường tận,

cho nên mới nói, khi mềo bệnh phát uy là tương đối khủng bố, dưới bầu không khí này, ngay cả Đới Xuân Diệu đứng bên cạnh cô, cũng không dám nói chen vào một câu!

“Chắc chắc ~Tiểu Lưu, cô năm nay hai mươi mốt tuổi phải không nhỉ? Như thế nào tôi nhìn thấy bộ ngực của cô giống như xệ xuống một chút? Ai nha ~ bộ ngực quá lớn cũng không tốt a~” Nhiếp Tiểu Thiển ánh mắt giết người bắn phá các cô, dần dần dừng lại ở bộ ngực của một cô gái trẻ, sắc mặt dịu đi vài phần, nhẹ nhàng nói bằng giọng.

“Tiểu Trần a, tôi nghe nói bạn trai cô đến bây giờ vẫn chưa tìm được việc làm, có phải không? Cho nên mới nói, tìm nam nhân cần phải mở to mắt ra mà chọn, chỉ nghe những lời dễ ngon dễ ngọt là không đủ đâu a.”

“A, đúng rồi, còn có Tiểu Vương cũng ở đây a, tôi nói Tiểu Vương a, cô gần nhất ăn uống có điều độ hay không vậy? Như thế nào cái cằm lại nhon hoắt thành như vậy, ai nha má ơi, nói không chừng cô chỉ cần cúi đầu là có thể đâm trúng bộ ngực của mình đó ~ cẩn thận kéo chảy máu nha~ khuôn mặt ~ khuôn mặt ~ khuôn mặt tròn này nếu mà thành xương cốt, đây chẳng phải là thật sự đáng sợ sao ~”

Mấy cô gái kia nghe xong, thân thể khẽ run run, vội nói: “Cái kia..... bác sĩ Nhiếp, chúng tôi bên kia còn nhiều việc, chúng tôi xin đi trước.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại, giống như chạy trốn rồi đi.

“Phụt~” Đới Xuân Diệu rốt cục nhịn không được, bật cười, nhìn ánh mắt giảo hoạt của cô, nhịn không được vươn tay vuốt vuốt mái tóc hơi lộn xộn của cô “Nhìn không ra Tiểu Thiển nhà chúng ta khi nổi giận lên, còn thật sự rất khủng bố nha~”

“Ô~ có sao? Theo luân thường đạo lý tôi kỳ thật là thực ôn nhu mà, mắng cũng không có mắng bọn họ a ~” Nhiếp Tiểu Thiển chỉ ngượng ngùng, nhanh chóng đi vào phòng làm việc của cô.

Tin tức buổi sáng hôm nay có anh chàng đẹp trai nhà giàu nắm tay Nhiếp Tiểu Thiển, không cần đến buổi chiều liền truyền khắp toàn bộ bệnh viện, giữa trưa bất kể là người già hay trung niên, chỉ cần là phụ nữ đều lại đây hỏi thăm tin tức bất quá, hơn nữa Đới Xuân Diệu giữa trưa còn đến bệnh viện giúp cô xin nghỉ, toàn bộ văn phòng của cô là bị vây chặt như nêm cối a. Người xem đi, tìm một anh chàng đẹp trai làm bạn trai chính là phải chịu ánh mắt đánh giá của mọi người, không, không, người kia còn không phải là bạn trai của cô!

Cô cảm giận nhìn thoáng qua Đới Xuân Diệu, người này cư nhiên còn có bộ dáng có chút hưởng thụ, đối với nhóm các em gái xinh đẹp đúng là biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm.

Này này này, khôn khiếp, anh đây là đang phóng điện sao? Có người cười như anh vậy sao?

Còn có a, Liễu Mi Nhi, móng vuốt của cô đang sờ gì vậy?

Móa! Các cô mỗi một người đều đang làm gì thế? Tô son đánh phấn, mị nhãn như tợ, áo blue trắng đầu rồi? Tất cả đều mặc vào cho tôi!!

16. Chương 16: Anh Mới Thẹn Thùng

Lúc Lâm Thanh Hà ôm cục cưng đến văn phòng của Nhiếp Tiểu Thiển, Đới Xuân Diệu đang bị một đám oanh oanh yến yến vây quanh, chợt nhìn về đẹp vô song phối hợp với nụ cười người gặp người thích, hoa gặp hoa tàn, giống như là mama ở kỹ viện thời cổ đại, đang phổ cập khoa học ba mươi sáu chiêu thức mây mưa ột đàn tiểu nha đầu!

Lâm Thanh Hà ôm chặt cục cưng vào trong lòng, chen chen lấn lấn, sử dụng tất cả chiêu thức, rốt cuộc cũng đột phá được trạm kiểm soát, đi vào bên cạnh Nhiếp Tiểu Thiển, nhìn vẻ mặt u oán của cô bạn, lại nhìn một phòng toàn phụ nữ hai mắt mê trai, đột nhiên cảm giác được một dòng điện chạy qua toàn thân.

“Đây không phải là anh bạn trai GAY của bạn đó chứ?”

Nhiếp Tiểu Thiển đùa em bé vài cái, chậm chạp gật gật đầu.

“Nhiếp Tiểu Thiển a, bạn thử nói xem rốt cuộc kiếp trước bạn đã tích được phúc đức gì vậy? Đã vậy còn quá đẹp trai, đáng tiếc là mình đã có Tiểu Lâm Tử rồi, bằng không.....” Lâm Thanh Hà quay mặt về phía trước, ném cho Đới Xuân Diệu mấy cái liếc mắt đầy mỉa mai.

“Đủ rồi a, đủ rồi a! Đừng phát xuân nữa, bây giờ không phải là lúc đâu, bạn xem đi, cần phải xử lý như thế nào đây, ầm ĩ muốn chết, đến mức mình rất muốn mắng chửi người!”

Chỉ cần một cái liếc mắt của Nhiếp Tiểu Thiển, Lâm Thanh Hà cũng biết là có ý tứ gì, cô nhét cục cứng bé bỏng vào trong lòng Nhiếp Tiểu Thiển, sửa sang lại đầu tóc một chút, lại xoay người dùng ngực đẩy các cô nàng kia ra, ánh mắt đột nhiên tràn ngập sát khí, tinh thần sáng khoải đi lên phía trước, tươi cười đầy mỉa mai hoặc, đáng người phải nói là đầy bốc lửa, đầy khí thế, nguyên bản các cô gái đang vây quanh bên cạnh Đới Xuân Diệu, hận không thể đem mình dán lên thân anh, chưa từng gặp qua yêu nghiệt như vậy, trận thế như vậy, vội vàng tự giác dạt sang hai bên tạo thành một lối đi.

“Tất cả giải tán đi, tản đi! Đây là vị hôn phu của bác sĩ Nhiếp ~ các cô đã tới chậm rồi~” Dứt lời, kéo theo cà vạt của Đới Xuân Diệu chạy về phía Nhiếp Tiểu Thiển, các cô gái đứng ở cửa thấy thế, chỉ có thể ầm ục mà quay về.

Lâm Thanh Hà thân hình như rắn nước uốn éo, hất cà vạt trong tay lên, thành công đem Đới Xuân Diệu vứt đến trên bàn làm việc của Nhiếp Tiểu Thiển, thu lại khí thế vừa rồi, lộ ra tươi cười then thưng, nói: “Anh chính là anh chàng vĩ đại kia sao? Quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, bộ dạng thật là điển trai, chính là không biết..... Chậc chậc! Nghe Tiểu Thiển nói, yêu thích của anh có chút đặc biệt a?”

“Hử?” Đới Xuân Diệu nhìn cô gái mạnh mẽ gọi cảm trước mắt, nhớ lại một chút có một lần khi Nhiếp Tiểu Thiển gọi điện thoại cho anh, có nhắc tới một người, anh liền đoán ra được người trước mắt này là ai “Cô là Lâm Thanh Hà? Quả nhiên là một đại mỹ nhân.”

Phụ nữ đương nhiên là thích được nghe người khác khen mình xinh đẹp, nhất là một người đàn ông bộ dáng còn đẹp hơn mình, nghe anh nói như thế, Lâm Thanh Hà có một chút đắc ý, ôm lại cục cứng từ trong lòng Nhiếp Tiểu Thiển, ánh mắt vẫn như cũ dừng lại trên người Đới Xuân Diệu, kỳ thật mà nói, trong lòng cô bây giờ mới hiểu được cảm giác lần đầu tiên Nhiếp Tiểu Thiển nhìn thấy anh ta là như thế nào. Vì sao trai đẹp đều đã có bạn trai a, này bảo sao Tiểu Thiển của chúng ta không kêu gào được đây? Nhưng mà giác quan thứ sáu của cô cho cô biết, người đàn ông này tuyệt đối không có khả năng là GAY!

“Cám ơn, anh cũng cực kỳ đẹp trai, thật sự là rất đáng tiếc !!!”

Nhiếp Tiểu Thiển ngồi không, nhìn Đới Xuân Diệu trên mặt không nhận được tươi cười, vội vàng dùng bút trong tay chọc chọc Lâm Thanh Hà, nào biết cô bạn thân này lại gào thét thành tiếng, xoay người mang theo ánh mắt phẫn nộ trừng cô.

“Tiểu Thiển, sao bạn lại đâm mình! Mình cũng không phải là bệnh nhân của bạn!”

Ách..... Cô thực rõ ràng cảm giác được ánh mắt tràn ngập ý tứ đánh giá đầy hàm xúc của Đới Xuân Diệu, thật sự là áp lực lớn.

“Cái kia, Thanh Hà a~, cậu ôm em bé đến bệnh viện làm gì?” chuyển đề tài, cần phải chuyển đề tài gấp!

Lâm Thanh Hà rút cục thu hồi ánh mắt sắc bén không ngừng bắn phá ở trên người Đới Xuân Diệu, tháo tã của cục cứng ra, đưa cái mông trắng nõn, mũm mĩm, trơn bóng của cục cứng bé bỏng đến trước mặt Nhiếp Tiểu Thiển “A, đúng rồi, bạn không hỏi mình cũng quên mất, cục cứng bé bỏng của mình gần đây hình như bị táo bón, đã ba ngày rồi không đi được, làm cho cái bụng trưởng lên thế này đây, cho nên mình mới vội vàng mang cục cứng đến cho bác sĩ Nhiếp nhìn một cái ~”

Đứa bé ở trong lòng không an phận vịn vẹo cái mông mềm nhũn, trơn bóng, Nhiếp Tiểu Thiển nhìn vẻ mặt sốt ruột của Lâm Thanh Hà, trong lòng giống như có một vụn câu Đ.M lao nhanh, cô giống như đang nói tục phải không a! Đây gọi là chuyện gì đang xảy ra a, muốn là tất cả những người bị táo bón đều đến tìm cô sao, cô chẳng lẽ là nguyên nhân giúp người ta giảm béo phì sao? Cô lé mắt nhìn thoáng qua trước ngực lác lác của Lâm Thanh Hà, không khỏi cười lạnh, quả nhiên là ngực to mà không có não, táo bón chẳng lẽ đơn giản là vì mắc bệnh trĩ rồi sao? Xi! Còn có rối loạn tiêu hóa a! Từ từ mà chờ!

(*Đ.M : *khụ khụ* dịch ra nó là thế này : đít mẹ mày (fuck your mom)

“Ô, Lâm Thanh Hà, có vẻ bạn đã đi vào nhầm phòng rồi, bạn cần phải đến khoa nhi, còn đây là khoa hậu môn! Khoa hậu môn bạn hiểu không a! Trẻ mới sinh có mấy tháng sao có thể bị bệnh trĩ được!! Bạn có đầu

óc hay không vậy? Phiên toái bạn ra khỏi cửa, đi thẳng quẹo bên phải, đi xuống đại sảnh đăng ký một lần nữa!”

“Thật vậy chẳng? Nhưng là vì sao mình cảm thấy bạn có thể trị được a?” Lâm Thanh Hà vẻ mặt ngu ngốc hỏi.

Ông trời của tôi ơi, đời này chưa từng gặp qua người nào ngu ngốc đến vậy, làm sao mà Nhiếp Tiểu Thiển chịu nổi được đây, coi như là có lý, lấy chỉ số thông minh của cô bạn này nghe cũng không hiểu, Nhiếp Tiểu Thiển tuyệt vọng, gục xuống bàn giả chết.

Lâm Thanh Hà đẩy cô vài cái, thấy cô không thềm đếm xỉa gì đến mình, ủy khuất chạy xuống đại sảnh một lần nữa đăng ký.

Thân thể đột nhiên rơi vào bên trong một lồng ngực nóng hừng hực, Nhiếp Tiểu Thiển mở choàng mắt, đối mặt với đôi mắt tràn ngập mị hoặc của Đới Xuân Diệu, trái tim nhỏ bé lập tức run rẩy, lắp bắp nói: “Anh, anh, anh, anh lại muốn làm gì! Nơi này là phòng làm việc!”

Đới Xuân Diệu nụ cười càng ngày càng làm cản, chậm rãi tới gần Nhiếp Tiểu Thiển, đôi môi dán tại trên vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn cắn.

Nhiếp Tiểu Thiển thân mình cứng đờ, chỉ cảm thấy một trận tê dại, khu ~ cô ngược lại hút một ngụm khí lạnh, vội vàng nghiêng đầu, rời xa đôi môi ướt át của anh. Cầm thú! Sắc lang! Cư nhiên ở ngay tại phòng làm việc đối với cô như thế! Thật là quá đáng, quá khi dễ người rồi, Gừ, gừ, gừ, gừ ~ cô hung hăng đẩy anh một phen, nhưng là, đã thấy thân thể của Đới Xuân Diệu bay thẳng đến trên mặt đất ngã xuống. Nhìn cái mông của Đới Xuân Diệu dán sát vào mặt đất, Nhiếp Tiểu Thiển nở nụ cười xấu xa.

A! Con mẹ nó! Kỳ thật Nhiếp Tiểu Thiển cô thầm nghĩ ra oai phủ đầu với anh ta thôi, không nghĩ tới không cẩn thận quăng ngã anh ta xuống mặt đất!

“Tiểu Thiển của tôi ơi, cô thật sự đối xử rất thô lỗ với tôi a~” Đới Xuân Diệu phi thường tao nhã từ trên mặt đất đứng lên, phủi bụi trên người, một bên xoa mông đẹp, một bên vừa làm điệu bộ thẹn thùng.

“Xi! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, anh có phải là đàn ông không vậy?”

“Ô ~ tôi có phải là đàn ông hay không cô còn không biết sao?” Đới Xuân Diệu hướng cô chớp mắt đưa tình, không biết xấu hổ cười rộ lên.

Móa! Nhiếp Tiểu Thiển lại muốn mắng thô tục, tên khốn khiếp này cười rộ lên sao lại mê người đến vậy! Đây làm sao mà mình tức giận được đây! Như thế nào tức giận đây! Bề ngoài hiệp hội thật sự là không thể chấp nhận được, thật sự không thể chấp nhận được a! Anh ta quá đẹp trai a!

“Anh, anh, anh, anh có thể đi được rồi đó!” Nhiếp Tiểu Thiển trừng mắt liếc anh một cái, hít một hơi thật sâu, không nhìn tới dung nhan đẹp trai của anh nữa.

“Tiểu Thiển của chúng ta thẹn thùng a!” Đới Xuân Diệu rất rõ ràng Nhiếp Tiểu Thiển mẫn cảm ở đâu nhất, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô, nhịn không được cười xấu xa.

“Ai thẹn thùng, anh mới thẹn thùng! Anh cả đời đều thẹn thùng! Vừa rồi còn trâng tráo nói năng lung tung với đám y tá kia, tôi khi nào đã dính hôn với anh chứ! Khi nào thì với anh hàng đêm đêm xuân! Khi nào thì ra sức làm nũng với anh!” Nhiếp Tiểu Thiển vừa nghĩ tới ánh mắt đối khát của đám y tá ban nãy, là trong lòng lại thấy phát hỏa.

Đới Xuân Diệu nghe vậy, nao nao, thật sâu nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, đáy mắt ý cười càng sâu, kéo ghế dựa đến ngồi bên cạnh cô, bàn tay to đặt lên tay Nhiếp Tiểu Thiển, lòng bàn tay nhẹ nhàng ma sát da thịt mềm nhẵn của cô. Đang là giờ nghỉ trưa, cửa phòng làm việc cũng được đóng lại, rất yên lặng, yên lặng đến ngay cả tiếng hít thở của hai người đều nghe được rõ ràng rành mạch, Nhiếp Tiểu Thiển nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực anh, hơi thở chỉ thuộc về một mình anh chui vào trong mũi cô, dễ ngủ lắm cho người ta nghiện. Thời gian phẳng phất dừng lại, hoặc là giống như đang nằm mơ, năm tháng trôi qua yên bình, có lẽ chính là như vậy, bùm bùm, nhịp tim đập loạn cào cào làm cho Nhiếp Tiểu Thiển sinh ra một tia ảo giác, thật giống như đang trở lại mối tình đầu năm ấy, chỉ là vụng trộm nhớ thương, để ý người đó thôi cũng đủ làm ỉn vui vẻ cả ngày.

Đang lúc mấu chốt nhất, một tiếng chuông điện thoại phi thường không cần thiết đột nhiên vang lên, phá vỡ đi sự yên tĩnh này.

Nhiếp Tiểu Thiển đỏ mặt, phốc~ một chút đứng lên, không ngờ lại đụng vào cảm của Đới Xuân Diệu, làm cho anh chàng đẹp trai ~ nhe răng trợn mắt, trừng mắt!

“Này~ aiz ~” Đới Xuân Diệu nhìn dãy số hiện lên trên màn hình di động, trên mặt đột nhiên khôi phục lại biểu tình bình thường, thậm chí còn có một chút sợ hãi “Con, con hiện tại đang ở bên ngoài!”

Nghe không rõ người ở đầu dây bên kia nói cái gì, chỉ cần nhìn biểu tình biến hóa cấp tốc của Đới Xuân Diệu là có thể suy đoán ra, kia chắc chắn không phải là người bình thường, ít nhất so với Đới Xuân Diệu khủng bố hơn nhiều! Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng đột nhiên nổi lên sự hiếu kỳ, người có thể làm cho Đới Xuân Diệu cảm thú nghe tin đã sợ mất mặt, rốt cuộc là nhân vật nào đây?

“Được, được, con sẽ bớt chút thời gian mang cổ áo về thăm nhà, ừm, hẹn gặp lại!” Đới Xuân Diệu vội vàng cúp điện thoại, khuôn mặt khẩn trương mới dần dần buông lỏng.

“Xuân ~ Diệu a ~ là ai vậy ~” Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt tràn đầy tươi cười giảo hoạt.

“Là ông nội của tôi!” Đới Xuân Diệu nâng chặt khuôn mặt của cô, hôn chụt một cái, hắc hắc cười hai tiếng nói: “Ông nội muốn chúng ta thu xếp thời gian về nhà ăn cơm!”

Nhiếp Tiểu Thiển xấu hổ, một tay lau quệt nước miếng của anh ở trên mặt, đột nhiên có một cảm giác vô dụng, tại sao tên yêu nghiệt này luôn muốn cùng cô có những động tác thân mật như thế này a? Vì sao diễn trò còn muốn diễn đến thập phần xuất thần như thế này a? Hiện tại lại không có người ngoài, nếu ở trước mặt thân nhân nhà anh ta cũng làm thế này, thì anh ta có cảm thấy buồn nôn không? Anh ta không cảm thấy e lệ sao? Mặt của người này còn dày hơn cả Trường Thành?

“Này, này! Về sau không nên hơi một tí liền làm ra những động tác rác rưởi này! Ở trước mặt tôi anh cũng không cần giả bộ là một người đàn ông tốt!”

Đới Xuân Diệu ánh mắt tối sầm lại, vô tội nói: “Tôi không có giả bộ a, tôi đây là làm theo nội tâm a.”

“Nội tâm cái đầu anh, nội tâm của anh chỉ có hai chữ: Đùa giỡn lưu manh!” Nhiếp Tiểu Thiển chống nạnh.

Aiz ~ khuyết điểm lớn nhất của Nhiếp Tiểu Thiển cô đó chính là thích nói sự thật, này vừa rồi không cần thận còn nói ra bản tính thật sự của người ta, thật sự đã làm cho anh ta xấu hổ rồi a

~“Ngốc quá, đùa giỡn lưu manh rõ ràng là ba chữ!” Đới Xuân Diệu vuốt vuốt tóc đuôi gà của cô nhu, chính chính giọng nói: “Hai chữ là thật tâm. Cô vì cái gì mà lại không tin là tôi thật tâm với cô?”

(Đùa giỡn lưu manh tiếng trung nó là 3 chữ này:)

“Tôi vì sao lại phải tin tưởng anh! Chúng ta mới quen nhau chưa bao lâu nha ~ tôi lại không ngốc.” Nhiếp Tiểu Thiển quệt miệng, cúi đầu xem lịch khám bệnh.

“Cô còn không ngốc á? Cô không ngốc sao lại không nhìn ra tôi thiệt tâm!”

Đới Xuân Diệu vẻ mặt bi thương, lôi kéo tay Nhiếp Tiểu Thiển bắt đầu quần quít chặt lấy.

“Cô vì sao lại nói với Lâm Thanh Hà tôi là người đồng tính luyến ái?”

“Ách.....việc này.....” Nhiếp Tiểu Thiển yếu thế, bắt đầu đan hai tay vào nhau, ấp úng nói không ra lời.

Nhìn bộ dáng lúc này của Nhiếp Tiểu Thiển, trong lòng Đới Xuân Diệu nhất thời hồi hộp, nhin không được tiếp tục trêu chọc cô: “Cô nhìn thì cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, hôn cũng đã hôn, cư nhiên còn, còn nói tôi là GAY..... chẹp chẹp chẹp~”

A! Con mẹ nó! Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên cảm giác bị sét đánh trúng đỉnh đầu, ngoài khét trong sống, tâm can tì phé đều chín! Người này càng ngày càng được voi đòi tiên, rõ ràng là anh ta sờ mình, hôn mình, nhìn mình, lại ở trong này điềm nhiên như không, giả bộ là người bị hại. Nhìn cái cách anh ta ôm ngực, giả bộ tim đau thắt, anh ta nghĩ anh ta là Lâm muội muội sao (*)?

(*Lâm muội muội : Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng)

“Đủ rồi! Anh nên đi làm đi! Tôi cũng phải làm việc!” Nhiếp Tiểu Thiên rốt cục không chịu nổi sức ép, rít gào.

Một lần nữa ngồi xuống, tiếp tục mở ra lịch khám bệnh vừa rồi chưa có xem xong, đây là bệnh nhân của buổi chiều, chính là nhìn đến cái tên này như thế nào lại cảm thấy quen mắt a? Móa! Đây không phải là bệnh nhân hậu môn bị xé rách nghiêm trọng lần trước sao? Như thế nào lại tới nữa? Chỉ trong vòng một tháng lại đến đây những ba lần! Sẽ không phải lại là do vấn đề lần trước đó chứ? Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng sốt ruột, người này rốt cuộc là muốn gây náo loạn loại nào đây! Rõ ràng hai lần trước đều rất nghiêm túc nói với anh ta, không thể tiếp tục ăn những thứ kỳ quái nặng khẩu vị kia nữa hay sao, lúc này sẽ không phải là lại muốn từ trong cúc hoa của anh ta xuất ra cái gì kỳ quái đó chứ?

17. Chương 17: Tiểu Thụ Tố Tình

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương mới, lạnh quá a, gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên thật lâu chưa có chương mới.

Chương sau nam thứ sẽ xuất hiện, Tiểu Xuân Diệu gặp được bạn trai trước của nhân vật nữ chính, ai nha nha nha, ta không phúc hậu nở nụ cười.

Nhiếp Tiểu Thiên đặc biệt cảm thấy, cô chính là là nàng Juliet khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ưu thương trốn ở dưới ban công. Lúc này, cô nhu nhược đem bàn tay mềm mại không xương của mình kiểm tra chiếc móng cực kỳ trắng của bệnh nhân, đôi bàn tay này của cô đã đâm qua vô số cúc hoa, kiểm nghiệm qua vô số người tròn tròn, thon dài, chỉ ra nguyên căn bệnh có thể đâm trúng ngực của của một người gầy yếu. Bằng kinh nghiệm của cô, có thể nói ngực của người này chính là không đến bốn lạng thịt a, gây trở cá xương a ~ không khỏi nghĩ đến Đới Xuân Diệu kia, xúc cảm tốt nhất chính là cơ ngực nhỏ, suy nghĩ liền bay tới người nằm phô trương ở trên giường của cô, làm cho cô chìm vào mơ mộng hảo huyền, cho nên..... Như vậy có chứa tính chất xâm lược, động tác liền khựng lại một lát.

Đương nhiên, sự xâm lược này là bị động.

“Nhiếp.... bác sĩ Nhiếp, cô.....cô chảy máu mũi.....” một thanh âm đứt quãng nhẹ nhàng vang lên, cắt đứt ảo tưởng của cô.

Chảy máu mũi? Nhiếp Tiểu Thiên rốt cục kịp phản ứng, lúc này mới cảm giác được phía dưới mũi hơi ngứa ngứa lại âm ẩm, nhấc tay lên sờ một chút, oa, oa, oa, oa! Thật sự là chảy máu !!!! Cô vội vàng thu hồi tay đang bị một đôi bàn tay gầy gò trắng như người chết gắt gao nắm chặt lấy, đi vào phòng trong dùng hai cục giấy ăn nhét vào lỗ mũi, tuy rằng phương pháp này không được đề cập tới trong bài học chữa bệnh, nhưng là lần sai lầm này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, huống chi cô phải lập tức đem vị bệnh nhân tinh thần có vẻ không thích hợp ở bên ngoài kia tiến bước nha!

Rút hai cục giấy ăn ra, Nhiếp Tiểu Thiên hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong không cười, trở lại trước bàn làm việc ngồi xuống, trước mặt là vị nam nhân vừa cao, vừa gầy lại trắng trẻo này, cho nên, mặc dù diện mạo là bình thường, nhưng khí chất vẫn là loại thượng thừa, đương nhiên, nếu so sánh với Đới Xuân Diệu, vẫn là còn kém xa. Có lẽ là đã nhìn quen Đới Xuân Diệu ra sức khóc lóc om sòm bá đạo, hiện tại đối mặt với người đàn ông mặt tràn đầy thâm tình này, cô thật sự rất muốn từ trong lỗ mũi móc ra một đỉ cứt mũi, dính lên trên cái trán rộng sáng của người đang ngồi trước mắt này. Không phải là Nhiếp Tiểu Thiên cô nặng khẩu vị, thật sự là cô không thể nhịn được nữa. Một tháng đến đây ba lần còn chưa nói, mỗi lần đều từ cúc hoa của hân lấy ra những thứ kỳ quái, lần thứ hai hân tới đây, kết quả kiểm tra là bình thường không có vấn đề gì, không nghĩ rằng hôm nay hân lại tới nữa! Vừa đến đây, không có chứng bệnh gì cũng phải yêu cầu cần chính cô kiểm tra cho hân, người nói người này có phải là bị bệnh hay không a? Không có việc gì lại lôi kéo chính cô kiểm tra cúc hoa cho hân? Chẳng lẽ đây là thói quen của hân sao?

“Khụ khụ! Lâm Sinh, lần kiểm tra thứ hai tôi thấy cậu tất cả đều bình thường, lúc này cậu lại có triệu chứng gì sao?” Nhiếp Tiểu Thiên khịt khịt cái mũi, trực tiếp xem nhẹ ánh mắt nóng bỏng của hân, ở trên lịch khám bệnh bệnh ghi ghi chép chép.

Người đàn ông tên là Lâm Sinh này ước chừng hơn hai mươi, lấy chứng bệnh trước kia của hắn mà nói, trên cơ bản chính là quá khích làm cho cúc hoa bị xé rách, dị vật thần mã, hai lần gần đây lại là lạ, không có bệnh cũng vẫn cởi quần ra muốn Nhiếp Tiểu Thiên kiểm tra, nếu không phải bệnh án trước kia của hắn đang ở đây, Nhiếp Tiểu Thiên cơ hồ sẽ phải báo cảnh sát, nói hắn là đồ điên quấy nhiễu tình dục cô.

“Cái kia..... bác sĩ Nhiếp, tôi cảm thấy được chỗ đó của tôi gần đây có điểm không thoải mái, nếu không cô thử kiểm tra cho tôi một chút được không?”

“Là không thoải mái như thế nào, cậu có thể nói rõ chi tiết được không?”

“Chuyện này..... Chính là..... Ai nha, bác sĩ Nhiếp, cô vẫn là nên xem một chút đi, tôi nghĩ cô vẫn là nên xem một chút.”

“.....”

Nhiếp Tiểu Thiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô chưa từng có gặp qua người bệnh chủ động như vậy nha, tuy rằng nghề nghiệp của cô có quan hệ mật thiết với cúc hoa, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô với cúc hoa có đặc thù yêu thích a!!!

A! Con mẹ nó!

Nhiếp Tiểu Thiên im lặng không nói gì nhìn thoáng qua bầu trời, nhìn vào màn hình máy tính một chút, còn có hơn mười vị bệnh nhân đang xếp hàng, chỉ đành phải dẫn hắn đến phòng trong. Không ngờ người này ngược lại thật thành thực, không nói hai lời đem nửa người dưới thoát, nằm ở trên giường mâm mê cái mông. Thật đúng là quen thuộc a, Nhiếp Tiểu Thiên tiểu tâm can run rẩy, bỗng nhiên có một loại dự cảm phi thường mãnh liệt, sau lần này cô trực xong cúc hoa của hắn, khẳng định là sẽ chết rất khó coi!

Nhẫn nại, cẩn thận kiểm tra một chút, cũng không có phát hiện ra bất kỳ cái gì khác thường, cởi gang tay cao su ra, rửa sạch tay trở lại trước bàn làm việc. Nhìn người nọ cư nhiên là mặc quần áo với bộ dáng không cam lòng, thật là không rõ hắn đến tột cùng là làm sao vậy, bất quá nói trở về, nếu là thật sự có bệnh gì đó, mà lại bởi vì chính mình sơ sẩy không có kiểm tra ra, như vậy vấn đề thật sự rất lớn a.

“Tôi đã kiểm tra một chút, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng là nếu cậu cảm thấy nơi đó khó chịu, hoặc là vẫn cảm thấy lo lắng, tôi sẽ viết giấy giới thiệu cho cậu đi xuống tầng dưới kiểm tra được không?”

Ánh mắt sáng lấp lánh như ánh sao của Lâm Sinh trong nháy mắt biến mất, hắn nhìn Nhiếp Tiểu Thiên, vẻ mặt ưu tư, nói: “Không cần, không cần, nếu không phải là bác sĩ Nhiếp, tôi đã không như vậy ~” Dứt lời, hướng cô bay tới một ánh mắt đầy quyến rũ.

Ánh mắt này là nhìn Nhiếp Tiểu Thiên nha, làm cho cô rùng mình, hồn phách đều bị dọa cho bay mất không còn. Người nọ là muốn mình chết sao!!

“Như vậy là gì?” cô cố giả bộ trấn định.

“Chính là..... Chính là.....” người cao gầy trước mặt cúi đầu ngượng ngùng, muốn nói nhưng còn xấu hổ, không quên liếc mắt nhìn Nhiếp Tiểu Thiên một cái “Người ta không thích đàn ông a, người ta là thích cô a~”

Chắc chắc ~ cần phải liếc mắt đưa tình như vậy sao, giống như bộ dáng giả bộ của một người vợ bé nhỏ, nếu để cho Đới Xuân Diệu hồn đản thấy được, không chừng sẽ nhào tới đem người ta ăn đây, quả nhiên là vạn năm tiểu thụ a!! Nhưng là, Nhiếp Tiểu Thiên cô chính là một cô gái đứng đắn a, bộ dáng của người này chính là đang câu dẫn người ta thích hắn nha, làm cho cô nhất thời có một loại cảm giác bị chịu sự đả kích vô cùng lớn!! Nhiếp Tiểu Thiên cô gần đây dầm phải vận cứt chó gì vậy? Như thế nào nguyên một đám nam nhân đều chạy đến thể lộ với cô a? Cực phẩm mỹ nam như Đới Xuân Diệu đã đủ làm cho cô khó có thể tiêu hóa nổi, hiện tại lại chạy đến một tên tiểu thụ! Chẳng lẽ cô thật sự là có mị lực như vậy sao!!

“Khụ khụ ~ chuyện này... Lâm Sinh a, đầu óc anh không phải là có vấn đề gì đó chứ?”

“Không a. bác sĩ Nhiếp đã có bạn trai chưa?”

“Đương nhiên, tôi chuẩn bị kết hôn.” Lúc nói người này, Nhiếp Tiểu Thiên ngẩng đầu đầy tự tin a~.

Không ngờ sau khi tên tiểu tử kia lưu lại một câu: tôi sẽ không buông tha cho việc theo đuổi cô, liền trắng sí một đi không trở lại. Nay thật sự là làm cho Nhiếp Tiểu Thiên không thể giải thích nổi.

Cả ngày làm việc mệt chết đi được, Nhiếp Tiểu Thiên cơ hồ là cả một buổi chiều không có rời khỏi phòng làm việc, cho đến trước mười năm phút đến giờ tan tầm, mới có một chút cảm giác thư giãn, chính là vừa nghĩ tới chuyện ngày mai, tinh thần còn chưa giãn ra lại lập tức khẩn trương lên, cuối tuần này vừa lúc cô được nghỉ ngơi, cho nên, cuộc gặp mặt bạn học cũ kia, chỉ sợ là không thể không tới a. Nhẹ nhàng mà thở dài đi xuống lầu, giống như thường ngày nhìn xuống cửa, cũng không phát hiện ra xe của Đới Xuân Diệu, trong lòng không khỏi có một cảm giác mất mát.

Anh ta bắt quá cũng chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi. Công ty lớn như vậy, nhiều việc như vậy, như thế nào lại có khả năng mỗi ngày đều đưa đón cô đi làm? Nhiếp Tiểu Thiên, mi lại còn tưởng là thật, đúng là ngu ngốc!

Đang định bắt xe về nhà, Đới Xuân Diệu lại gọi điện thoại tới, Nhiếp Tiểu Thiên do dự một chút, vẫn là bấm phím nghe điện. Thì ra là do quá bận, không có thời gian bút ra, cũng khó trách đi, quý nhân thì luôn bận rộn. Cô tự giễu cười cười, lại khó có thể che dấu được trong lòng cảm thấy cô đơn, tiến vào bên trong xe taxi.

Đã mấy ngày nay, hàng đêm cùng Đới Xuân Diệu ôm nhau mà ngủ, có lẽ cô đã thành thói quen phía sau có ôm ấp rần rần chắc ấm áp, mỗi ngày muốn đối với cô đùa giỡn lưu manh cũng không thực hiện được, mỗi ngày có người quét dọn phòng ở, có người làm bạn, hiện tại một người nằm ở trên giường thật lâu không thể chìm vào giấc ngủ. Trên giường trống trải thế nhưng thật sự không thích ứng được, cảm thấy vắng vẻ giống như thiếu cái gì đó, trong lòng cũng thỉnh thoảng nhớ thương, anh ta hiện tại đang làm cái gì, khi nào thì trở về. Đây là làm sao vậy? Rõ ràng mới ở với nhau được hơn nửa tháng, vậy mà cô đã quá nóng ruột nóng gan.

Nhiếp Tiểu Thiên, mi là làm sao vậy?

Một người ở trên giường trần trọc đến nửa đêm, ý thức là càng nghĩ càng thanh tỉnh, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ, bụng cũng thâm thì sôi réo lên, Nhiếp Tiểu Thiên thế này mới nhớ tới đến hôm nay ngay cả cơm chiều cô cũng chưa ăn, nghĩ tới trong tủ lạnh vẫn còn thức ăn ngày hôm qua còn thừa, liền xuống giường nấu một bát mì sợi, đem thức ăn hôm qua hâm nóng đặt ở phía trên bát mì.

Tay cầm cửa bị chuyển động, Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng căng thẳng, nhìn thấy Đới Xuân Diệu vẽ mặt mệt mỏi đã trở lại.

“Tôi có nấu mì sợi, anh có muốn ăn không?” Cơ hồ là không cần nghĩ ngợi gì, lời đã bật thốt ra.

“Như thế nào còn chưa ngủ?” Đới Xuân Diệu nhíu nhíu mày, lập tức lại cười xấu xa “Tôi không có ở đây, cô không ngủ được sao?” anh vẫn là ngồi xuống, giạt lấy đôi đũa của Nhiếp Tiểu Thiên, liền gấp một đũa mì sợi lên ăn.

“Mới không phải!” Nhiếp Tiểu Thiên giạt lại đôi đũa, vội vàng nói: “Trong nồi vẫn còn, muốn ăn chính mình đi lấy đi, đừng chiếm tiện nghi của tôi, hừ!”

Nhìn bộ dáng tức giận của cô, Đới Xuân Diệu nhanh chóng đi tới gần hôn một cái, nói: “Vợ yêu rất là keo kiệt nha ~~ ăn phần ăn của hai người mà cũng không cho anh một miếng ~~”

Nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của anh, Nhiếp Tiểu Thiên bĩu môi, nghĩ thầm có cần thiết phải đẹp mắt như vậy hay không a, như vậy làm sao mà cô tức giận được đây, thật sự là tai họa a! Buông đôi đũa trong tay xuống, giúp anh múc một bát mì sợi mang lên, Đới Xuân Diệu đang đem bát mì vừa nãy của cô ăn miếng cuối cùng, còn ở trước mặt của cô uống hết cả nước canh!

Thật sự đói đến thế sao? Nhiếp Tiểu Thiên liếc mắt, ngồi xuống ăn mì. Lúc trở lại phòng, Đới Xuân Diệu đã nằm ngủ ở trên giường, nghe tiếng hít thở đều đều của anh, nói vậy anh ta hôm nay cũng là mệt chết đi, mệt đến ngay cả quần áo cũng chưa cởi ra đã nằm xuống ngủ. Mày đẹp, mắt đẹp, cái mũi anh tuấn, môi mỏng khêu gợi, dáng người cân đối, ừm

thật sự là làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái nha ~ Nhiếp Tiểu Thiên si ngốc nhìn, lau quét nước miếng đang chảy xuống khóe miệng, tắt đèn, rón ra rón rén lên giường, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh anh, sợ

không cẩn thận sẽ đánh thức anh.

Cô mới vừa nằm xuống, liền có một bàn tay vòng qua eo cô, ôm chặt lấy cô, lại đến gần cô một chút, cho đến khi dán sát vào sống lưng gây tong teo của cô mới lại lần nữa ngủ thật say. Dán tại trong lồng ngực ấm áp, cảm thụ được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, Nhiếp Tiểu Thiên khoe miệng khẽ giơ lên, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai còn có một trận chiến đấu hăng hái! Nhiếp Tiểu Thiên cô phải xuất hiện thật xinh đẹp, duyên dáng ở trước mặt nhóm người kia!

18. Chương 18: Gặp Lại Tình Nhân Cũ

Có một câu nói rất đúng, cuối tuần chính là dùng để ngủ nướng, cần lười bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu lười, đây chính là cảm giác khi Nhiếp Tiểu Thiên tỉnh lại đã là hai giờ chiều. Đã sớm không còn thấy bóng dáng Đới Xuân Diệu đâu. Trong phòng khách, trên bàn cơm là bữa ăn sáng đã được anh chuẩn bị chu đáo, thức ăn trên bàn đã nguội, trên mặt bàn có một tờ giấy được chặn lại bằng cốc thủy tinh: cuối tuần này tôi phải tăng ca, thức ăn trên bàn nhớ phải hâm nóng lại sau mới ăn nha, buổi tối tôi sẽ về ăn cơm với cô. Chữ viết nắn nót ngay ngắn, vừa nhìn đã biết là người được giáo dục rất tốt, Nhiếp Tiểu Thiên lại nghĩ đến chữ nguệch ngoạc như gà bới của mình, đột nhiên rên hừ hừ, tuy là chữ như gà bới nhưng cũng là phải trải qua huấn luyện chuyên nghiệp a

~Nghĩ đến buổi tối còn có một cuộc tụ họp, cô cũng không có ý định gọi đồ ăn ở ngoài, trực tiếp hâm nóng lại thức ăn trên bàn để ăn. Lại đắp mặt nạ, mở máy tính giết thời gian. Đột nhiên nghĩ đến hòm thư điện tử thật giống như đã năm năm rồi không có mở, nhất thời cao hứng đánh mất khẩu.

Không xem không biết, vừa xem liền giật nảy mình, bên trong đã có mấy trăm thư chưa đọc. Thư điện tử của người gửi gần đây nhất làm đau nhói cặp mắt của cô, thời gian là một tuần trước, là thời điểm người nọ về nước. Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng chua xót, có cần thiết phải xem không? Đều đã trở thành quá khứ, tất cả đều không thể trở lại được nữa, cô đã không còn là một cô nhóc đơn thuần, nghĩ mọi chuyện đều tốt đẹp như trước. Ngón tay khẽ run run, nhẹ nhàng nhấn con chuột vào mục xóa, dù sao đêm nay sẽ gặp mặt, có chuyện gì ở trước mặt nói với nhau có vẻ tốt hơn.

Nhìn đồng hồ thấy thời gian cũng không còn sớm, Nhiếp Tiểu Thiên chỉnh đốn lại mình một chút, chọn một chiếc váy dài kiểu dáng đơn giản mặc vào, phối hợp với mái tóc ngắn làm cho cô cực kỳ tao nhã mang thêm một chút dí dỏm, đi đôi giày cao gót lần trước mượn Lâm Thanh Hà để đi xem mắt, tiêu sái đi ra cửa.

Sáng sớm, Đới Xuân Diệu về mặt bình tĩnh, triệu tập giám đốc các hạng mục, cùng giám đốc bộ thương vụ, mở một cuộc họp. Sáng nay khi lái xe đến công ty, anh liền nhận được điện thoại của giám đốc các hạng mục, nói ban đầu bộ thương vụ có chút quan hệ với viên chức vừa mới xin từ chức của chính phủ, vị viên chức này vốn là nhân viên liên hệ trọng điểm của bộ thương vụ được an bài vào chính phủ, có quan hệ liên hệ, mà tại trong lúc mấu chốt lại xin từ chức, chỉ sợ đối phương quyết tâm muốn cùng tập đoàn Phú Duyệt của bọn họ tranh đoạt mảnh đất Phong Thủy trù phú. Thật may là thời gian mục tiêu cạnh tranh chậm lại, nếu không Phú Duyệt của bọn họ thật sự là không còn cách nào.

“Giám đốc Mã, phía bên chính phủ, bộ thương vụ các vị có thể mau chóng thuyết phục được hay không, tốt nhất là ngày mai trước khi tan sở.” Đới Xuân Diệu hai mắt sáng ngời nhìn về phía giám đốc bộ thương vụ, biểu tình nghiêm túc.

Mã Dũng - giám đốc bộ thương vụ nét mặt khó xử, suy tư hai giây, thấp giọng nói: “Đới tổng, bộ thương vụ chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng là hôm qua, khi Tiểu Cường từ chức, liên hệ bên chính phủ liền bị chặt đứt, nếu như muốn một lần nữa phái người mới đến tìm hiểu, chỉ sợ trong hai ngày ngắn ngủi.....”

Đới Xuân Diệu sắc mặt đen lại, còn có bốn ngày nữa là hết thời gian cạnh tranh, hạng mục Mai Châu vịnh này đối với Phú Duyệt mà nói hết sức quan trọng, đây là một trong những hạng mục trọng yếu để bọn họ tiến ra châu Á, hướng ra thế giới, cho nên quyết không thể phát sinh ra một sai lầm dù là nhỏ nhất, tình thế trước mắt, sợ là chỉ có thể chính mình ra tay.

“Giám đốc Mã, giám đốc Vương, mời hai vị bữa trưa đến Long Dược một chuyến.” Đới Xuân Diệu sắc mặt không thay đổi, mạnh mẽ vang dội, nghe lão Chu báo cáo một chút việc của công ty, liền lái ô tô đến Long Dược. Thật may là buổi sáng nhận được thông báo Tiểu Cường tạm rời cương vị công tác, anh liền gọi điện ngay cho Lý Ván của chính phủ, hẹn ông ta bữa trưa đi dùng cơm.

Nhiếp Tiểu Thiển để mặt mộc không trang điểm, tiểu sái đi trên đường cái, nội tâm lại là kích động lại là bàng hoàng. Nội tình tốt, cũng không cần ở trên mặt bôi bôi trát trát, Nhiếp Tiểu Thiển cô sẽ không trang điểm, đúng là cô thật tự tin nha, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn, trắng trắng mềm mềm, chẳng phải rất giống như một thiếu nữ sao

~Tục ngữ nói đúng a, ra cửa sợ nhất gặp phải ba sự kiện: Không mang tiền, không mang chìa khóa, gặp được tiện nhân.

Khi cô phát hiện ra mình gặp cả ba chuyện này, làm cho tâm của cô đang bị kích động, trong nháy mắt liền bị một chậu nước lạnh dập tắt. Nhiếp Tiểu Thiển trong tay nắm thật chặt tài sản toàn thân duy nhất trong lúc này của cô: Di động. Đứng bên cạnh là một tiểu yêu tinh mặc lễ phục màu lam, trang điểm đậm, chặc chặc ~ đây là váy ngắn nha! Ô~ trên giày cao gót còn đính kim cương!

Quay đầu, chóng nạnh, cô ta không nhìn thấy mình, cô ta không nhìn thấy mình

~Nhưng là, tiện nhân sở dĩ vì sao lại được gọi là tiện nhân, chính là bởi vì thời điểm người không muốn cô ta xuất hiện nhất, thì cô ta liền xuất hiện.

“Ai nha ~ Nhiếp Tiểu Thiển, cô cũng đang đứng chờ ở đây a. Vừa lúc chúng ta cùng đi nha, có bạn thêm vui~” Liễu Mi Nhi ông ẹo làm dáng, tiến lại đây cúi đầu cười, nhìn vẻ mặt trắng đến thảm hại, vành mắt hơi thâm của Nhiếp Tiểu Thiển, trên mặt đẹp lộ ra tia khinh thường.

Ô~ nhìn mà phát bực a~ vai mặt hoa (*) là rất giỏi sao, cũng không phải là đi hát hí khúc! Cũng không phải là đi công tác với phó viện trưởng! Sửa sang thành phong cách tây như vậy để làm gì? Hơn nữa, ai muốn đi cùng với cô a, một thiếu nữ mà dắt theo một con chim khổng tước xanh đi ở trên đường cái sẽ làm cho nhiều người đâm đầu vào cột mắt!

(*vai mặt hoa: trong tuồng hát ngày xưa, ý bảo bôi trát giống diễn viên hát tuồng)

“À~ thì ra là Liễu mỹ nhân a ~ thật sự là ngại quá, tôi bị cận thị nên vừa rồi không có phát hiện ra cô~ cái kia..... Tôi còn có hẹn với một người, cô hay là đi trước đi!” Nhiếp Tiểu Thiển lộ ra một nụ cười sáng lạn, ngẩng cao đầu quay lại.

Dáng người, tướng mạo của cô quả thật không bằng con chim Khổng Tước kia, nhưng là khí thế thì tuyệt đối không thể thua a!

Nói xong lời này, cô liền đưa tay ra vẫy taxi, tay mát lạnh lạnh, bắt được một chiếc xe, liền chui vào bên trong. Đợi khi cô nói xong địa chỉ, mới phát hiện hai tay mình trống trơn, thật xui xẻo a! Trên người không có một đồng nào, điều quan trọng nhất là địa điểm tụ hội ở nơi nào cô cũng không biết!!

A! Con mẹ nó! Có người nào bị kịch như cô không? Sớm biết rằng như thế, sẽ không cự tuyệt đề nghị của người đẹp, nếu như hiện tại hẹn cô ta cùng đi, chẳng phải là tự vung tay lên tát chính mình sao! Nhưng mà..... Vẫn là nên kêu cô ta cùng đi một xe. Nhiếp Tiểu Thiển hạ quyết tâm, cắn răng một cái, ném cho Liễu Mi Nhi đứng ở bên ngoài cửa xe một cái mị nhãn tự nhận là không kiêu ngạo, không siểm nịnh, lại phi thường hữu hảo, nói: “Liễu mỹ nhân, hiện tại bắt xe rất khó, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Liễu Mi Nhi cúi thấp đầu xuống nhìn, bộ ngực đầy bốc lửa hơi hơi lộ, miễn bàn có bao nhiêu dụ hoặc, sau khi đánh giá Nhiếp Tiểu Thiển vài giây, vui sướng đồng ý. Nhưng mà, đây cũng không có nghĩa là cô ta không có phát hiện ra Nhiếp Tiểu Thiển có chút bối rối.

“Tiểu Thiển, cô không phải nói là cô còn có hẹn sao? Như thế nào không đi?” đúng là một người lảm chuyện.

“A~ chuyện đó a, tôi tạm thời thoái thác, miễn cho đến lúc đó lại đến cuộc họp mặt trễ, sẽ bị mọi người nói.” Nhiếp Tiểu Thiển điềm nhiên như không, xem cảnh vật ngoài cửa kính xe.

“Đúng nha, đã nhiều năm rồi không thấy Đường Tổng, không biết anh ta có bị văn hóa tư bản chủ nghĩa thay đổi hay không đây, Tiểu Thiển nha, cô nói Đường Tổng có thể trở nên chúng ta không nhận ra hay không?”

Lục Khổng Tước (*) như có như không khơi gợi lại trí nhớ của Nhiếp Tiểu Thiển, những lời này nhìn như không đếm xỉa gì đến, nhưng lại thập phần ác độc nha. Ai chẳng biết chuyện lúc trước Đường Tổng đi không một lời già biệt, giống như một con dao sắc bén cửa vào trong lòng Nhiếp Tiểu Thiển, bất quá thật may là, Nhiếp Tiểu Thiển cô mấy năm nay ở trên chức phó phòng khoa hậu môn, mò mẫm, lặn lội, đã luyện thành một thân lì lợm. Chuyện quá khứ coi như là mình vừa kéo ra một đồng cứt, nước vừa xả sẽ không còn, tuy rằng vẫn còn lưu lại một chút mùi thối, nhưng là thối chính là thối, không có gì tốt để ỉnh phải lưu luyến.

(*Lục Khổng Tước: là chị ví cô Liễu Mi Nhi này là Khổng Tước)

“Cô nếu còn nhớ bộ dáng của anh ta, chẳng phải sẽ nhận ra sao, nhiều năm như vậy, ai còn nhớ được bộ dáng của anh ta như thế nào chứ.” Nhiếp Tiểu Thiển không chỉ riêng ngoài miệng nói như vậy, mà trong lòng cũng là nghĩ như vậy.

Xe rất nhanh đã đi đến nhà hàng Long Được, Nhiếp Tiểu Thiển phi thường tự hào ngẩng cao đầu, chậm rãi tiến vào.

“Oa ~ không nghĩ tới Đường Tổng lại tốt như vậy, đây chính là nhà hàng cao cấp nhất thành phố a, tôi cũng chưa từng tới đây, nhìn xem, trên nền đất đều lát đá sáng long lanh, con rồng trên tường có phải là được mạ vàng không vậy? Trời ạ ~”

Nhiếp Tiểu Thiển bất đắc dĩ cười cười, nhìn Lục Khổng Tước thiếu não bên cạnh hai mắt đang phóng kim quang. Có gì là khó lường đâu cơ chứ, nếu Nhiếp Tiểu Thiển cô nguyện ý, Tiểu Xuân Diệu liền mỗi ngày đều sẽ mang cô đến đây dùng cơm! Hừ!

Ở dưới sự dẫn dắt của phục vụ sinh, hai người một trước một sau bước vào phòng đã được đặt trước. Thật không ngờ, mọi người đều đã đến đông đủ, chỉ còn chờ hai cô. Nhiếp Tiểu Thiển một khắc khi bước vào cửa, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, vẫn sạch sẽ như trước, chính là khí chất càng thêm ôn nhuận, trong ánh mắt cũng thêm vài phần chững chạc. Hắn mỉm cười ngồi ở giữa một đám người nói chuyện với nhau, không cần cố ý tìm kiếm, liền có thể liếc mắt một cái là nhìn thấy, đã nhiều năm trôi qua như vậy, hắn vẫn chói mắt như trước. Chính là phần chói mắt này hiện tại ở dưới con mắt của Nhiếp Tiểu Thiển là quá mức chói mắt.

Hào quang lộ ra. Chính là bốn chữ này.

Lục Khổng Tước vừa nhìn thấy Đường Tổng, tựa như bị điên vậy, loại trừ muôn vàn khó khăn, chen đến bên cạnh hắn, đôi mắt mang theo sự chờ đợi, ôn nhu gọi một tiếng Đường Tổng. Thanh âm này thật yếu mềm nha~ Nhiếp Tiểu Thiển nghe được thân thể đều nhanh mềm nhũn. Ánh mắt kia hướng bên này nhìn tới, Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng thu hồi ánh mắt đánh giá, cùng mọi người hỏi han, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong phòng có hai bàn, cô không có lựa chọn ngồi cùng một bàn với hắn.

Mặc dù là cúi đầu, điềm nhiên như không, nói chuyện với bạn học đã lâu không gặp mặt, nhưng là Nhiếp Tiểu Thiển vẫn là cảm giác được ánh mắt nóng rực của Đường Tổng vẫn dừng lại ở trên người cô, giống như đang đợi cô đáp lại hắn.

Đáng chết, không cần lại nhìn tôi nữa! Cô cúi đầu, trong miệng khe khẽ mắng một tiếng, như trước không muốn nói chuyện với Đường Tổng, nói chi lại là hai mắt trao đổi. Vả lại hôm nay cô là bị buộc phải tới cuộc hội họp này.

Nhưng là, nhóm người này tựa hồ cố ý muốn động tới cô. Một bạn học nữ trước kia cực kỳ thân thiết với Nhiếp Tiểu Thiển, thể nhưng lại hướng Đường Tổng hô một câu: “Đường Tổng, lại đây, Tiểu Thiển đang ở chỗ này!”

Sau một hồi yên lặng, người nọ bị bọn họ nhón nháo đẩy đẩy đưa đến trước mặt Nhiếp Tiểu Thiển.

Lúc này tâm tình của Nhiếp Tiểu Thiên thật sự là rất muốn chửi một ngàn câu Đ.M (*), không phải cô không bỏ xuống được, mà là tình cảnh xấu hổ như vậy, cô căn bản là không ứng đối được, nếu là những chuyện có liên quan đến hậu môn, thì cô như cá gặp nước, nhưng là ở trên tình trường, cô vẫn là một con quái thú nhỏ bé, siêu nhân điện quang vừa xuất hiện, cô liền nghĩ ăn cơm!

(*Đ.M: đít mẹ mày (fuck your mom)

“Tiểu Thiên” Đường Tổng thanh âm khàn khàn, không giống thanh âm thanh thúy như trước, làm cho người ta nghe cảm thấy thật thoải mái, hần vươn tay ra “Anh đã trở về, mấy năm nay em có khỏe không?”

Nhiếp Tiểu Thiên thân mình run rẩy, tâm can cũng run rẩy, loại tình tiết này như thế nào lại giống như trong truyện của Quỳnh Dao a? Như thế nào, cô lại thấy mình giống như Tiểu Ngôn a? Đường Tổng ngài xuất ngoại, nhưng kỳ thật là theo Quỳnh Dao tiên bối học tập đào tạo sâu sao? Dưới tình huống như thế này, Nhiếp Tiểu Thiên cô có cần phải phi thường kết hợp với hần, nhào vào trong lòng hần, sau đó nắm chặt tay thành quyền gõ gõ vào lồng ngực dày rộng của hần, một bên khóc một bên nói. Không tốt, không tốt, một chút cũng không tốt, người này là một tên đại bại hoại.

Ồ~, nghĩ đến cảnh này là lại muốn ói, toàn thân nổi cả da gà.

Nhiếp Tiểu Thiên ngẩng đầu lên, dùng cảm đón nhận ánh mắt của hần, ngọt ngào nở nụ cười, nói: “Cũng tạm ổn, đương nhiên không so được với ngài a!” Dứt lời, hào phóng vươn tay ra bắt tay hần.

Diễn trò ai lại không biết a, Nhiếp Tiểu Thiên cô nắm đó nhưng là đoạt giải diễn viên Oscar của trường đó nha.

“Tiểu Thiên.....” Đường Tổng do dự, nắm tay cô không chịu buông.

Người chung quanh bắt đầu ồn ào, nào là cùng một chỗ a, nào là xa cách từ lâu gặp lại a, nào là gương vỡ lại lành a, nào là hôn một cái a, rượu giao bôi a ~! Thật là vô liêm sỉ, lời nói không phạm pháp, nên cứ tùy tiện nói như vậy sao! Gương vỡ lại lành cái đầu mi! Rượu giao bôi cái đầu mi! Gái già này tuy không phải là người tính toán chi li, nhưng cũng không có nghĩa là gọi tới là tới, bảo đi liền đi a! Nhiếp Tiểu Thiên nổi giận, nhưng bây giờ chính là thời khắc quan trọng nhất cô phải giữ hình tượng ỳnh, không phải sao?

“Rượu giao bôi cũng không phải là mỗi người đều có thể uống a” Nhiếp Tiểu Thiên chậm rãi nhìn Đường Tổng liếc mắt một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, nói: “Đường Tổng, anh có thể thả tay tôi ra được không? Rất đau.”

Lực đạo trên tay buông lỏng, truyền đến tiếng xin lỗi của người nọ.

Nhiếp Tiểu Thiên bỏ qua không nhìn biểu tình đặc sắc khác thường trên mặt hần, từ vị trí ngồi đứng dậy, đi qua đám người, cùng bạn học cũ chào hỏi nhau, tám chuyện nhà, phải nhiều nóng bỏng như thế nào, thì sẽ có nóng bỏng như thế, phải nhiều tự nhiên như thế nào thì sẽ có tự nhiên như thế.

Chà chà~ tôi nhưng là một người vô tâm, ngài lúc trước từ bỏ tôi, bây giờ còn trông cậy vào tôi phải đau khổ vì ngài sao? Nằm mơ đi!

19. Chương 19: Tình Địch Gặp Mặt

Đường Tổng ánh mắt buồn bã, liền ngồi xuống chỗ Nhiếp Tiểu Thiên vừa ngồi. Hần gọi phục vụ sinh tiến vào, yêu cầu mang thức ăn lên. Thân hình của hần so với trước rắn chắc hơn rất nhiều, vẫn mặc áo sơ mi màu trắng, nhưng không còn cảm giác rộng thùng thình như trước kia nữa nữa, mặc quần dài vải ka-ki màu đất che đi đôi chân dài đã từng làm cho Nhiếp Tiểu Thiên ở trong mộng chảy nước miếng vô số lần. Hần nổi bật ở trong đám đông, hết nhìn đông ngó tây tìm kiếm Nhiếp Tiểu Thiên.

Năm đó bọn họ là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ a, từ năm thứ nhất đến năm thứ tư ở trường đại học, thật sự là như keo sơn, ngày ngày quấn quýt ở cùng một chỗ. Người quen nhìn bọn họ mà hâm mộ, sinh ra ghen tị, không phải là chưa có ai chen vào phá đám, thật sự mà nói là hai người rất vững chắc, căn bản không có người có cơ hội chen vào, Liễu Mi Nhi trang điểm xinh đẹp, ăn mặc gợi cảm kia chính là một trong số đó. Lúc ấy Liễu Mi Nhi đối với Đường Tổng nhưng là nhất kiến chung tình, theo đuổi không từ bỏ, nhưng là cho dù có hao tổn tâm tư như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể làm cho người ta xảy ra xích mích với

Nhiếp Tiểu Thiên một chút nào, Đường Tổng cứ thế đối với Nhiếp Tiểu Thiên khẳng khái một mực, mắt không lệch, tâm không nghiêng.

Nhưng là lúc trước đôi Kim Đồng Ngọc Nữ vì sao lại đột nhiên phân ly? Đừng nói mọi người không hiểu được, ngay cả bản thân Nhiếp Tiểu Thiên cũng không hiểu được, suy nghĩ hồi lâu, mới giác ngộ ra rằng Đường Tổng bất quá chính là vì tiền đồ mà vứt bỏ bạn gái yêu mến nhiều năm, buông tha cho tình yêu, lựa chọn là bánh mì nam nhân, không những trừ bỏ đối với cô ra đi không một câu từ giã, có chút vô trách nhiệm bên ngoài ra, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có.

Tình yêu là cớ nào không nên tín nhiệm, Nhiếp Tiểu Thiên cô thật sự hiểu được.

Liễu Mi Nhi vốn là ngồi ở một bàn khác, nhìn Đường Tổng chạy tới nơi này, cũng vội vàng chạy theo hân, phi thường tao nhã ngồi xuống bên cạnh tay trái Đường Tổng.

“Đường Tổng a, đã lâu không thấy, anh vẫn anh tuấn như xưa, đúng rồi, Tiểu Thiên cô có muốn uống rượu không? Có cần phải mang tới rượu đỏ cho cô không?” thanh âm mềm mại vang lên trong không khí, thật đúng mức.

Nhiếp Tiểu Thiên nhin không được âm thầm liếc mắt, như thế nào? Nói như chính mình là bà chủ không bằng, có bản lĩnh cô tính tiền nha? Năm đó cứ xen vào giữa mình và Đường Tổng không dứt, lại yêu thương nhung nhớ, lại nhìn trộm, như thế nào hiện tại người ta mới từ nước ngoài trở về, cô ta liền đem mình thăng cấp thành bà chủ sao?

“Tôi uống nước ngọt là được rồi.” Nhiếp Tiểu Thiên không có liếc nhìn cô ta, chỉ nhàn nhạt nói.

Hình dung như thế nào về cảm giác trong lòng hiện giờ của Nhiếp Tiểu Thiên đây. Ngồi bên cạnh cô là tình nhân cũ, một kẻ bạc tình, kể đến là Lục Khổng Tước, lúu rú không dứt, bên tai không được thanh tịnh, trong lòng lại lộn xộn, cô thật sự là có một loại xúc động nghĩ muốn ấn hai người kia xuống hố phân.

Chiếc ghế yêu của cô đặt ở trên bàn rung lên, trên màn hình là cái tên Đới Xuân Diệu, làm tâm tình của cô đột nhiên khẩn trương lên, cô đứng dậy đi vào trong nhà vệ sinh để nghe điện thoại.

“Này, Xuân Diệu, có việc sao?” tại thời điểm quần bách nhất, anh lại gọi điện thoại tới, kỳ thật là làm cho trong lòng của Nhiếp Tiểu Thiên cảm thấy ấm áp.

“Cô đang ở đâu? Như thế nào về nhà lại không thấy cô, tôi đang làm chút cá cho Ninh Thái Thần.” giọng nói của đối phương cực kỳ ôn nhu, Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng ấm áp, suy nghĩ hai giây nói: “Tôi hôm nay ăn cơm ở bên ngoài, anh cứ ăn cơm đi nha.”

Đới Xuân Diệu vừa nghe, đột nhiên khẩn trương lên, vội hỏi: “Ở đâu? Với ai? Tôi tới đón cô.”

Có nên nói cho anh ta biết không? Nhiếp Tiểu Thiên do dự một chút, nghĩ đến kẻ bạc tình đầy chán ghét ở trong gian ghế lô kia, liền lên tiếng: “Bạn học gặp mặt nhau, ở Long Dược.” Nói xong, liền vội vàng cúp điện thoại. Kỳ thật cô vẫn là hy vọng Đới Xuân Diệu đến đây đón cô về, cô có thể hưởng người nọ chứng minh cô hiện tại một người cũng tốt lắm.

Nhìn gương mặt ỉu xiu buồn bã của mình trong gương, Nhiếp Tiểu Thiên dùng nước lạnh rửa mặt, hít sâu một hơi, trở lại gian ghế lô. Bên trong bắt đầu có người kính rượu, một người lại một người, tất cả đều hướng Đường Tổng chúc tụng.

Cô thiếu chút nữa quên, bữa tiệc ngày hôm nay cũng là do Đường Tổng tổ chức.

Đường Tổng cũng là không từ chối, cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, cũng không biết là đã uống bao nhiêu ly rồi, Lục Khổng Tước bên cạnh rốt cục nhìn không được, nhẹ giậm chân, trên mặt hiện lên hai răng mây hồng, mồ hôi~ làm trôi đi lớp phấn thật dày, làm cho răng mây hồng kia nhìn thấy rất rõ, thẹn thùng nói: “Mọi người không cần phải rót rượu cho Đường Tổng nữa, nếu uống nữa anh ấy sẽ say mất~”

“Ồ, Liễu đại mỹ nhân đau lòng a, Nhiếp Tiểu Thiên của người ta còn chưa lên tiếng nha, cô gấp cái gì a?” Có người ồn ào, làm cho trên mặt Lục Khổng Tước lại càng đỏ lên, cắn môi đỏ mọng trừng mắt nhìn Nhiếp Tiểu Thiên.

Con mẹ nó! Chuyện nhỏ nhăng này sao lại đổ lên trên đầu của mình vậy? Chẳng lẽ không thể để ỉnh ăn một bữa thật ngon sao? Nhiep Tiểu Thiển nóng nảy, không thể chịu được nữa, có một số việc cần phải nói rõ ràng!

“Mọi người thích uống hay không, chuyện này liên quan gì đến tôi!” Nhiep Tiểu Thiển tức giận trả lời một câu, nhất thời không có người còn dám lấy cô ra để nói giỡn nữa, chỉ là kinh ngạc nhìn cô vài giây, tiếp tục uống rượu.

Lục Khổng Tước vừa rồi chịu nhục, lúc này lại nhịn không được, cô ta cắn răng, nói: “Được, tôi thay mặt Đường Tổng uống có được không?”

Ái chà, thật đúng là đem chính mình trở thành nữ nhân của người ta!

Nhiep Tiểu Thiển không để ý tới bọn họ âm ỉ, tiếp tục ăn sơn hào hải vị của cô, cô không có chú ý tới, Đường Tổng hai má đã đỏ lên, không biết từ khi nào đã ngồi trở lại bên cạnh cô, một đôi mắt hoa đào mang theo vài phần men say, nhìn chăm chăm vào cô không chớp mắt, ánh mắt hồng hồng kia, biểu tình thực cổ quái, giống như là muốn đem cô ăn luôn vậy.

“Tiểu Thiển.....” Bên tai truyền đến thanh âm gọi khẽ của hắn, phỏng chừng hắn là mượn rượu, tiến đến bên cạnh tai của Nhiep Tiểu “Tiểu Thiển, uống với anh một chén đi.”

Móa! Quả nhiên là say! Nhìn ánh mắt hắn ôn nhu long lanh như nước, Nhiep Tiểu Thiển lắc lắc đầu, hừ, mới không cần nói cho hắn biết hơi thở mang theo mùi rượu của hắn thật mê người, rất dễ chịu nha! Nghe không thấy, nghe không thấy ~ cô không để lại dấu vết xê dịch mông, cùng hắn giữ một khoảng cách.

“Tiểu Thiển ~ mấy năm nay anh vẫn luôn nhớ về em.....”

Khốn khiếp! Lại tới nữa! Nhiep Tiểu Thiển trong lòng mềm nhũn ra, dù sao tình cảm nhiều năm như vậy, lại là mối tình đầu, nụ hôn đầu tiên, đêm đầu cũng là trao cho hắn, cho dù là không còn thương nữa, nhưng tại đây khi bị nhắc tới vẫn là sẽ có cảm giác bị bóp chặt trái tim một chút, cô lại có như vậy mấy giây sợ hãi, nhưng rất nhanh khôi phục lại sự trấn định, hơi hơi nghiêng đầu, cười cười, nói: “Cám ơn anh còn nhớ rõ tôi.”

Đường Tổng mặt cứng đờ, đáy mắt hiện lên sự ưu thương, nhẹ nhàng nhắc đầu lên trên vai Nhiep Tiểu Thiển. Lục Khổng Tước quay đầu lại, ngây người. Mọi người, ngây người. Nhiep Tiểu Thiển, hóa đá!

Con mẹ nó, người này là muốn gây ồn ào loại nào a, nhất định phải tới trêu chọc mình mới được hay sao? Thật vất vả mới buông xuống được, hắn rốt cuộc là muốn nháo loại nào! Nhiep Tiểu Thiển thật sự rất nổi giận, rất muốn khóc, rất bất đắc dĩ, lại rất không cam lòng, tư vị bị người nhìn chăm chú như vậy quả thật là khó chịu, quan trọng nhất là vì sao quyền chủ động đều nằm trong tay hắn, hắn nghĩ muốn buông tha liền buông tha, muốn dựa vào gần liền dựa vào gần hay sao?

Đột nhiên trong đầu hiện lên nụ cười bá đạo của Đới Xuân Diệu, anh ta ôm Ninh Thái Thần nhà cô ngồi trên ghế sofa, cùng nhau xem cảnh cô mới vừa bước ra khỏi phòng tắm, nhất thời khí huyết dâng trào, Đường Tổng người là cái thá gì chứ!

Nhiep Tiểu Thiển~ phốc ~ đứng lên, mặt đen lại, nói: “Đường Tổng anh muốn cùng tôi cụng ly sao? Đến đây đi!” cô phi thường hào sảng cầm chai rượu trắng ở trên bàn lên, chai rượu này hình như tên là Điều Ngư Đài chuyên dùng trong những bữa tiệc trọng thể. Cô rót đầy ỉnh một ly, uống một hơi cạn sạch, sau đó tiến thẳng vào phòng vệ sinh.

Cay quá, cay quá, cay đến nước mắt chảy ròng ròng! Một đường chạy như điên tới phòng vệ sinh, vì sao mình chưa đổ? Nhiep Tiểu Thiển cô rõ ràng là có tiếng một ly đổ, vì sao bây giờ còn thanh tỉnh như vậy!

“Tiểu Thiển ~”

Thanh âm đoạt mệnh lại tới nữa! Lúc này không chỉ có là thanh âm, ngay cả người đều đè ép lên! Con mẹ nó! Nhiep Tiểu Thiển rõ ràng cảm giác được thân thể nóng rực của hắn dán sát vào mình! Móa! Tên khốn này này cư nhiên xông vào phòng vệ sinh nữ! Thật sự là không biết xấu hổ mà!

“Tiểu Thiển..... Không cần trốn tránh anh.....” giọng nói của Đường Tổng gần như là cầu xin, hai mắt sưng mù mông lung “Anh rất nhớ em, mấy năm nay thật sự rất nhớ em, em có nghĩ đến anh không?” Hắn dùng

lực nâng đầu nhỏ đang cúi xuống của Nhiếp Tiểu Thiển lên, bắt buộc cô nhìn chính hắn.

Chỉ trong tích tắc khi mở mắt ra, trong nội tâm của Nhiếp Tiểu Thiển không thể bình tĩnh được nữa, không phải bởi vì Đường Tổng phóng đảng, cũng không phải bởi vì hắn rất đẹp trai, mà là cô giống như đi nhầm hướng, nói cách khác, hiện tại tất cả đàn ông trong phòng vệ sinh nam đều hoảng sợ nhìn bọn họ trình diễn một màn XXOO sống động, rất giống trong những vở kịch kịch.

Thì ra, cô lại chạy nhầm vào phòng vệ sinh nam!!

Đầu óc choáng váng, hỗn loạn, hình dáng của Đường Tổng có chút mơ hồ, Nhiếp Tiểu Thiển biết rượu đã phát huy công dụng, tuy kiệt lực nhưng vẫn cố gắng duy trì thanh tỉnh cuối cùng, híp mắt nhìn hắn. Cô cũng không muốn ở chỗ này cùng hắn phát sinh ra sự tình gì, lại càng không nghĩ cứ vậy chết ngất đi cho qua chuyện. Cô muốn tỉnh táo, muốn trấn định.

“Đường Tổng, anh buông tôi ra, giữa chúng ta đã sớm kết thúc rồi.” thanh âm của Nhiếp Tiểu Thiển run run, quấy người một chút, phát hiện đối phương ôm càng chặt hơn, liền không dám cử động nữa, chỉ có thể bình tĩnh, tiếp tục nói: “Là do chính anh đã lựa chọn, sinh ra hậu quả thì tự mình phải gánh vác, anh cũng không phải là một đứa bé, tôi cũng không phải là một đứa bé, chuyện kia đúng là đã qua rồi. Anh buông tôi ra đi, tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà.....”

Khi nói đến hai chữ về nhà, Nhiếp Tiểu Thiển nước mắt vẫn là không thể kìm nén được chảy xuống má, đã nhiều năm như vậy, chỉ có một mình cô là biết sự thống khổ được cô chôn giấu thật sâu ở trong lòng là như thế nào. Trước kia cũng có một lần cô đã từng nghĩ rằng, mình đến bây giờ cũng không thể bỏ Đường Tổng xuống được, nhưng là cho tới hôm nay khi chính thức gặp được hắn, mới phát hiện cái gọi là không thể bỏ xuống được kia, bất quá chỉ là chấp niệm ở trong lòng mà thôi, kỳ thật cô đã sớm không còn thương hắn nữa, cô hiện tại khóc, chính là cảm thấy những năm tháng tốt đẹp trước kia đã theo thực tế trôi qua, ngay cả cảm giác động tâm đều nhớ không được, cô luyện tiếc bất quá là đoạn năm tháng hoang đường kia.

Mà người trước mắt này, Nhiếp Tiểu Thiển cô thật sự là không thương hắn.

Là không thương, liền không cần thiết phải dây dưa.

“Đường Tổng, anh buông tôi ra, tôi không thương anh, thật sự.” Nhiếp Tiểu Thiển trấn tĩnh nói ra lời cần phải nói, đậm mặt nhìn chằm chằm Đường Tổng.

Nhưng là Đường Tổng lại càng ôm càng chặt, căn bản nghe không lọt vào tai, liều mạng đem Nhiếp Tiểu Thiển ấn chặt vào trong lòng, giống như muốn đem cô tiến vào bên trong thân thể của hắn vậy, nước mắt lạnh lẽo rơi xuống cổ của Nhiếp Tiểu Thiển.

Móa! Người này rõ ràng là đang khóc!

“Tiểu Thiển, anh sai lầm rồi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không? Anh..... anh nhất định sẽ bồi thường cho em, đối với em tốt nhất.” Đường Tổng nức nở, thanh âm đứt quãng, mơ mơ hồ hồ, tựa như Nhiếp Tiểu Thiển có thể biến mất ngay tại tầm mắt của hắn.

“Đường Tổng!” Nhiếp Tiểu Thiển dùng hết sức đẩy hắn ra “Anh thanh tỉnh một chút đi, chúng ta không thể quay về như trước kia được nữa!”

Nhiếp Tiểu Thiển thực thanh tỉnh, rất tỉnh táo, cô rất may mắn vì mình rốt cuộc đã hiểu được trái tim của mình, cô là không thích hắn, cô rốt cuộc đã tìm được lại chính mình. Nhưng là, có người lại hoàn toàn hỗn loạn.

Không đợi cho Nhiếp Tiểu Thiển kịp có phản ứng gì, Đường Tổng đã bị một người đâm ột cú ngã nhào xuống mặt đất, hừ hừ bị đánh cho đứng dậy không nổi, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống. Mà Đới Xuân Diệu đang đứng kia hai mắt lóe ra hừng hực lửa giận, tay vẫn nắm chặt thành quyền như cũ, thở hồng hộc nhìn người dưới đất.

“Anh chính là Đường Tổng? Nói cho anh biết, đừng dây dưa với Tiểu Thiển nhà chúng tôi nữa, nói cho anh biết, anh sẽ không có được cô ấy đâu!” Đới Xuân Diệu giống như thay đổi thành một người khác, Nhiếp Tiểu Thiển nhìn mà ngây ngốc tại chỗ.

“Xuân Diệu!” Nhiep Tiểu Thiển tiến lên ôm lấy Đới Xuân Diệu, sợ anh sẽ lại làm ra chuyện gì khiến người ta kinh hãi, một mặt muốn đi đỡ Đường Tống ở dưới đất đứng lên, lại bị Đới Xuân Diệu một phen giữ chặt.

“Theo tôi về nhà.” thanh âm của anh thật lạnh lùng, lộ ra hàn ý, cũng không cần biết Nhiep Tiểu Thiển có đồng ý hay không, trực tiếp kéo cô bước đi.

20. Chương 20: Xuân Diệu Thổ Lộ

Sắc mặt của Đới Xuân Diệu rất khó xem, đi rất nhanh, Nhiep Tiểu Thiển cơ hồ là bị anh kéo đi, khí lực của anh rất lớn, dùng sức cầm thật chặt tay Nhiep Tiểu Thiển, thế cho nên hai người là lắc lắc đi ra ngoài, đương nhiên, là Nhiep Tiểu Thiển đi xiêu vẹo. Vì sao lại như thế này? Đau nhức quá! Bị một người đang ở trong cơn phần nộ nắm chặt cổ tay, không phải là dắt mà là kéo, nếu đổi lại là một con heo cũng sẽ eng éc kêu lên mấy tiếng đi?

“Anh buông ra, buông ra!” Nhiep Tiểu Thiển dùng sức muốn gạt tay anh ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bởi vì đau đớn mà có chút vặn vẹo.

Đới Xuân Diệu không để ý tới cô, mặt vẫn còn đen đi ở phía trước, đến trước xe ô tô thì dừng một chút, trong tay vẫn nắm chặt, không chỉ riêng tay của Nhiep Tiểu Thiển, có lẽ anh còn muốn nắm gì đó. Mở cửa xe, ấn Nhiep Tiểu Thiển vào trong xe, chính mình cũng tiến vào trong xe. Đới môi vằm mím chặt như cũ, sắc mặt lạnh như băng trước nay chưa từng có, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không nhìn cô một cái, khởi động xe, hướng nhà chạy về.

Xe chạy cực nhanh, chạy băng băng trên đường náo nhiệt, Nhiep Tiểu Thiển nhìn mà mắt hồn mất vía, đang hơi hơi có men say nhìn ra bên ngoài cửa kính xe, người đi đường thoáng hiện lên một cái rồi biến mất, làm cô sợ tới mức hết hồn. Nhiep Tiểu Thiển nghiêng đầu nhìn anh, đầu óc choáng váng, đẹp trai quá! Thật sự là quá đẹp trai! Cho dù có đang tức giận vẫn đẹp trai như thường!

Nhưng là, nhẽ ra người tức giận phải là Nhiep Tiểu Thiển cô chứ, anh ta làm gì mà phải phần nộ như vậy?

“Anh, anh lái xe chậm một chút, anh đi như vậy sẽ gây ra tai nạn chết người mất.” Nhìn kim đồng hồ đo tốc độ càng ngày càng hướng lên mức cao nhất, Nhiep Tiểu Thiển rốt cục mở miệng khuyên anh. Giận đối thuộc về giận đối, an toàn cho sinh mạng vẫn là không thể mang ra đùa giỡn được.

Đới Xuân Diệu không để ý tới cô, sa sầm mặt tiếp tục giảm chân ga.

“Này. Tôi bảo anh chạy chậm một chút, anh có nghe thấy không!” Nhiep Tiểu Thiển sốt ruột, cô thật sự là không muốn chết a.

Tiếp tục giảm chân ga, Nhiep Tiểu Thiển vẫn như cũ cảm giác được xe như là đang lao ở giữa không trung, thật may là đoạn đường này người và xe đi lại cũng ít hơn.

“Đới Xuân Diệu, anh dừng xe lại cho tôi!” Nhiep Tiểu Thiển nhìn gương mặt lạnh lùng của anh, rốt cục nhịn không được hô to “Anh, tên khốn khiếp này, anh dừng xe lại cho tôi, tôi muốn xuống xe! Muốn chết thì tự anh đi tìm cái chết đi! Đừng kéo theo tôi chôn cùng anh!”

Lúc nói những lời này, tiếng gió gào thét vù vù ở bên tai cô, làm àng nhĩ của cô đau nhức, tâm của cô bắt đầu run rẩy, người này khẳng định là điên rồi! Điên rồi!

Két~ một tiếng phanh gấp vang lên, xe đột nhiên dừng lại làm cho cả người Nhiep Tiểu Thiển nhào về phía trước, thật may là xe cao cấp có dây an toàn rất chắc chắn, đúng lúc kéo cô trở về ghế. Mạng treo lơ lửng, sự sống chết ở trước mắt, người này rốt cục lạc đường biết quay lại!

Ông trời a ~ vừa rồi cùng tử thần chạy thi, thiếu chút nữa Nhiep Tiểu Thiển cô phải lên thiên đường thăm hỏi ông nội bà nội rồi! Một thân mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch, thế mà cái người điên này bây giờ còn cười được. Cười khuấy phải không? Vừa rồi không biết tại sao anh ta lại phát hỏa, Nhiep Tiểu Thiển cô là nơi để cho anh ta trút giận sao? Một tên đàn ông có thể tùy tiện quăng cô, lại đến một tên đàn ông khác trút giận lên cô, thật là muốn bức chết cô mà!

Đầu năm nay, phụ nữ quả thật là không được coi trọng, Nhiếp Tiểu Thiển thật sự có điểm tức giận, dựa vào cái gì mà mỗi người bọn họ có thể tùy tiện đến bắt nạt cô, rõ ràng hôm nay cô là người chịu ủy khuất nhất, không phải hay sao!

Hai người dọc theo đường đi không để ý đến đối phương, thậm chí ngay cả nhìn đều không có nhìn một chút. Về tới nhà, đổi dép lê, tắm rửa, lên giường, trong phòng ngủ cửa sổ mở ra, ngoài cửa sổ lại hiện lên sấm chớp báo trước sẽ có mưa rào, trong lúc nhất thời gió lớn thổi mạnh. Nhiếp Tiểu Thiển nhìn Đới Xuân Diệu mặt vẫn đen như cũ, trong lòng lạnh lạnh, đã có một loại dự cảm phi thường không ổn, hình như đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp, toàn thân lộ ra ớn lạnh. Cô không dám lên tiếng nói chuyện với anh, chỉ sợ vừa động, người này liền lập tức bộc lộ sự tức giận.

Ninh Thái Thần không biết tốt xấu xông vào, hướng về phía Đới Xuân Diệu kêu meo meo meo meo, ý tứ là muốn anh ôm nó. Nhiếp Tiểu Thiển xoay người nằm xuống giường, hai lỗ tai lại dựng thẳng lên, lắng nghe nhất cử nhất động của anh.

“Cút ngay!”

Một tiếng quát khê vang lên, cùng với tiếng kêu rên thảm thiết của Ninh Thái Thần làm hù dọa đến Nhiếp Tiểu Thiển. Cô xoay người nhìn Ninh Thái Thần kinh hoảng chạy đi, ngọn lửa trong đầu được khơi mào ~ bỗng chốc thối bùng lên.

“Muốn phát hỏa thì trở về nhà của anh mà phát hỏa, Ninh Thái Thần cũng không có thù oán gì với anh!” Nhiếp Tiểu Thiển kìm nén cơn tức ở trong lòng, lạnh lùng nói một câu.

“Đứng lên!” Đới Xuân Diệu không khống chế được sự phẫn nộ trong nội tâm, rốt cục hướng Nhiếp Tiểu Thiển quát lên “Cô đứng lên cho tôi”

Móa! Tôi nằm ở trên giường của mình thì có liên quan gì đến chuyện của anh!

Nhiếp Tiểu Thiển hôm nay trong lòng cũng không được vui vẻ gì, đầu tiên thì bị tên Đường Tổng gây loạn như vậy, càng hỗn loạn hơn là người này thật ngược đời, không có chuyện gì cũng trút giận lên đầu cô, trên thương trường không được như ý, liền phát tiết lên cô a!

Có thể chịu đựng sao? Đương nhiên không thể!

“Trên giấy hiệp nghị không có ghi anh nói tôi làm gì thì tôi phải làm cái đó!” Nhiếp Tiểu Thiển cũng là tương đối không khách khí trả lời một câu.

Hiệp nghị! Nghe được hai chữ hiệp nghị, lửa giận trong đáy mắt của Đới Xuân Diệu liền cháy phừng phừng, anh từ trên ghế đứng phốc dậy, một phát bắt được hai tay của Nhiếp Tiểu Thiển, đem cô từ trên giường xách lên, phanh một chút chống đỡ ở trên tường. Một loạt động tác này làm nổi lên nhau, thuần thực phẳng phát giống như đã từng làm qua rất nhiều lần rồi, khi Nhiếp Tiểu Thiển còn chưa kịp phản ứng lại, hai đôi môi đã dính vào nhau!

Đau! Tên khốn kiếp này rốt cuộc là muốn gây ồn ào thành loại nào đây! Anh ta đây là đang cường hôn mình sao? Rõ ràng là cần xé! Vừa đau lại vừa tê dại! Anh ta rốt cuộc là muốn làm gì? Nhiếp Tiểu Thiển không nói gì rơi lệ, theo Đới Xuân Diệu giống như gió lốc gặm cắn, cô rốt cục nhịn không được phát ra tiếng ô ô cầu xin tha thứ. Cô uống một chén rượu, lúc này thần chí có một chút hỗn loạn, đôi tay luôn vào trong áo cô, giống như con rắn không ngừng quấn quanh tại trên người cô, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển thậm chí có một tia tham luyến.

Đới Xuân Diệu dùng sức mút, hút đôi môi hơi sưng lên của Nhiếp Tiểu Thiển, một bàn tay đem hai tay lộn xộn của cô kiềm ở cao cao, cố định ở trên tường, tay kia thì tháo nút nội y của cô. Trong miệng của cô còn mang theo mùi rượu, dẫn tới anh luyện tiếu đem môi lưỡi của mình rời đi phân nửa, một dòng chất lỏng mẩn mẩn trôi vào trong miệng anh, làm cho anh đột nhiên ngẩn người, cô ấy khóc sao?

Lưu luyện dời khỏi môi cô, mới phát hiện Nhiếp Tiểu Thiển nước mắt ràn rụa, tâm lập tức mềm nhũn, cảm thấy rối tinh rối mù, thả mềm thanh âm nói: “Đừng khóc.”

Uống rượu sẽ luôn dễ dàng kích động, bản thân Nhiếp Tiểu Thiển cũng có muốn khóc đâu, nhưng là thật sự không thể khống chế được, thật sự là cảm thấy rất ủy khuất, cô không thể khống chế được nước mắt, cứ

để nó rào rào tuôn rơi, anh càng nói cô càng không ngừng khóc được, nước mắt càng rơi nhiều, giống như muốn đem tất cả ủy khuất biến thành nước mắt.

“Đừng khóc, cùng tôi thân mật làm cho cô chán ghét vậy sao?” Đới Xuân Diệu trên mặt ẩn ẩn lộ ra sự ưu thương, ánh mắt đo đỏ, ý nghĩa hàm chứa bên trong làm cho Nhiếp Tiểu Thiển nhìn không rõ lắm.

“Người nọ là bạn trai cũ của cô phải không? Cô vẫn còn thích anh ta sao?” Đới Xuân Diệu nhìn Nhiếp Tiểu Thiển khóc thút thít không ngừng, tâm đều nhảy vọt đến tận cổ họng, anh nếu đã hỏi như vậy, đương nhiên là mong mỗi cô nói một câu không phải, rất sợ cô sẽ đáp lại một câu đúng, nhưng là cô vẫn nức nở khóc khóc lóc, hoàn toàn không để ý tới anh.

Trên mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ thống khổ, anh nhẹ nhàng buông tay đang kiềm trụ tay Nhiếp Tiểu Thiển ra, ôm lấy ngực mình, lập tức giống như là quả bóng cao xu bị xì hơi, thân mình chậm rãi ngồi xuống giường, nhìn chăm chăm cô không nói được một lời nào.

Nhiếp Tiểu Thiển thút tha thút thít, nhìn vẻ mặt như vậy của Đới Xuân Diệu, tâm không hiểu tại sao liền cảm thấy khó chịu. Trong phòng ngủ đột nhiên yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có tiếng sấm chớp đùng đoàng bên ngoài, cùng tiếng khóc nức nở của Nhiếp Tiểu Thiển.

“Anh ta tên là Đường Tống, là bạn trai cũ của tôi.” Chẳng biết vì sao, cô đột nhiên rất muốn cùng Đới Xuân Diệu thẳng thắn “Nhưng là, tôi không còn thương anh ta nữa, thậm chí ngay cả thích đều không có. Năm tháng trôi qua, tôi đối với đoạn cảm tình này tất cả chỉ là ảo tưởng, tôi... tôi khóc chỉ đơn thuần vì tôi cảm thấy khổ sở, cảm thấy rất ủy khuất, các anh vì cái gì mỗi người đều hướng tôi trút giận, dựa vào cái gì mà đối với tôi hô tới quát lui..... Tôi cũng có tôn nghiêm, tôi cũng có kiêu ngạo của mình.....”

Đới Xuân Diệu vẻ mặt thống khổ từ từ được thả lỏng, nghiêm trọng tức giận cùng ưu thương bị tràn đầy áy náy thay thế, anh một lần nữa đem Nhiếp Tiểu Thiển kéo vào trong lòng, đau lòng nói: “Thật xin lỗi, là tôi không khống chế được cảm xúc của mình, ngay cả tôi cũng không thể ngờ được rằng tôi sẽ làm như vậy.”

Nhiếp Tiểu Thiển để tùy ý anh ôm một lúc lâu, cũng không có nói chuyện, rốt cục bình phục lại tâm tình, rượu cũng từ từ hết tác dụng, ý thức mới dần dần thanh tỉnh lại, bỗng nhiên nghĩ đến lời nói của Đới Xuân Diệu, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhẹn không được hỏi: “Anh yêu tôi rồi có phải không?”

Ách..... Đới Xuân Diệu sững sốt, là yêu sao? Không thể nào? Cô gái này rốt cuộc có gì tốt!

“Không thương vậy tại sao khi nhìn thấy tôi cùng bạn trai cũ cùng một chỗ, anh lại tức giận như vậy, không thương tại sao mỗi sáng anh đều làm điểm tâm cho tôi, mỗi ngày đều xe đưa, xe đón tôi đi làm? Trên hiệp nghị cũng không có viết những khoản này nha!” Nhiếp Tiểu Thiển ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên tươi cười giảo hoạt, nhìn anh không chớp mắt, nhìn xem phản ứng của anh.

Quả nhiên, Đới Xuân Diệu mặt đỏ! Anh ta rõ ràng là mặt đỏ a! Thật sự là kỳ quan thứ tám của thế giới! Còn tưởng rằng da mặt anh ta dày bằng tường thành! Cứ nhiên lại còn có thể đỏ mặt a! Con mẹ nó, mỹ nam mặt đỏ càng thêm mê người a!

Nhiếp Tiểu Thiển nuốt nuốt nước miếng, cần gì phải đẹp như vậy a! Cần gì phải làm áu lang của cô sôi trào a!

“Tiểu Thiển, cô thật sự không còn thích anh ta sao?” Đới Xuân Diệu chuyển đề tài, có chút lo lắng hỏi.

Nhiếp Tiểu Thiển suy tư hai giây, chân thành gật gật đầu, nói: “Ừ, không còn cảm giác.”

“Vậy còn tôi?” Đới Xuân Diệu khó nén nổi sốt ruột hỏi.

“Gì? Anh nói gì? Vừa rồi sét đánh, tôi không có nghe thấy.”

“Tôi nói cô có thích tôi không?” Đới Xuân Diệu cúi đầu, ranh mãnh nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, nhú mày ám chỉ.

“Anh không thích tôi, thì tôi cần gì phải thích anh a!”

“Tôi thích cô.” Đới Xuân Diệu khó nén suốt ruột, nhanh lên tiếng.

“Ha ha ha ha! Tôi cũng biết anh đã thăm mền tôi từ lâu rồi!” Nhiếp Tiểu Thiển ngửa mặt lên trời cười dài.

Ách..... cô cứ nhiên lại nói như vậy! Đới Xuân Diệu khước mắt nheo lại, tìm đúng vị trí, liền hướng lỗ tai của cô cần một phát.

Ồ~ lúc này Nhiếp Tiểu Thiển nói không ra lời, chỗ mẫn cảm nhất của cô chính là chỗ này a, vừa tê dại lại nhột nhột, thật sự là không chịu nổi!

“Nói mau, cô thích tôi!” uy hiếp lẫn dụ dỗ, Đới Xuân Diệu liếm môi của mình một chút, lại hướng cái cổ trơn bóng của cô liếm liếm.

Nhiếp Tiểu Thiển há to miệng hút khí! Người này quả thực chính là cầm thú! Quá xấu, thật xấu! Tuyệt đối không thể để cho anh ta thực hiện được mưu đồ! Nhiếp Tiểu Thiển, ngoan ngoãn đóng chặt cái miệng lại!

Đầu lưỡi linh hoạt của Đới Xuân Diệu liếm liếm vành tai cô, ở tại cổ lưu luyến một lúc lâu, rốt cục dục vọng vẫn chưa đủ thỏa mãn, hai tay luồn vào bên trong áo của cô, tháo bỏ nút thắt nội y.

“Tiểu Thiển, anh thích em, làm bạn gái của anh nha.” Anh đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi ngập nước.

“Ồ ~ làm bạn gái của anh có được lợi gì không?” Nhiếp Tiểu Thiển vẫn không ngừng nhẹ nhàng nức nở ghen ngào.

“Có.”

“Ừ ~ Ô ~ gì ~ a?”

“Anh chỉ đùa giỡn lưu manh với một mình em thôi, anh chỉ làm cầm thú ở trước mặt em thôi. Anh sẽ bao bọc em nửa đời sau không cần phải lo áo cơm, không để cho em bị tổn thương, điều quan trọng nhất là mỗi ngày anh sẽ nấu cơm cho em!”

Nhiếp Tiểu Thiển kiệt lực duy trì lý trí của mình, nhưng là rất nhanh lại bị anh dụ dỗ, bàn tay to của anh không ngừng vuốt ve cô, khiến cho cô choáng váng mê mẩn, dùng tư duy đang hỗn loạn suy nghĩ một chút, như vậy tựa hồ cũng không tồi, hơn nữa, chính mình cũng thích cùng anh ta ở một chỗ, thích nhìn bộ dạng bỉ ổi của anh, nụ cười cợt nhả của anh, liền râm rì đáp một tiếng.

Đới Xuân Diệu trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười sáng lạn, đôi mắt lóe sáng, bàn tay to ở trước ngực cô càng làm càn, Nhiếp Tiểu Thiển chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực của anh phun lên trên cổ cô, thân mình tê dại, ngay cả tiếng hít thở đều bị anh nuốt lấy.

21. Chương 21: Bị Ăn Luôn

Trong phòng liên tiếp truyền đến tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ, bên ngoài, Ninh Thái Thần đang canh giữ ở trước cửa, đi tới đi lui, bất an qua lại. Xem ra, ngay cả con mèo này cũng rất sốt ruột a~.

Qua một lúc lâu, trong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại. Đới Xuân Diệu ôm lấy Nhiếp Tiểu Thiển mệt lả chạy vọt vào trong phòng vệ sinh, hai người toàn thân xích lỏng, mở vòi tắm hoa sen, giúp cô tắm rửa, lau sạch sẽ thân thể, sau đó ôm trở lại phòng ngủ, chính mình lại chạy vọt vào phòng vệ sinh tắm rửa.

Nhìn gương mặt ngủ say của Nhiếp Tiểu Thiển, bởi vì sau khi vận động mạnh mà nổi lên đỏ ửng, nhẹn không được lại hôn lên má cô. Hôn, hôn, lại không khống chế được mình, bắt đầu hôn khắp người cô, tay cũng càng ngày càng không thành thật, bốn phía giao động. Đây không phải là.... trong lúc ngủ mơ Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm giác được trên người ẩm ướt, ngứa một chút, từ trong mộng tỉnh lại, trông thấy người này lại nằm sấp trên người mình, bộ dạng dục vọng chưa được thỏa mãn, cô đỡ khóe đỡ cười, vội vàng dùng lực đá anh xuống giường.

Đới Xuân Diệu ngã lặn xuống giường, xoa xoa cái mông của mình, ủy ủy khuất khuất nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, ai ai oán oán nói: “Cô dâu khi dễ chồng.....”

Nhiếp Tiểu Thiển dụi dụi đôi mắt, ngồi dậy, trừng mắt anh, hung hăng nói: “Anh rốt cuộc là muốn loại nào, tới tới lui lui hành hạ em ba lần còn chưa đủ sao! Ba lần a! Em đã lâu không vận động, còn không bị anh giết chết sao!”

“Ách..... Cô dâu nói chuyện với chồng thật hung hãn.” Đới Xuân Diệu vỗ vỗ mông từ trên đất đứng lên, bò lại giữa giường. Nghĩ thầm, Nhiếp Tiểu Thiển bề ngoài miệng mặc dù có độc một chút, nhưng là nói chuyện rất là hào sảng nha!

“Em từ trước đến nay đều hung hãn!”

Đới Xuân Diệu khoe mắt giật giật, nhận tội, buông tay ra, nói: “Được rồi, quả nhiên mọi người nói phụ nữ một khi đã kết hôn thì liền bại lộ bản tính, thì ra bản tính của Tiểu Thiển nhà chúng ta là như vậy nha! Ai ui~ thật đáng yêu!” anh làm ra vẻ đáng yêu, một bên bẹo bẹo má bánh bao thịt của Nhiếp Tiểu Thiển.

Ồi má ơi! Nửa đêm làm việc phi pháp còn chưa thỏa mãn, còn muốn bán nước sao! Máu chốt là còn cười đến như là cả người lẫn vật đều vô hại như vậy! Khiến cho cô ngay cả sức lực lấy tay xoa bóp cũng đều không có, đành phải vô lực nhìn anh một cái liền thôi, trong lòng buồn bực đi ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, Đới Xuân Diệu nhẹ nhàng kéo Nhiếp Tiểu Thiển vào trong lòng mình.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Nhiếp Tiểu Thiển nhớ tới một chuyện vô cùng nghiêm trọng, chuyện này có quan hệ trực tiếp đến cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau của cô! Đó chính là, tối hôm qua bọn họ vận động không có mang bao! Trời ạ! Đây là muốn xảy ra án mạng chết người mà, vội vàng lay lay Đới Xuân Diệu dậy, sai anh đi mua thuốc.

“Không có việc gì, không phải em vừa mới đến tháng sao?” Đới Xuân Diệu bị đánh thức, thanh âm khàn khàn, hết sức gợi cảm.

“Nhưng là, cũng có vận nhất a!” Nhiếp Tiểu Thiển khó có được trịnh trọng.

“Vậy thì càng tốt, vừa vận có con mới cười.”

Ách..... Người này còn không cảm thấy thẹn với lương tâm sao? Nhiếp Tiểu Thiển trong gió hỗn độn, bắt quá nói trở lại, cảm giác buổi sáng thức dậy có người bên cạnh thật sự là rất tốt.

Hai người ở trên giường lẫn lộn một hồi, vội vàng đứng lên rửa mặt đi làm. Mang theo đôi ánh mắt u oán, uốn éo uốn éo đi vào phòng làm việc, hôm nay cô cũng chỉ đành phải leo mấy tầng lầu liên, bởi vì..... Thang máy bị hỏng, đây thật đúng là thiếu chút nữa muốn cái mạng già của cô mà, vốn là leo mấy tầng lầu cũng không có gì là to tát cả, nhưng là đêm qua lao động cây cối quá độ, thể cho nên hiện tại xương sống thất lưng rã rời, chân đau, vừa nhắc chân đều chịu không nổi, lại càng không nói là phải đi cầu thang bộ. Lớn tuổi rồi rồi cuộc là không được a, nhớ năm đó cùng Đường Tổng ban đêm đại chiến ba trăm hiệp cũng đều không có chuyện gì.

Phi phi phi! Như thế nào lại nhắc đến hần!

Vừa đến phòng làm việc, liền nhận được điện thoại của chủ nhiệm, nói là trong bệnh viện có một vị bác sĩ phi thường ưu tú mới đến, là từ nước ngoài tiến cử, muốn cô đi xem một chuyến, thuận tiện giới thiệu một chút tình huống của bệnh viện cho người đó. Nhiếp Tiểu Thiển cũng không nghĩ nhiều, cúp điện thoại liền đi luôn. Nhưng là không nghĩ tới, người được nước ngoài tiến cử lại là người kia!

Đường Tổng! Vừa nhắc tới người này, Nhiếp Tiểu Thiển tức thì cảm thấy nóng giận, ngày hôm qua cũng chỉ bởi vì chính hần thay đổi một chút, mà Đới Xuân Diệu thiếu chút nữa đem cô giết chết. Như thế nào người này bệnh viện tốt không đến, lại cố tình chạy tới bệnh viện này của bọn họ, thật sự là không có việc gì để làm đâm ra nhàm chán mà.

Nhiếp Tiểu Thiển cúi đầu khom lưng nghe xong chủ nhiệm dặn dò, dẫn Đường Tổng một đường đi thăm, thuận tiện bị người vây xem. Đương nhiên người vây xem tích cực nhất chính là Liễu mỹ nhân, luôn đi theo phía sau bọn họ, gặp người nào hỏi đó là ai vậy, Liễu mỹ nhân của chúng ta sẽ giới thiệu người này là tài hoa như thế nào, quan trọng nhất chính là không thể quên cường điệu về mối quan hệ của mình với Đường Tổng.

Một đường đi, nghe một đường Liễu Mi Nhi giới thiệu, Nhiếp Tiểu Thiển thành công đem chính mình biến thành một người tàng hình, không có mở miệng, ngay cả một câu cũng chưa nói. Trên thực tế, cô ngược lại rất cảm tạ Lục Khổng Tước, bởi vì cô quả thật không nghĩ muốn cùng Đường Tổng nói chuyện..... Quá lúng túng.

Đường Tổng nhận lấy cái nhìn chăm chú của mọi người, Nhiếp Tiểu Thiển thì lại nhận lấy cái nhìn chăm chú của Đường Tổng. Cô nhận không được lại muốn phát điên, người này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Như thế nào khi đi du học về, con mắt lại liếc ngang liếc dọc thế kia? Đường đi thì không thèm nhìn, trên người cô có gì mà hấn cứ nhìn chăm chăm như vậy, cô cũng không phải là Lục Khổng Tước, cũng không phải là cô không mặc quần để lộ ra cúc hoa!

A! Con mẹ nó!

“Tiểu Thiển ~”

Trầm mặc hồi lâu, Đường Tổng rốt cục ở một khắc khi Nhiếp Tiểu Thiển phải trở lại phòng làm việc, gọi cô lại, cũng phi thường thành công đem một màn này định tại trong ánh mắt của tất cả các vị bác sĩ, y tá bằng hữu.

Nhiếp Tiểu Thiển thân mình cứng đờ, không dự đoán được hấn sẽ dùng đến một chiêu như vậy, vì thế xoay người lại, thản nhiên nói: “Bác sĩ Đường, tìm tôi có việc gì sao?”

Trong giọng nói thể hiện sự xa cách rõ ràng, giống như bọn họ hôm nay mới quen nhau.

“Ừm. Giữa trưa có rảnh không, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!”

Trong đám người đã vang lên tiếng thổn thức của một cô gái trẻ, Nhiếp Tiểu Thiển nghĩ đến tối hôm qua Đối Xuân Diệu nảy sinh ác độc muốn cô, mới nghĩ đến mà sợ, nhìn đôi mắt ôn nhu kia, hé miệng nở nụ cười, nói: “Thật ngại quá, bạn trai tôi giữa trưa sẽ đến đón tôi đi ăn cơm, anh cùng bác sĩ Liễu cùng nhau đi dùng cơm đi, hai người không phải là bạn học sao? Vừa vặn cùng nhau ôn lại chuyện cũ!” Nói xong, cô thu hồi lại tươi cười, xoay người rời đi.

Làm một người phụ nữ, đôi khi phải hung dữ một chút, cũng quá khứ vô dụng cáo biệt, a đúng rồi, nếu không thể làm bạn bè một lần nữa, vậy thì liền đem hấn trong nháy mắt bị giết ở trong tươi cười ảm áp như mùa xuân của mình đi.

22. Chương 22: Dẫn Phát Gió Lốc

Lão Chu ngồi ở phòng bên ngoài, nhìn Đối tổng ở bên trong phòng lúc thì cười cười, lúc lại ngây ngốc, trái tim lão vì kinh ngạc quá độ mà không ngừng đập loạn nhịp, đây là như thế nào? Đối tổng chưa từng có biểu tình thất thường như vậy, vừa rồi ở trong hội nghị thường kỳ, nhiều lần đều thất thần ngây ngô cười, chẳng lẽ theo như trong truyền thuyết người ta đã nói, Đối tổng đã yêu rồi sao?

Chậc chậc ~ tình yêu thật sự là điều thần kỳ a!

Vừa rồi giám đốc bộ phận có gọi điện đến, mảnh đất Mai Châu Vịnh sẽ thuận lợi có được, đây là chuyện nằm trong dự kiến của Đối Xuân Diệu. Hai ngày trước anh có mời cục trưởng mới tiền nhiệm ăn cơm, không nghĩ tới hấn lại là bạn học thời trung học của mình, cho nên, việc này thuận lợi là lẽ đương nhiên. Nhìn đồng hồ đeo tay, cũng sắp đến giờ ăn trưa, anh bấm nút nói điện thoại ra phòng ngoài, nói lão Chu trưa nay không cần đặt cơm cho anh.

Sau đó gọi điện thoại cho Đỗ Văn Triết, báo cho hấn biết một chút tình hình chiến đấu hiện tại, lại không ngờ tới tên tiểu tử này gần đây có bạn gái mới, nghe nói là một sinh viên trắng nõn nà. Ở đầu dây điện thoại bên kia, Đỗ Văn Triết ý vị khen người bạn gái mới này hết lời, theo như lời nói của hấn thì bạn gái mới của hấn quả thật là một thiên tiên a.

Cho dù có đẹp cũng không đẹp bằng Tiểu Thiển nhà mình, hừ!

Hai người bạn hẹn ngày họp gấp, thuận tiện mang theo bạn gái mới quen để giới thiệu làm quen với nhau. Đối Xuân Diệu cúp điện thoại, vội vàng lái xe đến bệnh viện của Nhiếp Tiểu Thiển, để cùng cô đi ăn cơm trưa. Thật sự là mới chưa gặp được một chút mà cứ ngỡ như ba năm, hiện tại trong mắt, trong lòng anh chỉ có duy nhất nụ cười tươi như hoa của Nhiếp Tiểu Thiển, nếu không được gặp mặt một lần, chỉ sợ buổi chiều cũng không có cách nào để làm việc chăm chỉ được.

Lúc này Nhiếp Tiểu Thiển rất phiền não, bởi vì phòng làm việc của Đường Tổng cư nhiên ở tại phòng đầu tiên cùng tầng làm việc với cô, nói cách khác, cô đi ăn cơm, đi vệ sinh, lên xuống tầng, phàm là ra ra vào vào đều phải đi qua phòng làm việc của hắn, đây là một việc cỡ nào làm cho người ta đau lòng a, một con gà mái đặc chí vừa lòng lại biến thành một đóa hoa loa kèn đầy ưu thương. Tiễn bước bệnh nhân cuối cùng của buổi sáng, lại nghênh đón một người phiền toái mới— Lâm Sinh. Mọi người còn nhớ rõ tiểu nam sinh nhu nhược trăm phương nghìn kế muốn cô xem cúc hoa của anh ta hay không? Còn nhớ rõ tiểu thụ vì Nhiếp Tiểu Thiển mà biến trở về làm người bình thường không?

A! Con mẹ nó! Nhiếp Tiểu Thiển nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của hắn, trong lòng nhịn không được mắng một câu thô tục. Có thể không cần nhìn chăm chăm vào tôi như vậy được không? Có gì mà khiến anh ta khó nói như vậy? Trên mặt tôi có vẽ cung xuân đồ sao? Hai người giằng co một lát, Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục không chịu nổi sức ép, khóc không ra nước mắt hỏi: “Lâm Sinh, cậu rốt cuộc là lại ở đâu có vấn đề gì sao?”

Tầm mắt của người mặt trắng kia tựa như dính vào trên mặt Nhiếp Tiểu Thiển, nghe Nhiếp Tiểu Thiển mở miệng nói chuyện, hắn đột nhiên cầm lấy tay cô, ẩn chứa mối tình thâm kín nhìn chăm chăm vào con người của cô, sâu kín mở miệng nói: “A ~ Tiểu Thiển ~ Tiểu Thiển a Tiểu Thiển ~ a! Tiểu Thiển ~”,

Xin chú ý, Lâm Sinh lúc nói những lời này, đầu khẽ gơ lên 45°, dùng hình thức đọc thơ diễn cảm đem những lời này đọc một lần. Nhiếp Tiểu Thiển của chúng ta nghe được chính là chỉ có thể sững sờ, sững sốt, cả kinh.

“Tiểu Thiển ~ đây là thơ tôi làm tặng cô, tên gọi là ‘Tiểu Thiển’, có dễ nghe không?” Hắn mặt tràn đầy mong đợi nhìn qua cô, dùng một loại giọng nói chứng thực.

“Tốt..... Dễ nghe.”

Nhiếp Tiểu Thiển chỉ cảm thấy mình bị sét đánh trúng, toàn thân cứng ngắc, thật vất vả mới đem tay của mình rút ra khỏi tay hắn, còn chưa có tỉnh tã thưởng thức bài thơ kia của hắn, tay nhỏ bé lại bị móng vuốt kia bắt trở về.

Con mẹ nó! Người này rốt cuộc là cúc hoa có bệnh, hay là đầu óc có bệnh đây? Không phải là tinh thần phân liệt đó chứ? Hay là đang muốn hù dọa người đây? Đây rốt cuộc là hắn đang muốn gây rối loạn mà! Nhiếp Tiểu Thiển phát điên, điên, đây là lần đầu tiên cô gặp được một bệnh nhân khẩu vị nặng lại khác người như vậy a!

“Lâm..... Lâm Sinh, cậu rốt cuộc đến đây để làm gì, hiện tại đang là giờ nghỉ trưa, tôi muốn đi ăn cơm.” Nhiếp Tiểu Thiển co mình trốn vào trong ghế dựa, làm hết sức có thể để bảo trì khoảng cách xa nhất với hắn.

“Tiểu Thiển

” Lâm Sinh nắm tay cô, đột nhiên quỳ một gối xuống, trên mặt trắng nõn hai dòng lệ chảy dài “Là em đã đem tôi từ trong vực sâu vạn kiếp bắt phục kéo ra, là em đã cứu vớt nhân sinh của tôi, Tiểu Thiển ~”

(*vạn kiếp bắt phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Ai nha má ơi ~ thanh âm này cũng quá kinh hãi đi, rất giống như đang gọi hồn người! Nhiếp Tiểu Thiển cả người nổi da gà, nhìn bộ dáng của người trước mắt, đánh giá bệnh không nhẹ, cô cũng không dám làm động tác kịch liệt gì, nếu là chọc giận người ta, có khả năng hắn sẽ giết người diệt khẩu.

“Tiểu Thiển ~”

Lại tới nữa, thanh âm vô cùng câu hồn.

“Anh yêu em, hãy lấy anh đi~”

Lâm Sinh dường như làm trò ảo thuật, từ phía sau lấy ra một hộp trang sức màu đỏ, mở hộp ra, một viên kim cương thật lớn lóe ra tia sáng chói mắt, hộp kim ti-tan cũng thiếu chút nữa đã làm mù mắt của Nhiếp Tiểu Thiển.

Đồng tính luyến ái, bị bệnh trĩ nặng, bệnh tâm thần, cầu hôn? Nhiếp Tiểu Thiển trong đầu lập tức nhảy ra mấy từ này, nhìn cảnh tượng buồn cười trước mắt, nghĩ tâm muốn chết đều có, cô nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào mới có thể thoát khỏi người bị bệnh thần kinh nặng này bây giờ, mau có người tới cứu cô a! Bình thường những người đến phòng làm việc của cô, lúc này cũng đã đi nơi nào đó rồi! Con mẹ nó, nếu không có ai đến, bà cô đây liền bị rơi vào tay giặc!

A~ quên mất, bọn họ đều đi ăn cơm cả rồi! A~ con mẹ nó! Lúc này Nhiếp Tiểu Thiển cô là chết chắc rồi, tay cũng không rút lại được, bị hấn cản trở như vậy, chạy cũng không chạy ra được! Ngay tại lúc Nhiếp Tiểu Thiển gần như đã tuyệt vọng, một giọng nói ôn hòa đúng lúc xuất hiện, bất quá, giọng nói này sao lại nghe quen tai như vậy!

“Tiểu Thiển ~ đi, chúng ta cùng đi ăn cơm.” Đường Tổng trên mặt tràn đầy tươi cười như nắng tỏa, bình tĩnh tiêu sái tiến vào, nhìn một màn này trong phòng làm việc, đầu tiên là sững sốt, theo sau lại lập tức nói với Lâm Sinh đang quỳ ở trên mặt đất: “Tiên sinh, hai chúng tôi phải đi ăn cơm, ngài có thể đi về được rồi. Mặt khác, Tiểu Thiển nhà chúng tôi là phụ nữ đã kết hôn, anh quấy rối cô ấy như vậy là làm trái với luân thường đạo lý, hơn nữa lại là ở ngay trước mặt chồng của cô ấy làm loạn, làm không tốt sẽ xảy ra án mạng.” Đường Tổng nói xong, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, thẳng bức Lâm Sinh thờ phù phư một chút ngồi phệt xuống mặt đất.

Phụ nữ đã kết hôn cái đầu người a! Cư nhiên còn tự xưng là chồng của tôi, thật sự là không biết xấu hổ a! Lời này nghe vào trong lỗ tai của Nhiếp Tiểu Thiển, nghe là phi thường, phi thường, phi thường không thoải mái, nhưng là, niệm tình hấn cũng là một lòng vì cứu mình, cô liền không thể phát biểu bất kỳ một tiếng nào.

“Ha ha ha ha ~” Đường Tổng bắt đầu cười lạnh, từng bước một tới gần Lâm Sinh đang ngồi dưới đất, sắc mặt đen lại.

Ồ đen! Giả bộ thật rất giống, vài năm không gặp, hành động của hấn thật tăng trưởng a.

“Đúng vậy, thật xin lỗi.” Lâm Sinh run rẩy nói một câu, vội vàng đứng dậy bỏ chạy.

Bên tai rốt cuộc cũng thanh tĩnh trở lại, Nhiếp Tiểu Thiển thở phào nhẹ nhõm một hơi, thân mình thả lỏng, nhìn về mặt ý cười của Đường Tổng, thoáng có một chút không được tự nhiên, suy tư một giây, mới mở miệng nói: “Cám ơn anh đã thay tôi giải vây.”

Đường Tổng không nói gì, như trước là mỉm cười đi tới, nói thật, nếu đổi lại là một người phụ nữ khác, nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn tỏa sáng như ánh mặt trời như vậy, sẽ không thể không có một chút động tâm nào đó, nhưng Nhiếp Tiểu Thiển cô là loại người nào a, cô nhưng là Thiên Sơn lão yêu tu luyện ngàn năm a, vài bàn chải này đối với cô mà nói, căn bản nửa điểm cảm giác đều không có.

“Tôi đi ăn cơm, gặp lại sau.” Cô thu hồi lại tươi cười, khôi phục sự đậm đặc như trước, cầm phiếu ăn cơm đi ra cửa.

Tay đột nhiên bị hấn nắm lấy, đây là Nhiếp Tiểu Thiển chuẩn bị không kịp, bản năng muốn hất tay hấn ra, bắt đắ dĩ hấn lại nắm quá chặt, đành phải dừng lại cước bộ, nói: “Đường Tổng, anh muốn nói gì thì nói ra, anh đừng có động tay động chân, tôi thật sự là rất ghét hành động này của anh.”

Trên tay buông lỏng, rốt cục ly khai một chút ảm áp. Quả nhiên, chiêu này chính là nằm trong trăm cách thí nghiệm Bách Linh (*). Chính là trong đầu Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn. Nếu là lúc trước đây người giống như bây giờ, dù chết cũng không buông tay, như vậy cũng sẽ không có cục diện như ngày hôm nay.

(*Bách Linh : là con chim sơn ca)

“Cùng nhau ăn một bữa cơm đi.” Hấn mở miệng nói, thanh âm rất nhẹ, thật bình thản, nghe không ra tâm tình gì.

Nhiếp Tiểu Thiển suy nghĩ một chút, đồng ý. Dù sao hấn vừa rồi cũng đã giải cứu mình từ trong nước sôi lửa bỏng, mời hấn một bữa cơm, coi như là nói lời cảm tạ, về sau cũng không cần có quá nhiều lui tới.

Đới Xuân Diệu lái xe đi vào bệnh viện, một lòng muốn tạo cho Nhiếp Tiểu Thiển một kinh hỉ, trước đó vốn không có gọi điện thoại trước cho cô. Nhưng là chờ lúc anh đến phòng làm việc của cô, lại không thấy cô đâu, chẳng lẽ là cô ấy đi ăn cơm rồi sao? Vì thế gọi điện thoại cho cô, phát hiện điện thoại di động của cô lại đang ở trên bàn làm việc. Chạy đến quầy phục vụ hỏi cô em y tá đường tới căn tin, sau đó liền kích động chạy tới căn tin. Lúc này đang là giờ ăn trưa, rất đông người đến căn tin ăn cơm, đại đa số đều là khoác áo blue trắng, hơn nữa Đới Xuân Diệu đã nhiều năm chưa có tới nơi như thế này để ăn cơm, trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm ra Nhiếp Tiểu Thiển cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Anh một đường đi mau, ánh mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám phương, tìm một hồi, rốt cục trông thấy bóng hình quen thuộc, đang cầm lấy một hộp gần giống như cơm hộp, vẻ mặt thỏa mãn ngồi xuống, Đới Xuân Diệu trong lòng vui vẻ, đang muốn chạy tới, không ngờ lại thấy một gương mặt quen quen. Giống như đột nhiên bị sấm đánh trúng, thân mình anh cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, nhìn Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt tươi cười như nắng tỏa, miệng hé ra hợp lại theo người nọ nói chuyện với nhau, trong thân thể hình như là có một cây đao từng nhát từng nhát đang đâm vào anh, cùng với đau đớn, ngực dâng lên một ngọn lửa lớn. Nếu là dựa theo tính tình ngày thường của anh, đã sớm quay đầu rồi đi, từ nay về sau cùng cô cả đời không qua lại với nhau, nhưng là hiện tại anh căn bản không có biện pháp nào cứ như vậy mà rời đi, anh muốn biết rõ ràng, anh muốn hỏi rõ Nhiếp Tiểu Thiển, rốt cuộc cô đặt anh ở vị trí nào trong lòng cô.

Buông lỏng bước chân trầm trọng, chậm rãi đi về phía trước, mỗi một bước đi Đới Xuân Diệu lại bị dày vò, có nên đối mặt nói thẳng hay không, hay là nhanh chóng rời đi, làm bộ như cái gì cũng chưa thấy? Nội tâm thấp thỏm bất an, tức giận ở trong lòng mạnh mẽ đâm tới, anh vẫn là cố nén phần nộ đi tới phía sau Nhiếp Tiểu Thiển. Đáng tiếc, cô gái ngốc này vẫn còn đang đắm chìm ở sung sướng nói chuyện, trung hoà trong đồ ăn ngon, căn bản không có phát hiện ra anh. Đới Xuân Diệu cười khổ một tiếng, chống lại ánh mắt diêm nhiên như không của Đường Tổng, trong mắt tức giận bùng phát.

“Thì ra là em cùng đi ăn cơm với anh ta, trách không được anh tìm khắp nơi mà không thấy em.” Đới Xuân Diệu cố nén suy nghĩ xúc động muốn hất tung bàn ăn, tiếng nói run run.

Nhiếp Tiểu Thiển vốn là đang chuyên tâm gặm xương sườn, bỗng nhiên nghe được sau lưng có người, ngẩng đầu lên, nhìn thấy biểu tình phức tạp của Đường Tổng, đột nhiên quay đầu lại, đối mặt với đôi mắt phượng đầy phần nộ của Đới Xuân Diệu. Trong lòng cả kinh, vội vàng bỏ đĩa xuống muốn giải thích, lại bị anh thô bạo cắt ngang.

“Em không phải đã nói em không còn thích anh ta sao? Như thế nào còn đặc biệt cùng anh ta ăn cơm? Anh còn tâm tâm niệm niệm em có đi ăn cơm hay không, Tiểu Thiển..... Em là đang đùa với anh sao?” Hiển nhiên, Đới Xuân Diệu tuyệt đối nóng nảy, tức giận phát tiết.

Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng đứng lên muốn giữ chặt tay anh, lại bị anh một phen hất ra, giờ khắc này, Nhiếp Tiểu Thiển tâm đột nhiên cảm thấy nhói đau.

“Xuân Diệu, anh hãy nghe em nói!” Nhiếp Tiểu Thiển bất không được tay Đới Xuân Diệu đang xoay người rời đi, vội vàng muốn chạy đuổi theo, lại bị Đường Tổng một phen níu chặt lại.

“Đừng đuổi theo, hiện tại cho dù em có nói như thế nào, anh ta cũng nghe không vào, còn không bằng chờ anh ta bình tĩnh lại rồi nói sau.” Đường Tổng giọng nói lạnh lùng, lộ ra ý tứ không để cho cô cự tuyệt.

Đồ cứt thôi! Còn không phải bởi vì ăn cơm với người mà bị gặp họa hay sao! Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng tức giận, dùng sức hất tay hất ra, lạnh lùng để lại một câu “Không liên quan gì đến chuyện của anh!”, liền đuổi theo Đới Xuân Diệu.

23. Chương 23: Tiểu Thiển Chi Hôn

Đường Tổng nhìn vào bàn tay trống trải của mình, tâm cũng trống rỗng. Rất nhiều thứ, lúc trước khi buông tay không có cảm thấy trọng yếu như vậy, cho đến lúc thật sự mất đi, mới phát hiện chính mình đã bị vấy hăm thật sâu trong cảm tình đó, nay cô ấy ngay cả chạm vào tay mình một chút cũng không nguyện ý, ha ha..... Ai bảo mình lúc trước không biết quý trọng chứ?

“Xuân Diệu ~ Xuân Diệu! Anh nghe em giải thích đã!” Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng đuổi theo thiếu chút nữa là không có bay lên, phát huy tốc độ chạy 500 m ở trường học ngày trước đuổi theo Đới Xuân Diệu.

Thật may là, anh chỉ là đang tức giận, bước đi nhanh hơn mà thôi, bằng không, Nhiếp Tiểu Thiển thật đúng là nửa điểm cũng không có khả năng đuổi theo anh.

“Không phải như anh nghĩ đâu, thật sự.” Nhiếp Tiểu Thiển ôm lấy cánh tay của anh, gắt gao cuốn lấy anh, sợ nếu mình mà buông lỏng tay, sẽ không còn bóng người.

Đới Xuân Diệu xoay người lại, sắc mặt xanh mét, hung hăng trừng Nhiếp Tiểu Thiển, không nói được một lời. Nếu ánh mắt của anh có thể giết chết người, như vậy Nhiếp Tiểu Thiển đã sớm chết một nghìn lần rồi. Về mặt anh cứng ngắc, khoe miệng khê giật giật, trong mắt hàn ý cùng tức giận lần lượt thay đổi, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển có một loại cảm giác như đang rơi vào giữa hai tầng lửa và băng.

Tư vị này, miễn bàn có bao nhiêu tiêu hồn! Rất giống với đem cô cho vào trong lò nướng, sau đó lấy ra lại chém cho cô vài nhát, rồi lại ném cô vào trong nước lạnh làm đá.

“Lúc trước anh ta thay em giải vây, cho nên em mời anh ta một bữa xem như là đã thanh toán xong.” Nhiếp Tiểu Thiển thừa dịp Đới Xuân Diệu mở cửa xe để lộ ra một khoảng cách, vội vàng giải thích, lại theo thói quen chui vào ngồi ở ghế lái phụ “Thật sự! Lừa anh, em chính là con chó nhỏ!”

...

Nhiếp Tiểu Thiển nóng nảy, cô thật sự là rất sốt ruột, chính cô cũng không biết vì cái gì mà mình lại lo lắng anh hiểu lầm, anh tức giận. Anh tức giận, sẽ làm trong lòng cô đặc biệt khó chịu.

Đới Xuân Diệu vốn là đang nổi nóng, cho nên lời Nhiếp Tiểu Thiển nói căn bản nghe không vào, mặt âm trầm nhìn cũng không nhìn cô một cái, vẫn khởi động xe hơi.

Ai nha má ơi ~ lại muốn tái diễn kinh tâm động phách như đêm đó sao? Nhiếp Tiểu Thiển cô cũng không muốn chết sớm như vậy nha, loại coi thường sinh mạng này chắc cũng chỉ có tên khốn khiếp Đới Xuân Diệu này làm được thôi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nhiếp Tiểu Thiển nhanh chóng đầu toát mồ hôi, biết lời mình nói người này sẽ hoàn toàn nghe không vào, nhất thời tâm hoảng ý loạn, đầu óc nghĩ đến một đường giải quyết ngắn nhất, liền hướng đôi môi mỏng của Đới Xuân Diệu gắt gao hôn lên.

Ồi chào má ơi~ đây chính là ở trước cửa bệnh viện nha! Hôm nay Đới Xuân Diệu đi chính là đi xe thể thao mui trần nha, vốn là rêu rao, lúc này Nhiếp Tiểu Thiển phỏng đoán coi như bọn họ đã là danh nhân của bệnh viện rồi!

Nhiếp Tiểu Thiển là đầu óc bị cửa kẹp lấy mới có thể sẽ làm ra hành động như thế, Đới Xuân Diệu cũng là phi thường hưởng thụ, phi thường thanh tỉnh hưởng thụ sự chủ động của cô, rất nhanh liền đổi khách thành chủ, biến thành quân tiến công chính, hai người ở bên trong xe không kiêng nể gì hôn nhau nồng nhiệt, người bên ngoài nhìn vào chính là mặt đỏ tai hồng.

Môi mỏng lạnh lùng của Đới Xuân Diệu càng ngày càng nóng bỏng, hôn môi cũng càng ngày càng dừng mãi, sự tức giận vừa rồi vẫn còn chưa được đánh tan, nụ hôn này cũng tăng thêm mấy phần đoạt lấy cùng bá đạo hưng trí, gặm cắn, xé rách, liếm láp, làm như thế nào để cho hết giận thì liền làm như thế, thế cho nên Nhiếp Tiểu Thiển chỉ có thể nức nở nghẹn ngào bị anh đặt ở dưới thân, nhưng là rất nhanh, bay lên vì một tầng chuyện tình khác.

Trong lòng ôm thân thể ấm áp mềm mại, dục vọng của Đới Xuân Diệu ~ bị thiêu đốt, anh bạn nhỏ bị kích động chống đỡ lên bụng Nhiếp Tiểu Thiển.

Ồ~ trong mơ mơ màng màng, Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên cảm giác được một vật cứng rắn đang chạm vào mình, nóng bỏng mà thật lớn. Mặt lập tức đỏ lên, hồng diễm càng lộ ra vẻ xinh đẹp, yết hầu của Đới Xuân Diệu giật giật, cúi người xuống, bàn tay to rút cuộc không thể thành thật được nữa, từ dưới vạt áo luồn vào bên trong, một đường hướng lên trên, tìm được tiểu gò núi nhô ra, ở đỉnh tinh tế xoa nắn.

“Ồ~” Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên bừng tỉnh! Đây là đang ở bên trong xe, dưới ban ngày ban mặt, người này lại hóa thân thành cảm thú! Móa! Vội vàng lấy hết sức đẩy anh ra “Khụ khụ khụ ~ ban ngày ban mặt, chú ý hành vi một chút!”

Nét mặt già nua hồng hồng giống như quả hồng chín mọng, chột dạ không dám ngẩng đầu lên.

“Chính mình châm hỏa được, chính mình tắt!” Đới Xuân Diệu khước miệng mang theo ý cười bốn cợt, hai tay chấp trước ngực nhìn cô, một bên đem cửa xe mui trần từ từ nâng lên, khởi động xe, chậm rãi chạy đến dưới một bóng cây.

Nhìn nụ cười không có hảo ý của anh, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm giác được chính mình rơi vào hang ổ của sói a, chính mình như thế nào có thể liền đã quên người này không biết xấu hổ, không biết ngượng ngùng là gì a, anh ta đem mình đưa tới nơi thừa thớt người ở này, không phải là muốn..... chẹp, chẹp, chẹp~~ dê vào miệng sói, sẽ bị ăn sạch luôn!!

“Em đang suy nghĩ cái gì vậy?” Đới Xuân Diệu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tròn mắt quay tròn loạn chuyển của Nhiếp Tiểu Thiển, xem chừng cô đang suy nghĩ lung tung.

“A ~ không có gì.....” Nhiếp Tiểu Thiển áp a áp ứng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Thật sự không có gì muốn nói với anh sao?” giọng nói của Đới Xuân Diệu thoáng dẫn theo một tia ớn lạnh.

“Chuyện này.....Chuyện này..... Anh không phải là muốn em giúp anh tắt lửa sao.” Nhiếp Tiểu Thiển nói xong, ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác, tay nhỏ bé đưa về phía dưới bụng ở giữa hai chân của anh.

“Em suy nghĩ cái gì vậy!” Đới Xuân Diệu dở khóc dở cười, bắt lấy tay của cô “Em không phải là cần giải thích rõ cho anh sao?”

Ách..... A! Không phải là chuyện kia a ~~ Thì ra là mình suy nghĩ nhiều quá, thật sự là rất mất mặt!!! Nhiếp Tiểu Thiển xấu hổ cúi thấp đầu không dám ngẩng lên.

“Có một bệnh nhân giống như đầu óc có vấn đề, bám chặt lấy em, bắt em gả cho hắn, em không thoát thân ra được, vừa lúc anh ta đi ngang qua đem người nợ đuổi đi, sau đó anh ta đề nghị cùng nhau ăn cơm, em nghĩ anh ta tốt xấu gì thì cũng đã giúp đỡ mình, em cũng không muốn nợ nhân tình lần này của anh ta, cho nên đáp ứng mời anh ta một bữa cơm, xem như thanh toán xong, về sau cũng không cùng anh ta qua lại.” Nhiếp Tiểu Thiển ngẩng đầu, ủy ủy khuất khuất rừ cụp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Đới Xuân Diệu một năm một mười nói hết ra.

Thì ra là như vậy, xem ra Đường Tổng kia..... Xem ra là do mình thật sự bị ghen tị làm cho đầu óc u mê, thật may là Tiểu Thiển đúng lúc đuổi theo, bằng không liền..... Đới Xuân Diệu nhìn ngoài cửa xe, rầu rĩ nghĩ, hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, lại dùng giọng nói mệnh lệnh: “Về sau không cho phép nói chuyện với anh ta, không cho phép cùng anh ta tiếp xúc tay chân!”

“Được.” Nhiếp Tiểu Thiển nhu thuận gật gật đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lại hỏi: “Vậy nếu là chuyện có liên quan đến công việc, tránh không được đâu?”

“Trừ bỏ công việc tránh không được, còn lại không cho phép cùng hắn nói một câu!”

“Tuân mệnh!”

Nhiếp Tiểu Thiển một đường bị người nhìn chăm chú trở lại phòng làm việc, trong lòng tuy rằng thấp thỏm, nhưng hơn nữa là ngọt ngào. Không nghĩ tới Nhiếp Tiểu Thiển cô rốt cục làm tròn giấc mơ khi mình vẫn còn ở trường đại học, ở trong xe thể thao cùng một anh chàng đẹp trai hôn nhau nồng nhiệt! Chắc chắn ~ tuy rằng không phải là người từng ở trong lòng, nhưng là! Đới Xuân Diệu so với hắn tuyệt hơn rất nhiều~~ Tiểu Xuân Diệu nhà cô thật đúng là quá đẹp trai nha, kỹ thuật hôn cũng thật tốt! Cứ nhìn ánh mắt của các cô gái chứng kiến là biết, ánh mắt đều trũng lên giống như quả chuông đồng, hâm mộ, ghen tị, hận sao? Nhiếp Tiểu Thiển lên mặt, hí hửng, nghênh ngang, hoàn toàn không có phát hiện ở cửa có một bóng người.

“Hai người hòa hảo rồi?”

Thanh âm đột nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng, nhìn biểu tình phức tạp của Đường Tổng, Nhiếp Tiểu Thiển thật không dám quan tâm hắn, chính là sắc mặt ung dung nói một câu: “Ừm. Cảm ơn anh đã giúp tôi đuổi Lâm Sinh.”

“A..... Vậy là tốt rồi.....” trong không khí hiện lên nhàn nhạt mát mát.

+++++

Không thể không thừa nhận, Đới Xuân Diệu về chuyện này là Thất lang, mỗi ngày cứ đến buổi tối, tên cầm thú này đều muốn nằm ở trên người cô pháp phòng, pháp phòng nhiều lần, cho đến khi cô liên tục cầu xin tha thứ mới buông tha, thế cho nên Nhiếp Tiểu Thiển gần đây, đi đường đều là như đang bay bổng, cước bộ phù phiếm, thật giống như là đang giẫm ở trên mây.

Vừa tan tầm, hai người một trước một sau lên lầu, Nhiếp Tiểu Thiển đi ở đằng trước liền cảm nhận được từng đợt hormone hơi thở nam tính mãnh liệt, trong lòng thầm kêu không tốt, làm không tốt người này lại muốn phát tác, lập tức bước nhanh hơn, cô cũng không muốn ở trước cửa nhà phát sinh ra chuyện gì.

Quả nhiên, vừa vào cửa, Đới Xuân Diệu liền đem Nhiếp Tiểu Thiển đặt ở sau lưng cửa, không thể chờ đợi được dâng lên đôi môi nóng bỏng ướt át của mình, triển khai một hồi cắn xé, bàn tay to nhanh chóng đưa vào bên trong y phục của Nhiếp Tiểu Thiển, thuần thực như bóc bánh chưng, còn không để cho cô kịp có phản ứng, chính mình đã sớm không còn mảnh vải che thân.

“Ồ lưu manh!” Nhiếp Tiểu Thiển nhin không được cúi đầu mắng một câu.

“Là lưu manh hay là anh hùng, em thử sẽ biết liền.” Đới Xuân Diệu không có ý tốt ghé vào bên tai cô cười nhẹ, một miệng ngậm chặt vành tai của cô, nhẹ nhàng liếm cắn.

Ồ~~ lại tới nữa.....tinh lực của anh ta tràn đầy đến thế sao!! Nhiếp Tiểu Thiển khóc không ra nước mắt.

“Reng ~ reng

” tiếng chuông di động không đúng lúc vang lên, Nhiếp Tiểu Thiển như là bắt được cây cỏ cứu mạng, một phen đẩy Đới Xuân Diệu ra, lấy di động trong túi xách, trốn vào phòng vệ sinh, khóa chặt cửa lại. Hì hì hì ~ nhìn xem anh còn có thể thực hiện được không!

Thì ra là Tiểu Nguyệt Nguyệt gọi điện thoại tới, Nhiếp Tiểu Thiển tiếp điện.

“Oa ~ Chị họ, ngày mai chị có rảnh không?” Hai tuần lễ rồi không có nhìn thấy cô em họ, nha đầu này thanh âm lại ngọt thêm vài phần.

“Có việc sao?”

“Ừm, em mới quen được bạn trai mới, muốn giới thiệu cho chị biết mặt!”

Bạn trai? Chẳng phải là mới vừa khai giảng sao? Tốc độ lại có thể nhanh như vậy sao? Thiếu nữ của thời đại mới quả nhiên là không giống với thế hệ trước a! Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng hỗn loạn, bất quá vẫn là đồng ý.

“Chị nhớ mang theo anh rể đến nha, nói cho chị biết, bạn trai của em còn đẹp trai hơn anh rể nhiều~!” Tiểu Nguyệt Nguyệt vui rạo rức cúp điện thoại.

Nhiếp Tiểu Thiển từ rong phòng vệ sinh đi ra, dự vọng của Đới Xuân Diệu đã bị đánh tan, đang ở tại phòng bếp chuẩn bị cơm chiều. Ánh mắt của cô tại trên eo thon gầy gò của anh lưu luyến quên về, so với Xuân Diệu nhà cô còn đẹp trai hơn sao? Đúng là khoác lác! Gái già này đã sống gần ba mươi năm rồi, nhìn nhiều đàn ông rồi, vẫn là Xuân Diệu nhà mình đẹp trai nhất!! Hắc hắc!!

Nhìn thân ảnh bận rộn của anh, Nhiếp Tiểu Thiển lại nhin không được khen ngợi, bộ dáng tốt, gia thế tốt, công phu trên giường tốt, quả thật chính là người đàn ông ba tốt nha! Là cực phẩm của thế gian a! Một bên nhin không được đi lên ôm chặt lấy thất lưng của anh, cái cảm để ở trên lưng anh nhẹ nhàng vuốt phẳng, cọ xát lấy lại cọ xát lấy, cọ xát thành xảy ra chuyện! Ma sát đến trên giường đi a, cọ xát thành hoa lửa

~

24. Chương 24: Gọi Là Vô Năng

Hôm qua vì chuyện của Đường Tống mà vang lên một hồi cảnh báo cho Đới Xuân Diệu. Cho nên ngày hôm sau, Đới Xuân Diệu kiên trì đưa Nhiếp Tiểu Thiển đến văn phòng, giữa trưa lại ở trước thời gian nửa giờ nghỉ trưa đến chờ cô cùng nhau đi ăn cơm, một ngày gọi năm cuộc điện thoại ân cần thăm hỏi cô, thậm chí còn chưa đến giờ tan tầm đã liên lái xe đến bệnh viện, ở dưới lầu chờ cô. E sợ mình không chú ý một chút, cô sẽ bị người đoạt mất.

Hôm nay Nhiếp Tiểu Thiển mặc áo T-shirt, quần jean rất đơn giản, mà Đới Xuân Diệu lại mặc áo vét trang trọng!! Má ơi, bây giờ đang là mùa hè nóng bức, anh ta không nóng sao?

Nhiếp Tiểu Thiển ngồi ở bên trong xe, nhìn cái trán đỏ mồ hôi rùng rùng của Đới Xuân Diệu, suy nghĩ có phải hay không tối qua vận động quá kịch liệt đã đem đầu óc của anh đều vết sạch, khó trách vừa rồi khi xuống lầu, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cô, người nói thử xem có một nam nhân ăn mặc tây trang đứng dưới ánh mặt trời chói chang, cười đến như hoa sơn trà nở rộ, có thể không dẫn đến sự chú ý của mọi người sao?

“Cái kia..... Xuân Diệu a, anh không nóng sao?” Nhiếp Tiểu Thiển thật sự rất lo lắng anh sẽ bị cảm nắng.

Ồ~ Đới Xuân Diệu nghe vậy, khóe mắt giật giật “Đúng là có chút nóng.”

“Vậy anh mặc nhiều như thế để làm gì? Coi chừng sẽ nổi rôm đó.”

“Ách..... Không phải là chúng ta đang đi gặp bạn trai của Tiểu Nguyệt Nguyệt sao? Đương nhiên phải chỉnh trang một chút a.” Đới Xuân Diệu chân thành nói.

Hả? Chỉ vì gặp người mà phải ăn mặc chỉnh tề như vậy sao? Có quá mức không vậy? Nhiếp Tiểu Thiển nhìn lại chính mình một cái, lại ngó anh một cái, trong lòng ngọt ngào, nói: “Cũng không phải là đi gặp mẹ em, không có việc gì đâu, với tính tình của Tiểu Nguyệt Nguyệt, không chừng một tuần sau lại mang một người khác về ra mắt anh thôi.”

Đi vào chỗ đã hẹn trước, vốn là một nhà hàng món ăn cay đặc sắc của Tứ Xuyên. Nhiếp Tiểu Thiển gọi điện thoại cho Tiểu Nguyệt Nguyệt, nói cho bọn họ biết số gian phòng ghé ló. Nửa giờ sau, Tiểu Nguyệt Nguyệt mặc váy liền áo làm bằng tơ lụa màu trắng, tóc dài xõa vai, cười duyên khách khách, thật giống như tiên nữ xuất hiện! Mà người đàn ông đi theo phía sau, thiếu chút nữa làm cho Nhiếp Tiểu Thiển đang uống nước chết sặc, đúng vậy! Hắn chính là bệnh nhân làm cho Nhiếp Tiểu Thiển cả đời khó quên – Đỗ Văn Triết!

Thật sự là thiên lôi từng trận, ngoài khét trong sống, có phải là cô bị hoa mắt hay không? Cô mạnh mẽ trừng hai mắt, trời ạ, như thế nào vẫn là hắn!

“Chị, anh rể.” Tiểu Nguyệt Nguyệt kéo tay Đỗ Văn Triết, ngọt ngào gọi một tiếng.

Trừ bỏ Tiểu Nguyệt Nguyệt ở ngoài, biểu tình của ba người còn lại quả thật chính là giống nhau như đúc, giống như không tin tưởng được mình đang nhìn thấy gì.

“Cậu...cậu...hai người sao lại ở tại đây?” Đỗ Văn Triết trên mặt cứng đờ lộ ra biểu tình khó có thể tin.

“Tôi, chúng tôi? Tôi còn đang muốn hỏi cậu đây, cậu như thế nào lại ở tại đây?” Đới Xuân Diệu đồng dạng là không thể tin, thậm chí có điểm hơi hơi nóng giận, người này đối bạn gái như thay quần áo, hiện tại cư nhiên như chó ngáp phải ruồi tìm đến em họ của Tiểu Thiển, vạn nhất Tiểu Nguyệt Nguyệt bị thương tổn, vậy thì anh biết ăn nói thế nào với Tiểu Thiển đây?

Tiểu Nguyệt Nguyệt nhìn bọn họ, đầu óc lập tức thông suốt, vội hỏi: “Mọi người quen nhau sao?”

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn hai người đẹp trai chói mắt, vụng về thở dài, nói: “Đúng vậy, bạn trai của em là người anh em tốt của anh rể em, cũng là bệnh nhân của chị.”

“Thật sự?” Tiểu Nguyệt Nguyệt khóe miệng toe toét lại cong lên vài phần, còn kém là chưa treo đến lỗ tai, lại nhìn đến sau khi ba người đồng thời gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé quàng lên trên cổ Đỗ Văn Triết, vô cùng thân thiết xoay đến xoay đi, giống như con khỉ ôm cổ người ta vậy “Văn Triết, Văn Triết thật là khéo gặp a, quả nhiên là vật hợp theo loài a, xem Văn Triết của chúng ta rất đẹp trai nha~”

Móa! Vừa rồi mới uống ước có xu thế ủa ra ngoài, toàn thân nổi da gà, Nhiếp Tiểu Thiển thật sự là rất muốn ới a. Đới Xuân Diệu nhìn xem cũng chịu không nổi, cùng Nhiếp Tiểu Thiển hai người hai mặt nhìn nhau, khước mắt giật giật, mặt cứng đờ, dùng ánh mắt hung hăng khoét Đỗ Văn Triết, ý bảo hẳn nói một chút.

Gọi một bàn món ăn đều là những món mà hai cô nàng này thích ăn, Đới Xuân Diệu không ăn cay, cho nên anh liên tục đưa mắt nhìn về phía Đỗ Văn Triết, mà Đỗ Văn Triết người này, giả cầm vờ điếc, cúi đầu mãnh liệt ăn, ngẫu nhiên cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt giai điệu tình yêu, hoàn toàn bỏ qua trên mặt bàn là bốn thanh “Viên Nguyệt Loan Dao”, đang hiện ra quang mang u ám, tùy thời đều có thể chém hẳn một nhát.

Nhiếp Tiểu Thiển ăn hai miếng cá luộc nước sôi, sắc đến đỉnh đầu khói bốc lên, nước mắt đều nhanh trào ra, nhìn đôi vợ chồng son diễm nhiên như không, rốt cục không thể nhịn được nữa, uống một ly trà lạnh, sâu kín mở miệng nói: “Nguyệt Nguyệt, cùng chị nói chuyện một chút, em như thế nào gặp được vị công tử này.”

Tiểu Nguyệt Nguyệt giờ đây là một thiếu nữ đang chìm trong tình yêu, chỉ số thông minh là không, bị hạnh phúc làm cho choáng váng đầu đờ, căn bản không có nhận thấy được gợn sóng sát khí trong không khí, mặt mày cong cong, hé miệng cười, nói: “Chị, lúc vừa khai giảng, bọn em quen nhau ở dưới lầu ký túc xá, lúc đó anh ấy đang chạy thể dục buổi sáng, mặc một bộ đồ thể thao, khuôn mặt tươi cười như ánh thái dương ở trong gió, em lúc ấy liền.....” Khi nói chuyện, ngượng ngùng nhìn thoáng qua Đỗ Văn Triết, trên mặt hiện lên hai rặng mây đỏ.

“Khụ khụ khụ, đủ rồi, không cần phải nói nữa.” Nhiếp Tiểu Thiển nhin không được cắt đứt cô nàng háo sắc tỏ tình, mắt liếc nhìn về phía Đỗ Văn Triết, hỏi: “Anh vừa ý Nguyệt Nguyệt ở điểm nào? Con bé đường như cũng không phải là mẫu người của anh?”

“Đúng vậy, sao lại không phải? Xem Nguyệt Nguyệt cười rộ lên rất đáng yêu, trong sáng!” Đỗ Văn Triết vội vàng từ trong bát cá nấu dưa chua ngẩng mặt lên, cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt hai người liếc mắt đưa tình.

Đới Xuân Diệu nhìn hai người này không coi ai ra gì, nội tâm thừa nhận năng lực cũng đã bị khiêu chiến, nhớ tới chiến tích khi đó của Đỗ Văn Triết vẫn còn là sát thủ tán gái, nhin không được cười lạnh một tiếng nói: “Hừ, là trong sáng đáng yêu giống như một tờ giấy trắng, cậu ngược lại là tốt tốt đối với người ta.”

Đỗ Văn Triết người này, bộ dạng rất đẹp trai, có tiền, miệng lại ngọt, chính là hẳn là cơn ác mộng của tất cả phụ nữ toàn xã hội, là công địch của tất cả đàn ông. Hôm nay Tiểu Nguyệt Nguyệt trong sáng như nước tinh khiết này rơi vào trong tay hắn, không biết sẽ như thế nào đây? Không nói đến hẳn có thể hay không chơi chán liền vứt bỏ người ta, trước tiên là nói về những bạn gái trước đây đã lia ý còn vương tơ lòng của hắn, Nguyệt Nguyệt có thể ứng phó được sao? Nhiếp Tiểu Thiển trong đầu toát mồ hôi, tuyệt đối không thể để cho Nguyệt Nguyệt bị chịu ủy khuất, càng không thể để cho Nguyệt Nguyệt bị thương tổn, nếu không trở về không biết ăn nói sao với dì đây.

Nghĩ đến đây, Nhiếp Tiểu Thiển ngồi không yên, cô đứng lên, nói: “Nguyệt Nguyệt, đi vào phòng vệ sinh với chị đi.” Lại cho Đới Xuân Diệu một ánh mắt oán độc.

Nguyệt Nguyệt cùng Nhiếp Tiểu Thiển đi vào toilet, nhìn chị họ nhà mình đứng ở trước bồn rửa tay, mặt lộ ra hung quang, vẻ mặt cổ quái, lập tức hiện lên một loại dự cảm không tốt lắm.

“Chị họ, chị không đi vệ sinh sao?”

“Nguyệt Nguyệt, em biết về Đỗ Văn Triết được bao nhiêu?”

Tiểu Nguyệt Nguyệt sững sốt, trong mắt lóe ra quang mang thiên chân, nói: “Cũng chưa biết gì nhiều, bắt quá anh ấy đối với em rất tốt, em cũng thích anh ấy.”

“Không hiểu biết mà em đã cho là người ta đối với em rất tốt sao? Đầu óc của em không phải là đã bị hỏng rồi đó chứ?” Nhiếp Tiểu Thiển nhất thời không nhịn được, học tư thế giáo huấn của lão thái thái nhà cô, chống nạnh dí dí trán Nguyệt Nguyệt. Bởi vì chiều cao chênh lệch, động tác này tựa hồ có một chút khôi hài.

“Đầu óc của chị mới là hỏng!” Tiểu Nguyệt Nguyệt quyết miệng phản bác “Nói về tình yêu chính là cần phải cho nhau quá trình tìm hiểu, chỉ cần hai chúng em ở cùng một chỗ, sẽ hiểu rõ nhau a.”

“Em không sợ hấn lừa em sao? Theo chị được biết, Đỗ Văn Triết cũng không phải là người đàn ông tốt gì.”

Không ai thích nghe bạn trai của mình bị nói xấu, Tiểu Nguyệt Nguyệt đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ, nghe được Nhiếp Tiểu Thiển nói như vậy, trong lòng cũng giận, nói: “Chị họ, em tìm bạn trai là chuyện của em, thời gian chị quen biết anh ấy dài hơn em quen anh ấy sao? Chẳng lẽ em còn không hiểu anh ấy bằng chị sao? Hơn nữa, chị không cần phải vì trước kia mình bị người lừa, liền cảm thấy tất cả đàn ông trên thế gian này đều không đáng tin cậy!”

Lời này từ trong miệng của Tiểu Nguyệt Nguyệt nói ra, tựa như một cây đao đâm trúng vào trái tim của Nhiếp Tiểu Thiển, cô hơi hơi sững sốt, trong lòng có chút đau. Nhìn Tiểu Nguyệt Nguyệt bị vây trong hạnh phúc, bất đắc dĩ thở dài, thôi, có lẽ Đỗ Văn Triết cũng không tệ như mình nghĩ đi, có thể là mình đã suy nghĩ nhiều.

“Được rồi, vậy em tự mình lo liệu đi”

Cô ủ rũ trở lại phòng, rầu rĩ không vui ngồi xuống. Nghĩ đến những lời vừa rồi của Tiểu Nguyệt Nguyệt, trong dạ dày cũng cảm giác được thức ăn đang sôi trào rất khó chịu.

Kế tiếp cùng ăn có chút ngọt ngào, bốn người yên lặng ăn xong, đều tự về nhà. Đối Xuân Diệu khi cô cùng Tiểu Nguyệt Nguyệt từ toilet trở về, liền phát hiện cô có điểm không thích hợp, vừa rồi ở trên xe lại một câu cũng không nói, ngơ ngác nhìn ngoài cửa xe. Thật khác thường! Tuyệt đối là có chuyện! Mở cửa, thay dép lê, Đối Xuân Diệu cơ hồ là làm lưu loát liền mạch, lại đi vào phòng bếp xay một ly sinh tố rau củ, mang lên cho Nhiếp Tiểu Thiển.

“Ăn xong món cay Tứ Xuyên, uống chén nước sinh tố rau củ này đi, phòng ngừa nóng giận.” anh ngồi xuống bên cạnh cô, để sát vào gối một cái “Nha, toàn mùi vị hạt tiêu, sắc đến anh đều muốn chảy nước mắt a, đến ~ chạy nhanh vào phòng tắm, hôm nay Xuân Diệu anh sẽ tắm thật sạch cho em!”

“Tiểu Thiển, em làm sao vậy? Trong lòng có việc gì phải suy nghĩ sao?” Thấy cô khác thường, Đối Xuân Diệu lo lắng hỏi.

Nhiếp Tiểu Thiển mặt không chút thay đổi nhìn anh một cái, nói: “Không có việc gì.”

“Không đúng, em khẳng định là có chuyện.” Đối Xuân Diệu bắt lấy cô, sờ sờ cái trán của cô, chần chờ một chút, hỏi: “Có phải là đang lo lắng cho Nguyệt Nguyệt không?”

Nhiếp Tiểu Thiển trầm mặc vài giây, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em không biết Đỗ Văn Triết là loại người nào, anh tốt nhất nói rõ với anh ta, nếu anh ta làm thương tổn Nguyệt Nguyệt, em sẽ không để yên cho anh ta đâu. Nếu anh ta chỉ là vui đùa, anh hãy khuyên anh ta sớm thu tay lại, nếu không, lần sau anh ta đến xem cúc hoa, xem em chính chết anh ta như thế nào!”

Nhìn bộ dáng nhe răng trợn mắt của cô, Đối Xuân Diệu nhìn như thế nào lại rất muốn chà đạp đây? Anh vụng trộm liếc mắt ngắm bộ ngực của cô, ô ~ dường như gần đây lớn hơn một chút, chẳng lẽ thật sự là thành quả lao động của mình mỗi ngày vất vả cày cấy sao? Nhìn nhìn, nuốt xuống một ngụm nước miếng, tay dần dần đi lên, từ cổ áo của Nhiếp Tiểu Thiển trượt đi xuống, nhắm ngay khối mềm mại kia, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Này, này, này! Cầm thú! Buông tay của anh ra!”

Nhiếp Tiểu Thiển nóng nảy, người này như thế nào lại tùy thời tùy chỗ đều có thể..... Phi! Thật sự là trong đầu đầy tư tưởng xấu xa!

“Anh muốn làm gì đây?” Nhiếp Tiểu Thiển cầm lên bàn tay đang làm chuyện xấu xa của anh, tức giận nhìn anh.

“Tiểu Thiển ~” Đối Xuân Diệu mắt phượng nheo lại, đem Nhiếp Tiểu Thiển kéo vào trong lòng, một ngụm cắn vành tai của cô, cười xấu xa nói: “Anh nghĩ làm gì chẳng lẽ em còn không biết sao? Hắc hắc hắc ~”

Ồ~~khôn khiếp! Thật sự là không biết xấu hổ a ~ rất không biết xấu hổ a!! Nhiếp Tiểu Thiển cô đường đường là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa hậu môn, làm sao lại rơi vào trong tay một tên sắc lang như thế này a ~ trong lòng vừa muốn cự tuyệt, thân thể lại nhịn không được anh liên tục thể công, cả người tê dại, hai tay không nhịn được quàng lên cổ anh, ghé vào trong ngực anh không thở nổi.

Reng eng reng reng

Nhiếp Tiểu Thiển thật đáng yêu, đáng yêu chết đi được. Cô kéo thân thể ra, muốn đi nghe điện thoại, kết quả là lại bị Đới Xuân Diệu ném tới trên bàn.

“Không cần phải vội nghe điện, sau này nói chuyện sau cũng được.” Đới Xuân Diệu bị dục vọng tra tấn nói xong, khẩn cấp cởi quần áo của Nhiếp Tiểu Thiển.

Nhưng là lúc anh cởi quần của cô, tiếng chuông bắt khuất vãn vang lên không ngừng. Đáng chết, là ai gọi a, hơn nửa đêm phá hoại chuyện tốt của người ta! Đúng là đồ thiếu đạo đức!

“Dạ ~ mẹ a~, mẹ gọi điện cho con có chuyện gì không?” Nhiếp Tiểu Thiển phá tan cản trở của Đới Xuân Diệu, rốt cục tiếp được điện thoại, thì ra là mẫu thượng đại nhân, thật may là tiếp điện đúng lúc, bằng không cô sẽ lại bị nghe bài ca rít gào.

Clap clap clap..... Nhiếp Tiểu Thiển xoay lưng về phía Đới Xuân Diệu, sau khi nói một đồng phương ngôn, rốt cục tâm không cam lòng tình nguyện đem di động đưa tới trước mặt Đới Xuân Diệu “Này, mẹ em muốn nói chuyện với anh.”

Đới Xuân Diệu lập tức mở cờ trong bụng, trên mặt khổ sở vì chưa thỏa mãn dục vọng, nháy mắt nở ra như một đóa phù dung, vội vàng tiếp nhận di động, ôn nhu gọi một tiếng dì, tận lực bồi tiếp nói chuyện, nói một đồng lời vô nghĩa. Nhiếp Tiểu Thiển chịu không nổi bộ dáng nàng dâu nhỏ của anh, chạy vào trong phòng vệ sinh rửa mặt, chờ lúc cô đi ra, Đới Xuân Diệu vừa vận cúp điện thoại.

“Anh tán gẫu những chuyện gì với mẹ em mà lâu như vậy?”

“Bí mật!” Đới Xuân Diệu giơ tay lên làm động tác xuyết, còn nói: “Mẹ anh muốn chúng ta lễ quốc khánh về nhà ăn cơm.”

“Cái gì?” Nhiếp Tiểu Thiển hai mắt trừng đến độ sắp rớt cả ra ngoài “Anh nói là mẹ ai? Đó là mẹ của em chứ!”

Đới Xuân Diệu vươn rộng tay ra ôm cô vào lòng, tham lam ngửi mùi sữa tắm thơm ngát trên người cô, vô lại nói: “Của em thì cũng như của chúng ta, mẹ em không phải mẹ anh sao?”

25. Chương 25: Gặp Lại Lâm Sinh

Cái gọi là một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, nếu khoảng chừng sáu, bảy giờ sáng, Nhiếp Tiểu Thiển vẫn còn đang nằm ngay đơ chảy nước miếng. Đới Xuân Diệu sẽ cấp tốc làm cho cô tỉnh ngủ. Cái gọi là sáng sớm vân vân gì đó, lúc này vận động có thể sẽ hữu ích cho thể xác và tinh thần, tăng cường sức đề kháng, bảo trì vóc dáng tốt, còn có thể làm cho cả ngày đều tràn đầy sức sống nha.

Kéo theo thân mình tràn ngập nước miếng đi vào phòng tắm, tắm rửa một cái, quả nhiên là tinh thần sảng khoái, Nhiếp Tiểu Thiển húp cạn bát cháo trắng trên bàn, hôn chụt một cái lên trên mặt của Đới Xuân Diệu để báo đáp lại. Lâm Thanh Hà sáng sớm đã gọi điện tới, để ăn mừng em bé được nửa năm, buổi tối muốn mời hai người bọn họ tới nhà ăn cơm. Đờ người~ làm cho Nhiếp Tiểu Thiển lo lắng hải hùng chính là, cô bạn này ở trong điện thoại nói tự mình sẽ đích thân xuống bếp.

Cô ấy tự mình xuống bếp..... Tự mình xuống bếp..... mẹ ơi ~ Nhiếp Tiểu Thiển cô cả đời đều quên không được lần sinh nhật năm đó của Lâm Hồi Mộc, Lâm Thanh Hà cũng tự mình xuống bếp làm cơm! Đen tuyền, dính lộc cộc lộc cộc, một quả trứng một chén dầu, ăn vào làm cô đau bụng ba ngày liền, nếu không phải là bị buộc bắt đắc dĩ, cô mới không muốn mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng đi lấy thân thử độc đầu!

Đêm nay, không biết lại muốn nháo thành loại nào đây! Mà lại nhìn Đới Xuân Diệu đang chuyên tâm lái xe không biết một chút việc nào năm đó, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia cảm giác

tội ác. Chú em này đi theo mình nhưng thật ra sẽ không được ăn thứ tốt gì, ở cục diện rối rắm ngược lại giúp mình thu thập vài thứ trở về, hơn nữa hôm nay..... Ô~ thật sự là ủy khuất vị đại thiếu gia này mà!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Đới Xuân Diệu nhìn Nhiếp Tiểu Thiển liên tục thay đổi biểu tình, nhin không được hỏi.

“Không, không có gì, nhớ rõ hôm nay chúng ta phải đến nhà Tiểu Lâm Tử ăn cơm nha.” Nhiếp Tiểu Thiển chợt dạ lắc lắc đầu, lại nhin không được nhắc nhở một câu “Cô ấy sẽ đích thân xuống bếp.”

“A?” Đới Xuân Diệu vô cùng bất ngờ, giọng nói mang theo tia tán thưởng: “Thật là nhìn không ra Lâm Thanh Hà còn là một người phụ nữ đảm đang a!”

Đảm đang? Là muốn mưu sát chồng cùng bạn bè thì có? Nếu cô ấy là người phụ nữ đảm đang, như vậy Nhiếp Tiểu Thiển chính là ra được phòng khách, vào tới phòng bếp, tài nghệ song tu, tuyệt thế cô nàng tốt! người nào mà lại không biết Lâm Thanh Hà mỗi lần nấu cơm, không phải là làm đồ nổi, thì chính là đồ nguyên cả một bao muối vào nồi!

Vừa đến bệnh viện, Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng chạy đến hiệu thuốc lĩnh “Dạ phát cát tinh viên con nhộng”, “Hoàng liên tố phiến”, “Tả Lỵ Đình” (*) giống như những lần trước, nếu đã cự tuyệt không được, vậy thì chỉ còn biện pháp đề phòng không phải sao, đáng thương Xuân Diệu ngốc này còn đem Lâm Thanh Hà liên tưởng là vợ đảm mẹ hiền, aiz.....

(*tên các loại thuốc chữa đi ngoài)

Hai ngày nay Liễu Mi Nhi rất khác thường, nhìn thấy cô luôn nghiêng răng nghiêng lợi, lông mày dựng ngược lên, Nhiếp Tiểu Thiển tuy rằng không biết cụ thể là vì sao, nhưng là trong lòng cũng có thể đoán được đại khái, không phải là vì Đường Tổng mỗi ngày không có việc gì cũng đi ngang qua cửa phòng làm việc của cô, gặp được vấn đề gì lại muốn cùng cô thảo luận hay sao.

Tôi nhỏ vào! Cô nghĩ rằng tôi thích như vậy sao, tôi mong chờ hần đùng tới làm phiền tôi nữa là đằng khác, nhưng là mỗi một lần đều là vì công việc, cô cũng không tiện cự tuyệt a! Dù sao người ta cũng là do viện trưởng bỏ ra số tiền lớn mới mời được, nếu đắc tội hần, không chừng lãnh đạo của bệnh viện sẽ chơi cô nha! Bất quá nói trở lại, Liễu Mi Nhi cũng thật là nhàn rồi, suốt ngày không phải là chạy vào phòng làm việc của Đường Tổng, thì cũng là nhìn chăm chăm cô, giống như đang tìm ra mọi sơ hở để bắt kẻ thông dâm!

Nhìn mà xem, cô ta vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nhìn chăm chăm vào Nhiếp Tiểu Thiển xem xong bệnh cho bệnh nhân thứ mười ba, rốt cục lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt giống như con dao nhỏ bay vút cắm phập lên trên người Nhiếp Tiểu Thiển, khiến cho Nhiếp Tiểu Thiển toàn thân không được tự nhiên. Ông trời a ~ cuộc sống như vậy rốt cuộc đến khi nào mới kết thúc đây! Nhiếp Tiểu Thiển thật sự không thể nhin được nữa.

“Liễu Mi Nhi, cô nhìn chăm chăm vào tôi làm gì, trên mặt tôi có chi phiêu sao?” Nhiếp Tiểu Thiển một bên đặt bút viết xuống, cau mày đặt câu hỏi.

Cô nàng này đến là tốt, cũng không hoảng không vội, liền đi vòng quanh Nhiếp Tiểu Thiển vài vòng, thét lớn một tiếng nói: “Tôi nhưng thật ra rất tò mò cô có ba đầu sáu tay gì, như thế nào lại câu dẫn được Đường Tổng suốt ngày dạo qua phòng làm việc của cô, không phải chỉ là y phục phẳng lý thêm một đôi mắt chuông đồng hay sao? Tôi có điểm nào so ra kém cô đây!”

Ồ! Con mẹ nó, đây là công kích người trắng trợn nha! Y phục phẳng lý thì đã sao? Cho dù trước ngực có lõm xuống cũng không thể phủ nhận Nhiếp Tiểu Thiển cô thật sự là một người phụ nữ nha, ánh mắt to tròn làm cô ghen tỵ sao! Cái gì mà câu dẫn! Cô mới chính là kẻ chuyên đi câu dẫn, câu dẫn kẻ có tiền khắp thiên hạ nha! Đầu óc của Đường Tổng bị cửa kẹp nên mới suốt ngày chạy đến phòng làm việc của cô, điều này có thể trách cô sao? Chính cô cũng rất chán ghét trông thấy Đường Tổng! con mẹ nó chứ, vừa nhìn thấy hần liền nổi giận trong bụng, vẻ mặt kẻ bạc tình giả bộ thâm tình, thật muốn tiến lên trất cứt vào mặt hần!!!

“Cô mỗi điểm đều mạnh hơn tôi, còn có, về phần Đường Tổng vì sao cứ muốn chạy về hướng này, cô nên đi hỏi anh ta thì hơn, hoặc là do anh ta mắt chó đui mù chen lấn đầu óc, hoặc là cũng có thể tôi có mị lực nào đó!” Nhiếp Tiểu Thiển hai tay chống nạnh, khinh miệt nhìn cô ta một cái, nói: “Cô cho rằng ai cũng giống như cô yêu thích Đường Tổng a, cô xem anh ta như bảo bối, tôi hiện tại coi anh ta như bụi cỏ! Đừng lên

xộn đem tôi cùng anh ta quấy một chỗ, cô không câu dẫn được anh ta, thì cũng đừng chạy đến nơi này của tôi mà trút giận! Tôi tuy tính tình yếu đuối, nhưng là không cho phép bất kỳ ai đến bắt nạt tôi đâu!”

Nói đến chỗ kích động, Nhiếp Tiểu Thiển thậm chí còn đứng lên, hung hăng trừng mắt Liễu Mi Nhi mặt đang xanh mét, nói: “Nhiếp Tiểu Thiển tôi không phải là người để cho cô có thể bình luận, còn có, việc về Đường Tổng đến đây là chấm dứt, tôi đặc biệt nói lại với cô một lần nữa! Tôi và anh ta không có quan hệ gì! Không có quan hệ gì!”

Rít gào xong, Liễu Mi Nhi cũng ngây dại, Nhiếp Tiểu Thiển cũng ngây dại.

A! Con mẹ nó! Không cẩn thận lại để lộ ra khí phách!

Ở góc tường ngoài cửa, có một thân hình cường tráng khoác áo blue trắng không để lại dấu vết chậm rãi rời đi, về mặt tối tăm.

Vẫn đều không quen nhìn Liễu Mi Nhi quái gở cùng chính mình nói chuyện, Nhiếp Tiểu Thiển lúc này cuối cùng cũng đã xả được giận, hết giờ làm việc, mang theo túi xách nhỏ của mình, tinh thần sáng khoái tiêu sái đi ra ngoài. Đới Xuân Diệu nở nụ cười diễm lệ như hoa sơn trà nở rộ đón chào cô, ở dưới ánh mặt trời, anh chàng đẹp trai, xe hơi hào nhoáng, không khỏi làm cho Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng run rẩy, thật là đẹp trai a ~ cực phẩm a ~ đây là người đàn ông của Nhiếp Tiểu Thiển mình a ~ đặc ý lắc lư mái tóc ngắn của mình, thuận tiện hai mắt trợn lên đàng đàng sát khí nhìn các cô nàng đang đối với người đàn ông của mình chảy nước miếng, nhần nhần nhỏ nhỏ ngồi vào trong xe.

Ở trên đường đi đến nhà Lâm Thanh Hà, hai người dừng lại mua một bó hoa. Không thể không nói rằng Lâm Hồi Mộc cũng là một người có tiền, tuy rằng còn kém xa so với Đới Xuân Diệu nhà cô, nhưng vẫn là làm cho Nhiếp Tiểu Thiển một phen chảy nước miếng. Nhà của bọn họ là ở khu cư xá cao cấp nhất thành phố, tuy rằng là ba phòng hai sảnh, nhưng bên trong trang hoàng có thể nói là cực kỳ sáng tạo, nếu đem ra so sánh, nhà trọ độc thân kia của Nhiếp Tiểu Thiển chỉ có thể gọi tổ chim.

Bấm chuông cửa một hồi lâu, mới có người chạy ra mở cửa, chỉ thấy Lâm Hồi Mộc ôm trong ngực một đứa bé trai xinh như búp bê, một tay cầm tã một tay cầm bình sữa, biểu tình chưa xót nhưng lộ ra tràn đầy hạnh phúc, mà Lâm Thanh Hà thì sao, chính là đang vung đại đao ở trong phòng bếp chạy đông chạy tây, Nhiếp Tiểu Thiển có chút hâm mộ nhìn một nhà ba người bọn họ, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm, nếu cô có thể cùng Đới Xuân Diệu như vậy thì thật là tốt.

Lâm Thanh Hà nghe thấy được động tĩnh, từ trong phòng bếp nhô đầu ra, trong miệng ngậm một túi nước tương, một tay cầm dao thái, một tay cầm một con cá còn chưa đánh vẩy, hướng bọn họ nháy mắt ra hiệu, xem như chào hỏi.

Đới Xuân Diệu thấy thế, không khỏi cảm thán: “Lâm Thanh Hà quả nhiên là một kỳ nữ, tay miệng cùng sử dụng, ở trong giới đầu bếp chỉ e có một mình cô ấy mà thôi!”

Nhiếp Tiểu Thiển thì về mặt lo lắng nhìn phòng bếp, do dự có nên nói cho Đới Xuân Diệu một chút về cơn ác mộng của mọi người hay không, nhưng là sau khi nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Lâm Hồi Mộc, mạnh mẽ nuốt xuống lời muốn nói bị chặn lại ở trong cổ họng.

“Hôm nay chỉ có bốn người chúng ta thôi sao? Ăn đơn giản thôi cũng tốt lắm rồi, cần gì phải làm cho Lâm Thanh Hà lao sư động chúng! Ha ha ~” Nhiếp Tiểu Thiển lau mồ hôi, cười gượng, nếu như hai vợ chồng bọn họ đồng ý, cô rất nguyện ý đi ra ngoài mời khách, cũng không muốn ở chỗ này chờ thức ăn của Lâm Thanh Hà!!!

Lâm Hồi Mộc phi thường nhanh nhẹn lật úp người của em bé xuống, đặt lên trên đầu gối, cởi tã ngâm nước tiểu ra, lau vôi vàng cái mông của em bé, thay một miếng tã mới! Động tác này cơ hồ làm lưu loát liền mạch, quả nhiên là đã qua nghiêm chỉnh huấn luyện a! Siêu cấp vú em!!

“Không phải, còn có em họ của anh nữa.” Lâm Hồi Mộc nói.

“Em họ rất tuần tú nha, tuyệt đối là loại hình YY [tự sướng] của cậu!” Lâm Thanh Hà lại nhô đầu ra, cầm trong tay một cây thông, hướng Nhiếp Tiểu Thiển chớp mắt vài cái.

Ồ? Đới Xuân Diệu vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, tới gần cô một chút, nhìn thấy ánh mắt né tránh của cô, thân mình phát run, một phen đem cô kéo vào trong lòng, cắn răng hỏi: “Mau nói cho anh nghe một chút đi, em thích loại hình YY [tự sướng] như thế nào ?”

Khụ khụ!! Anh ta ôm quá chặt! Khụ khụ ~~ Lâm Thanh Hà bạn không thể có khuôn phép một chút sao! Nhiếp Tiểu Thiển u oán nhìn thân ảnh đang bận rộn trong phòng bếp, nội tâm bị thương vô cùng, chỉ có thể lấy lòng cười, nói: “Đương nhiên là như anh vậy!”

Lời này vừa nói xong, tiếng chuông cửa liên vang lên, Lâm Hồi Mộc bởi vì đang lo cho em bé bú sữa nên không ra mở cửa được, nhờ Nhiếp Tiểu Thiển đi mở cửa. Kỳ thật Nhiếp Tiểu Thiển rất hiếu kỳ, nếu là biết cô thích loại hình YY, như vậy lúc trước vì sao không giới thiệu cho cô nha! Thật sự là không tri kỷ!

Nhưng là, lúc cô mở cửa ra, lập tức đón gió hỗn độn.

Móa! Đây chính là em họ của Lâm Hồi Mộc! Chính là em họ của Lâm Hồi Mộc! Vì sao làm cho cô có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy! Ai nha má ơi, cô sớm nên đoán được, đều là họ Lâm, hơn nữa mặt mày cũng có vài phần tương tự! Nghĩ đến đủ loại hành vi ngày đó của hắn đối với mình, Nhiếp Tiểu Thiển trong sợ run lên, cô luôn cảm giác được, chuyện phát sinh kế tiếp còn khủng bố hơn so với thức ăn do Lâm Thanh Hà nấu.

Quả nhiên.....

“Nha! Tiểu Thiển ~ như thế nào là cô ~~” Lâm Sinh cười đến miệng đều nhanh toét đến mang tai, một phen nhào tới ôm lấy Nhiếp Tiểu Thiển, trực tiếp xem nhẹ sắc mặt càng ngày càng đen của Đới Xuân Diệu, lôi kéo tay cô, kéo đến ghế sofa ngồi xuống, trong giọng nói không che dấu được sự hưng phấn “Tiểu Thiển, thật là khéo a, thật là khéo a, cô lại chính là bạn thân của chị dâu tôi, ai nha, sớm biết như vậy đã bắt bọn họ giới thiệu cho tôi ! Thật là vui, thật là vui, tôi đã nói chúng ta có duyên phận mà~~” Dứt lời, lại ôm lấy Nhiếp Tiểu Thiển đang ngây người.

Nhiếp Tiểu Thiển ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt cộng với mùi phấn trang điểm trên người hắn mới tỉnh lại, vội vàng đẩy hắn ra, hoảng sợ nói: “Cái kia, cậu...cậu....cậu, cách tôi xa một chút, xa một chút nha!” Lại vội vàng bắt lấy cánh tay của Đới Xuân Diệu, nói: “Đây là bạn trai của tôi!”

Lâm Sinh hôm nay trước khi đến đây đã có sự chuẩn bị, bởi vì..... Hắn trang điểm! Dùng lời của hắn mà nói, trang điểm tao nhã đối với người khác cũng là một loại tôn kính, càng làm cho chính mình tràn đầy tự tin. Cho nên, hắn hôm nay ăn mặc tử mỹ một phen, không nghĩ tới cư nhiên có thể gặp được Nhiếp Tiểu Thiển người hắn yêu nhất, ông trời thật sự là đối với hắn không tệ a!!!!

“Tuy là hoa đã có chủ, nhưng tôi vẫn đến trồng cây si! Tiểu Thiển, phải biết rằng cô có ý nghĩa giống như mẹ của tôi vậy! Quả thực chính là người sinh ra tôi một lần nữa! Cho nên, đừng nói rằng cô hiện tại đã có bạn trai, cho dù cô đã kết hôn, tôi cũng sẽ không buông tay, cho đến khi cô đáp ứng tôi mới thôi!”

Trong ánh mắt ôn nhu của Lâm Sinh tràn ngập quyết tâm tất thắng, miệng thoa son bóng khê cong lên, Nhiếp Tiểu Thiển nhìn mà sửng sốt, lau lau một phen cái trán đầy mồ hôi, thủy chung cũng không hiểu được chính mình khi nào lại trở thành mẹ của người này, không phải chỉ là mới xem bệnh cho hắn có vài lần thôi sao! Đối mặt với ánh mắt đầy phần nộ bắn phá lại đây của Đới Xuân Diệu, cô trong lòng run lên, xong rồi, đêm nay trở về cô sẽ bị trị tội đây

~

26. Chương 26: Bữa Tối Ma Quỷ

Bốn đạo ánh mắt dừng ở trên mặt Nhiếp Tiểu Thiển, nửa bên mặt nhanh chóng bị nướng chín, mặt khác nửa bên mặt còn lại nhanh chóng bị đóng băng, cô nhìn chằm chằm miếng “thịt kho tàu” mà Lâm Thanh Hà gắp vào bát mình, ừm, có lẽ là nước tương đổ quá tay, đen tuyền một màu, chậm chạp không dám nuốt

xuống. Có lẽ căn cứ vào nguyên tắc tối thiểu của khách nhân, hai vợ chồng Lâm Hồi Mộc mắt nhìn chăm chăm không chớp chiếc đĩa treo lơ lửng ở giữa không trung của cô, trên mặt là tràn đầy tươi cười chờ mong.

Đới Xuân Diệu ngồi ở bên tay trái cô, ở dưới ánh mắt hoảng sợ của cô anh đã ăn hết một cái cánh gà chiên đầu tiên, trên mặt vẫn chưa có vẻ gì là thống khổ, chỉ là vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, thường thường hướng Lâm Sinh bắn xuyên qua vô số ánh mắt sắc bén như tiểu phi đao! Quả là một Lý Tầm Hoan thời hiện đại!

Bên phải là Lâm Sinh ánh mắt dịu dàng, long lanh như nước cứ dính chặt vào trên người cô, rõ ràng là nhiệt tình như vậy, nhưng lại làm cho Nhiếp Tiểu Thiên lông tơ dựng thẳng. Má ơi ~ rốt cuộc tới khi nào mới chấm dứt tình huống như thế này đây.

“Tiểu Thiên, bạn ăn đi, nếm thử tay nghề của mình.” Lâm Thanh Hà lại gấp một đĩa thịt thái sợi mỏng xào rau cần vào bát của cô, nhìn không khí quỷ dị giữa ba người, có cái hiểu có cái không hiểu, hỏi: “Lâm Sinh, nữ thần mà em nói không phải là Tiểu Thiên đó chứ?”

Ánh mắt của Lâm Sinh rớt cục từ trên ngón tay thon dài của Nhiếp Tiểu Thiên dời đi, lộ ra vẻ mặt háo sắc, mỉm cười thực khuyên thành “Chị dâu, chị thật sự là thông minh! Đến ~ Tiểu Thiên, ăn nhiều một chút, cô gầy như vậy, tôi nhìn rất là đau lòng a.” Dứt lời, gấp một miếng không rõ hình dạng hướng miệng Nhiếp Tiểu Thiên đưa tới.

Phía sau Đới Xuân Diệu tay mắt nhanh lẹ, cách một tiếng kẹp lấy chiếc đĩa của hắn, trở tay đơn giản chỉ cần đem vật thể không rõ hình dáng kia nhét vào miệng Lâm Sinh.

“Ai nha, anh thật là bạo lực, làm son nước của người ta đều bị trôi đi hết rồi !!” Lâm Sinh giơ lên ngón tay hoa, miệng bất mãn cong lên.

Phụt ~ dạng ẻo lả này rõ ràng chính là thiếu nợ ngược a, tuy rằng đem hắn dẫn trở về chính đạo, lại vẫn là không đổi được bản chất M của hắn a!

“Anh tên là Lâm Sinh đúng không?” Đới Xuân Diệu nhú nhú mày, lãnh đạm nhìn thẳng hắn “Tiểu Thiên là bạn gái của tôi, đa tạ anh thích cô ấy. Tôi cũng biết cô ấy rất vĩ đại, nhưng là tôi không hy vọng anh dây dưa với cô ấy.”

Lời nói có tiếng cũng có miếng như vậy theo từ trong miệng anh nói ra, Nhiếp Tiểu Thiên là chưa từng nghe qua những lời như vậy, không khỏi nghiêng đầu nhìn anh, chắc chắn ~ mặt mày tuấn tú, vẻ mặt nghiêm túc, người đàn ông của mình thật sự rất đẹp trai a ~ anh ấy thật hung dữ nha, bất quá đây là đang ghen sao? Hì hì hi ~ nguyên lai xuân được cũng sẽ ghen nha!

Lâm Sinh đôi mi thanh tú nhíu lại, trên mặt trắng nõn tựa hồ có một tia u oán, hai chàm giẫm mạnh ở dưới bàn, thật cũng là không sợ hãi ánh mắt lạnh như băng của anh, nói: “Tôi thích cô ấy là chuyện của tôi, tôi theo đuổi cô ấy cũng là chuyện của tôi, ai cũng không có quyền được xen vào!”

Không bị cường quyền làm cho run sợ! Nói thật hay! Nhiếp Tiểu Thiên đầu bị người đoạt lấy một lúc, lòng tự tin bành trướng cực độ, nhìn hai người bên cạnh giằng co, tâm tình tốt đến mức quả thật đều có thể bay lên tận chín tầng mây.

“A a a a a!!!” Nhiếp Tiểu Thiên từ trên ghế dựa nhảy dựng lên “Phi phi phi! Đây là cái gì a, một cỗ mùi kỳ lạ, vừa mặn lại vừa chua!”

Lâm Thanh Hà lộp bộp lão đảo một cái, canh trứng trong tay vẩy cả ra ngoài.

“Thật sự khó ăn như vậy sao?” cô nhìn vẻ mặt khoa trương của Nhiếp Tiểu Thiên, rất không tin, rõ ràng ngày hôm qua làm mười lần, Lâm Hồi Mộc đều nói ăn ngon, cầm lên nếm thử một miếng, cất bước chạy thật nhanh vào phòng vệ sinh, ối ra.....

“Ách..... Thịt kho tàu này cũng đừng ăn..... Đến, nếm thử con cá này, đây là món tủ của mình.”

Đới Xuân Diệu ực mạnh hai chén nước lọc, cùng Nhiếp Tiểu Thiên hai mặt nhìn nhau, do dự có muốn hay không đưa mình vào nguy hiểm, lại nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Lâm Hồi Mộc, quyết định buông tha. Một bàn đầy món ăn, không có một người nào dám ăn, cho dù là trư cũng sẽ không ăn đi! Những thứ trong bụng con cá này căn bản là chưa được lấy ra, canh trứng đem đường trở thành muối, cánh gà chiên thì đem

dầm chua trở thành nước tương, rau cần xào thịt cần bản không thể cắn được, con cua..... Còn chưa có nấu chín đã bùng lên, gà hầm nhân sâm không có vị gì. Mọi người thử nói xem đồ ăn này có thể ăn được không, chỉ còn cách là làm cơm rang trứng, kết quả là nồi cơm điện chưa ấn nút xuống, đến bây giờ vẫn còn lênh bênh nước.

Aiz

Nhiếp Tiểu Thiển đã sớm đoán trước sẽ có kết cục này, cô không nên ôm hy vọng đối với Lâm Thanh Hà, lại càng không nên cố gắng tin tưởng cô bạn đã cải tà quy chính!

Đới Xuân Diệu ngồi ở bên cạnh cô cũng rất cục chịu không nổi, nói đi nhà hàng ăn, anh mời khách. Kết quả là, năm người mang theo một em bé như bị kích động chạy đến nhà hàng, ăn một bữa no bụng. Lúc trở về, Đới Xuân Diệu bắt đầu lôi chuyện cũ ra, hai tay khoanh trước ngực ngồi xuống ghế sofa, mặt lạnh nhìn thẳng Nhiếp Tiểu Thiển, ép hỏi: “Nói một chút.”

“Nói gì?” Nhiếp Tiểu Thiển tâm tình rất tốt, lăm bằm nói, lại dứt cá cho Ninh Thái Thần, không phát hiện trên mặt người này có chút không vui.

“Chuyện ngày hôm nay.”

“A? Anh không phải là đều đã nhìn thấy rồi hay sao?” chuyện vợ vẫn đó còn có gì để mà nói, như là đã đoán được mà còn hỏi.

“Anh nói là, Đường Tổng khi nào thì đã trở thành bạn trai của em rồi?” Trong phòng nhiệt độ hạ xuống còn âm độ, giọng nói của Đới Xuân Diệu cứng ngắt, hai mắt nhìn chăm chăm Nhiếp Tiểu Thiển điềm nhiên như không có việc gì “Anh không hỏi, có phải là em cũng sẽ không có ý định nói ra đúng không?”

Nhiếp Tiểu Thiển nghi hoặc, đoạn nghiệt duyên kia của cô và Đường Tổng, không phải là Đới Xuân Diệu đã sớm biết rồi hay sao?

“Anh không phải đã sớm biết rồi hay sao, nói sau chuyện cũng đã qua rồi, em hiện tại không còn liên quan gì đến anh ta nữa.” Nghĩ tới anh là người hẹp hòi, cô cũng bồi thêm một câu.

Đới Xuân Diệu đột nhiên đứng lên, sắc mặt xanh mét, một phen giữ chặt lấy Nhiếp Tiểu Thiển, cắn xuống bả vai cô.

“Ô ~ đau!” Nhiếp Tiểu Thiển hô đau, giãy giụa, suy nghĩ phải rời khỏi anh, nhưng là cô càng giãy giụa, anh liền ấn càng chặt, giống như muốn bóp nát xương cốt của cô.

“Anh rốt cuộc lại làm sao vậy, em lại làm sai ở đâu sao!” Nhiếp Tiểu Thiển tức giận, sau bữa cơm êm đẹp trở về liền hướng cô phát giận, đây gọi là chuyện gì!

Mặt hiện ra hàn quang tiến tới gần, trong ánh mắt bỗng nhiên hừng hực lửa giận, miệng môi mím thật chặt, trong phòng khách không khí trong nháy mắt bị đè nén. Đới Xuân Diệu thở hổn hển, mày kiếm sít sao vặn thành bánh quai chèo, giảm thấp thanh âm nói: “Ngay tại hai ngày trước, hần lấy thân phận là vị hôn phu của em xuất hiện ở bệnh viện, đúng không? Nghe nói mấy ngày nay hần còn luôn chạy đến văn phòng của em, số lần hần nhìn thấy em còn nhiều hơn so với anh thấy em!”

Vị hôn phu? Trí nhớ quay trở ngược lại ngày nào đó! Nhiếp Tiểu Thiển mới đột nhiên nhớ tới, lúc Lâm Sinh hướng cô cầu hôn, Đường Tổng dùng cái này làm bìa đỡ đạn giúp cô giải vây, nhưng là chuyện này ngày đó không phải là đã giải thích qua với anh rồi hay sao, tuy rằng cô tính lược bỏ qua chi tiết vị hôn phu này, nhưng là cũng không cần thiết phải có phản ứng lớn như vậy đi! Lúc ấy Đới Xuân Diệu cảm xúc rất kích động, nếu không tính lược chi tiết vị hôn phu này, không chừng anh còn muốn cùng Đường Tổng đánh nhau, nói tiếp, Đường Tổng đến phòng làm việc của cô đều là vì công việc, chính mình cũng không thể đóng cửa không gặp đi? Điều gì cần nói rõ ràng, mình cũng đã nói với anh rồi, chẳng lẽ muốn làm cho Nhiếp Tiểu Thiển cô phải từ chức sao?

Bất quá, Xuân Diệu của cô, là đang ghen tị sao?

Nhiếp Tiểu Thiển bất đắc dĩ thở dài, đem chuyện đã xảy ra tỉ mỉ nói một lần, lại phi thường thành khẩn bảo chứng sẽ không giấu giếm anh bất kỳ một chuyện gì nữa, Đới Xuân Diệu sắc mặt mới thư hoãn một chút, một phen đem cô ôm ngang đứng lên, áp ngã xuống giường, đã đến lúc cần vận động rồi!

Nửa đêm, đột nhiên có một số điện thoại lạ gọi đến, Nhiếp Tiểu Thiên tiếp máy, móa! Không tiếp không biết, vừa nghe đã giật nảy mình! Cư nhiên là tên Lâm Sinh hỗn đản! Hắn làm sao mà biết được số của mình? Nhiếp Tiểu Thiên suy nghĩ suốt một đêm, rốt cục nghĩ tới khả năng duy nhất!

A a a a a! Lâm Thanh Hà sát thiên đao khôn khiếp! Phản đồ! Tôi nhất định phải diệt cô!!

Nói trở lại, đã nhiều ngày nay Đới Xuân Diệu biểu hiện tương đối khá, dùng từ tề gia nội trợ trong gia đình hình dung về anh là thích hợp nhất. Chính là bề ngoài nhìn như thuần lương nhưng trong tâm lại đang rục rịch! Ăn xong cơm tối, anh ôm Nhiếp Tiểu Thiên ngồi xuống ghế sofa. Trái hôn nhẹ, bàn tay của anh lại tiến vào bên trong quần áo không ngừng sờ soạng.

Nhiếp Tiểu Thiên biết, tên hỗn đản này lại tỉnh trùng lên nào!

“Tiểu Thiên a ~”

“Hử ?”

“Gần đây bộ ngực giống như lại lớn nha!”

“.....”

Một bàn tay người nào đó nắm quyền chủ động, say mê ở bên trong cảm xúc cảm tốt, tay kia thì cởi nút thắt nội y của cô “Ô? Tiểu Thiên, anh phát hiện hai bánh bao nhỏ của em lớn nhỏ không đều nhau!”

A! Thật đáng ghét! Tên hỗn đản này rốt cuộc là muốn nháo thành loại nào! Cho anh sờ soạng còn ngại đông ngại tây, anh sờ chính anh đi! Nhiếp Tiểu Thiên nổi giận, bóp ~ đánh một cái ngang đầu Đới Xuân Diệu, tức giận hò hét nói: “Cầm thú! Anh mỗi lần sờ đều chỉ sờ có bên phải! Có thể lớn bằng nhau được hay sao! A!”

Đới Xuân Diệu bị đánh trúng đau đến nhăn mặt, ủy ủy khuất khuất nói: “Anh sai rồi, như vậy hai tay cùng nhau sờ!” Dứt lời, tay kia nhanh chóng đưa vào bên trong y phục của cô.

“Này! Đủ rồi!”

“Tiểu Thiên a ~~”

Âm cuối khẽ gợn lên, thanh âm ôn nhu tràn ngập sủng nịch, Nhiếp Tiểu Thiên không chịu nổi nhất chính là anh gọi cô như vậy, cảm giác cả người đều mềm nhũn ra.

“Tiểu Thiên, cuối tuần là đại thọ tám mươi tuổi của ông nội anh, đến lúc đó chúng ta cùng đi chứ!”

Gì! Gặp tộc trưởng? Nhiếp Tiểu Thiên chần chờ một chút, dựa theo thời gian mà nói, cô cùng Đới Xuân Diệu dường như phát triển có điểm hơi nhanh!

“Thế nào? Ông nội muốn gặp em lâu rồi!” Đới Xuân Diệu cúi đầu cười, cắn một cái lên trên cổ Nhiếp Tiểu Thiên.

“Ồ~~ kia..... Được rồi.”

Bên trong phòng sáng mờ mờ, Đường Tổng nhìn chăm chăm vào màn hình phát ra ánh sáng, nhìn xem email của năm năm, tâm co thắt lại. 365 phong bưu kiện, 365 ngày, một phong cũng không thiếu, nguyên lai, sau khi hắn rời khỏi, Nhiếp Tiểu Thiên ở tại chỗ đợi hắn một năm, mỗi ngày đem những điều mình tưởng niệm viết cho hắn. Mà Đường Tổng hắn lại nhẫn tâm ngưng dùng hòm thư này, suốt bốn năm không có mở ra một lần nào. Nếu không phải ở một năm trước, hắn trong lúc vô tình mở hòm thư này ra, hắn thậm chí sẽ không biết mình đã từng làm cho Nhiếp Tiểu Thiên thống khổ như vậy, bất lực như vậy, yêu hắn như vậy. Nếu như lúc ấy thật sự nhìn, hắn nhất định sẽ đổi ý thôi du học mà quay về hay không ?

Chuyện cũ nghĩ lại mà vẫn rõ ràng như trăng chiếu sáng tỏ a, cảnh còn người mất, mọi chuyện đã không còn được như xưa, Đường Tổng chưa xót cười cười. Ngón tay tại trên màn hình điện thoại di động nhẹ nhàng hoạt động, tên người liên lạc hiện lên ở bên trong, cái tên hắn yêu nhất được xếp đầu, mặc dù có chút ánh sáng nhợt nhạt từ chiếc đèn bàn, nhưng nhìn cũng có chút thê lương.

Em rốt cuộc không còn thương anh nữa sao? Em là thật sự không còn thương anh sao? Một chút đều không có sao? Nhưng là Tiểu Thiên, anh còn yêu em, đến lúc mất đi, mới phát hiện anh yêu em đến nhường nào.

Thật xin lỗi, hiện tại bắt đầu, bồi thường gấp bội cho em, còn kịp không? Chờ anh một chút, chờ đi quá nhanh, anh sẽ đuổi theo em.

27. Chương 27: Đại Thọ Tám Mười

Vốn tưởng rằng sẽ mở yến hội tại một nhà hàng thật lớn, nhưng là Đới Xuân Diệu nói ông nội của anh không thích phô trương, chỉ cần tổ chức ngay tại trong nhà, mời một vài thân bằng bạn hữu tới ăn một bữa cơm, mọi người đoàn tụ một chút, Nhiếp Tiểu Thiên một trái tim thấp thỏm mới thoáng đập chậm lại. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên gặp tộc trưởng, hơn nữa lại là người cầm lái xí nghiệp lớn nhất thành phố, cho nên không thể không khẩn trương, hướng hồ, Nhiếp Tiểu Thiên cô cảm là còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng, cô không biết nên mặc y phục như thế nào, tặng quà gì. Dù gì cũng là nhà giàu, hẳn là cái gì cũng không thiếu, nếu đi đến đó với hai tay trống trơn, tựa hồ cũng có chút không tốt lắm. Loại tâm tình khẩn trương này vẫn duy trì đến tận trước lúc tan tầm, Đới Xuân Diệu tới đón cô.

Anh hôm nay ăn mặc rất đơn giản mà gọn gàng, đầu tóc để ý qua, ngắn ngủn vô cùng lạnh lợi, khóe miệng tràn đầy ý cười, đem vật gì đó ở trong tay đưa cho Nhiếp Tiểu Thiên.

“Đi phòng thay quần áo để thay bộ này đi, anh hẳn là không có mua sai.” Đới Xuân Diệu nheo mắt lại, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ của Nhiếp Tiểu Thiên khi mở hộp ra, trong lòng đầy ấm áp. Đây là chiếc váy liền áo, anh phải chạy khắp cả khu thương mại mới lựa chọn được, giấy cũng là lựa chọn thật lâu mới tìm được.

Anh muốn Tiểu Thiên nhà mình xuất hiện thật xinh đẹp trước mặt các vị trưởng bối.

Qua năm phút đồng hồ, Nhiếp Tiểu Thiên từ phòng thay đồ đi ra, vẫn như trước là mái tóc ngắn ngủn, trên khuôn mặt trắng nõn là một đôi mắt to tròn đầy linh khí, chiếc váy liền áo làm bằng tơ lụa không có ống tay, màu hồng phấn vô cùng tao nhã và tinh xảo, bên eo phủ một cái crystal tạo thành đai lưng, càng đem vóc người của cô phác họa lung linh hấp dẫn, đôi giày cũng là màu hồng phấn phối hợp rất chuẩn với bộ váy liền áo cùng màu, mặt phẳng nghiêng phía trên có thêu thêm hình hai bông hoa đào trong suốt sáng lấp lánh, vừa khác biệt lại có vẻ trang nhã. Quả nhiên là người dựa vào ăn mặc, Nhiếp Tiểu Thiên hiện giờ rất giống như thất tiên nữ, toàn thân đều tràn ngập tiên khí. Đới Xuân Diệu bất giác có chút nhìn đến ngây cả người, sững sốt một lúc lâu mới phản ứng lại, ánh mắt lộ ra thưởng thức cùng yêu thương, choàng qua vai cô cùng nhau bước ra xe.

Xe chậm rãi chạy trong thành phố, xuyên qua đường cái hỗn loạn tấp nập, đi ở trên đường cái lớn. Nhiếp Tiểu Thiên nhìn trong lòng bàn tay đỏ mọng, trong lòng chột dạ, cầm tay Đới Xuân Diệu, nhỏ giọng nói: “Nhỡ ra em không nên đi.....”

“Làm sao vậy?” Đới Xuân Diệu nghiêng mặt, trông thấy trên trán của cô lộ ra lấm tấm mồ hôi, hiểu ra cô là đang khẩn trương, vội vàng an ủi nói: “Yên tâm, em hôm nay phi thường xinh đẹp, phi thường khả ái, hơn nữa, Tiểu Thiên của chúng ta vĩ đại như vậy, đáng yêu như vậy, mọi người trong nhà anh sẽ thích em.”

“Nhưng là, nhưng là..... trong lòng em vẫn có một loại dự cảm không tốt, cảm thấy chuyện đêm nay sẽ bị em quấy nhiễu.” Tuy rằng nghe anh nói như vậy, trong lòng Nhiếp Tiểu Thiên vẫn là không nắm chắc. Chỉ tự trách mình quá bình thường, lại lớn hơn anh hai tuổi, anh ưu tú đến chói mắt như vậy, nói thật, cô thật đúng là cảm thấy mình không xứng với anh.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên Nhiếp Tiểu Thiên cảm thấy tự ti.

“Sẽ không, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Yên tâm đi, cha mẹ anh cũng không phải là con cọp ăn thịt người, bọn họ cũng ước gì sớm một chút để cho anh mang về cho họ một nàng dâu” Đới Xuân Diệu ôn nhu làm cho Nhiếp Tiểu Thiên cảm thấy an lòng, lại thừa dịp kẹt xe, nghiêng người sang hôn lên trán cô một cái.

Hít một hơi thật sâu, được rồi, coi như là bất đắc dĩ đi! Nhất định phải thành công! Dù sao con dâu cũng phải gặp mặt bố mẹ chồng, cũng tốt, có thể thừa dịp cơ hội này xem mẹ của anh có phải là mẹ chồng ác hay không.

Xe hơi đi bon bon ở trên đường, lái vào vùng ngoại thành, nhiệt độ chung quanh lập tức giảm xuống, hai bên là rừng cây rậm rạp, từng tầng lá cây thật dày đem ánh mặt trời che ở bên ngoài, Nhiếp Tiểu Thiên

hạ cửa kính xe xuống, cảm thụ gió đêm từ bên ngoài thổi từ từ vào bên trong xe, có một loại cảm giác tươi mát. Ô tô rồi cực ở trong sân một dãy biệt thự thì dừng lại, Đới Xuân Diệu đi xuống mở cửa xe, dắt Nhiếp Tiểu Thiển đi ra.

Trong sân có năm đến sáu chiếc ô tô đang đậu, đều là loại ô tô rất cao cấp như của anh, còn có vài chiếc xe mà cô không biết tên gọi, chỉ cảm thấy chúng nó từ bên trong ra bên ngoài, từ trên xuống dưới đều rất quý hiếm, phi thường quý hiếm.

Biệt thự là theo phong cách Châu Âu, còn chưa đi tới cửa nhưng đã nghe thấy thanh âm huyền ảo ở bên trong phòng, Đới Xuân Diệu gắt gao nắm lấy tay Nhiếp Tiểu Thiển, đẩy cửa mà vào. Sự huyền ảo trong phòng bỗng dừng bị đình chỉ, ánh mắt của mọi người đều nhìn về thân hình nhỏ nhắn xinh xắn ở bên cạnh anh, là cô gái với đôi mắt to, vẻ mặt ngượng ngùng của lần đầu tiên mới đến, hoặc khen ngợi hoặc khinh bỉ, đều làm cho Nhiếp Tiểu Thiển trở thành Alexander.

Nhiếp Tiểu Thiển lẳng lẳng đi theo ở phía sau Đới Xuân Diệu, trong phòng lại khôi phục bộ dáng trước khi bọn họ đến, ước chừng có hơn mười người, tuy rằng mọi người đều làm bộ như không có việc gì, nhưng là cô vẫn là cảm giác được ánh mắt đánh giá, ánh mắt này thậm chí từ lúc mới bước vào cửa liền dừng lại ở trên người cô, mang theo vài phần nóng bỏng.

“Xuân Diệu.....” Nhiếp Tiểu Thiển dè dặt gọi anh một tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Anh cũng không có nói cho em biết, bọn họ sẽ chú ý đến em như vậy.”

Nhìn bộ dáng ủy ủy khuất khuất của cô, Đới Xuân Diệu nhịn không được vuốt vuốt mái tóc ngắn của cô, cúi đầu nói: “Không có việc gì, đều là bằng hữu thân thích. Em chỉ cần đi theo anh là được, đến đây, anh mang em đến giới thiệu với người nhà của anh.”

Trong phòng trang hoàng phi thường tinh tế, ngay cả đèn đặt ở trên bàn trong phòng khách cũng đều có giá trị xa xỉ, tất cả vật dụng trong nhà đều là theo phong cách châu Âu, cả trên mặt đất đều trải thảm, cho nên không có thanh âm của giày cao gót, phòng khách cùng nhà ăn là tách ra, hiện tại đại bộ phận khách khứa đều hoạt động ở trong phòng khách, Nhiếp Tiểu Thiển ánh mắt xẹt qua hai người đàn ông có diện mạo tương tự Đới Xuân Diệu, xem chừng đây chính là hai người anh của anh, lại cùng làm quen với hai người chị dâu của anh, tao nhã xinh đẹp, dáng người cao gầy, thoát nhìn cũng không phải là người khó gần.

Nhiếp Tiểu Thiển đi theo Đới Xuân Diệu vào phòng khách, đứng ở trước mặt một phu nhân trung niên, không thể không nói, bà bảo dưỡng hết sức tốt, thoát nhìn cũng chỉ giống như người mới bốn mươi, lúc này phu nhân đang phân phó bảo mẫu một ít chuyện, nhìn thấy con tiến vào, trên mặt lập tức chất đầy tươi cười, chỉ là nụ cười này làm lộ ra tuổi.

“Mẹ, đây là bạn gái của con, Tiểu Thiển.” Đới Xuân Diệu vô cùng thân thiết đối với phu nhân, khoác ở cánh tay bà làm nũng.

Tiểu Thiển thấy thế, trên mặt tròn vo bầu bĩnh hiện lên một nụ cười tự nhận là cực kỳ ngọt ngào, nhu thuận gật nhẹ đầu, nói: “Chào dì.”

“Ừm.....” Phu nhân hướng cô khẽ gật đầu, xem như tỏ vẻ hữu hảo, ánh mắt nhưng vẫn chưa từng rời khỏi cô, sau khi quan sát xong, bà mới có lẽ cười cười, nói: “Tiểu Thiển là làm việc gì?”

Tuy rằng bà đối với cô chưa có bất kỳ lời nói và việc làm không có thiện cảm gì, nhưng là ánh mắt của bà lại tràn ngập lạnh lùng, thậm chí có một tia khinh thường, Nhiếp Tiểu Thiển mới nhớ tới, vừa rồi lúc vào ánh mắt đáng giá cô hẳn là xuất phát từ nơi này, cô trong lòng luống cuống lo sợ, nhưng vẫn như trước trấn định nói: “Con là bác sĩ.”

“A? Bác sĩ ngoại khoa sao?”

“Không, không phải.” Gặp gỡ ánh mắt bức người của bà, Nhiếp Tiểu Thiển do dự một chút, nói: “Khoa hậu môn.”

Phu nhân mặt cứng đờ, không nói lời nào liền xoay người trở về phòng bếp. Nhiếp Tiểu Thiển trên lưng một tầng mồ hôi lạnh, không nghĩ tới mẹ chồng tương lai của cô lại có khí thế và lực uy hiếp lớn đến như

vậy, mới vừa rồi sợ tới mức cô thiếu chút nữa nói không ra lời, may mắn Đới Xuân Diệu liên tục đỡ sau lưng cô, yên lặng truyền dũng khí cho cô.

Không khí trong nhà ăn có chút cứng nhắc, một giọng cười sang sảng phá tan loại không khí đắm chìm này, chỉ thấy từ trên cầu thang có một thân thể cường tráng đang đi xuống, một ông lão tóc hoa râm, nhìn ông mặt mày hồng hào, bộ dáng tươi cười hòa ái, đây chắc hẳn là ông nội sĩ quan của Đới Xuân Diệu, trong tay ông còn dắt theo một đứa bé trai mập mạp đáng yêu.

“Ông nội!”

Đới Xuân Diệu hướng Nhiếp Tiểu Thiển cười gật gật đầu, choàng qua vai cô kéo lên phía trước, mắt phượng nheo lại, nói: “Đây là Tiểu Thiển.”

“Ông nội khỏe ạ.” Nhiếp Tiểu Thiển nhu thuận kêu một tiếng, ông lão tạo cho cô một cảm giác khác xa so với vị phu nhân kia, ở trước mặt ông cô không còn cảm thấy khấn trương, ngược lại có một loại cảm giác thân thiết.

“Ai nha, đây chính là Tiểu Thiển sao?” ông lão cười đến con mắt đều híp lại thành một đường cong nhỏ, lôi kéo tay Nhiếp Tiểu Thiển ngồi xuống, nói: “Tốt, tốt, tốt, ánh mắt Xuân Diệu của chúng ta quả nhiên tốt.”

Ô~~ Nhiếp Tiểu Thiển mặt đỏ lên, đây là đang khen cô xinh đẹp sao? Ông nội quả nhiên là ông nội, có phẩm vị!

“Ông nội, chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

“Ừm, ngoan ~ thật sự là một cô gái tốt, đến, đến, cùng tâm sự với ông nội.” ông lão đối với cô cháu dâu tương lai này rất là thích, cùng cô nói chuyện nhà rất ăn ý.

Cùng ông lão hàn huyên thật lâu, Nhiếp Tiểu Thiển cũng dần dần buông lỏng cảm giác luống cuống, nhin không được đánh giá mọi người trong phòng, nhìn cách nói năng của bọn họ, hẳn phải đều là những người có địa vị cao, Nhiếp Tiểu Thiển lưu lại tưởng tượng, âm thầm tự nói với chính mình đợi tí nữa không cần phải tự làm trò cười cho thiên hạ. Đang nhìn xem nhập thần, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm giác được hai đạo hồng quang trước mắt, cơ hồ là muốn chọc thủng cả mắt của cô.

Như thế nào lại gặp hắn ở đây? Nhiếp Tiểu Thiển bối rối!

“Ông nội~” anh cả của Đới Xuân Diệu dẫn theo một người đàn ông trẻ tuổi lại đây “Đây là bạn tốt của cháu ở nước Mỹ, Đường Tổng, lúc trước đã làm phiền tới cậu ta nhiều, mới bảo vệ được Tiểu Đào Tử trong bụng Cẩm Văn.”

Ông lão nghe thấy thế, vội vàng đứng lên, nụ cười cảm kích, cùng hắn nắm tay.

Mặc dù là đang cùng ông lão bắt chuyện, nhưng dư quang của Đường Tổng đều không có rời khỏi Nhiếp Tiểu Thiển, thật không nghĩ tới ở chỗ này chạm mặt cô. Đây chẳng phải là do ông trời đã sắp đặt trước hay sao? Nghĩ như vậy, khóe miệng không khỏi hơi hơi nhếch lên, hướng Nhiếp Tiểu Thiển vươn tay ra, ôn nhu cười cười, nói: “Bác sĩ Nhiếp, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Đang lúc Nhiếp Tiểu Thiển do dự nên ứng đối như thế nào, nghe thấy ông lão cất cao giọng nói: “Thì ra là hai đứa biết nhau sao? Thật sự là khéo gặp!”

“Dạ, cháu làm việc cùng bệnh viện với bác sĩ Nhiếp, cũng là bạn học thời đại học.”

“Xin chào.” Nhiếp Tiểu Thiển vươn tay ra bắt tay hắn, lễ phép tính mỉm cười.

“Tiểu Thiển!” Một thanh âm quen thuộc mang theo một tia tức giận từ xa đến gần, một phen tách hai cánh tay ra.

Đới Xuân Diệu sắc mặt biến thành màu đen, mắt nhìn chằm chằm Đường Tổng, tràn ngập địch ý, nắm chặt tay của Nhiếp Tiểu Thiển nghĩ muốn rời khỏi đây. Nhưng là ngay ở tại phía sau, một thanh âm phi thường không hài hòa vang lên.

“Anh Xuân Diệu ~~” mềm dẻo đến kỳ cục, nghe xong xương cốt đều muốn mềm nhũn.

Một cô gái gương mặt trái xoan, tóc uốn gọn sóng, trang điểm kỹ càng, thản nhiên đi đến bên cạnh Đới Xuân Diệu, tay rất là thuần thục ôm lấy cổ anh, trước mặt mọi người, hôn chụt lên má anh một cái, làm nũng nói: “Anh Xuân Diệu, chúng ta đã nhiều năm rồi không gặp nhau, mấy năm nay em còn tưởng anh đã chết bầm ở đâu rồi chứ! Anh có nhớ đến em hay không vậy~”

Đới Xuân Diệu thân mình cứng đờ, ánh mắt cũng cứng đờ.

Hai người này ngay trước mắt mọi người lắc lư, thân mật khăng khít, đặc biệt Đới Xuân Diệu đối với cô gái nhiệt tình ôm ấp, hôn như lửa nóng này không có một điểm cự tuyệt, làm cho ngực của Nhiếp Tiểu Thiên dâng lên một trận lửa giận, đây coi là cái gì! Chính mình ngay cả nhìn Đường Tổng liếc mắt một cái cũng không được phép, anh cứ nhiên có thể ở trước mặt mình cùng người con gái khác ôm ôm ấp ấp tình chàng ý thiếp, càng giận hơn là, cô gái này đáng người cực kỳ nóng bỏng!

Tức chết người đi được! Nhiếp Tiểu Thiên tức giận đến mặt đều xanh mét, phổi đều muốn tức điên! Gạt tay Đới Xuân Diệu ra, bỏ đi.

Đường Tổng thấy thế, lập tức đuổi theo.

28. Chương 28: Gặp Phải Chia Rẽ

“Xuân Diệu ~” Một thanh âm nghiêm khắc gọi Đới Xuân Diệu đang cố gắng gạt bàn tay của Nghiêm Cầm Cầm ra để đuổi theo Tiểu Thiên “Trở lại, ba có việc tìm con.” Đới Kiến Quốc vẫn chưa xuất hiện, từ trong thư phòng đi xuống, đem một màn vừa phát sinh thu hết vào trong đáy mắt, mặt không chút thay đổi chỉ vào chiếc ghế dựa bên cạnh ông, ý bảo anh ngồi xuống.

“Ba, xin chờ ột chút, con lập tức quay lại ngay.” Đới Xuân Diệu sững sốt, cứ nghĩ tới sắc mặt khó coi vừa rồi của Tiểu Thiên, trong lòng gấp muốn chết, chẳng quan tâm đến sắc mặt cứng ngắc của Đới Kiến Quốc, liền muốn xoay người đuổi theo Tiểu Thiên.

“Anh Xuân Diệu ~ Anh làm gì thế a~” Nghiêm Cầm Cầm bị vứt bỏ, tay lại như rần nước quần đi lên “Đi, em mang anh đi gặp ba mẹ em, bọn họ đều rất nhớ anh nha!”

Một bên kéo, một bên dụ dỗ, Đới Xuân Diệu sững sốt không có di động nửa bước, Đới Kiến Quốc thấy thế đi lên, đi đến trước mặt anh, mặt không chút thay đổi nhìn anh một cái, nói: “Tới đây đi, theo ba đi gặp bác Nghiêm, trên phương diện làm ăn bọn họ cũng đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều.”

Đới Xuân Diệu trong lòng chỉ nghĩ đến Nhiếp Tiểu Thiên, nghe thấy chính cha của mình nói như vậy, cũng mới nhớ tới, những năm gần đây, rất nhiều hạng mục lớn của Phú Duyệt đều là cùng hợp tác với tập đoàn Trung Hằng, mà tổng tài của tập đoàn Trung Hằng chính là cha của cô gái đang đứng trước mắt này- Nghiêm Cương. Cho nên, anh do dự. Ngay tại phía sau, vợ chồng Nghiêm Cương đã đi tới, nhìn thấy thiên kim bảo bối của mình cùng tam công tử Đới gia ở cùng một chỗ, trên mặt hiện ra biểu tình vừa lòng.

“Bác Nghiêm, hai người vẫn khỏe chứ ạ.” Đới Xuân Diệu lễ phép thăm hỏi, lại cùng bọn họ bắt tay.

Bộ dạng của Nghiêm Cương cao lớn thô kệch, bụng bia thoát nhìn giống như đang mang thai sáu tháng, trên mặt bóng loáng mồ, vợ của ông ta thì đang thập phần đoan trang, bề ngoài mỹ lệ, cử chỉ tao nhã, Nghiêm Cầm Cầm hẳn là di truyền gen tốt đẹp của mẹ mình.

“Vài năm không gặp, Xuân Diệu càng ngày càng tuấn tú lịch sự, hiện tại lại phụ trách quản lý cả Phú Duyệt, thật có thể nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a.” Nghiêm Cương từ trong tưởng tượng tán dương anh, cho nên việc Nghiêm Cầm Cầm cự tuyệt bất kỳ người đàn ông nào đến gần mình, ông ta cũng không có dị nghị gì, bởi vì ở trong cảm nhận của ông ta, người đàn ông xứng với con gái của ông ta, cũng chỉ có một mình tam công tử của Đới gia này mà thôi.

“Người anh em a, cậu quá khen rồi, thằng bé ngốc nếu có Cầm Cầm làm một nửa đồng sự cùng thì tốt rồi, đều lớn tuổi như vậy rồi, ngay cả một cô gái đều tìm không được a.” Đới Kiến Quốc khiếm tốn vỗ vỗ bả vai Đới Xuân Diệu, có lẽ ở trong lòng ông đã sớm hy vọng hai nhà làm thông gia với nhau rồi.

Mấy năm trước, Nghiêm Cầm Cầm một mực học ở trường hải ngoại, tìm không được cơ hội thích hợp, nay cô cũng học thành tài trở về, hơn nữa thoát nhìn cô đối với Đới Xuân Diệu cũng rất là có ý tứ, là đã đến

lúc cường cường liên hợp. Đới Kiến Quốc tuy rằng nói là đã lui về phía sau, nhưng thực chất vẫn là người đứng đầu tập đoàn Phú Duyệt, rất nhiều quyết định trọng yếu vẫn là do ông làm chủ. Đới Xuân Diệu trong lòng đương nhiên cũng hiểu rõ điều này, nhưng là anh thiết tình không thích vì tiền tài ích lợi mà tạo thành hôn nhân, cho nên những năm gần đây, anh vẫn đều không có vâng theo lời đề nghị cường cường liên hợp của cha mình. Nhưng là hiện tại, nhìn cảnh tượng cha mẹ hai nhà trò chuyện với nhau thật vui vẻ, trong lòng hiện lên một tia sầu lo.

Nhiếp Tiểu Thiển nổi giận dưng dưng từ trong phòng chạy ra, vườn quá lớn, cô cũng không biết nên chạy đi đâu, nhìn thấy một vườn nho, cô liền chạy tới đó, ngồi xuống chiếc ghế dài. Kỳ thật cô là có chút hối hận, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, hôm nay lại là lần đầu tiên gặp cha mẹ anh, liền lĩnh chạy ra ngoài như vậy, khẳng định sẽ để lại ấn tượng không tốt lắm cho bọn họ, nói sau, nếu là Đới Xuân Diệu không đuổi theo cô, vậy cô phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy một mình đi về nhà? Hay là mặt dày mày dạn quay trở lại?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng vui vẻ, quả nhiên, Xuân Diệu nhà cô vẫn rất là để ý đến cô. Ngồi ngay ngắn thân mình, làm ra một bộ dáng ủy khuất.

“Tiểu Thiển.” Phía sau truyền đến một thanh âm ôn nhu, một đôi tay nhẹ nhàng mà đặt ở trên vai cô.

Con mẹ nó! Đây không phải là Đới Xuân Diệu! Như thế nào sẽ là người này!

Nhiếp Tiểu Thiển ngây người, sự tình nghiêm trọng ngoài dự liệu của cô, người đảm nhiệm bạn trai hiện giờ thì vứt bỏ cô không để ý tới, đuổi theo cô lại chính là bạn trai cũ. Nên làm cái gì bây giờ? Muốn lạnh như băng không để ý đến hắn sao? Hay là nhào vào hắn ôm ấp gào khóc? Nhiếp Tiểu Thiển cô hiện tại thật sự rất tức giận, rất ủy khuất, rất khổ sở, vì cái gì tên hỗn đản kia không đến an ủi cô!

“Tiểu Thiển ~ đừng như vậy, trở về đi. Chuẩn bị đến giờ cơm rồi.”

Thanh âm vẫn ôn hòa như cũ, thật giống như lúc trước, Nhiếp Tiểu Thiển nghe được trong đầu mềm nhũn. Nếu Đới Xuân Diệu có thể hướng cô kiên nhẫn dụ dỗ thì tốt rồi, trong lòng chua xót, không biết vì sao nước mắt cứ như thế liên rơi xuống.

Đường Tổng nhìn thấy sống lưng của cô khẽ rung động, trong lòng cảm thấy đau lòng, đi đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống, thay cô lau đi nước mắt, nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng cô, ôn tồn nói: “Chúng ta về nhà đi, anh sẽ không để cho em phải thương tâm.”

A! Con mẹ nó! Nhiếp Tiểu Thiển ngẩn người, nhịn không được muốn chửi chính mình, là do mình văng đầu sao? Cư nhiên cùng Đường Tổng ở trong này khóc thút thít, đây là muốn làm gì! Nhiếp Tiểu Thiển, mi thanh tỉnh lại một chút coi.

“Không cần, tôi không sao, ở đây một chút nữa là sẽ tốt thôi.” Nhiếp Tiểu Thiển không có thói quen phải tránh người, rút tay ra khỏi tay hắn, một phen lau nước mắt trên mặt, nhìn về phía nơi khác.

Đới Xuân Diệu anh còn không mau ra đây, Đường Tổng anh còn không lăn đi!

Với cục diện như bây giờ, Nhiếp Tiểu Thiển trừ bỏ chính mình phải tự giải quyết, điềm nhiên như không có chuyện gì trở lại bên trong phòng kia, tựa hồ không có biện pháp nào khác, bởi vì cô không có nắm chắc nếu như cô vừa đi, Đới Xuân Diệu sẽ đuổi theo cô trở về. Vừa rồi quả thật các phương diện của cô gái kia đều tốt hơn so với mình, hơn nữa, mẹ của Đới Xuân Diệu tựa hồ cũng rất thích cô ta, lúc nhìn cô ta, ánh mắt của bà đều là yêu thương, tuyệt không giống như khi nhìn mình, trong mắt trừ bỏ lạnh lùng thì chính là khinh thường. Nghĩ đến đây, cô cảm thấy rét run.

Nhiếp Tiểu Thiển a~, lúc trước bắt quá chỉ là ép mua ép bán, mi tội gì đem chính mình biến thành chặt vật như vậy, tình yêu cỡ nào không tín nhiệm, mi chẳng lẽ thật sự không biết sao? Cô cười lạnh, thu thập lại cảm xúc của mình, khước miệng hơi hơi nhếch lên, hướng bên trong phòng đi đến.

“Tiểu Thiển, chờ một chút.” Đường Tổng đuổi theo, bỗng nhiên ôm lấy cô.

“Em cũng thấy đấy, Đới gia chính là một nhà giàu có, căn bản không phải là nơi mà một người bình dân như em có thể đi vào, thái độ của cha mẹ anh ta đối với em rất rõ ràng như vậy, cô gái vừa rồi ôm anh ta

tên là Nghiêm Cầm Cầm, là thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn Trung Hằng, bọn họ có mối quan hệ rất tốt với Đới gia, cô ta cùng Đới Xuân Diệu coi như là thanh mai trúc mã, gần đây cô ta cũng được nối nghiệp cha mình, hai nhà rõ ràng có ý đồ kết thông gia. Hơn nữa.....” Đường Tổng nắm thật chặt người đang giãy giụa ở trong lòng, chần chờ một chút, tiếp tục nói “Anh không rõ ràng lắm em có biết hay không, Đới Xuân Diệu từ trước đến nay không cùng bất kỳ nữ nhân nào lui tới, kỳ thật chính là một mực chờ Nghiêm Cầm Cầm tại hải ngoại du học trở về.....”

Đoàng ~ Một tiếng~ trong đầu Nhiếp Tiểu Thiển giống như bị nổ tung, trống rỗng. Khí lực giãy giụa không còn, để mặc Đường Tổng ôm mình.

Tại sao có thể như vậy? Đới Xuân Diệu không phải vẫn đều nói cô không giống với những người con gái khác? Tại sao lại lừa gạt mình? Chẳng lẽ như vậy chơi rất vui vẻ sao? Nhiếp Tiểu Thiển bối rối, tâm hoảng ý loạn, căn bản không biết nên làm thế nào cho phải.

“Anh..... Anh làm sao mà biết được?” cô vẫn là có điểm không tin, bởi vì trực giác nói cho cô biết Đới Xuân Diệu không phải là hạng người thích đùa bỡn tình cảm của như vậy.

“Anh? Ha ha, cả thế giới này chỉ sợ có mình em là không biết chuyện này đi? Không tin em có thể hỏi thẳng Đới Xuân Diệu!” Đường Tổng vừa nói, đột nhiên nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

Đới Xuân Diệu cuống quýt chạy khắp nơi tìm kiếm Nhiếp Tiểu Thiển, đứng ở chỗ rất xa, nhìn thấy hai người gắt gao ôm nhau ở một chỗ, trong lòng lo lắng nháy mắt bị một chậu nước đá dập tắt. Anh vốn tưởng rằng là Đường Tổng cường hành yếu thế ôm cô, Nhiếp Tiểu Thiển khẳng định sẽ đẩy hắn ra, nhưng là anh đứng hồi lâu, Nhiếp Tiểu Thiển thế nhưng không có một tia muốn động, ngược lại rất hưởng thụ.

Ha ha ~ cùng tình nhân cũ hợp lại rất vui vẻ phải không? Đới Xuân Diệu mặt nháy mắt đen lại, ánh mắt lạnh lùng, cũng không quay đầu lại đi trở về bên trong phòng.

Nhiếp Tiểu Thiển trong đầu lộn xộn không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng là có một việc cô rất rõ ràng, cô phải rời khỏi cái ôm ấp này, vòng tay ôm ấp ấm áp này đã có một thời gian cô từng khó có thể quên được, nhưng là hiện tại cô tuyệt đối không cần, thậm chí có chút bài xích. Cơ hồ là theo bản năng, dùng sức đẩy Đường Tổng ra.

Trở lại Đới gia thôi, phỏng chừng lúc này mọi người đều đang đợi cô ăn cơm. Nhiếp Tiểu Thiển cười khổ, nếu là diễn trò, thì cần phải hoàn thành chức nghiệp đạo đức, đem trận này trình diễn hoàn đi. Cô thất tha thất thểu đi về phía trước, Đường Tổng cau mày, lo lắng theo ở phía sau, vài lần muốn đi đỡ lấy cô, đều bị cô hung hăng đẩy ra.

Thì ra, cô ấy lại chán ghét mình như vậy.

Một lần nữa trở lại bên trong phòng, Nhiếp Tiểu Thiển tìm được Đới Xuân Diệu và Nghiêm Cầm Cầm đang ngồi cùng một chỗ, tự nhiên khoát tay của anh, làm nũng nói: “Xuân Diệu, em có chút khát.”

Đới Xuân Diệu nghiêng mặt nhìn cô, trong ánh mắt có hơn vài phần xa cách, thần nhiên nói: “Ngoan ~ nước ở trên bàn trong phòng ăn, chính mình đi lấy đi.” Nói xong, lại tiếp tục cùng Nghiêm Cầm Cầm nói nói cười cười.

Hai người trước mắt cực kỳ chói mắt, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng thật lạnh, thật lạnh, ê ẩm chua chát khó chịu hít thở không thông, nhưng là vẫn còn an ủi chính mình nhất định phải trấn định, chạy vào nhà ăn rót đầy hai cốc nước đá.

Phu nhân nhìn thấy cô tiến vào, vẫn là lễ phép tính cười cười, nói: “Hôm nay là đại thọ tám mươi của cha chồng tôi, nhà chúng tôi nhiều người, cũng không biết cô có thích nghỉ được không?”

Nhiếp Tiểu Thiển mạnh mẽ nở nụ cười đáp lại, nhẹ giọng nói: “Không sao ạ.”

“Đúng rồi, ba mẹ cô làm nghề gì? Là công ty gia đình hay là cán bộ nhà nước?”

Trong câu hỏi mang theo giọng nói cực không hữu hảo, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển cảm giác được một loại cảm giác khuất nhục, nhưng là cô vẫn là lễ phép nói: “Cha con đã qua đời, mẹ con chỉ là một viên chức nhỏ.”

“A.....” Phu nhân tượng trưng gật gật đầu, liền không hề để ý đến cô nữa.

Lúc ăn cơm, Nhiếp Tiểu Thiển trở lại bên cạnh Đới Xuân Diệu, lần lượt ngồi xuống bên cạnh anh. Nhưng là, không biết như thế nào, những người thân thích trong nhà anh liền đem anh kéo đến ngồi bên cạnh Nghiêm Cẩm Cẩm, hình như là đã sắp xếp từ trước. Trong lòng thống khổ vạn phần, lại vẫn là im lặng cúi đầu không lên tiếng.

Trước khi tới đây, Nhiếp Tiểu Thiển cô đã nghĩ tới rất nhiều loại tình cảnh gặp cha mẹ của anh, lại đơn độc không có nghĩ tới tình cảnh như thế này, chật vật không chịu nổi.

29. Chương 29: Giải Trừ Hiểu Lầm

Bữa tối này có thể nói là bữa tiệc Long Môn, nhìn vào sơn hào hải vị trên bàn, Nhiếp Tiểu Thiển là một miếng cũng ăn không trôi. Đới Xuân Diệu ngồi ở đối diện cô cũng đồng dạng giống như là đang ăn sấp, nhìn gương mặt tái nhợt của Nhiếp Tiểu Thiển, trong lòng anh cảm thấy buồn bã, đối mặt với sự ân cần của Nghiêm Cẩm Cẩm, anh rất muốn cự tuyệt, nhưng là một bàn mọi người nhìn vào, nếu là ở ngay trước mặt làm cho Nghiêm gia không có mặt mũi, như vậy từ nay về sau trên chuyện làm ăn của Phú Duyệt chỉ sợ sẽ gặp phải nhiều phiền toái, anh là tổng giám đốc của tập đoàn Phú Duyệt, tự nhiên không thể làm cho công ty của mình gặp phải nguy cơ.

Trên bàn cơm, người của hai nhà cố ý vô tình nhắc tới Đới Xuân Diệu cùng Nghiêm Cẩm Cẩm, thỉnh thoảng lấy hai người bọn họ ra trêu chọc, hoàn toàn quên mất Nhiếp Tiểu Thiển ngồi bên cạnh Đường Tổng. Không, không phải quên, mà là căn bản không để ở trong lòng.

Nhiếp Tiểu Thiển đến mức đều nhanh nội thương, rốt cuộc cũng kết thúc buổi tiệc tối, ông nội Đới Ái Quốc của Xuân Diệu muốn giữ Nhiếp Tiểu Thiển ở lại chơi thêm một chút nữa, nhưng bị lời nói dịu dàng của cô cự tuyệt.

Gió đêm thổi nhẹ, ở ngoại ô vào buổi tối đầu thu rất mát mẻ, bốn phía đều là tiếng ếch kêu, không khí rất tươi mát. Nhiếp Tiểu Thiển đứng ở trước cổng sân, nhìn đèn đường lấp lánh phía xa, phát hiện ở vùng hoang vu dã ngoại này, căn bản là không bắt được xe taxi.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đi bộ về sao?

“Tiểu Thiển, để anh đưa em về.” Đường Tổng cũng từ trong phòng đi ra, gặp Nhiếp Tiểu Thiển đứng lẻ loi ở bên ngoài cổng, nhịn không được tiến lên.

Nhiếp Tiểu Thiển cũng không nhìn hắn, lắc lắc đầu, nói: “Không cần, Xuân Diệu sẽ đưa tôi về.”

Đới Xuân Diệu rời khỏi bàn tiệc rượu, phát hiện không thấy Nhiếp Tiểu Thiển, trái tim liền nhói lên, vội vàng ở trong sân tìm một vòng, mới phát hiện cô đứng ở trước cửa cổng, tâm không khỏi buông lỏng, chuẩn bị tiến lên, lại thấy Đường Tổng nhảy lên, anh tức giận đi lên, anh vốn định quay đầu bước đi, nhưng là thứ nhất anh thật sự rất muốn biết bọn họ sẽ nói cái gì, sẽ làm gì, thứ hai là anh vẫn là lo lắng Nhiếp Tiểu Thiển một mình ở bên ngoài.

Lúc nghe thấy câu nói đó của Nhiếp Tiểu Thiển, cảm giác của anh giống như một con chim bồ câu bị trói chặt, thoáng cái được buông lỏng sợi dây trói. Lòng của cô ấy, thủy chung vẫn là hướng về mình đi? Anh nói như vậy với chính mình.

“Tiểu Thiển, như thế nào lại đứng một mình ở đây?”

Đới Xuân Diệu vội vàng đi lên phía trước, kéo qua bả vai Nhiếp Tiểu Thiển, hai tròng mắt lạnh lùng nhìn về mặt ôn nhuận của Đường Tổng, nói: “Cảm ơn, Tiểu Thiển nhà tôi không cần anh nhọc công đưa về.” Dứt lời, hai người xoay người rời đi.

Bên tai tràn ngập tiếng côn trùng kêu cùng tiếng huyền ảo ở bên trong phòng, Nhiếp Tiểu Thiển thân mình cứng ngắc đi theo Đới Xuân Diệu, nếu như cẩn thận một chút có thể phát hiện, cô không giống như lúc đầu đem cả người mình dựa vào trên người anh, mà là bảo trì khoảng cách nhất định. Hai người trở lại bên trong phòng, cùng người ở bên trong cáo biệt, lại tiến vào bên trong xe. Động cơ khởi động, xe thể thao

cách một tiếng liền đi ra bên ngoài, chỉ để lại Đường Tổng vẻ mặt phẫn nộ, gắt gao nắm chặt tay thành nắm đấm ở phía sau.

Bên trong xe rất im lặng, cũng rất lúng túng, thậm chí có chút rầu rĩ, hai người phi thường ăn ý không đề cập đến chuyện vừa rồi. Trên đường cơ hồ không có một chiếc xe nào đi lại, càng làm nổi bật thêm sự im lặng bên trong xe, thậm chí có chút áp lực, Nhiếp Tiểu Thiển nhin không được lắm bấm hát theo đĩa nhạc. Đĩa nhạc đang phát là do lúc trước cô cho vào, bên trong đều là những ca khúc mà cô yêu thích

Thanh âm nhẹ nhàng của Bành Giai Tuệ truyền đến, hiện tại đang phát chính là bài [thích hai người]. Lúc nghe tới đó, xe đột nhiên thắng gấp một chút, Nhiếp Tiểu Thiển chưa tỉnh hồn, chỉ nghe thấy rầm~ một tiếng, xe tông vào đuôi một chiếc xe khác. Cô mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía Đới Xuân Diệu, nhưng anh cũng không thèm nhìn tới cô một chút, vẫn là xuống xe, nói gì đó với người chủ chiếc xe kia một chút, lại đưa danh thiếp cho hắn. Đợi cho chiếc xe kia một lần nữa khởi động, anh mới trở lại bên trong xe.

“Làm sao vậy? Đụng nhau có nặng lắm không?” Nhiếp Tiểu Thiển lo lắng hỏi.

Ban đêm tĩnh lặng như vậy, cô đột nhiên phát ra thanh âm có chút đột ngột. Đới Xuân Diệu trầm mặc, nhìn chằm chằm phía trước một lúc, một lúc lâu sau mới khởi động xe, nói một câu nhẹ nhàng băng quơ: “Không có gì đáng ngại.”

Ba chữ, rõ ràng ngắn gọn, lạnh lùng, làm cho Nhiếp Tiểu Thiển có một loại cảm giác trống rỗng, bắt cũng không bắt được.

Xe chậm rãi đi trên đường, lúc về tới nhà cũng không còn sớm. Vừa mở cửa ra, Ninh Thái Thần liền hướng Niếp Tiểu Thiển nhào tới, vờn quanh chân của cô dụi dụi, Nhiếp Tiểu Thiển lấy cơm cho nó, ngồi ở trên ghế sofa bật TV lên, không ngừng chuyển kênh. Trong đầu trống rỗng, tư duy đình trệ, hai người đơn độc ngây ngô như vậy, làm cho cô cảm giác được sợ hãi.

Mới đầu, hai người ai cũng không để ý tới ai, chỉ có ngẫu nhiên Ninh Thái Thần sẽ kêu lên hai tiếng. Qua một giờ, Đới Xuân Diệu rốt cục chịu không nổi, anh đi tới, cùng Nhiếp Tiểu Thiển mặt đối mặt, ở trên bàn trà ngồi xuống, nhìn chằm chằm cô quan sát hồi lâu, lạnh lùng cười, nói: “Hừ, hôm nay cảm giác thế nào? Cùng tình nhân cũ gặp gỡ rất sáng khoái phải không?”

Nghe lời nói lạnh lùng trào phúng của anh, nhìn ánh mắt khí thế bức người của anh, Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên cảm giác được mình rất vô lực, trước mắt là người đàn ông mỗi ngày cùng mình ở trên giường triền miên, nấu cơm ình ăn, dĩ nhiên lại là xa lạ như vậy. Trái tim chợt ần ần nhói đau, tư duy vẫn là đình trệ không hoạt động được, trong đầu trống rỗng.

Nhìn bộ dáng trầm mặc của Nhiếp Tiểu Thiển, Đới Xuân Diệu lửa giận lập tức bị thiêu đốt, anh dừng một chút, cắn răng nói: “Như thế nào? Thẹn thùng không dám nói?”

“Ha ha, nếu đã làm ra được, lại sợ hãi người khác sẽ nói gì sao?”

Đới Xuân Diệu không ngừng đổ thêm dầu vào lửa, Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục không thể nhịn được nữa, nghẹn ngào hỏi lại: “Em đã làm cái gì? Em đã làm chuyện gì để cho anh phải nghiêng răng nghiêng lợi?”

“Cút~ em cảm thấy là không sao cả đúng không? Cùng người đàn ông khác ôm ôm ấp ấp, em liền coi chuyện đó là không sao cả đúng không? Nhiếp Tiểu Thiển, cái gọi là tôn nghiêm của em chỉ có giá trị như thế này thôi sao? Chỉ một người bạn trai cũ cũng khiến cho em chống đỡ không được sao? Ha ha! Buồn cười!” Đới Xuân Diệu loảng xoảng một tiếng, đem tất cả chén trà trên bàn hất tung xuống mặt đất, tất cả đều vỡ vụn.

“Cút? Anh bắt em cút? Đây là nhà của Nhiếp Tiểu Thiển, muốn cút cũng phải là anh, em nói cho anh biết, em cùng Đường Tổng là trong sạch, căn bản không phải là như anh nghĩ!”

Tên hỗn đản này, đây là nhà của cô, là giường ngủ của cô, đã lừa gạt tình cảm của cô, bây giờ còn đến đòi trắng thay đen! Nhiếp Tiểu Thiển cô nếu là nhin cơn tức này, liền sẽ bị anh ta coi thường!

“Đừng nói em cùng Đường Tổng chưa có chuyện gì, cho dù như thế nào, anh có tư cách gì để nói em? Anh cùng cái cô Nghiêm Cẩm Cẩm kia, áp áp ôm ôm tình chàng ý thiếp, anh có để em vào trong mắt không? Đới Xuân Diệu, em nói cho anh biết, Nhiếp Tiểu Thiển em đời này hận nhất chính là lừa gạt!” Nhiếp Tiểu Thiển cũng điên rồi, cầm lên chiếc gối trên ghế sofa ném về phía anh!

Đới Xuân Diệu ngẩn ngơ, lừa gạt? Anh cũng không có lừa gạt Nhiếp Tiểu Thiển cái gì a? Không hiểu, anh liền cảm giác được chuyện đêm nay có chút kỳ quái. Hai người như vậy giằng co lặng im hồi lâu, anh mới mở miệng hỏi.

“Anh lừa em cái gì?”

Nhiếp Tiểu Thiển thút tha thút thít, một lần nữa ngồi bó gối trên ghế sofa, đè nén lửa giận trong lòng, nói: “Em hỏi anh, anh chỉ cần trả lời đúng hoặc là không đúng.”

Đới Xuân Diệu nhần nạy gạt gạt đầu.

“Nghiêm Cầm Cầm với anh là thanh mai trúc mã có phải hay không?”

“Xem như là vậy.” Đới Xuân Diệu nghĩ nghĩ nói.

Nhiếp Tiểu Thiển hít sâu một hơi “Cha mẹ anh cùng cha mẹ của cô ấy có ý đồ kết làm thông gia, đúng hay không?”

“Đúng, nhưng là anh chưa từng có đáp ứng qua.”

“Vậy anh vì cái gì mà không nói cho em biết?”

“Em cũng không có hỏi a.”

Nhìn thái độ vô vị như vậy của anh, Nhiếp Tiểu Thiển tuy rằng đã không còn phần nộ như vừa rồi, nhưng cũng là rất đau lòng, đối với người đàn ông ở trước mặt này, anh ta giấu mình tốt đến như vậy, chính mình lại một chút cũng không hiểu biết về anh ta, thật sự là đã sống uống phí hai mươi chín năm mà.

Bỗng dưng, trong đầu cô hiện lên ánh mắt lạnh lùng cùng khinh thường cô của mẹ anh. Phía trước cha mẹ của anh có thể dễ dàng tha thứ Nghiêm Cầm Cầm kia ở trước mặt mình cùng Đới Xuân Diệu ấp áp ôm ôm, chắc là cố ý muốn cho cô thấy, làm cho cô tự biết khó mà lui đi?

“Được rồi, em hiểu rồi, anh đi đi.” Cô bình tĩnh nói một câu.

Đợi đến khi cô kịp có phản ứng, thân mình lại bị Đới Xuân Diệu mạnh mẽ ngăn chặn, Tiểu Thiển giãy giụa, suy nghĩ muốn thoát thân, nhưng là cô càng là giãy giụa Đới Xuân Diệu lại càng không buông tha cô. Hôn xuống đôi môi của cô. Lại cắn cắn, quả thực giống như muốn đem cô xé rách.

“Thả em ra!” Nhiếp Tiểu Thiển tròn tròn hai mắt, cắn thật mạnh vào môi Đới Xuân Diệu mới khiến cho anh buông môi mình ra “Thả em ra!”

Đới Xuân Diệu sao có thể chịu nghe cô cơ chứ, nắm chặt hai tay của cô, hung hăng cắn xuống. Anh ở trước mặt cô chưa từng có thất thố như vậy, liều mạng muốn có được cô như vậy, đoạt lấy cô, ép khô mỗi một tấc da thịt của cô, những chỗ tên đàn ông kia chạm qua, anh muốn lấy trở về gấp bội.

Xoạc một tiếng, y phục của Nhiếp Tiểu Thiển bị thô bạo xé rách, Đới Xuân Diệu điên cuồng mà tháo nội y của cô, bay thẳng đến tiểu anh đào đã bị sợ làm cho run run ngậm vào. Khi thì nặng nề mút vào, khi thì nhẹ nhàng gặm cắn.

Nhiếp Tiểu Thiển cho tới bây giờ đều chưa từng gặp qua bộ dáng này của anh, anh hiện tại hai mắt đỏ ngầu, ở tại trên người mình liều mạng đòi lấy, quả thực giống như là ma quỷ, nội tâm sợ hãi áp đảo khoái cảm trên thân thể, làm cho cô chính là liều mạng muốn giãy khỏi giam cầm của anh.

“Thả em ra, không nên đụng vào em, ô ô ô ~” Nhiếp Tiểu Thiển khóc cầu xin tha thứ.

Nội y cuối cùng che đầy ở trên người cũng bị anh thô bạo xé toang. Đột nhiên cảm giác được giữa hai chân có một vật thể cứng rắn nóng bỏng, không ngừng mà ma sát, thế nhưng nóng lòng muốn thử.

“Không cần!”

Nhiếp Tiểu Thiển kêu rên một tiếng, anh đã tiến vào bên trong cơ thể của cô, cũng nhanh chóng ở bên trong cơ thể cô mạnh mẽ đâm thẳng. Vừa mới bắt đầu Nhiếp Tiểu Thiển còn muốn giãy giụa phản kháng, nhưng là dần dần, khoái cảm mãnh liệt trên thân thể đánh sấu vào tất cả tế bào thần kinh của cô, làm cho cô bị lạc mất chính mình.

Sau một hồi vận động kịch liệt, toàn thân hai người đều dính dính, Nhiếp Tiểu Thiển mềm mại bị Đới Xuân Diệu ôm vào trong ngực, trên gương mặt còn chưa hết ửng hồng.

“Cút đi!”

Nhiếp Tiểu Thiển thở hổn hển như trước không quên hai chữ này, mới vừa rồi Đới Xuân Diệu thô bạo giữ lấy chính mình như vậy, quả thật còn không bằng cầm thú, anh ta nghĩ rằng anh ta làm vậy là mình có thể tha thứ cho anh ta hay sao? Nhiếp Tiểu Thiển bị ai nghĩ, mỗi lần hai người gặp phải vấn đề gì đó, luôn không cùng nhau ngồi xuống giải quyết tốt, Đới Xuân Diệu mỗi lần đều là dùng phương thức như vậy để mê hoặc mình. Nhưng là Nhiếp Tiểu Thiển cô không phải là một cô gái mới hai mươi, nên giải quyết nhất quyết phải giải quyết. Cô cũng thừa nhận, hôm nay lúc ở trong nhà anh, biểu hiện của mình là không đủ bình tĩnh, nhưng là Đới Xuân Diệu thì như thế nào? Anh thế nhưng lại không nhìn mình, đúng vậy, điều kiện của anh là rất tốt, nhưng là ở trong tình yêu, không nên đề cập về điều này, chẳng lẽ bởi vì Nhiếp Tiểu Thiển cô nhiều tuổi hơn so với anh, cho nên mỗi lần đều phải tha thứ cho anh, trấn an anh, nhân nhượng anh sao?

Hiện tại suy nghĩ của Nhiếp Tiểu Thiển phi thường bình tĩnh, cô tỉnh táo nghĩ đoạn cảm tình hoang đường này của mình cùng Đới Xuân Diệu, không khỏi muốn cười thành tiếng.

Trước tiên là thái độ của cha mẹ anh, cô coi như là đã thấy rõ ràng. Tuy rằng không có ở trước mặt anh tỏ thái độ như thế, nhưng là trong lòng Nhiếp Tiểu Thiển rất rõ ràng, cha mẹ anh không thích mình, hay nói cách khác, cô nếu cố ý cùng Đới Xuân Diệu đến với nhau, như vậy con đường này đi sẽ rất gian nan. Đới Xuân Diệu sẽ vì cô buông tha cho sản nghiệp của gia đình? Hiển nhiên là không có khả năng.

Nhiếp Tiểu Thiển cười khổ, là cô quá ngây thơ rồi, có lẽ lúc trước là do mình bị vẻ đẹp của anh làm cho hôn mê, choáng váng đầu óc. Cô cùng anh vốn là không thích hợp, cần gì phải miễn cưỡng thử một lần đây?

“Tiểu Thiển.....” Đới Xuân Diệu thấp giọng gọi cô, ủy khuất nói: “Anh sau đó chạy đuổi theo em, nhìn thấy em cùng Đường Tổng ôm nhau ở cùng một chỗ.”

Ô? Ôm nhau ở cùng một chỗ? Nhiếp Tiểu Thiển thân thể khẽ run lên, nhớ lại mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay, mới nhớ tới là có một màn như vậy, chẳng lẽ người này là vì hiểu lầm mình nên mới có thể như vậy sao? Tuy rằng trong lòng đã muốn đối với đoạn cảm tình này không ôm hy vọng, nhưng là Nhiếp Tiểu Thiển vẫn là nhịn không được giải thích cho anh nghe.

“Thật vậy chẳng? Tiểu Thiển em sẽ không gạt anh chứ?” Đới Xuân Diệu thế nhưng vui vẻ giống như một đứa trẻ “Tiểu Thiển, anh cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em, về phần Nghiêm Cẩm Cẩm kia, anh sẽ nghĩ biện pháp mau chóng nói rõ ràng với cô ấy.”

Nói rõ ràng sao? Có cần thiết không? Ha ha ~ Nhiếp Tiểu Thiển cười khổ, nói: “Thôi đi, anh với cô ấy rất xứng đôi, hơn nữa em với anh chênh lệch quá lớn, cha mẹ anh cũng không thích em.”

Đới Xuân Diệu nghe vậy, bỗng nhiên ôm chặt lấy cô, chân thành nói: “Sẽ không, cho anh thời gian, anh nhất định sẽ làm cho bọn họ tiếp nhận em, thích em.”

Nghe được anh nói như vậy, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng rất vui vẻ, nhưng là cô vẫn là lắc lắc đầu, nói: “Em sắp ba mươi tuổi rồi, em đã không chờ đợi nữa rồi.”

30. Chương 30: Đả Kích Tiểu Tam

Né tránh ánh mắt cực nóng bỏng của Đới Xuân Diệu, Nhiếp Tiểu Thiển chen lên xe bus. Đuổi anh anh không chịu đi, như vậy chỉ còn có thể không để ý đến anh, sự tình phát triển đến nước này, Nhiếp Tiểu Thiển thật sự muốn nghĩ theo chiều hướng tốt một chút, có nên tiếp tục nữa hay không. Có lẽ là cô không đủ dũng cảm, có lẽ ở trước mặt người khác cô rất già mồm, muốn trốn tránh, nhưng là ai cũng không có nghĩ đến, cô đã hai mươi chín tuổi rồi, cho nên cô phải vì chính mình mà suy nghĩ một chút, sự thật vẫn còn sờ sờ ở trước mắt, cô không có khả năng mặc kệ để theo đuổi như khi mình mới hai mươi.

Cô không phải là không dũng cảm, cô là không có tư cách dũng cảm đấu tranh với sự thật. Cho nên, chuyện này, cô muốn bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, cô không cần tình yêu phải oanh oanh liệt liệt, cô muốn là

lâu dài, mặc dù là bình thần như nước cũng được, bình bình đạm đạm mới là thật. Cổ nhân nói, chuyện hôn nhân phải vâng theo ý cha mẹ, hai gia đình phải môn đăng hộ đối, hiện tại xem ra thật sự rất có đạo lý. Nhiếp Tiểu Thiển cô bất quá là muốn cha mẹ hai bên đều chấp nhận tình yêu của họ.

Nhưng là cô cùng Đới Xuân Diệu lại quá chênh lệch, giống như là một khoảng cách rất lớn, hai người ở hai phương diện khác nhau căn bản là không thể chạm tới nhau. Nhiếp Tiểu Thiển cô ăn mặc tiết kiệm, cực nhọc vất vả làm việc mới mua được một căn nhà nhỏ, nhưng là người ta chỉ cần vung tay lên là có thể ở mua được một căn biệt thự xa hoa ở trong thành phố. Kết hợp như vậy, về sau sẽ hạnh phúc sao?

Nhiếp Tiểu Thiển cười khổ lắc lắc đầu, từ trong xe bus đi ra, rất xa liền thấy xe hơi của Đới Xuân Diệu đã dừng ở trước cổng bệnh viện, do dự một chút, vẫn là đi qua. Không có gì phải trốn tránh, vốn là ai cũng không nợ ai.

“Tiểu Thiển, em không cần phải trốn tránh anh, chúng ta hãy nói chuyện một chút được không?” Đới Xuân Diệu khuôn mặt buồn bã, giọng nói năn nỉ, ánh mắt lóe sáng, nhìn Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng chua xót.

“Những gì nên nói em đã nói với anh rồi.”

Cô vẫn đang cố chấp cự tuyệt tuyệt nhượng bộ. Thẳng thắn mà nói, cô là rất thích Đới Xuân Diệu, cho nên không dám nghe anh nói quá nhiều, sợ nghe liền mềm lòng.

“Được rồi, em phải lên rồi bằng không sẽ bị muộn giờ làm.” Nhiếp Tiểu Thiển giẫy ra khỏi tay anh, bước nhanh chạy vào bên trong thang máy.

Đới Xuân Diệu nhìn bóng dáng biến mất trước mặt mình, đau lòng khó có thể thở nổi, anh rút di động ra, bấm điện thoại, khuôn mặt nghiêm trọng chui vào bên trong xe.

Mất hồn mất vía đi vào trong phòng làm việc ngồi xuống, bụng sôi réo lên, Nhiếp Tiểu Thiển mới cảm giác được đói, tối hôm qua căn bản là chưa ăn cái gì, hôm nay cũng không có ăn bữa sáng. Thôi, cũng không còn khẩu vị gì, Nhiếp Tiểu Thiển mi cổ nhịn một chút, bây giờ mi cần nhất chính là yên lặng.

Trên bàn đột nhiên xuất hiện một ly sữa đậu nành cùng hai cái bánh bao, ngón tay thon dài có chút quen thuộc, Nhiếp Tiểu Thiển ngẩng đầu lên, thấy được khuôn mặt của Đường Tổng. Trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc hiện lên một tia mệt mỏi, ánh mắt trong suốt, giống như trước kia. Nhiếp Tiểu Thiển hơi hơi sửng sốt, trong lòng nghĩ: Hẳn như thế nào lại tới nữa?

“Ăn một chút đi, nếu không đối với dạ dày sẽ không tốt đâu.” Đường Tổng giọng nói thân thiết, lại làm cho Nhiếp Tiểu Thiển nghe rất không thoải mái.

“Cám ơn, không cần, tôi đã ăn ở nhà rồi.”

Trong giọng nói tràn đầy lạnh nhạt.

“Không cần nói dối, em chưa ăn sáng sắc mặt sẽ tái nhợt hơn một chút so với bình thường, em vẫn luôn là như vậy, vẫn luôn là như vậy” Đường Tổng thần nhiên nói, nửa câu cuối cùng giọng nói thể nhưng lại như đang nhớ lại cái gì đó.

Nhìn bộ dáng hẩn như vậy, Nhiếp Tiểu Thiển tuy rằng trong lòng có chút ảm áp, nhưng vẫn là nhịn không được muốn cười lạnh, hẩn đây là đang muốn làm gì? Sau khi mất đi rồi mới cảm thấy mình tốt, muốn đền bù sao? Nhưng là không còn kịp nữa rồi, Nhiếp Tiểu Thiển cô đã sớm đã không còn là cô gái cố ý không ăn bữa sáng để thấy hẩn sốt ruột nữa rồi.

“Xin cảm ơn ý tốt của anh, về sau không có việc gì thì mong anh không cần đến phòng làm việc của tôi nữa, tôi không muốn làm cho người ta hiểu lầm.” Nhiếp Tiểu Thiển nhất thời nghẹn lời, vẻ mặt lãnh đạm trả lời một câu, xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Giữa trưa, Lâm Thanh Hà gọi điện đến, hoàn toàn làm cho Nhiếp Tiểu Thiển khôi phục lại trạng thái bình thường, phỏng đoán có thể làm cho bản lãnh của Nhiếp Tiểu Thiển được khởi tử hồi sinh, cũng chỉ có cô bạn thân này của cô mới làm được như vậy. Đúng vậy, Thanh Hà nói đúng, Nhiếp Tiểu Thiển cô nhiều năm sống độc thân như vậy, cái gì sóng to gió lớn mà cô chưa thấy qua đây, cần gì phải vì một người đàn ông mà khiến cho thần kinh nặng nề! Nhiếp Tiểu Thiển cô chính là tiểu cường (*) đánh mãi không chết! Cho dù cô hiện tại thống khổ thì như thế nào, sự tình có thể trở nên tốt một chút sao? Thật là chẳng vui về gì,

vô tâm vô phước, đem mọi chuyện ném ra khỏi đầu, thay vì chính mình phiền não, không bằng đem vấn đề giao cho Đới Xuân Diệu.

(*tiểu cường: con gián)

Nếu là anh có thể làm được, như vậy anh sẽ là chồng của Nhiếp Tiểu Thiển cô, nếu là anh bỏ dở nửa chừng, như vậy bất quá chỉ là một người qua đường, cô cần gì phải vì một người qua đường mà thương tâm phí não đây?

OK! Vì phòng ở của cô, mới vừa tám đời

~~Nhiếp Tiểu Thiển hồi phục trạng thái làm việc, tuy rằng đầu óc vẫn là sẽ thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện khổ sở bức xúc kia, nhưng là cuối cùng cũng là vận hành bình thường. Đới Xuân Diệu cái đầu mi, môn đăng hộ đối cái con khỉ, tình yêu cái cóc khò!

Đúng giờ tan tầm, Nhiếp Tiểu Thiển nhận được một cú điện thoại. Nghe giọng nói là một cô gái trẻ tuổi, thực xa lạ, chỉ nói địa điểm gặp mặt, không đợi Nhiếp Tiểu Thiển lên tiếng, đối phương liền cúp máy. Nhiếp Tiểu Thiển buồn bực, đến tốt cùng là ai đây? Quả là không có lễ phép! Nhưng là người nọ sao lại biết được số điện thoại của mình? Cô tới tới lui lui suy nghĩ kỹ mấy lần, đều nghĩ không ra là ai, đành phải kiên trì dựa theo người nọ đến nơi đã hẹn.

Dọc theo đường đi cô còn đang suy đoán có phải hay không cô bạn học lâu năm không gặp nào đó, muốn cho cô ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng là khi đến nơi, nhìn thấy một đầu uốn sóng, cô liền cười không được.

Con mẹ nó! Hóa ra là cô ta!

“Nhiếp tiểu thư, mạo muội mời cô đến đây, thật sự là ngại quá.”

A! Đáng ghét! Biết rõ then thùng cô còn hẹn tôi làm gì? Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng hung hăng khinh bỉ một câu, nhưng vẫn là mỉm cười, lễ phép nói: “Xin hỏi Nghiêm tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Ách.... Tôi có một điều muốn nhờ cô, hy vọng chị có thể đáp ứng tôi.” Nghiêm Cẩm Cẩm trực tiếp bỏ từ Nhiếp tiểu thư, mở miệng một tiếng là gọi chị, đích thật rất nhiệt tình a~.

Nhiếp Tiểu Thiển nghe thế lại thấy bối rối, người này rốt cuộc là muốn làm gì đây? Ai là chị của cô a! Tiểu Nguyệt Nguyệt mới là em gái của tôi! Cô cho dù lại trì hoãn, người ta trịnh trọng ngồi ở trước mặt cô vỗ mông ngựa như thế, cũng có thể đoán ra được là chuyện gì, nhưng là cô vẫn là quyết định giả ngu.

“Chuyện gì?”

Đối phương cúi thấp đầu, hít sâu một hơi, ngực hai luồng run rẩy, nói: “Tôi hy vọng cô có thể đem anh Xuân Diệu nhường cho tôi.”

Phụt! Nhường cho cô ta? Nhiếp Tiểu Thiển do dự, người xem đi, rất nhiều chuyện người càng là không muốn so đo, những người khác lại càng đến trên chọc người, giống như chuyện này của Đới Xuân Diệu, Nhiếp Tiểu Thiển cô còn không có so đo người ta là tiểu tam, cô ta liền như vậy công khai yêu cầu chính mình nhường vị trí vợ chính thức cho cô ta! A! Con mẹ nó! Xã hội hiện tại a, muốn có bao nhiêu hoang đường liền có bấy nhiêu hoang đường!

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn chằm chằm vào mắt của cô ta, trầm mặc không nói gì.

“Tôi từ nhỏ đã quen biết với anh Xuân Diệu, hơn nữa anh ấy cũng rất thích tôi, nhưng là sau khi cô xuất hiện, mọi thứ liền trở lên lộn xộn, anh ấy bắt đầu không để ý tới tôi, cho nên, cô hãy bỏ qua anh ấy đi, không cần phải dây dưa với anh ấy nữa!” Nghiêm Cẩm Cẩm trên mặt nhìn không ra vẻ nghiêm túc, ngược lại tràn đầy khinh bỉ.

Lăn lộn đầu đuôi! Cô ngực lớn thì chính là mẹ của tôi sao?

“Nghiêm tiểu thư cô thật khôi hài, chuyện tình cảm không thể nói chính xác được, nói tiếp Xuân Diệu cũng không phải là món đồ chơi, nhường tới nhường lui, tôi cũng không phải là một đứa trẻ mới lên ba!” Vốn dĩ là như vậy, Nhiếp Tiểu Thiển nhưng thật ra là nghĩ thuận theo tự nhiên, nhưng là cô gái này cứ nhảy ra yêu cầu ngồi trên, việc này Nhiếp Tiểu Thiển cũng không chấp nhận được!

Nhiếp Tiểu Thiển chính là một người như vậy, kích không được! Càng có người muốn tranh dành, ý chí chiến đấu của cô lại càng dâng trào, giống như hiện tại, cô trừng lớn hai mắt cẩn thận đánh giá cô gái ngồi đối diện, đánh giá từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Người bị nhìn cũng cảm thấy kỳ quái, theo ánh mắt của cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Sao, làm sao vậy?” Nghiêm Cầm Cầm mắt tự nhiên hỏi.

“A, không có việc gì.” Nhiếp Tiểu Thiển điềm nhiên như không thu hồi lại ánh mắt, thản nhiên tiếp tục nói: “Tôi nghĩ nhìn xem Nghiêm tiểu thư cô có phải là do đọc sách quá nhiều lên bị choáng váng đầu óc hay không? Hay là do đọc quá nhiều tiểu thuyết? Chuyện tiểu tam muốn ngồi trên ở trong cuộc sống thực nhưng là rất ít xảy ra nha ~”

“Cô, cô.....” Nghiêm Cầm Cầm tức giận đến nói không ra lời “Cô căn bản không xứng với anh ấy!”

Lời này đâm trúng tử huyệt của Nhiếp Tiểu Thiển!! Nghiêm Cầm Cầm cô chết chắc rồi!

“Ồ ~ xứng hay không xứng cũng không phải là do cô tính, cô cảm thấy cô xứng với anh ấy, vậy tại sao anh ấy không nói yêu cô, không cùng ở chung với cô a? Nếu cô xứng đôi với anh ấy, cô như thế nào còn tới nơi này đau khổ cầu xin tôi nhường anh ấy lại cho cô? Thật khôi hài, Nghiêm tiểu thư, có một số việc tôi đề nghị cô đi hỏi cho rõ ràng sau lại đến. Đến hỏi có phải hay không tôi bám dính lấy Đới Xuân Diệu, có phải hay không tôi không cho anh ấy đi! Còn có, theo lương tâm mà nói, bộ ngực kia của cô là được bơm hơi phải không? Cái mũi là được chỉnh sửa ở đâu vậy? Hàn Quốc hay là Nhật Bản? A đúng rồi, nghe nói bộ ngực bơm hơi sẽ rất dễ dàng bị nổ tung đó, cô phải cẩn thận nha!” Nhiếp Tiểu Thiển nói xong, cầm túi xách lên vênh vác đắc ý rời đi.

Vớ vẩn, muốn cùng chị đây đấu sao! Chơi với bần đi!

Từ quán cà phê đi ra, Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên cảm giác được tinh thần sảng khoái, sự buồn bực khó chịu lúc trước tất cả đều biến mất, quả nhiên a, tâm tình xấu là cần phải phát tiết a! Bất quá, cô muốn cảm tạ cô Nghiêm tiểu thư này, bởi vì, ngay tại vừa rồi, cô đã quyết định một việc!

Cô nếu không sợ cường quyền, không sợ mẹ chồng ác, thì cô cùng đấu tranh phản đối thế lực! Chính là tên Đới Xuân Diệu hỗn đản này, còn cần được dạy bảo thật tốt!

Trở về nhà, Nhiếp Tiểu Thiển ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, chờ Đới Xuân Diệu trở về, trong đầu suy nghĩ là nên nói như thế nào đây? Không ý thức được đã đến bảy giờ, nhưng là người này còn chưa có trở về, cư nhiên ngay cả một cú điện thoại cũng không có! Nhiếp Tiểu Thiển có điểm lo lắng nghĩ: anh ấy sẽ không thật sự đi rồi đó chứ?

Oa oa oa oa~ cô cũng biết là lúc xúc động không nên nói chuyện, vừa nói đã bị bắn chết, nếu anh thật sự không trở lại thì sao? Phốc, Nhiếp Tiểu Thiển từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, chạy tới phòng ngủ mở tủ quần áo ra, sau đó nở nụ cười không hiền hậu! A ha ha ha! Quần áo đều còn ở đây, hẳn là chạy không được.

Ồi chao? Không đúng, lúc này mình sao lại giống như một con sói đang chờ con cừu sập bẫy thế này

Bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Nhiếp Tiểu Thiển giật mình một cái, nhanh chóng ngồi trở lại trên ghế sofa, một bộ dáng phi thường bình tĩnh nhìn chằm chằm TV, đến khi Đới Xuân Diệu mang theo một túi to, một túi nhỏ tiến vào, như cũ là nhìn không chớp mắt.

“Tiểu Thiển, chắc em còn chưa ăn cơm phải không? Anh sẽ đi nấu cơm cho em, hôm nay anh mua chân gà cùng cá nha!” Đới Xuân Diệu hưng trí bừng bừng muốn chạy lại hôn cô, lại bị cô lấy tay ngăn cản.

“Muốn làm sao thì làm đi, đừng quấy nhiễu chị xem ti vi.” Ừm hừ, thanh âm lạnh như băng, mặt không chút thay đổi.

Đới Xuân Diệu rời đi, mang mấy thứ đó bỏ vào trong tủ lạnh, lại nhần nhần nhó nhó đi lại đây, tiêu điều lạnh lẽo thương xót liếc nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, lại liếc nhìn ti vi.

“Tiểu Thiển, đây là phim hoạt hình a!” Đới Xuân Diệu thanh âm có một tia rung động, trong giọng nói có một tia kính ngạc.

“Thế thì đã sao? Không thể xem sao?” Nhiếp Tiểu Thiển mắt tròn trảng, tiếp tục nhìn chăm chăm TV, trong lòng suy nghĩ là muốn thừa dịp anh nấu cơm nói hay là lúc ăn cơm nói, hay là ở trên giường nói đây?

“Em không phải ghét nhất xem cái này sao?”

“Người nào a?” Nhiếp Tiểu Thiển không kiên nhẫn trừng mắt nhìn anh một cái, ánh mắt quay lại màn hình tivi, ai nha mẹ ơi, đây không phải là chim yến già và chuột Micky sao? Tay run lên, tắt tivi.

31. Chương 31: Giải Quyết Đường Tổng

Hương thơm tỏa bốn phía trong phòng khách, một bàn thức ăn đầy sắc hương làm người ta phải thèm nhỏ dãi, Nhiếp Tiểu Thiển vốn muốn ở tại lần nói chuyện này chiếm vị trí chủ đạo, nhưng là cô vẫn là bị sắc đẹp kiêu những lời nói ngọt ngào như viên đạn bọc đường của Đới Xuân Diệu làm ê hoặc, ngoan ngoãn nghe theo lời của anh, thế nhưng cũng không có một chút phát giác nào.

“Tiểu Thiển, chúng ta nói chuyện một chút.” Đới Xuân Diệu gấp một chiếc cánh gà bỏ vào trong bát của Nhiếp Tiểu Thiển, giọng nói mang theo sự thương lượng.

Nhiếp Tiểu Thiển trong miệng chứa đầy thức ăn, căn bản là không thể lên tiếng nói chuyện được, chỉ có thể trừng mắt gật gật đầu.

“Anh đã giải quyết chuyện của anh và Nghiêm Cầm Cầm rồi. Cho nên chúng ta chỉ cần thu phục ba mẹ của anh là xong, ông nội dù sao cũng rất thích em, cũng ủng hộ anh.” Đới Xuân Diệu ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên cằm đã có râu mới nhú màu xanh, làm như là đang suy tư “Mẹ anh cũng dễ thu phục, chính là ba anh lại là một người theo phong kiến, lại rất cố chấp, là đối tượng trọng điểm cần phải đả kích.”

“Dừng, dừng, dừng!” Nhiếp Tiểu Thiển nuốt xuống một miếng cơm cuối cùng, cắt ngang lời anh “Anh đang ảo tưởng cái gì vậy? Ai muốn cùng anh đả kích ba anh chứ? Em có nói sẽ cùng ở một chỗ với anh sao?”

“Chúng ta chẳng phải đã sớm ở cùng nhau rồi hay sao?” Đới Xuân Diệu dùng ánh mắt như đang nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn Nhiếp Tiểu Thiển “Nếu đã dự định cùng sống với nhau, như vậy nhất định phải thu phục cha mẹ anh!”

“Hừ!” Nhiếp Tiểu Thiển lại nghĩ đến ánh mắt mẹ của anh nhìn mình, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Ba mẹ anh chính là chê nghèo yêu giàu, khinh thường người bình dân như em, bất quá em cũng không oán bọn họ, nếu đổi lại là em, con của mình không cần đại tiểu thư môn đăng hộ đối, mà lại đi tìm một con bé khô quắt, em cũng sẽ không đồng ý.”

Lại nghĩ đến Big breast (gái ngực bự) Nghiêm Cầm Cầm lắc lắc eo thon nhỏ lắc lư ở trước mặt cô, cô liền nín giận, thế cho nên nửa câu cuối cùng vừa rồi nói ra cũng là chua chất.

“Khô quắt?” Đới Xuân Diệu ánh mắt dao động ở trên người Nhiếp Tiểu Thiển, không có ý tốt nở nụ cười “Trước kia thì đúng là có điểm, hiện tại có thể coi như là tiểu S.....”

“Lăn!” Nhiếp Tiểu Thiển cắn răng, đứng dậy chuẩn bị đi, lại bị Đới Xuân Diệu một phen giữ chặt, thuận thế kéo vào trong lòng.

“Tiểu Thiển, anh sai rồi, chúng ta trở lại đề tài chính đi.”

Nhiếp Tiểu Thiển từ chối một chút, hung hăng nói: “Cầm thú còn không buông móng vuốt của anh ra!”

Đới Xuân Diệu ghen khuất buông móng vuốt đang đặt ở trên gò núi nhỏ của Nhiếp Tiểu Thiển, con người sáng trong nhìn chăm chăm Nhiếp Tiểu Thiển, nói chân thành: “Tiểu Thiển, anh thật sự là muốn sống cùng với em, muốn kết hôn với em, anh hiện tại rất muốn biết em nghĩ như thế nào.”

Nghe anh dùng giọng nói chân thành nói chuyện với mình, Nhiếp Tiểu Thiển tâm run lên nhè nhẹ, thậm chí có chút không biết phải làm sao. Suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi nói: “Anh vì cái gì nhất định phải sống cùng với em, anh không chê em tuổi lớn hay sao, nhà lại nghèo, tính tình không tốt, thích bạo lực, hay nói tục sao?”

“Trời ạ! Tiểu Thiển, em không phải là thực nữ sao! Loại chuyện như vậy mà cũng phải hỏi sao? Anh chính là nghĩ, rất muốn, phi thường nghĩ, tối hôm qua anh cũng đã suy nghĩ thật lâu, sống chung với em, cũng không phải là do anh nhất thời xúc động, thật sự, có lẽ với em là thân cận, nhưng là hiện tại quyết định này tuyệt đối không phải là nhất thời xúc động, anh tuyệt đối không phải là giả trò lưu manh!”

Đới Xuân Diệu bỗng nhiên quỳ một gối xuống đất, khoe miệng nhớn nụ cười, trong mắt phượng phản chiếu khuôn mặt tròn bầu bĩnh của Nhiếp Tiểu Thiển, con người long lanh như nước, hôn lên mu bàn tay của Nhiếp Tiểu Thiển.

“Anh, anh làm gì thế! Anh đây là đang muốn cầu hôn em sao?” Nhiếp Tiểu Thiển kích động! Nhìn anh trước mắt cùng tình tiết cầu hôn trong TV rất là giống nhau, chỉ thiếu là tay không cầm nhẫn, tiểu tâm can rung động, đầu óc bắt đầu rút gân “Hừ, anh nằm mơ đi, trước khi chưa thu phục được cha mẹ anh, em sẽ là không đồng ý, em cũng không nghĩ sau khi cưới sẽ xảy ra đại chiến giữa mẹ chồng và nàng dâu!”

“Thật sự? Em nguyện ý gả cho anh sao?” Đới Xuân Diệu âm lượng trong nháy mắt cao vút, đứa ngốc đều có thể nghe ra cảm xúc dâng trào trong lúc này của anh.

“Này, này, này! Ai nguyện ý gả cho anh a! A? Chớ tự mình thêm dẽ!” Nhiếp Tiểu Thiển nói năng lộn xộn.

“Vậy ý em nói là anh đem cha mẹ anh thu phục em gả cho anh, hừ hừ, em cứ chờ đấy Tiểu Xuân Diệu của em sẽ cưới được em về nhà!” Đới Xuân Diệu đắc chí vừa lòng, nhin không được lại hôn chụt lên má Nhiếp Tiểu Thiển một cái.

Nhiếp Tiểu Thiển ghét bỏ lau quét nước miếng chảy trên mặt, đầu óc còn chưa có quay lại. Chính mình vừa rồi nói phải gả cho anh sao? Ô~ hình như là có nói qua một câu như vậy a. Móa! Lại bị vẻ đẹp của anh làm mê hoặc, quả nhiên đầu óc một đoạn đường chỉ nói hươu nói vượn! Nhiếp Tiểu Thiển a Nhiếp Tiểu Thiển, mi không thể không chế được hay sao! Oa oa oa oa oa!

Hai người đem sự tình nói rõ, hiểu lầm cũng được giải khai, lại hoan hỉ vui mừng tằm uyên ương. Đối mặt với cha mẹ, bọn họ muốn cùng chung mối thù, trước sau giáp kích, đầu trí đầu dũng khí, thân thể cùng tinh thần cùng chung kiên trì! Bất quá phương pháp đầu trí đầu dũng khí như thế nào, Nhiếp Tiểu Thiển còn không biết, trước nhìn xem Đới Xuân Diệu xử lý như thế nào đã.

Ư hừ, có một người đàn ông để đảm đương vẫn là tốt nhất.

Ngày hôm sau, mặt trời theo lẽ thường dần dần nhô lên, tuy rằng đã là đầu thu, nhưng là vẫn còn chút nóng bức của cuối mùa hạ, bởi vậy Nhiếp Tiểu Thiển quả quyết bỏ đi ý niệm chen lấn ở bến xe bus trong đầu, ngoan ngoãn chờ Đới Xuân Diệu đưa cô đi làm. Sau khi đưa cô đến bệnh viện, Đới Xuân Diệu vội vàng khởi động động cơ, trước khi xử lý tốt vấn đề phía cha mẹ, anh trước hết cần phải giải quyết dứt điểm một việc phiền toái.

Bên trong quán Starbucks, Đường Tổng y theo thời gian hẹn gặp mặt trong điện thoại, đúng giờ tới nơi hẹn. Giọng của Đới Xuân Diệu, hần vừa nghe đã hiểu ra, hần thực hiểu được hôm nay người nọ hẹn gặp hần là có chuyện gì, hần nếu là muốn thắng mang Nhiếp Tiểu Thiển trở về, nhất định phải đối mặt, cho nên hần đến đây.

Đới Xuân Diệu trong khuỷu kẹp một xấp văn kiện, từ trong xe chui ra, nhìn thấy Đường Tổng đang ngồi bên cạnh cửa sổ, mặt đột nhiên lạnh xuống, mặt không chút thay đổi tiêu sái đi vào bên trong quán ngồi xuống trước mặt hần, gọi một tách cà phê.

“Xin chào.” Đường Tổng khách khí vươn tay ra.

Đới Xuân Diệu theo lễ phép bắt tay lại, hai người đều tự khuấy tách cà phê của mình. Từ góc độ này nhìn lại, hai người đàn ông cực phẩm, một người tuần mỹ vô cùng, khuynh quốc khuynh thành, một người ôn nhuận như ngọc, khí chất thân sĩ, lễ phép bắt chuyện với nhau. Từ bên ngoài nhìn vào, ngược lại trở thành một phong cảnh tuyệt đẹp nhất ở trong quán, hấp dẫn không ít phụ nữ.

“Tôi nghĩ, nguyên nhân hôm nay tôi hẹn gặp anh đến đây, anh hẳn là rất rõ ràng đi?” Đới Xuân Diệu nhướng mi, sắc mặt trầm tĩnh, nhìn không ra cảm xúc gì.

Đường Tổng mỉm cười, lộ ra hai hai má lúm đồng tiền thật sâu, nhẹ giọng nói: “Mời nói.”

“Buông tha Tiểu Thiển đi, không cần lại đến quấy rầy cô ấy nữa.” Đới Xuân Diệu dừng một chút, giọng nói thập phần kiên quyết cũng thập phần chân thành, ánh mắt sáng quắc như là muốn nhìn thấu hẳn.

Lúc vẫn còn ở nước Mỹ, Đường Tổng tuy rằng thường xuyên lọt vào ánh mắt đánh giá của người khác, nhưng là lúc gặp được ánh mắt của Đới Xuân Diệu như vậy, có chút mất tự nhiên, ánh mắt của anh dị thường kiên định giống như là đang đọc thấu tâm của người khác, giống như có thể nhìn thấu mình.

“Ha ha, Đới tiên sinh, anh thật sự rất thích nói đùa, đây là việc riêng của tôi, còn chưa tới phiên người khác khoa tay múa chân đi?” Đường Tổng mặt bỗng nhiên cúi xuống, trong con ngươi sáng trong lộ ra một cổ tức giận ẩn nhẫn.

“Anh thích ai quả thật là việc riêng của anh, nhưng là làm một người thứ ba phá hoại tình cảm của người khác, trên đạo nghĩa có thể không nói được không đây?” Đới Xuân Diệu cương chế sự tức giận đang dâng lên ở trong ngực, nhẫn nại nói.

“A? Người thứ ba? Tôi nghĩ anh chắc là không biết đi, Tiểu Thiển cùng tôi chính là mối tình đầu, chúng tôi tuy rằng tách ra, nhưng lại chưa từng có nói qua chia tay, cho nên, rốt cuộc ai mới là người thứ ba, tôi nghĩ không cần nói ra cũng rõ ràng rồi, hơn nữa, Đới tiên sinh, anh cảm thấy Tiểu Thiển là thật sự thích anh sao? Nếu cô ấy thích anh sẽ dây dưa không rõ với tôi như vậy sao? Ha ha ~ nói thật, hiện tại cơ hội tôi ở chung cùng Tiểu Thiển nhiều hơn so với anh, hơn nữa anh có tư cách gì mà yêu cầu tôi rời khỏi? Tôi nhớ không nhầm, cha mẹ anh rất phản đối anh cùng cô ấy ở cùng một chỗ đi?” mỗi câu nói của Đường Tổng đều như muốn đâm vào người đối diện, đâm Đới Xuân Diệu không thể nhin được nữa.

Nhưng Đới Xuân Diệu là ai? Là tổng giám đốc của tập đoàn Phú Duyệt, nếu không có chút tài năng, sẽ hèn người đến đây gặp mặt sao? Anh cũng là không phản bác, chính là nhoẻn miệng cười, lấy ra cặp văn kiện đặt lên bàn, đem tư liệu bên trong lấy ra, đưa cho Đường Tổng.

Vốn gương mặt đang có vài phần đắc ý, bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, trong ánh mắt hiện lên tia kinh ngạc không thể tin nổi, ngón tay đảo văn kiện run rẩy, các đốt ngón tay trắng bệch, Đường Tổng kinh hãi ngẩng đầu lên, như là nhìn thấy chuyện hoảng sợ gì đó, lắp bắp nói: “Anh, anh..... làm sao anh biết được những chuyện này? Anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Đới Xuân Diệu nhìn vẻ mặt của hắn, rốt cục vừa lòng nở nụ cười, anh hí hóp nói: “Đường tiên sinh, tôi chỉ muốn cho anh biết nếu anh còn tiếp tục dây dưa với Tiểu Thiển, như vậy tôi có một vạn loại phương pháp làm cho anh chết rất khó coi.”

“A đúng rồi, tôi nghĩ anh hẳn là vẫn còn rất lưu luyến, hoài niệm về đoạn tình cảm của anh cùng Tiểu Thiển đi? Tôi cũng biết, mối tình đầu thường thường là đẹp nhất, nhất là tình yêu thời học sinh, thuần khiết không chứa một tia tạp niệm, tôi nghĩ, Tiểu Thiển cũng là nghĩ như vậy. Nguyên nhân lúc trước anh rời đi, vì cái gì không dám nói cho Tiểu Thiển? Ha ha ~ anh sợ hãi, đúng không? Anh sợ sau khi cô ấy biết, anh trong lòng cô ấy tốt đẹp sẽ biến thành dơ bẩn không chịu nổi, đúng không?” Đới Xuân Diệu vẫn như cũ là cười, hướng ngoài cửa sổ đối với mấy thiếu nữ nhìn mình đầy háo sắc trừng mắt nhìn, tiếp tục nói: “Anh hẳn là rất rõ ràng Tiểu Thiển không còn thương anh đi? Cho nên anh bây giờ muốn hết sức văn hời, đúng là có được tất có mất, lúc trước anh đã lựa chọn như thế, anh phải gánh vác hậu quả. Rất nhiều chuyện, mất đi chính là mất đi, trên đời này không có thuốc hồi hận, cũng không có đường quay về.”

“Anh.....” Đường Tổng sắc mặt tái nhợt, cà phê trong tách tung tóe ra bên ngoài.

“Nếu tôi nói cho Tiểu Thiển nguyên nhân lúc trước anh rời đi, anh cảm thấy cô ấy sẽ như thế nào đây? Ha ha!” Đới Xuân Diệu ý vị thâm trường nhìn hắn, không ngừng khuấy tách cà phê “Đường tiên sinh, tôi khuyên anh vẫn là nên tự giải quyết cho tốt, nếu không.....”

Đới Xuân Diệu lưu lại một ánh mắt hung ác, vỗ vỗ vạt áo, thần khí tức giận từ bên trong quán đi ra. Theo tôi đâu! Cũng không nhìn xem chính mình là ai!

Đường Tổng vẫn như cũ thân mình cứng ngắc ngồi ở tại vị trí, tách cà phê đã lạnh ngắt, hắn ngơ ngác nhìn văn kiện trên bàn đến xuất thần, biểu tình trên mặt có chút tuyệt vọng, lại có chút hối hận. Ha ha, đúng vậy, đây là do chính mình lựa chọn. Theo như tính tình của Tiểu Thiển, nếu làm cho cô biết được, chỉ sợ ngay cả đoạn kí ức kia cũng biến mất đi? Hắn cùng cô khả năng ngay cả người qua đường cũng không phải đi? Buồn cười, Đường Tổng a! Mày sinh ra trên đời này chính là chuyện nhục cười nhất!

32. Chương 32: Hồ Hết Loạn Lên

Mấy ngày nay đi làm, Nhiếp Tiểu Thiển cảm thấy có điều gì đó là lạ, nhưng là ở đâu kỳ quái thì không thể nói được, cô luôn cảm giác được dường như có ánh mắt ở sau lưng nhìn chăm chăm mình, nhất là lúc cô đi một mình ở trên đường. Còn lúc ở nhà, Đới Xuân Diệu lại hao hết tâm tư để lấy lòng cô, sử dụng mười tám chiêu tài nghệ, mưu toan có thể chiếm được một tiếng cười của người đẹp. Thật sự là ngây thơ a~, Nhiếp Tiểu Thiển cô gần đây mặt ủ mày chau, tâm tình bất định chẳng qua là bởi vì lại đến kỳ nguyệt san được chứ? Vừa buồn chán vừa nóng ửng nhem nhẹp ở chỗ đó, tâm tình có thể tốt lên được sao?

Ăn xong cơm trưa, đi ngang qua một phòng làm việc, bên trong cửa mở ra, trống rỗng, không có một ai giống như bị cướp vậy. Nhiếp Tiểu Thiển đầu óc rối rục thông suốt! Đường Tổng đâu? Không thấy Đường Tổng? Trách không được cô cảm thấy là lạ, thì ra không có Đường Tổng đi tới đi lui trước cửa phòng làm việc của cô. Nhưng là Đường Tổng đi nơi nào? Hắn từ chức sao? Sẽ không nha, hắn là chuyên gia mà bệnh viện phải trăm nghìn cay đắng mới mời được đến đây làm việc!

Đang lúc cô nghi hoặc, lục khổng tước Liễu Mi Nhi lại lắc lắc eo thon nhỏ đi về phía này. Vốn là đang trong thời kỳ nguyệt san nên cô cực kỳ bức bối, lại nhìn thấy cách ăn mặc trang điểm xinh đẹp của Liễu Mi Nhi,

“Cô có bệnh sao?” Nhiếp Tiểu Thiển không ngẩng đầu, cúi đầu viết bệnh án.

Liễu Mi Nhi giậm giậm cao gót một cái, cắn răng nói: “Cô mới có bệnh! Hừ!”

Nhiếp Tiểu Thiển ngẩng đầu lên, đẩy gọng kính xuống, ra vẻ nghi hoặc đánh giá cô ta, nói: “Cúc hoa không có bệnh thì cô chạy đến chỗ tôi để làm gì? Người khác đều cho là chúng ta có vấn đề! Aiz ~ tôi nói Liễu đại tiểu thư a~, cô cần gì phải hướng chiếc ghế của tôi trút giận a, nó đã đắc tội gì với cô sao?”

“Đương nhiên không có, tôi hôm nay tới là để thăm cô.” Liễu Mi Nhi híp mắt, mang theo một tia mỉm cười thắng lợi, nói: “Như thế nào, không thấy được Đường Tổng, tâm tình không tốt?”

Nhiếp Tiểu Thiển cảm thấy buồn nôn, nghĩ rằng Liễu Mi Nhi thật đúng là một người hay quên, lần trước khuyên can cô ta mãi là mình cần bản không có yêu thích Đường Tổng, như thế nào đã quên nhanh đến vậy? Chẳng lẽ muốn bà đây phải nói lại một lần nữa sao? Con mẹ nó, cô ta nghe không phiền, nhưng Nhiếp Tiểu Thiển cô đây còn ngại lãng phí nước miếng!

“Ha ha ~” lục khổng tước đang muốn nói chuyện, một thanh âm kinh thiên quĩ thần khiếp sợ nhẹ nhàng vang lên, đem Nhiếp Tiểu Thiển sợ hãi đổ mồ hôi lạnh!

“Nhiếp Tiểu Thiển!!! Oa oa oa! Bạn mau ra đây ỳnh!” thanh âm này phiêu đảng ở trong không khí, có một loại cảm giác u ám, Liễu Mi Nhi vừa nghe đã thấy tình huống không đúng, giật mình co cẳng bỏ chạy.

Nhiếp Tiểu Thiển từ trên ghế đứng lên, hấp tấp chạy tới cửa nghênh đón vị nữ vương bề hạ này, không biết là cô đã làm ra chuyện gì sai lầm đây, cứ nhiên cô bạn này hôm nay lại chạy đến bệnh khóc gào như quỷ. Không khỏi thanh thản, Nhiếp Tiểu Thiển vẫn là ngoan ngoãn tùy theo ý nữ vương.

“Tiểu Lâm Tử, bạn tìm mình có chuyện gì sao?” Nhiếp Tiểu Thiển một bộ dáng nhu thuận, một đôi mắt to ngập nước với thể dạt dào nhìn người nào đó.

Lâm Thanh Hà thở hổn hển, hai luồng khổng lồ trước ngực theo hô hấp của cô không ngừng lắc lư, Nhiếp Tiểu Thiển cảm giác được có điểm hoa mắt, dụi dụi ánh mắt, nịnh nọt rót một chén nước cho người nào đó. Ánh mắt sắc bén của người nào đó làm cho Nhiếp Tiểu Thiển đột nhiên phát giác, kế tiếp khẳng định sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Quả nhiên.....

“Tiểu Thiển! Vì sao không nói ỳnh biết Đường Tổng đã trở về?”

“.....”

Lâm Thanh Hà nổi giận, cầm trong tay chiếc túi xách mềm ném bịch xuống mặt bàn, quát lớn: “Khốn khiếp! Bạn nếu nói ỳnh biết thì mình đã giúp bạn đá tung hắn rồi!”

Nhìn bộ dáng tức giận hò hét của Tiểu Lâm Tử, Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng vừa thấy cảm động lại thấy lo lắng, cô bạn này khoa trương như vậy, sợ rằng sẽ đem Đường Tổng đưa tới đây?

Có thể gặp được người cam đảm hiệp nghĩa như Lâm Thanh Hà như vậy, đào tìm móc phổi moi mật coi như phúc khí của Nhiếp Tiểu Thiên, nhưng là, phúc khí này đôi khi cũng rất dễ dàng sẽ biến thành suy khí.

Tựa như....

Nhiếp Tiểu Thiên vẫn cảm thấy chính mình có một công năng đặc dị, nói đúng hơn có linh cảm của cô luôn hiệu nghiệm. Vừa nghĩ tới không cần đưa Đường Tổng tới đây, thì Đường Tổng kia đáng vẻ thướt tha mềm mại, thân ảnh cao ráo liền xuất hiện ở trước cửa phòng làm việc của mình. Phối hợp với khuôn mặt vô cùng đẹp trai là nụ cười mười năm như một ngày có thể làm hòa tan sông Bắc Cực, Nhiếp Tiểu Thiên trong lòng miễn bàn có bao nhiêu kinh hãi, có bao nhiêu bàng hoàng, có bao nhiêu bất lực.

Giờ này khắc này cô rất là muốn bỏ lên thiên thai, gào thét một bài thần khúc [Thấp thỏm].

Lúc đó Lâm Thanh Hà mới vừa gào thét xong, hơi thở còn chưa thu hồi, cho nên bộ ngực như trước nhảy loạn lên. Cô nhìn thấy Nhiếp Tiểu Thiên thân mình cứng đờ, khuôn mặt sồng không bằng chết, rốt cục cũng kịp phản ứng, xoay người thoáng nhìn.

Chính là trong đám người vội vàng thoáng nhìn, làm cho Lâm Thanh Hà ngượng ngùng, mang theo ánh mắt nghi hoặc ở trong không khí dừng lại ở một hình ảnh trong ba giây, sau đó, sắc mặt nháy mắt cực đỏ, dường như tưởng rằng là do cô ấy đang thẹn thùng, kỳ thật là do cô ấy đang cực kỳ phần nộ.

Trong nháy mắt gương mặt trái xoan lộ ra tử khí, hai tay thon dài kéo lấy vạt áo bên trong của Đường Tổng mà túm. Kỳ thật, dùng lời của cô mà nói, chính là trong ôn nhu vẫn lộ ra khí phách, vẫn có thể xem như là nữ trung hào kiệt anh thư, Nhiếp Tiểu Thiên nhìn một màn tương đối cường hãn của Lâm Thanh Hà, tiểu tâm can có điểm phát run. Cô nhẹ nhàng chọc chọc vào eo của Lâm Thanh Hà, ý bảo cô bạn buông ra.

Cọc cái đang nổi điên căn bản là không để ý tới, trực tiếp đem Đường Tổng về mặt khiếp sợ đang ngậy ra như phồng kéo lại đây.

“Anh rốt cục cũng từ cõi chết trở về rồi sao? Anh còn có mặt mũi mà trở về sao?” Lâm Thanh Hà mặt đỏ lên, tức giận nói. Hai mắt đỏ ngầu có thể bắn ra lửa.

Chứng kiến Tiểu Lâm Tử như vậy, Nhiếp Tiểu Thiên theo bản năng muốn đi ngăn cản, lại bị cô bạn một phen đẩy ra. Đây là làm sao vậy? Chính mình cũng chưa có cảm giác gì, vì sao cô bạn này lại tức giận đến như vậy?

Đường Tổng lạnh lạnh, mặt hơi hơi đỏ lên, quần bách nhìn thoáng qua Nhiếp Tiểu Thiên, dùng sức giãy giụa, ánh mắt mờ mịt, mang theo vài phần tức giận, nói: “Lâm Thanh Hà cô phát điên à! Mau thả tôi ra!”

Lâm Thanh Hà hiển nhiên là bị lửa giận làm cho hôn mê đầu óc, thiêu đốt làm thần kinh choáng váng, căn bản không để ý tới, chính là lớn tiếng tiếp tục nói: “Có ngon thì anh đừng quay trở về! Anh có biết mấy năm nay Tiểu Thiên sống như thế nào không? Cuộc sống của cô ấy là mỗi ngày đều là cái xác không hồn, anh có hiểu không? Anh là một tên khốn khiếp! Tôi rất muốn giết anh!”

Đoàng..... giống như bị thiên lôi đánh trúng, Tiểu Lâm Tử là vì trút giận ình hay là vạch trần vết sẹo của Nhiếp Tiểu Thiên, hay là chỉ vì muốn thỏa mãn ham muốn thét gào của mình vậy? Tuy nói lúc ấy Nhiếp Tiểu Thiên đột nhiên bị vứt bỏ, làm cho cô thật sự không thể chấp nhận được, làm cho chính mình những năm gần đây sống cuộc sống người không giống người, quỷ không giống quỷ, đối với tình yêu đã mất đi hứng thú, bất quá cô hiện tại đã xua tan mây mờ trắng sáng tỏ a ~ Đới Xuân Diệu chính là một cực phẩm nam nhân, luôn đối với cô ngàn y trăm thuận, ôn nhu săn sóc, tựa hồ không có thâm như Lâm Thanh Hà nói đi?

“Tôi biết!” Đường Tổng hai mắt sáng ngời, nhìn về phía Nhiếp Tiểu Thiên.

Chính là vì sao ánh mắt này lại làm cho Nhiếp Tiểu Thiên toàn thân nổi da gà, rất có một loại hàm xúc anh nhất định sẽ đền bù tổn thất cho em, nếu em không chấp nhận anh sẽ tìm đến cái chết.

A! Con mẹ nó! Ngoài phòng làm việc người vậy xem càng ngày càng nhiều, nhìn bên trong biểu tình ba người khác nhau, có cô gái lớn mật đoán, Nhiếp bác sĩ tài hoa hơn người, ôn nhu thiện lương của các cô khả

năng là bị quần vào bên trong chuyện tình tay ba. Sau đó vợ chính thức của người ta đến tận cửa tìm, bắt tại chỗ kẻ thông dâm, làm cho hiện tại hậu quả trần đều trần không được a!

“Biết rõ cái con khỉ! Biết mà anh còn làm như vậy, con mẹ nó, đã bao nhiêu năm rồi? Anh ngay cả một phong thư cũng không thèm gửi a? Anh không biết số điện thoại của Tiểu Thiển đến bây giờ vẫn không thay số khác sao! Khốn khiếp, đồ cầm thú!”

“Đủ rồi!” Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục nổi giận, nhện không được gầm thét! Cho dù tính tình của cô có khác hơn, nhưng ở dưới ban ngày ban mặt làm cho quần chúng vây xem vết sẹo của mình, cũng bị người ta nói thê thảm ưu tư, dở sống dở chết, cũng chịu không nổi a.

Lâm Thanh Hà kinh hãi, Đường Tổng cũng kinh hãi, các cô em y tá có mặt lúc đó cũng kinh hãi.

Nhiếp Tiểu Thiển sắc mặt chưa từng có khó coi như vậy, lúc này căn bản không ai dám trêu chọc cô, bởi vì, làm không tốt sẽ khiến cô xuất ra tuyệt chiêu: nhất dương chỉ bạo cú hoa!

“Mọi người đều đi ra ngoài hết đi. Quá ồn, ảnh hưởng tôi nghỉ ngơi.” Cô hồi phục lại giọng nói đậm mạc, xoa xoa huyệt thái dương làm bộ đáng đau đầu.

Các cô gái đang vây xem nghe xong, lập tức như chim muông tản đi. Đường Tổng hai mắt như trước dính chặt vào trên người cô, phảng phất có một tia đồng tình, Nhiếp Tiểu Thiển không chịu nổi nhất chính là ánh mắt như vậy! Móa!

“Đường Tổng, anh cũng trở về đi. Không có việc gì đừng đến chỗ của tôi lắc lư, dễ gây hiểu lầm cho người khác.” Thanh âm của cô lạnh lùng giống như là gió mùa đông thổi qua cây cột bên ngoài mái hiên.

Sau khi chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Nhiếp Tiểu Thiển, Đường Tổng cứ như vậy yên lặng rời đi, không quên quay đầu lại, u oán nhìn thoáng qua Lâm Thanh Hà. Không nghĩ tới vài năm không thấy, cô gái này tính tình càng ngày càng bực hãn.

Không nghĩ tới vài năm không thấy, tên khốn khiếp vô tâm vô phế này càng ngày càng đẹp trai. Lâm Thanh Hà cũng lớn mật trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, trong lòng âm thầm nghĩ như thế.

Ánh mắt của Nhiếp Tiểu Thiển thủy chung dừng lại ở tại lông mi cùng lỗ mũi đang phập phồng của Lâm Thanh Hà, một đôi mắt to như chuông đồng trừng đến sắp rớt cả ra. Cô đây thật giống như Đậu Nga qua bao nhiêu năm tu luyện mới có thể vạch trần được sự thật, giải oan khuất ình a! Cuộc sống đang tốt đẹp đã bị cái miệng con vịt chết tiệt của Lâm Thanh Hà làm cho đổ máu, rơi mồ hôi a! Nếu ánh mắt có thể giết chết một người, như vậy lúc này Lâm Thanh Hà đang nơm nớp lo sợ đã sớm đã chết một trăm lần rồi.

“Bạn hôm nay đến đây làm gì?” giọng nói của Nhiếp Tiểu Thiển rất thản nhiên, trong sóng mắt lưu chuyển, căn bản không nhìn ra là cô đang đè nén lửa giận ở trong lòng. Nhưng là, người khác có lẽ không biết, nhưng Lâm Thanh Hà thì hiểu được, những lúc Nhiếp Tiểu Thiển như vậy, sự tình sẽ phát triển càng khủng bố.

“Mình...mình...mình.....”

“Mình cái gì mà mình? Bạn thành câm điếc rồi sao?”

“Mình vì mình” Lâm Thanh Hà bị cô làm cho hoảng sợ, thật cẩn thận phản bác nói: “ Vì cái gì mà bạn không nói ình biết hấn ta đã trở về?”

“Nói cho bạn biết, để bạn đem cái bệnh viện này san thành bình địa sao? Bạn xem, hiện tại bạn đã đem mình biến thành cái gì, giờ mình không khác gì một người bị đến đánh ghen, hiện tại toàn bệnh viện đều đang nghị luận về mình!” Nhiếp Tiểu Thiển nổi giận, Lâm Thanh Hà thật sự không có đầu óc hay sao vậy?

“Thôi, bạn về đi.” Nhiếp Tiểu Thiển không nghĩ muốn nói thêm cái gì nữa, trải qua một màn náo loạn như vừa rồi, tâm tình của cô trở nên rất tệ

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của cô bạn, Lâm Thanh Hà bỗng nhiên ý thức được mình vừa làm ra chuyện ngu ngốc đến mức nào a, mẹ ơi, đều làm mất hết mặt mũi của Nhiếp Tiểu Thiển rồi! Nhiếp Tiểu Thiển phỏng chừng sẽ oán hận mình cả đời mất.

“Tiểu Thiển.....” Lâm Thanh Hà lắc lắc cánh tay của Nhiếp Tiểu Thiển cầu xin tha thứ.

Nhiếp Tiểu Thiên vẫn viết bệnh án.

“Tiểu Thiên..... Thực xin lỗi, mình sai rồi.....” Lâm Thanh Hà bĩu môi, ủy ủy khuất khuất nói.

Nhiếp Tiểu Thiên thật sự không còn tâm tình để ý đến cô, nhớ tới Lâm Sinh không hiểu là vì sao thường xuyên nửa đêm gọi điện thoại ình, liền cảm thấy căm tức “Bạn còn không đi? Chúng ta bây giờ giải quyết luôn về chuyện của Lâm Sinh ở đây đi!”

A! Lâm Sinh! Nguy rồi, cô cư nhiên lại quên mất việc này. Trách không được gần đây Nhiếp Tiểu Thiên luôn xa cách với mình, thì ra cô ấy đã biết mình cho Lâm Sinh biết số điện thoại của cô ấy, mồ hôi chảy ròng ròng

~Lâm Thanh Hà giật mình, nụ cười cứng đờ, đưa tay ra vuốt vuốt lên sống lưng đơn bạc của Nhiếp Tiểu Thiên mấy cái, lưu luyến rời đi.

Rốt cục cũng được yên tĩnh! Nhiếp Tiểu Thiên trong đầu bị làm cho lộn xộn, đặc biệt giống như sao quả tạ chiếu mệnh a, đây gọi là chuyện gì đang xảy ra a! Nhẹ nhàng đóng cửa lại, hưởng thụ thời gian nghỉ trưa còn lại, cũng thuận tiện vuốt lên tâm tư bị quấy rối đến ngổn ngang của mình một chút.

33. Chương 33: Nguyệt Nguyệt Gặp Chuyện Không May

Nhiếp Tiểu Thiên tuyệt đối không thể hiểu được vì sao mình lại nghe lời của phu nhân tao nhã, đến nhà hàng Tây sang trọng theo lời hẹn của bà. Đã ngồi đợi chừng một giờ đồng hồ, vì thế cô còn đến đây trước giờ tan tâm chừng nửa tiếng. Cô nhìn cảnh đẹp buổi chiều bên ngoài cửa sổ, có vô số người đẹp lác lác thân mình như rắn nước uốn éo khắp nơi, ánh mắt dừng lại ở trên một người ăn mặc sang trọng đang bước vào bên trong nhà hàng, lại liếc nhìn chính mình khô cằn, quả nhiên là một bộ dáng nghèo kiết xác, rất giống như một kẻ ngu ngốc đang ngồi đợi người có tiền. Huống chi, vị có tiền này cũng không giống như những người có tiền bình thường khác, mà chính là mẹ của Đới Xuân Diệu, cái người cao ngạo ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có.

Tục ngữ nói, có tiền có thể sui ma khiến quý, huống chi là con người đây? Cho dù cô rất cảm thấy chướng mắt với nhà giàu mới nổi, nhưng cũng không để lộ cho bọn họ biết sự chán ghét của mình, tuy rằng Đới gia cũng không phải là nhà giàu mới nổi.

Nhưng là, khi người phụ nữ trung niên họ Trần kia tao nhã ngồi ở trước mặt cô, cùng sử dụng loại ánh mắt như đang nhìn bệnh nhân tâm thần để nhìn cô, Nhiếp Tiểu Thiên rốt cuộc không thể bỏ qua được loại cảm giác không thoải mái này. Nếu như chiếu theo tính tình trước kia của cô, đã sớm trừng mắt trả lại, nhưng lúc này là không thể như vậy được, người đến là phi thường có lai lịch, chẳng phải là mẹ chồng tương lai của cô hay sao? Dù thế nào cũng phải lấy lòng, nịnh bợ bà đi! Nhiếp Tiểu Thiên nghĩ vậy, gọi phục vụ sinh tới chọn món ăn, nhìn giá cả trên thực đơn làm cho tim người ta đau thắt lại, cắn răng một cái đem thực đơn đưa cho người đối diện.

Đối phương ngược lại là không có biểu tình gì, cũng chưa nói cái gì, chỉ thoa thêm son môi Dior, thuận thực gọi tên vài món ăn. Nhiếp Tiểu Thiên gian nan bảo trì mỉm cười mê người nhất, hướng màu sắc rực rỡ trên thực đơn liếc mắt một cái, ai nha má ơi, vừa rồi vị phu nhân tao nhã này chỉ tùy tiện gọi có vài món ăn cũng đã tiêu hết nửa tháng lương của cô mất.

A! Con mẹ nó! Nhiếp Tiểu Thiên đau đốn nghĩ, không bỏ được hài tử sẽ không tìm được lang quân! Liều mạng!

“Dì vẫn khỏe chứ ạ.” Nhiếp Tiểu Thiên nhu thuận vấn an, cong cong mặt mày, miễn đề cập đến có bao nhiêu là đáng yêu.

Đối phương gật gật đầu.

“Dì có muốn uống chút gì không?” Nhiếp Tiểu Thiên lời kéo làm quen.

Đối phương muốn một ly nước lọc.

Đồ ăn được mang lên đây, nhanh đến nỗi làm cho Nhiếp Tiểu Thiển căn bản chưa rút được tay về. Chỉ là phàm là những nhà hàng sang trọng, đều có một đặc điểm chung, chính là đĩa đựng thức ăn thì siêu cấp lớn, còn đồ ăn thì đặc biệt ít. Như là món cá muối châu Úc này, đích xác là rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với Nhiếp Tiểu Thiển nhìn thấy ở trên tivi, đồng thời cái đĩa đựng cá cũng thật lớn đến kinh người.

Thật sự là quý hút máu a! Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt tiếp tục cười, trong lòng âm thầm nghĩ.

“Để con cất giúp Di!” Nhiếp Tiểu Thiển xum xoe, nịnh hót.

“Không cần.” Đối phương rất là lạnh lùng, căn bản ngay cả cơ hội cũng đều không cho cô.

Cũng đúng thôi, thật ra Nhiếp Tiểu Thiển cũng không phải là chó săn thích ôm bắp đùi, thật sự là vì có liên quan đến cuộc sống về sau của cô mà thôi, vô số cuộc hôn nhân thất bại của người hiện đại, đã cho cô một kinh nghiệm : muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, mẹ chồng tốt hay xấu là vô cùng trọng yếu. Cho nên, Nhiếp Tiểu Thiển cho dù đây là mối tình thứ hai, cũng không thể lấy hạnh phúc nửa đời sau của mình ra mà đùa giỡn được.

“Cái kia.....di à, người hôm nay tìm con có chuyện gì sao?” Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng rất là ngạc nhiên, cũng rất thấp thỏm, cảm giác bị treo lên có thể bị giết bất cứ lúc nào như vậy, thực là không dễ chịu chút nào.

Mẹ chồng tương lai tao nhã ăn xong cá muối, lại phi thường tao nhã lau miệng, sau khi bảo đảm trên hàm rằng không còn bất kỳ vật gì, mới sâu kín mở miệng nói: “Nhiếp Tiểu Thiển? Cô đã ở chung với con tôi bao lâu rồi?”

“Cũng không phải là lâu, mới ba tháng.” Lúc Nhiếp Tiểu Thiển nói ra lời này, có chút chột dạ, cô đoán không ra tâm tư của người phụ nữ trước mặt này, hơn nữa chính cô xem ra mới ba tháng đã nói đến chuyện kết hôn, xác thật là có điểm nóng vội, quả thật là có điểm nóng vội. Nhưng là, chuyện của cô cùng Đới Xuân Diệu, chính là tìm kiếm cái lạ như vậy. Cô cũng không thể giải thích được, vì cái gì mới mấy tháng cô đã có ý niệm muốn sống chung cả đời cùng với anh ở trong đầu, có lẽ là ở cùng với anh, có một loại cảm giác gia đình sao?

“Ô~ mới ba tháng a!” giọng nói của đối phương tràn ngập nghi ngờ, ánh mắt dừng lại ở trên người Nhiếp Tiểu Thiển trên người, đọc không ra có ý tứ gì, lặng im một lúc, khẽ thở dài một cái, từ trong túi xách Hermes lấy ra một tờ chi phiếu. Đẩy đến trước mặt Nhiếp Tiểu Thiển.

Con mẹ nó! Bà ta đây là có ý gì? Khoe của sao? Hay là chia rẽ uyên ương? Nhiếp Tiểu Thiển có vài phần ngờ ngác nhìn bà ta ghi xong tờ chi phiếu.

Lúc tờ chi phiếu nổi bật xuất hiện ở trước mặt mình, Nhiếp Tiểu Thiển rốt cục hiểu được mục đích đến đây ngày hôm nay của bà ta.

“Một trăm vạn, đổi lấy ba tháng của cô. Có đủ không?” mẹ của Đới Xuân Diệu cơ hồ ngay cả lông mi đều không có nâng lên một chút, dùng giọng nói khinh miệt nói với Nhiếp Tiểu Thiển: “Cô quần quít lấy con tôi không phải là vì cái này hay sao? Cái giá này cũng coi như là cao rồi chứ?”

Lông mày nhướng lên, mặt ngẩng cao, tư thái hai tay chấp trước ngực, cùng với tám chi phiếu trước mặt kia thiếu chút nữa chọc mù mắt cô, Nhiếp Tiểu Thiển rõ ràng cảm giác được sự khuất nhục từ trước đến nay chưa từng có.

“Di, người hiểu lầm rồi, con không phải là có ý tứ này.” Nhiếp Tiểu Thiển cố gắng giải thích.

Không ngờ, đối phương lại cười lạnh một tiếng, nghiêm trọng tràn đầy khinh bỉ, nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, Nhiếp tiểu thư mỗi tháng vẫn còn phải trả tiền thuê phòng phải không? Một tháng tiền lương lại phải trừ đi chi tiêu mấy thứ linh tinh vụn vặt cho cuộc sống, một năm cũng không còn lại là bao nhiêu đi? Một trăm vạn này, cũng đủ để cô phấn đấu không ngừng mười năm mới có được, hay là cô vẫn còn chê ít sao?”

“Di, con không phải là loại người như vậy, con cùng với Xuân Diệu ở bên nhau không phải là vì tiền, chi phiếu này mời người thu hồi lại, con không có phúc tiêu thụ.” Nhiếp Tiểu Thiển trên mặt tươi cười rất cuộc duy trì không nổi nữa, nói thật, tâm tình hiện giờ của cô rất tệ, cái loại cảm giác này thật giống như là người thật lòng với người ta, người ta lại dùng sức chà đạp.

“Hai trăm vạn!” thanh âm vẫn lạnh băng như cũ, âm lượng cũng cao lên vài phần.

“Dì, xin người đừng vũ nhục con.” Nhiếp Tiểu Thiên nổi giận, mặt đỏ lên.

“Ba trăm vạn.”

Vụt một cái, Nhiếp Tiểu Thiên đứng lên, thức ăn trên bàn rầm một cái cùng nhau rơi xuống mặt đất, bể thành từng mảnh vụn. Sắc mặt của cô tái nhợt, hai mắt lại hằn những tia máu, cầm chi phiếu ở trên bàn lên, xoạt xoạt xé nát, ném tung đầy mặt đất, nghiêm mặt cắn môi gần từng tiếng nói: “Không phải tất cả mọi người đều giống như bà nghĩ đâu, nhà bà là có tiền, đúng vậy, cho nên ngay cả giá trị nhìn người cũng đều biến chất, ngàn vàng khó mua thật lòng, biết không? Đương nhiên bà nếu có thể làm được, đại khái có thể bắt Đới Xuân Diệu tìm ình một cô con dâu đeo vàng đội bạc, môn đăng hộ đối, chính là, hiện tại, cho dù bà có cầm một trăm ngàn đặt trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không lấy, cho dù tôi cùng anh ấy chia tay, cũng không liên quan đến tiền tài. Nhiếp Tiểu Thiên tôi, tuy rằng không có tiền, nhưng là cũng không vì tiền mà bán đứng tôn nghiêm của mình!”

Từng câu từng chữ đều đâm vào trong lòng Đới mẹ, trên mặt bà ta xanh mét mang theo vài phần kinh ngạc, nhưng là lại ngại ặt mũi của mình, cũng không tiện phát tác, chỉ có thể nhìn Nhiếp Tiểu Thiên nghênh ngang rời đi.

Thật sự là tức chết người đi được, Nhiếp Tiểu Thiên tức đến muốn khóc, chưa từng bị người nào đối đãi như vậy, từ nhỏ đến lớn cô đều vẫn luôn giữ khuôn phép, luôn hướng tới thiện lương, nhưng là ở trong mắt người ta, cô thế nhưng lại trở thành một đứa chỉ vì tiền vô liêm sỉ. Ha ha, buồn cười không? Người này cư nhiên lại là mẹ của Đới Xuân Diệu, bà ta vũ nhục mình như vậy, xem nhẹ mình, chính mình còn vọng tưởng làm ẹ chồng tương lai này tâm phục khẩu phục chấp nhận mình, thật con mẹ nó thiên chân, thật con mẹ nó ngu xuẩn, quả thật rất ngu xuẩn! Nhiếp Tiểu Thiên mi là một cô gái mới hai mươi sao? Giàu nghèo cách xa, xã hội thực tế mi còn xem không hiểu sao? Nghe lời thề son sắt của người ta, mi còn không tự lượng sức mình, tự đi rước lấy nhục vào thân a!

Cô thật sự rất khổ sở, rất ủy khuất, ngồi ở trên ghế dài ven đường thất thanh khóc rống. Trong đầu khó chịu căn bản không làm được bất cứ chuyện gì, tình huống như vậy, cô cùng Đới Xuân Diệu còn có khả năng sao?

Sắc trời dần dần tối, ven đường mờ nhạt được đèn chiếu sáng, Nhiếp Tiểu Thiên ôm hai đầu gối cuộn mình ở ghế dài khóc toàn thân phát run, đều đã nhanh hít thở không thông. Ngay tại phía sau, điện thoại di động của cô vang lên, đã là lần thứ mười hai, Nhiếp Tiểu Thiên như cũ không muốn bắt máy, thoáng nhìn cái tên xuất hiện trên màn hình, lại vươn tay ra lấy điện thoại.

Là Tiểu Nguyệt Nguyệt gọi điện tới, không biết con bé có chuyện gì.

“Này, Nguyệt Nguyệt, đã trễ như vậy, gọi điện cho chị có việc gì sao?” Nhiếp Tiểu Thiên khịt khịt cái mũi, giọng khản đặc hỏi.

Đầu dây bên kia không lên tiếng nói chuyện, chỉ nghe thấy thanh âm có người không ngừng khóc nức nở, tựa hồ như đang khóc. Lòng của cô lập tức căng thẳng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì với Nguyệt Nguyệt sao?

“Này, Nguyệt Nguyệt nói chuyện, mau nói chuyện a!” Nhiếp Tiểu Thiên gấp đến độ hô to.

“Ô ô ô ~ chị, chị, em sắp chết..... Chị, chị mau tới bệnh viện, em, em không biết nên làm cái gì bây giờ.” Thanh âm trong điện thoại đứt quãng, Nguyệt Nguyệt khóc rồi tỉnh rồi ngủ, khóc thật lâu, mới nói: “Chị, em mang thai Ô ô ô..... Rất sợ hãi. Hiện tại, em rất sợ hãi.”

Cái gì! Mang thai! Nghe được tin tức này giống như bị năm tia chớp đánh trúng đỉnh đầu! Nhiếp Tiểu Thiên như thế nào cũng không thể tin được, đang êm đẹp tại sao lại có thể như vậy! Khốn kiếp!

“Em đang ở một mình sao? Ở bệnh viện nào?” cô cúp điện thoại, lòng nóng như lửa đốt, lao nhanh ra đón xe taxi.

Ban đêm bệnh viện rất im lặng, tiếng bước chân dừng ở trên hành lang trống trải có một loại cảm giác u ám. Cô đầu tiên là chạy vọt vào trong phòng trực ban, lại phát hiện căn bản không có thân ảnh của Nguyệt

Nguyệt, tâm thoáng cái nhảy vọt lên tận cổ họng, chạy đến khắp các phòng tìm kiếm.

Nhiếp Tiểu Thiển cô, lần đầu tiên muốn điên mất rồi! Đỗ Văn Triết tên khốn khiếp này không có ở đây, Tiểu Nguyệt Nguyệt một người không biết đã đi nơi nào, con bé trong lòng đang rối bời, có thể bị nguy hiểm hay không!

Tìm lần toàn bộ tất cả các phòng trong bệnh viện, lại chạy đến chỗ y tá trực ban hỏi, đều không có tin tức của Tiểu Nguyệt Nguyệt. Nhiếp Tiểu Thiển cơ hồ muốn chạy bại cả chân! Nha đầu chết tiệt này, mới chỉ năm nhất đại học, cái gì cũng đều không hiểu, tại trong thành thị xa lạ này có thể đi nơi nào đây? Thở hổn hển, vừa chạy vừa gọi tên của cô em họ, không ý thức được đã chạy ra bên ngoài.

Một loại cảm giác vô lực cùng sợ hãi từ đáy lòng dâng lên, Nhiếp Tiểu Thiển cả người đều cứng ngắc, đứng ở trên đất trống của bệnh viện, bàng hoàng không biết phải làm sao, cầu xin ông trời phù hộ cho Nguyệt Nguyệt không gặp phải chuyện gì không may! Loáng thoáng có tiếng khóc từ trong rừng cây truyền đến, Nhiếp Tiểu Thiển giật mình một cái, giống như thấy được ánh bình minh trước rạng đông, hướng nơi phát ra âm thanh chạy tới.

Cách nơi đó càng ngày càng gần, tiếng khóc cũng càng ngày càng rõ ràng, nương theo ánh trăng nhàn nhạt, cô rõ ràng nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang run rẩy.

“Nguyệt Nguyệt!” Nhiếp Tiểu Thiển thất thanh khóc rống lên, tiến lên ôm lấy cô bé “Nguyệt Nguyệt, em làm chị sợ muốn chết, không có việc gì, không có việc gì, có chị ở đây rồi.” người ở trong lòng khóc thổ không ra hơi, quần áo trên người cô bé nhăn nhúm, trước ngực y phục cũng bị nước mắt thấm ướt, một đầu tóc đen lộn xộn xõa xuống, lộ ra một đôi mắt sưng đỏ, hoảng sợ nhìn cô.

Giờ khắc này, Nhiếp Tiểu Thiển đau lòng đến độ muốn ngất đi, tuy rằng nói là em họ, nhưng là từ nhỏ cả hai đã lớn lên bên nhau, tình cảm của hai người cũng không thua gì chị em ruột thịt.

“Nguyệt Nguyệt, ngoan, đứng lên nào, có chuyện gì, chị sẽ gang vác giúp em, không có việc gì, không có việc gì.” Nhiếp Tiểu Thiển một lần lại một lần vuốt ve sống lưng run run của cô em họ, ôn nhu an ủi cô bé.

Hai cô gái một bên khóc một bên nói chuyện. Qua một lúc lâu, Nhiếp Tiểu Thiển mới rốt cục từ lời kể đứt quãng của Tiểu Nguyệt Nguyệt hiểu được ngọn nguồn câu chuyện. Thì ra Nguyệt Nguyệt mang thai, hơn nữa bác sĩ nói tình huống không được tốt cho lắm, phải làm thêm một bước kiểm tra nữa, mà Đỗ Văn Triết lại biến mất, lúc buổi chiều đã gọi mấy chục cuộc điện thoại cũng không có người nhận điện.

Cầm thú! Đồ cặn bã! Nhiếp Tiểu Thiển hận nghiêng răng nghiêng lợi. Dem Tiểu Nguyệt Nguyệt đưa vào bên trong bệnh viện, khuyên cô bé thật lâu, Tiểu Nguyệt Nguyệt cũng không chịu cùng cô về nhà, cuối cùng đành phải ở trong bệnh viện qua cả đêm, ngày hôm sau nói sau.

Nhưng là trước mắt, mấu chốt nhất chính là phải tìm được tên vương bát đản Đỗ Văn Triết!

34. Chương 34: Nguyệt Nguyệt Chết Tâm

Lúc Đới Xuân Diệu vội vàng chạy tới bệnh viện, Đỗ Văn Triết còn là nhẩn nhẩn nhí nhí núp ở phía sau anh không dám đối mặt, Nhiếp Tiểu Thiển nhìn thấy bọn họ tiến vào, đôi mắt đỏ ngầu, xanh mặt trừng bọn họ, cái loại ánh mắt này, rõ ràng có một loại cảm giác muốn đem hai người lăng trì xử tử.

Đới Xuân Diệu chỉ nghe trong điện thoại Nhiếp Tiểu Thiển gào thét giận dữ như bị bệnh tâm thần, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy ước chừng tính huống vô cùng nghiêm trọng, lúc ấy anh cũng hoảng hồn, tìm kiếm Đỗ Văn Triết khắp nơi, thậm chí còn huy động đội hộ vệ của tập đoàn Phú Duyệt tìm kiếm, rốt cục ở trong một quán bar đem Đỗ Văn Triết uống say như chết từ trong một đám phụ nữ kéo hần đứng dậy. Lập tức anh vừa lòi vừa kéo phải tuân theo mệnh lệnh của Nhiếp Tiểu Thiển đem Đỗ Văn Triết đưa tới bệnh viện.

Nhiếp Tiểu Thiển canh giữ ở cửa phòng kiểm tra, nhìn Đỗ Văn Triết ánh mắt mờ mịt, khí thể chán chường, tức nói không ra lời. Đúng vậy, hiện tại Tiểu Nguyệt Nguyệt đang làm siêu âm, trước đó cô cũng hỏi một tiếng, tình huống của Tiểu Nguyệt Nguyệt như thế rất khả năng không phải mang thai bình thường, hiện tại cô căn bản không có tâm tình đi chất vấn Đỗ Văn Triết, chỉ muốn Nguyệt Nguyệt nhanh đi ra.

Đỗ Văn Triết phờ phạc núp ở phía sau Đới Xuân Diệu, tiếp xúc đến ánh mắt tràn ngập sát khí của Nhiếp Tiểu Thiển, cả người đều bủn rủn, hoàn toàn không còn ngọc thụ lâm phong, tươi mát bức người như lúc trước. Chính là bộ dáng trốn tránh, chậm rãi ngồi xuống ghế ở bên cạnh.

Nhìn thấy tình huống khác thường này, Nhiếp Tiểu Thiển hai mắt đỏ ngầu cùng bộ dáng vô cùng đau lòng, nhìn lại một chút kiểm tra người ở bên trong phòng, Đới Xuân Diệu đột nhiên hiểu được khả năng đã xảy ra chuyện gì đó vô cùng nghiêm trọng.

“Tiểu Thiển.....” anh đi đến bên cạnh Nhiếp Tiểu Thiển, nhẹ nhàng gọi một tiếng, vươn tay ra muốn đem cô kéo vào trong lòng. Nhìn thấy bộ dáng như vậy của Tiểu Thiển, anh cũng rất là đau lòng a.

Nào biết Nhiếp Tiểu Thiển mạnh đẩy anh ra, ánh mắt ghét bỏ tràn ngập địch ý.

Đới Xuân Diệu tim thất lại, mày gắt gao nhíu lại, vẫn là đến gần cô, thân thiết hỏi: “Là Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện gì sao? Không phải sợ, đã có anh ở đây.”

Cách quần áo mỏng manh, Nhiếp Tiểu Thiển có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể thoáng nóng lên của anh, ánh mắt thoáng nhìn Đỗ Văn Triết ngồi ở ghế vẫn không nhúc nhích, lại nghĩ đến chạng vạng ngày hôm qua, bộ dáng cả vú lấp miệng em của mẹ Đới Xuân Diệu, đột nhiên cảm giác được một trận buồn nôn, theo bản năng né tránh.

Giảm thấp thanh âm, nói: “Chờ kiểm tra xong sẽ lại tìm hai người tính sổ!”

Cạch! Cửa mở, Tiểu Nguyệt Nguyệt trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mang theo hai hàng nước mắt chậm rãi đi ra. Nhiếp Tiểu Thiển vội vàng tiến lên đón, cầm lấy tờ kết quả kiểm tra. Chính là ba chữ kia, thiếu chút nữa làm cho cô lão đảo một cái.

Thai ngoài tử cung!! Kết quả chẩn đoán cư nhiên là thai ngoài tử cung!!

Tiểu Nguyệt Nguyệt khóc đỏ mắt, nhìn thấy Đỗ Văn Triết ngồi ở trên ghế, ánh mắt ai oán tràn ngập ưu thương, ngăn người, lại cùng Nhiếp Tiểu Thiển đi đến chỗ của bác sĩ phụ khoa. Đỗ Văn Triết vẫn đều không có mở miệng nói chuyện, hẳn cũng không biết là nên nói cái gì bây giờ, những người bạn gái trước mặt dù cũng nghi ngờ là mang thai, nạo thai cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng là đều không có khó chịu như lần này. Không biết vì cái gì, hẳn đối với Tiểu Nguyệt Nguyệt sinh ra thật sâu áy náy cùng đau lòng, nhưng là hẳn không có biện pháp, cô vẫn còn nhỏ tuổi như vậy, không có khả năng giữ lại đứa bé, hơn nữa trong nhà bên kia cũng không đồng ý như vậy.

Ý tứ của bác sĩ là lập tức phải làm phẫu thuật, cắt bỏ một ống dẫn trứng, nếu không tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm. Nhiếp Tiểu Thiển cũng không nghĩ nhiều, lại không để ý để hai tên đàn ông mấy bạn muốn chen vào đến giúp, quyết định thật nhanh cho Tiểu Nguyệt Nguyệt làm thủ tục nhập viện, lại gọi điện thoại xin phép giáo viên chủ nhiệm của con bé cho nghỉ một tuần.

Phòng bệnh đều là có hai gian, một gian khác còn một giường lớn trống không, bốn người cứ như vậy đều có tâm sự đứng ở trong phòng, ai cũng không nói lời nào. Nhiếp Tiểu Thiển là không nghĩ nói chuyện, Đới Xuân Diệu cùng Đỗ Văn Triết còn lại là không dám lên tiếng.

Tiểu Nguyệt Nguyệt đã ngừng khóc, chính là vẫn dùng ánh mắt u oán nhìn Đỗ Văn Triết. Đây là mối tình đầu của cô, kết quả thế nhưng lại có kết cục chấm dứt như vậy, thực là thâm hận và đầy ưu thương a~.

Một lát sau, Tiểu Nguyệt Nguyệt rốt cuộc chịu không được mệt mỏi, nặng nề thiếp đi, Nhiếp Tiểu Thiển sai Đới Xuân Diệu đi mua hoa quả cùng với một ít vật dụng hàng ngày nằm viện, nghiêm mặt lạnh lùng nhìn về mặt u sầu của Đỗ Văn Triết.

“Chuyện của Nguyệt Nguyệt, anh tính sao bây giờ?” cô tận lực giảm thấp thanh âm, không muốn đánh thức Nguyệt Nguyệt. Vốn tưởng rằng mình khi nhìn thấy Đỗ Văn Triết sẽ hung hăng cho hắn vài cái tát tai, đá hắn mấy phát, nhưng là chính mình hiện tại lại tỉnh toá ngoài dự định, có lẽ là đã liệu đến kết cục, cho nên mới có thể ngồi xuống nói chuyện.

Đỗ Văn Triết cúi đầu, lo lắng nhìn thoáng qua Tiểu Nguyệt Nguyệt ngủ say, nhẹ giọng nói: “Trước làm phẫu thuật đi.”

“Ha ha ~” Nhiếp Tiểu Thiên cười lạnh, từ xưa đến nay đều là cô gái đa tình tự chuốc lấy khổ sở, tới hôm qua lúc tìm được Tiểu Nguyệt Nguyệt, nha đầu ngốc này còn ý vị nói là mình can tâm tình nguyện, không trách Đỗ Văn Triết, thật là vô liêm sỉ! “Nói một chút, bây giờ anh đang có cảm giác gì?”

“Tiểu Thiên.....” Đỗ Văn Triết ngẩng đầu lên, đáy mắt mờ mịt sương mù, biểu tình tràn ngập áy náy “Tôi không có nghĩ đến chuyện sẽ phát triển thành như thế này, thật sự. Tôi, tôi chỉ có thể hết sức bù đắp cho cô ấy, mặc kệ cô ấy muốn cái gì, tôi đều cho cô ấy.”

“Lúc trước hình như là anh luôn mồm cam đoan với tôi rằng, anh đối với Tiểu Nguyệt Nguyệt không giống với những người phụ nữ khác, anh tuyệt đối sẽ không làm cho con bé chịu bất kỳ sự ủy khuất nào. Đúng không?” Nhiếp Tiểu Thiên trong con ngươi lạnh như băng bắn ra hào quang, làm cho Đỗ Văn Triết trong đầu nổi lên một tia sợ hãi “Anh chính là như vậy đối với con bé sao? Hử ? Đỗ Văn Triết, đối với những công tử có tiền như các anh mà nói, nữ nhân thật lòng cũng không đáng giá bằng nửa xu có phải hay không! Tôi đem một Tiểu Nguyệt Nguyệt hoàn toàn chính chính, ngây thơ hoạt bát giao cho anh, anh lại đem con bé biến thành như vậy! Anh có phải là người hay không? A?”

Nhiếp Tiểu Thiên càng nói càng kích động, hung hăng đẩy hất vài cái, hai người vẫn giằng co trên hành lang.

“Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.....” Đỗ Văn Triết thống khổ nói.

Nhiếp Tiểu Thiên nhìn bộ dáng của hắn, phần nộ căn bản ngay cả nói đều nói không được. Ngày hôm qua Nguyệt Nguyệt một mình đến bệnh viện thử máu, gọi rất nhiều cuộc điện thoại cho hắn, tên hỗn đản này đi nơi nào? Ha ha! Nói thật dễ nghe! Thật xin lỗi có hữu dụng không?

“Anh có biết hay không, cắt bỏ một ống dẫn trứng đối với một người phụ nữ mà nói ý vị như thế nào không? Đối với Nguyệt Nguyệt mà nói lại có ý vị như thế nào?” Nhiếp Tiểu Thiên rõ ràng nhớ rõ, mới vừa rồi khi bác sĩ nói cần phải phẫu thuật, Tiểu Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn xem Đỗ Văn Triết vẫn thờ ơ, vẻ mặt của con bé là tuyệt vọng đến thế nào. Cô đau lòng, cô cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Sự thật đâm đau máu, cũng phải trả một cái giá quá đắt, đây chính là chuyện sẽ gây lên tổn thương lớn cho Nguyệt Nguyệt trong những năm tháng sau này đi? Nhiếp Tiểu Thiên rất rõ ràng, hiện tại tình huống của hai người này, một khi đã xảy ra chuyện như vậy, một bên bất kể có đền bù như thế nào đều không làm nên chuyện gì. Ít nhất cô từ trong thái độ của Đỗ Văn Triết mà xem, Tiểu Nguyệt Nguyệt ở trong lòng hắn không khác gì những người phụ nữ trước kia của hắn. Nếu đã như vậy, không bằng quyết tuyệt rời đi.

“Có lẽ Nguyệt Nguyệt còn ôm ảo tưởng đối với anh, nhưng là anh thành thực hơn nhiều so với con bé, tôi nghĩ anh hẳn là đã biết nên làm như thế nào. Tôi không muốn Nguyệt Nguyệt tiếp tục bị tổn thương, người có tiền luôn đùa giỡn với tình cảm để làm trò tiêu khiển, với những người như vậy chúng tôi không thể chơi đùa được, cũng bị thương không dậy nổi.” Nhiếp Tiểu Thiên ích kỷ muốn bảo hộ Tiểu Nguyệt Nguyệt, có lẽ là con bé rất giống như mình trước kia.

Xã hội này, xác thực là rất thực tế a, những kẻ có tiền như bọn họ, có bao nhiêu tình cảm là nghiêm túc đây? Theo chân bọn họ cùng một chỗ phải cần bao nhiêu dũng khí a.

Đỗ Văn Triết ở cửa nhìn chằm chằm Tiểu Nguyệt Nguyệt ngủ say, nhìn thật lâu, trên gương mặt cô bé vẫn còn lưu lại nước mắt. Sau khi hắn đi về, Nhiếp Tiểu Thiên bức bối ở trước cửa phòng đi tới đi lui, thanh âm cồm cộp của giày cao gót vang lên ở trên hành lang, cả người giống như là bệnh nhân bị bệnh làm cho nóng nảy. Thấy từ trên cầu thang Đới Xuân Diệu đang đi lên, cô thể nhưng ngẩng người một giây, hiện tại trong đầu cô rất loạn, căn bản là không biết nên nói gì với anh.

“Anh đã trở lại.” cô chỉ nhàn nhạt nói một câu, mặt không chút thay đổi cầm lấy túi ny lon trong tay anh, xoay người trở về phòng bệnh.

Đới Xuân Diệu tay xoa lên sống lưng đơn bạc của cô, khẽ thở dài, nói: “Kỳ thật anh đã sớm trở lại, chính là lúc em và Văn Triết sắp nói chuyện xong.”

“Anh đều đã nghe thấy hết?”

“Ừ.” Đới Xuân Diệu gật gật đầu, áy náy nói “Tiểu Thiên, là anh không tốt, lúc trước anh không nên cam đoan như vậy với em, anh biết rõ cá tính của Văn Triết, lại vẫn là tin hắn.”

“Thôi đi” Nhiếp Tiểu Thiển cắt ngang lời anh, lấy ra một trái táo to để gọt “Kỳ thật, em cũng có sai, em lúc trước nếu ngăn cản bọn họ thì tốt rồi.” Nhiếp Tiểu Thiển nghiêng mặt nhìn gương mặt tiểu tụy của Tiểu Nguyệt Nguyệt, nói không ra lời.

Nhiếp Tiểu Thiển vẫn luôn không có về nhà, đến tận lúc Tiểu Nguyệt Nguyệt làm xong phẫu thuật, lại ở tại bệnh viện chăm sóc cô bé một ngày, thẳng đến khi chủ nhiệm gọi cuộc điện thoại thứ năm thúc giục cô trở về đi làm, mới về nhà dọn dẹp nhà cửa. Nhìn chính mình đôi mắt thâm quầng, sắc mặt vàng như nến, bất đắc dĩ cười cười.

Đây có lẽ là giá cao để trưởng thành đi.

Trở lại bệnh viện, công việc bận rộn làm cho cô chẳng quan tâm suy tư quá nhiều đến chuyện của mình, giờ tan tầm liền vào thăm Nguyệt Nguyệt, về nhà cũng đã là rất khuya. Mấy ngày qua, Đới Xuân Diệu cũng thực thức thối chưa có tới quấy rầy cô, làm tốt công việc người con trong gia đình của anh, buổi tối vẫn ngủ được ngon giấc, về điểm này, Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng rất là vui mừng.

Bỏ qua vị phu nhân tao nhã kia đi! Nhiếp Tiểu Thiển theo thói quen lạc quan nghĩ thế.

Từ lần Lâm Thanh Hà đến gây nháo, Đường Tổng cũng không còn thấy xuất hiện ở trong phòng làm việc của cô nữa, chỉ là ngẫu nhiên ở trên hành lang gặp thoáng qua, hai người cũng làm bộ như không quen biết nhau. Bất quá, hiện tại toàn bộ bệnh viện đều biết quan hệ của Nhiếp Tiểu Thiển cùng Đường Tổng, hẳn chính là bạn trai cũ của cô, từ trước đến nay là cực kỳ mập mờ, quan hệ của hai người cũng vô cùng kỳ diệu. Giống như thật sự là một câu chuyện tình gặp đầy gian nan chắc chắn.

Đối với chuyện này, Nhiếp Tiểu Thiển chỉ có thể cười trừ, cũng không để ý nhiều. Cuộc sống của cô đã đủ hồngбет rồi, cần gì lại vì chuyện không trọng yếu mà phải là ình bị tổn thương đây?

Nguyệt Nguyệt cũng đã khỏe lại và đi học bình thường, cuối tuần cũng tới nhà cô ăn cơm, chính là rất ít thấy con bé nở nụ cười, cũng không hoạt bát giống như trước, thấy Đới Xuân Diệu, chỉ là nhu thuận gọi một tiếng anh rể. Cuộc sống vẫn tiếp tục an tĩnh như cũ, Nhiếp Tiểu Thiển vốn tưởng rằng bọn họ sẽ tiếp tục như vậy, cho đến khi một lần nữa gặp được người mẹ tao nhã của Đới Xuân Diệu.

Hôm nay, Nhiếp Tiểu Thiển đang từ chợ mua đồ ăn trở về, lúc ở trên đường bắt xe taxi, gặp được mẹ của Đới Xuân Diệu dạo phố trở về. Người đến trực diện, cho dù có muốn tránh cũng tránh không được, đành phải lên tiếng chào hỏi, gọi một tiếng Dì.

Khéo chính là, chiếc túi đựng quần áo hàng hiệu của phu nhân trùng hợp vào lúc này rơi xuống đất, người lái xe phía sau muốn chạy lên nhặt, lại bị ánh mắt của phu nhân ngăn lại. Ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn chằm chằm Nhiếp Tiểu Thiển, phẳng phất như muốn xem cô sẽ xử trí như thế nào.

Nhiếp Tiểu Thiển đương nhiên không phải là đứa ngốc, cái loại ánh mắt này rõ ràng chính là nhìn xem cô có giúp tôi nhặt lên không. Nếu là bình thường, Nhiếp Tiểu Thiển đương nhiên là không nói hai lời khom người xuống nhặt hộ, nhưng là trước mắt hai tay cô cũng đang cầm một túi lớn, căn bản không đưa tay ra được. Vội vã cùng bất đắc dĩ, cô đành phải buông túi to ở trong tay xuống, nhặt gói to kia đưa cho Đới mẹ.

Đối phương mỉm cười, tuy rằng vẫn là cao ngạo giống như hoa cúc tiên tử ở cao cao tại thượng, nhưng là trong ánh mắt không có loại miệt thị như lúc ở nhà lần trước. Nụ cười này vẫn là làm cho Nhiếp Tiểu Thiển có điểm mất phương hướng.

Lô-cốt này là làm sao vậy? Bình thường không phải hận không thể đem chính mình đá đi sao? Như thế nào mới vừa rồi lộ ra tươi cười ngàn năm khó gặp đối với mình như vậy? Nhiếp Tiểu Thiển rất nghi hoặc, cũng rất nhàm chán. Người có tiền từ trước đến nay rất khó đoán tâm tư, lại càng không cần phải nói là người có tiền không thích mình. Vì không thể để đắc tội với vị quý phu nhân này, Nhiếp Tiểu Thiển xuất ra hoàn toàn tinh thần, cười tủm tỉm nói: “Thật ngại quá, dì, con còn có việc phải đi trước, hẹn gặp lại.”

Đóng kín cửa xe taxi, cô mới có được cảm giác như vừa trút đi được một gánh nặng.

Chuyện chi phiêu lần trước, bởi vì chuyện của Tiểu Nguyệt Nguyệt, cô sẽ không lại nói cho Đới Xuân Diệu, hiện tại nghĩ lại, cũng cảm thấy không trọng yếu, bởi vì Đới Xuân Diệu cũng chưa chắc đã làm được gì. Hơn nữa nói cho anh cũng vô ích, cho nên hay là thôi đi.

Qua thật lâu về sau, Nhiếp Tiểu Thiển mới biết được, hôm nay gặp được Đới Xuân Diệu cũng không phải một sự trùng hợp, cô cũng may mắn chính mình lúc ấy buông túi to ở trong tay, khom người xuống nhặt hộ túi to cho bà.

Chương 35: Bao đến đây

Kể từ sau lần trước ở trên đường gặp được mẹ của Đới Xuân Diệu, trong đầu Nhiếp Tiểu Thiển vẫn có một loại cảm giác khó tả. Có lẽ là cô cảm giác mình quá mức hài lòng, cô cảm thấy ánh mắt lần đó mà phu nhân tao nhã nhìn mình không có đả thương người như hai lần trước. Đêm nay Đới Xuân Diệu nói là không trở lại, phải về nhà một chuyến. Nhiếp Tiểu Thiển sau khi một mình đi ăn cơm tiệm, lại thuận tay gói một con cá về cho Ninh Thái Thần.

Sau khi rửa mặt xong, lại đắp mặt nạ, một mình miễn cưỡng nằm ở trên giường, bên cạnh trống trơn, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác mất mát. Không hiểu được lúc này tên háo sắc kia đang làm gì? Ăn cơm? Nói chuyện phiếm? Hay là là xử lý công sự? Xoay người trần trọc một hồi lâu, cũng không ngủ được. Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng vô cùng bức bối, dứt khoát đứng lên xem tivi.

Thanh âm tiếng đóng cửa vang lên, Nhiếp Tiểu Thiển mừng rỡ, nghĩ thầm chắc là Đới Xuân Diệu trở lại đây?

Cửa bị mở ra, quả nhiên a, Đới Xuân Diệu hùng hổ vọt vào bên trong phòng. Nhìn thấy Nhiếp Tiểu Thiển ngồi cuộn tròn trên ghế sofa nhìn chăm chăm chính mình, giật mình sửng sốt, mới kịp có phản ứng.

“Như thế nào khuya như vậy còn chưa đi ngủ?” anh thoát nhìn tâm tình không được tốt lắm, nhưng là tận lực dùng ngữ điệu nhẹ nhàng.

“Anh không có ở bên cạnh, ngủ không được.” Nhiếp Tiểu Thiển nói rõ ràng.

Nghe nói như thế, Đới Xuân Diệu trên mặt thoáng dễ nhìn một chút, ngồi xuống dự đoán cô nói: “Ngoan ~ cũng đã hơn một giờ rồi, đi ngủ trước đi, anh đi rửa mặt một chút rồi sẽ vào.”

Nhiếp Tiểu Thiển nghe vậy, hôn phớt lên má anh một cái, ngoan ngoãn trở lại trong phòng. Hôm nay tâm trạng của Đới Xuân Diệu có vẻ không tốt, rất xa cũng cảm giác được anh phát ra hơi thở rất đáng sợ, không phải là chỉ về nhà sao? Tại sao có thể tức giận như vậy? Chẳng lẽ là cãi nhau với người trong nhà sao? Hay là lại bị bức hôn !!

“Tiểu Thiển.” Đới Xuân Diệu ôm chặt lấy Nhiếp Tiểu Thiển, trên mặt tuấn mỹ lộ ra một tia do dự “Tiểu Thiển, nếu mẹ của anh.....”

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn vẻ mặt khác thường của anh, cảm thấy rất là kỳ quái, không khỏi hỏi: “Mẹ anh làm sao?”

“Nếu như mẹ anh có làm khó dễ em, em phải nói cho anh biết, rõ chưa.” Đới Xuân Diệu đột nhiên thốt lên một câu như vậy, đoạt trước một bước nhanh thàng máy.

Bắt đầu từ tối ngày hôm qua, tâm trạng của Đới Xuân Diệu tựa hồ không thể nào tốt lên được. Không cười ha ha giống như trước, tuy rằng Nhiếp Tiểu Thiển cô không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là cô có thể cảm giác được, tâm tình anh không tốt, hơn nữa rất áp lực. Vì tránh cho đụng phải mình, cô cũng không dám hỏi nhiều. Rất nhiều chuyện, nếu là Đới Xuân Diệu muốn cho cô biết, như vậy sẽ chủ động nói cho cô, nếu là không nghĩ muốn cho cô biết, như vậy hỏi cũng như không.

Vẫn là trước sau như một bận rộn, thật may là Nhiếp Tiểu Thiển ở trên xe có ăn một chút bữa sáng, nếu không thật đúng là phải chết đói. Hôm nay bệnh nhân đặc biệt nhiều, buổi chiều còn có một ca phẫu thuật, Nhiếp Tiểu Thiển day day huyết thái dương, mỗi một nhắm mắt vào nghỉ ngơi. Gần đây, cô ở mặt ngoài vẫn là vui vẻ tươi cười như trước kia, nhưng là áp lực ở bên trong thật sự rất lớn. Cái loại cảm giác này, thật giống như là ngực lúc nào cũng bị một tảng đá lớn đè nặng, thở không được. Muốn mang đi, lại sẽ nện vào chân của mình. Tay đứt ruột xót, có thể thấy được sẽ có nhiều đau nhức đi?

Nhấn vào điện thoại nội bộ, Nhiếp Tiểu Thiển đối với người ở đầu dây bên kia thảo luận: “Tiểu Lệ, buổi chiều tôi còn có một ca phẫu thuật, cô sắp xếp số bệnh nhân còn lại của buổi sáng đưa đến chỗ của bác sĩ

Vương hộ tôi.”

Kỳ thật ca phẫu thuật chiều nay chỉ là một ca tiểu phẫu, nhưng là Nhiếp Tiểu Thiển chính là cảm giác được một mối, cô chưa từng có một mối như vậy. Giống như cứ nghĩ đến chuyện của mình và Đới Xuân Diệu, liền cảm thấy bực bội, đứng ngồi không yên.

Đang gục xuống bàn nghỉ ngơi, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, màn số điện thoại trên màn hình có chút quen thuộc, nhưng Nhiếp Tiểu Thiển ngay lúc này lại nghĩ không ra là ai, cũng không có nghĩ nhiều liền tiếp điện thoại.

“Là anh đây.”

Thanh âm ôn nhuận như ngọc, từng xuất hiện vô số lần ở trong mộng. Nhiếp Tiểu Thiển bỗng nhiên nở nụ cười, ha ha, thời gian quả nhiên là linh được hữu hiệu nhất, số điện thoại này cô đã từng không cần nghĩ cũng nói ra được số, thế mà hôm nay lại không thể nhớ ra được.

“Có việc gì thế?” Nhiếp Tiểu Thiển nghĩ nghĩ, giảm thấp thanh âm hỏi.

Đối phương im lặng một lúc, mở miệng nói: “Không có việc gì, anh đã rời khỏi bệnh viện rồi, về sau khả năng sẽ không gặp lại nhau nữa, cho nên hiện tại em có thể gặp anh một chút được không?”

“Không được rồi, tôi còn bẽ bộn rất nhiều việc.” Cơ hồ là không cần nghĩ đã thốt ngay ra lời, điều này làm cho chính bản thân của Nhiếp Tiểu Thiển cũng cảm thấy kinh ngạc, cô chưa từng có nghĩ tới sẽ có một ngày cô có thể không muốn cùng người này nói chuyện đến như vậy.

“A.....” thanh âm của đối phương trầm xuống, tràn ngập thất vọng “Anh..... Chúc em hạnh phúc.”

Nhiếp Tiểu Thiển cúp điện thoại, ngơ ngác ngồi ở trên ghế, những chuyện ngày xưa lại ùa về, phảng phất như đã cách một thế kỷ. Cô từng nghĩ rằng mình sẽ không thể quên được hắn, cũng nghĩ đến đời này sẽ không yêu thêm một lần nào nữa, nhưng là người xem, thực tế chính là như vậy, rất nhiều điều người nghĩ là sẽ không bỏ được, nhưng đúng lúc này lại trôi đi như con sông dài chảy cuộn cuộn.

Quá khứ, hãy để cho nó qua đi. Chỉ cần mình sống tốt là được.

Sóng trước chưa yên, sóng sau đã tới, trong lòng cơn sóng nhỏ còn chưa có tản đi, lại dậy lên một cơn sóng lớn! Đúng vậy, phụ nhân xinh đẹp tao nhã - mẹ của Đới Xuân Diệu xuất hiện ! Đối với người này, Nhiếp Tiểu Thiển bản năng kinh hoàng, nhưng cũng không có thất thố. Cho nên, cô đứng lên, ánh mắt mang theo vài phần kinh ngạc, hướng Đới mẹ cười ngọt ngào.

“Di, người vẫn khỏe chứ ạ, người sao lại tới đây?”

Ừm, thanh âm này êm tai giống như tiếng chim hoàng anh của chú Vệ vậy, nghĩ là Đới mẹ rất hưởng thụ, bởi vì lúc bà nhìn Nhiếp Tiểu Thiển, ánh mắt là nhìn thẳng! Tuy rằng vẫn còn chứa sự cao ngạo, nhưng là hoàn toàn không có sự khinh thường cùng khinh bỉ như hai lần trước.

Chẳng lẽ là nước chảy đá mòn, Bảo Ngọc trong lòng bị nước mắt của Đại Ngọc nước ném rơi xuống hố sao?

“Có rảnh không?” từ đôi môi đỏ mọng thoa son Dior của Đới mẹ thốt ra một câu này. Trăm ngàn đừng hỏi Nhiếp Tiểu Thiển làm sao mà biết đây là son Dior, trên môi sát thiên đao của Liễu Mi Nhi chẳng phải cũng bôi loại son này sao?

“Ách..... Có!” Nhiếp Tiểu Thiển kỳ thật muốn nói không, nhưng là nhìn tình huống có vẻ chuyển biến tốt, vội vàng gật gật đầu.

“Đi theo tôi.” Đới mẹ tao nhã xoay người, vẻ mặt là lạnh băng như trước, vẫn chưa nhìn thêm Nhiếp Tiểu Thiển một cái nào, liền ra khỏi bệnh viện.

Nhiếp Tiểu Thiển đáng thương, trước gọi điện thoại cho bác sĩ Vương tiếp nhận ca phẫu thuật buổi chiều, lại ba bước cũng thành hai bước chạy theo phía sau giày cao gót. Ra bệnh viện đã là thở hồng hộc, mồ hôi chảy ròng ròng.

Đi theo Đới mẹ tới một chỗ toàn khu biệt thự hạng sang, tại một căn biệt thự theo phong cách Bắc Âu thì dừng lại, từ bên trong xe đi ra, còn chưa có đứng vững, đã có người chạy tới ân cần mở cửa.

Nhiếp Tiểu Thiển hiển nhiên còn chưa từ căn biệt thự xa hoa phục hồi lại tinh thần, ngây ngốc đứng chảy nước miếng. Đây là khu nhà cao cấp, Nhiếp Tiểu Thiển cô nhưng là cả đời đều chưa từng có gặp qua! Trong sân còn có suối phun xa hoa, bể bơi, vườn hoa, còn có bãi đỗ xe tư nhân dưới đất. Đợi đến lúc đi vào bên trong, cô lập tức ngây dại!

Đương nhiên, cô ngây người không phải bởi vì sự trang hoàng đẹp đẽ quý giá bên trong căn nhà cao cấp, mà là bởi vì khu nhà cao cấp này căn bản là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, còn bên trong thì thối rữa! Còn không có trang hoàng cứ để thô như vậy! Thậm chí bởi vì thật lâu không ai đến đây, một phòng bám đầy tro bụi, xám trắng, không hề có một chút sinh khí nào, rất có loại cảm giác đang ở nghĩa địa.

Này, này này? Phu nhân tao nhả mang mình tới nơi này để làm chi? Chẳng lẽ là muốn giết người diệt khẩu? A! Con mẹ nó! Nhiếp Tiểu Thiển kinh sợ, toàn thân cứng ngắt.

“Cô biết không? Tối hôm qua Xuân Diệu lần đầu tiên cãi nhau với chúng tôi.” Đới mẹ đột nhiên mở miệng nói, thanh âm ở tại trong căn phòng trống rỗng vang vọng lại, lộ ra một tia cảm giác âm trầm.

“Tôi chưa từng có thấy bộ dáng nó như vậy, cô có biết không? Lúc ấy nó giống như đột nhiên biến thành một người mà tôi không quen biết, hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn. Theo chúng tôi tranh cãi ầm ĩ một trận, nói nếu chúng tôi không đồng ý cho hai người đến với nhau, nó cũng không cần cái nhà này. Cho dù là buông tha tất cả những gì mà hiện tại nó đạt được, nó cũng không hối tiếc. Cô có hiểu được loại cảm giác này của tôi không? Từ nhỏ đến lớn, đứa con đối với cô ngàn y trăm thuận, đột nhiên có một ngày nói với cô rằng sẽ trở thành một người xa lạ, ha ha ~ cô khẳng định sẽ không biết, lúc ấy hai cha con họ đều nhanh muốn đánh nhau.”

Đới mẹ chậm rãi nói xong, ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, giọng nói nhàn nhạt, khuôn mặt bình thản, nhìn không ra cảm xúc gì, giống như đang kể một câu chuyện xa xưa vậy. Nhiếp Tiểu Thiển kinh hãi rồi! Cô chưa từng có nghĩ tới Đới Xuân Diệu sẽ vì chính mình mà cùng người nhà nháo thành như vậy, lúc này cô vừa đau lòng, lại áy náy. Muốn an ủi người trước mắt, lại vô luận như thế nào cũng không mở miệng được.

Nhiếp Tiểu Thiển trong lòng vẫn là vui vẻ, hạnh phúc.

“Di.....” Nhiếp Tiểu Thiển nhịn không được đi lên khoắc lấy cánh tay của bà.

Đới mẹ không dấu vết dời đi, nhìn lướt qua cả tòa nhà, biểu tình lãnh đạm nói: “Đây là lễ vật tôi cho Xuân Diệu khi kết hôn, cô quét tước một chút đi.”

Lễ vật kết hôn? Quét tước! Lớn như vậy! Bẩn như vậy!

Nhiếp Tiểu Thiển bối rối, một lúc lâu cũng không có phản ứng gì, đến lúc chạm phải ánh mắt ghét bỏ của Đới mẹ, mới giật mình một cái, cầm lấy công cụ quét tước giống như là đã được cố ý để sẵn ở một góc.

Nếu là lễ vật kết hôn, như vậy..... oa oa oa oa ~ ý mẹ chồng là đồng ý cho bọn họ sao? Thật sự đồng ý sao? Hiển nhiên, là Nhiếp Tiểu Thiển quá cao hứng, chỉ nghe từ đỉnh đầu vang lên giọng nói lạnh lùng: “Kiến Quốc vẫn không đồng ý, hai đứa vẫn là rất khó ở cùng một chỗ, xã hội này rất thực tế.”

“Còn có, đừng nghĩ nhàn hạ, tôi sẽ đến thị sát.” Ném tiếp cho cô một câu, mang theo thanh âm cồm cộp của giày cao gót, Đới mẹ đi ra khỏi phòng.

Hôm trước chợt nghe dự báo thời tiết nói chạng vạng hôm nay sẽ có bão đổ bộ vào đất liền, Nhiếp Tiểu Thiển lúc ấy chỉ lo làm phẫu thuật cũng không có để ý, đến khi cô cảm giác được trong phòng mờ mịt, đứng lên lau mồ hôi trên mặt, mới phát hiện bên ngoài đã cuồng phong gào thét. Hự ~ đáng chết, cô thể nhưng lại quên mất cơn bão này.

Biệt thự này vẻ ngoài tuy rằng hoa lệ, nhưng là bên trong còn là thô chưa được trang hoàng gì, ngay cả đèn tiết kiệm điện đều không có, trước mắt bầu trời mờ mịt, bên ngoài mưa xối xả lại gió lớn, đem cây cối trong vườn hoa thổi nghiêng ngã không thể dậy nổi thân. Nhiếp Tiểu Thiển trái tim nhỏ đột nhiên nhảy dựng lên, tính toán phát hiện có chỗ không ổn. Tính về địa điểm chỗ này cùng với thời gian, khí trời hiện tại, ngay cả một chiếc xe taxi cũng không có, cô phải trở về như thế nào đây! Theo bản năng sờ túi xách, Móa! Di động cũng quên không mang theo! Nội tâm trong nháy mắt lạnh run! Lao ra bên ngoài đi gọi bảo vệ? Cô không dám. Cô thử phát tay cầu cứu, nhưng vô dụng, lúc này tất cả bảo vệ đều đã trốn đi.

Híc híc híc ~ từ xưa đến nay hồng nhan đều bạc mệnh, chẳng lẽ Nhiếp Tiểu Thiển cô sẽ thật sự sẽ phải chết ở nơi này sao!

Cũng không có phải tro bụi trên mặt đất, cô ngồi phịch xuống. Ôm túi xách, vô cùng ưu thương nhìn ngoài cửa sổ. Đới mẹ trước khi đi còn nói sẽ tới để giám sát, Nhiếp Tiểu Thiển hiện tại cũng ước gì bà đến thị sát, nhưng là bên ngoài gió lớn như vậy, chỉ sợ ngay cả con sói cũng sẽ không tới đây. Aiz..... Cũng không biết cơn bão này khi nào thì sẽ đi qua. Đới Xuân Diệu hiện tại không liên lạc được với mình, khẳng định cũng lo lắng đến sắp phát điên rồi.

Nhiếp Tiểu Thiển càng nghĩ càng ưu thương, chẳng lẽ hôm nay Đới mẹ cố ý đưa cô đến chỗ này không phải là vì để khảo nghiệm cô, mà là vì làm ình biết khó mà lui? Làm sao đây? Theo sắc trời dần dần tối sầm lại, Nhiếp Tiểu Thiển một lòng cũng bị treo lơ lửng. Ở trong căn nhà lớn như vậy, lúc này làm cho người ta có cảm giác u ám đáng sợ.

Nhớ rõ mỗi lần khi bão đến, trong tiểu khu, trên đường cái rác rưởi bay đầy trời, không cẩn thận một chút là một chiếc túi nhựa sẽ cùng với mặt của mình tiếp xúc thân mật, trước kia mỗi lần có bão, Nhiếp Tiểu Thiển đều có chút hã hê khi người gặp họa, tâm tình tốt ngồi ở trước cửa sổ nhìn xem người đi trên đường. Nhưng là hiện tại cô một chút cũng cười không được, cô rất muốn khóc a. Cô không sợ sét đánh, không sợ tia chớp, nhưng là hiện tại chính là cô không hiểu vì sao mình sợ hãi, cảm giác của cô bây giờ chính là mình bị bỏ rơi!

Đới Xuân Diệu, anh đang ở nơi nào a? Anh rốt cuộc có phát hiện ra không thấy em hay không?

Đới mẹ, người cũng quá nhẫn tâm, đem tôi để tại nơi này.

Con mẹ nó, Nhiếp Tiểu Thiển cô thật sự là không biết nhìn người, không cẩn thận kết giao nhầm, làm ình hiện tại rất giống một con cún con. Híc híc híc~ cơn bão này rốt cuộc có hết không a!! Bảo vệ đầu gì cũng phải đi tuần tra ban đêm chứ!

Cô nào biết, cái tiểu khu này vừa mới giao nhà ở, đại đa số nhà ở đều đang được sửa chữa, chủ hộ vào ở ít lại càng ít.

Cuộn tròn thân mình co ro ở một góc tường, trong lỗ tai chỉ toàn nghe thấy tiếng gió rít gào, ngoại trừ hắc ám, chính là tiếng cửa sổ bị gió đánh vang lên thanh âm chấn động.

Nhiếp Tiểu Thiển đầu óc lại ngây ngốc một chút, cô len lén nói với bản thân, hiện tại vào lúc này, ai tới cứu mình, cô sẽ gả cho người đó! Con mẹ nó Đới Xuân Diệu! Con mẹ nó tình yêu!

Bởi vì ban ngày lao động chân tay, hơn nữa lại lo lắng, khiếp sợ, Nhiếp Tiểu Thiển đã mệt mỏi đến mức tận cùng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Cũng không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy bên ngoài có tiếng người điên cuồng đập cửa. Cô giật mình bừng tỉnh, sợ tới mức từ dưới đất nhảy dựng lên, là ai? Sẽ không phải là bọn trộm đó chứ?

Không đúng, nếu là trộm cũng sẽ không mạo hiểm nguy hiểm tới sinh mạng để đến nơi này a.

Cô trấn định một chút, lơ mơ nghe thấy bên ngoài có người đang gọi tên mình, thanh âm kia có chút quen tai. Xuân Diệu! Đoàng một tiếng! Nói không rõ là ngạc nhiên, mừng rỡ hay là đau lòng, chạy như bay ra mở cửa.

Chỉ thấy Đới Xuân Diệu toàn thân ướt đẫm, giống như vừa mới vớt được từ dưới sông lên vậy, trên mặt không còn thấy sự tuấn mỹ như thường ngày, đầu tóc thì rối bời, phối hợp với vẻ mặt lo lắng vạn phần, Nhiếp Tiểu Thiển thấy thế nào đều cảm thấy bây giờ anh đẹp trai hơn rất nhiều so với mọi khi.

“Xuân Diệu!” Nhiếp Tiểu Thiển nhào vào trong lòng anh, gào khóc!

Đới Xuân Diệu ôm thật chặt lấy cô, như là muốn đem cô nhập tiến vào trong thân thể của mình, nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng run run của cô, đau lòng vạn phần, nghẹn ngào nói không ra lời, hai mắt đỏ ngầu có dòng chất lỏng trong suốt chảy xuống, hòa lẫn cùng với nước mưa chảy xuống cổ Nhiếp Tiểu Thiển.

“Tiểu Thiển, không có việc gì, không có việc gì, đã có anh ở đây.” Tâm của anh rốt cuộc cũng được buông lỏng, trước khi tan tầm anh đã gọi cho cô mấy chục cuộc điện thoại, đều không có người tiếp máy, lúc ấy liền cảm giác được không ổn, lái xe đến bệnh viện đi tìm cô, lại không gặp được người, qua phòng làm việc

bên cạnh hỏi một tiếng, mới biết được cô đi theo một người phụ nữ trung niên. Anh mới nhớ tới, khả năng là mẹ của mình.

Nhưng là lúc này, bão đã bắt đầu đổ bộ. Anh dứt khoát từ trong nhà liền xông ra ngoài, bắt chắp mẹ của mình đang tru lên, cũng bắt chắp ông nội lo lắng, nhấc chân ga liền lái xe đi tới nơi này.

Trên đường đã tối mờ mịt. Vừa nghĩ đến Nhiếp Tiểu Thiển đang một mình ở trong căn nhà không một bóng người, anh liền gấp đến độ giống như một người điên, thiếu chút nữa cùng cảnh sát giao thông đánh nhau, cuối cùng vẫn là mạo hiểm sinh mạng có thể gặp phải nguy hiểm, một đường chạy tới đây. Dọc theo đường đi tối om, đường lại cực xa, anh căn bản không phân biệt được rõ ràng lắm phương hướng, chính là dựa vào trực giác một đường chạy như điên về phía trước, chạy hơn nửa đêm mới đến được nơi này.

Rốt cục nhìn thấy cô, trái tim nhỏ bé của anh thềm cảm ơn trời đất, cô không có chuyện gì.

“Anh rốt cuộc cũng đã tới đây, em cứ cho rằng mình đã bị bỏ rơi.” Nhiếp Tiểu Thiển khóc đến toàn thân phát run, trong tiếng khóc ngoại trừ sợ hãi, hơn nữa là cảm động.

Anh vẫn là đến đây, cô chỉ biết anh khẳng định sẽ đến cứu mình. Nhiếp Tiểu Thiển nghiêm túc nghĩ, chính là hiện tại làm cho cô lo lắng là, Đới Xuân Diệu không chỉ có toàn thân ướt đầm, hơn nữa toàn thân nóng bỏng, môi cũng trắng bệch. Dựa vào nghề nghiệp của cô, cô cơ hồ nghĩ cũng đều không cần nghĩ, Đới Xuân Diệu phát sốt, hơn nữa là sốt rất cao!

Càng làm cho cô lo lắng là, hiện tại căn bản không có người đến đây, cho dù có gọi đến số 120, họ cũng không đến đây được, đường đều bị chặn lại. Cô chỉ có thể cố gắng chăm sóc anh cho tốt, không cho nhiệt độ cơ thể anh tăng thêm.

Cô ôm Đới Xuân Diệu đợi cực kỳ lâu, trời rốt cuộc cũng sáng lên, gió cũng dần dần nhỏ đi, chính là mưa vẫn còn rơi. Cô sờ sờ cái trán của Đới Xuân Diệu, nhìn thoáng qua anh trong ngực mình đang mơ mơ màng màng, hạ quyết tâm, xông ra bên ngoài. Ở trong khu vực tìm thật lâu mới tìm được phòng an ninh, mượn điện thoại của bọn họ gọi đến số 120.

Lúc đưa đến bệnh viện, Đới Xuân Diệu sốt cao tới 40.2°. Bác sĩ dùng hết phương pháp để hạ sốt cho anh, làm suốt cả một ngày một đêm, nhiệt độ cơ thể anh mới dần dần hạ. Mà lúc này, Nhiếp Tiểu Thiển y phục trên người vốn là ướt nhèm nhẹp cũng đã khô. Một ngày một đêm, cô không có chút nào chớp mắt, vẫn canh giữ ở bên giường của Đới Xuân Diệu, chú ý sự biến hóa nhỏ nhất của cơ thể anh.

Lúc người Đới gia chạy đến nơi, chỉ nhìn thấy một cô gái ngồi ngây ngốc ở trước giường bệnh nhìn chăm chăm Đới Xuân Diệu, vẻ mặt nhưng lại trắng bệch.

35. Chương 36: Đại Kết Cục

Nhiếp Tiểu Thiển nhìn thấy người Đới gia đi tới, vội vàng đứng dậy chào hỏi. Đới Kiến Quốc rầu rĩ nhìn cô một cái, cũng không nói lời nào, chính là sau khi hỏi bác sĩ về tình hình của Đới Xuân Diệu, liền đi xuống dưới lầu để tính tiền viện phí, ông nội anh tất nhiên là vạn phần đau lòng ngồi ở cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của đứa cháu trai mà ông yêu quý. Bọn họ tại trong phòng bệnh của Đới Xuân Diệu giằng co một lúc, rốt cục cũng ly khai, trước khi đi, Đới mẹ còn rất nghiêm túc nói với Tiểu Thiển một câu: Cảm ơn.

Ngay lúc đó trong phòng bệnh cũng chỉ Đới Xuân Diệu đang lâm vào hôn mê, cùng hai người phụ nữ bọn họ. Lúc Đới mẹ nói lời này, Nhiếp Tiểu Thiển rõ ràng cảm giác được giọng nói không giống như lúc trước, coi như là có một tia hy vọng lộ ra. Đương nhiên, rất có thể là do Nhiếp Tiểu Thiển cô tự mình suy nghĩ quá nhiều.

Trong phòng bệnh phi thường im lặng, Nhiếp Tiểu Thiển một ngày một đêm không có chớp mắt, lúc này thể lực cạn kiệt nghiêm trọng, mà tiếng hít thở của người trên giường lại giống như tiếng hát ru con vậy, dần dần, mí mắt càng ngày càng sụp xuống, thân mình cũng chống đỡ không được, chỉ chốc lát sau liền ghé vào trên giường bệnh ngủ như chết.

Người nằm giữa giường bệnh giật giật, lại gọi vài tiếng Nhiếp Tiểu Thiển, sau khi xác nhận cô đã ngủ say, mới nhẹ nhàng đứng lên, đóng lại cửa đi ra ngoài. Ở dưới bệnh viện tìm được Đới Kiến Quốc đang ngồi ở trong xe hút thuốc. Không nói một lời mở cửa xe ra, chui vào bên trong ngồi.

Bên trong xe từng làn khói thuốc tỏa ra, Đới Kiến Quốc chỉ là từng phát từng phát rít thuốc, cũng không để ý tới Đới Xuân Diệu, trong đôi mắt già nua của ông mang theo cảm xúc cực kỳ phức tạp, mà Đới Xuân Diệu nhìn không thấu.

Vô luận như thế nào, hôm nay đều phải giải quyết xong mọi chuyện.

“Ba. Người cũng đã nhìn thấy, con cùng Tiểu Thiển không thể sống thiếu nhau.” Đới Xuân Diệu gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt đằng sau chiếc kính của cha mình, trong thanh âm cũng không có tràn ngập sự chờ mong, trừ bỏ kiên quyết vẫn là kiên quyết, người con gái này, anh nhất định phải có, mặc kệ là có thể sẽ phải trả giá đắt.

Bên trong xe vẫn yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm Đới Kiến Quốc nhả thuốc, sắc mũi mùi thuốc lá làm cho người ta không thở nổi.

“Vì người con gái này, con có bằng lòng buông tay cho quyền thừa kế Phú Duyệt không?” Hồi lâu, Đới Kiến Quốc rốt cục cũng mở miệng.

Quyền kế thừa Phú Duyệt, là bao nhiêu người nghĩ cũng không được, Đới Xuân Diệu đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc đến bây giờ, tuy rằng không có làm ra thành tích gì lớn, nhưng là cũng được ban giám đốc các cổ đông tán thưởng, cho nên mới nói, quyền kế thừa này đối với anh mà nói, cơ hồ là dễ như trở bàn tay.

“Con nguyện ý.” Đới Xuân Diệu trầm mặc một lúc, nghiêm túc tự hỏi bản thân, mới dứt khoát mở miệng. Ánh mắt nghiêm túc, giọng nói quyết đoán.

Tiếng thở dài nặng nề từ trên ghế lái truyền tới, chỉ nghe Đới Kiến Quốc nói: “Cha sẽ phái người điều tra vị Nhiếp tiểu thư này, nếu không có vấn đề, chọn ngày lành để kết hôn đi.”

“Thật sự!” Đới Xuân Diệu kích động thiếu chút nữa từ chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt không thể tin nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của cha mình, hỏi: “Ba, người đồng ý? Thật sự đồng ý sao?” Đợi đến khi thấy được cái gật đầu của Đới Kiến Quốc, mới cách một tiếng mở cửa xe bước ra, giống như người tối hôm qua phát sốt không phải là anh vậy.

Sau đó, hôn sự của Đới Xuân Diệu cùng Nhiếp Tiểu Thiển liền được quyết định như vậy, mẹ của Nhiếp Tiểu Thiển lần đầu tiên nhìn thấy con rể là ở tại buổi hôn lễ, điều này có thể làm cho bà bình tĩnh được sao!

Nhiếp Tiểu Thiển cùng Đới Xuân Diệu hai người coi như là yêu và cưới chớp nhoáng, đương nhiên! Là tuyệt đối sẽ không rời xa nhau!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuc-xin-loi-da-thuong-nguoi-cuc-hoa>